

DANIELLE L. JENSEN

REGATUL PODULUI

STORIA
BOOKS

Despre autoare

Regatul podului

Copyright © 2018 by Danielle L. Jensen

All rights reserved.

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba
română

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază și încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: *THE BRIDGE KINGDOM*

Autor: Danielle L. Jensen

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

Jensen, Danielle L, *Regatul podului*; traducere din
engleză de Bogdan Voiculescu, București, Storia
Books, 2023

ISBN 978-630-6525-25-6
eISBN 978-630-6525-44-7

Pentru a fi la current curent cu noutățile și
ofertele noastre, abonează-te la newsletterul
Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-
ne pe Facebook ([@storiabooks](https://www.facebook.com/storiabooks)) și pe Instagram
([@storia.books](https://www.instagram.com/storia.books)).

Pentru Spencer

1. LARA

LARA ȘI-A SPRIJINIT coatele pe zidul scund de piatră, cu ochii ațintiți pe soarele ce aprindea totul în jur în timp ce cobora peste vârfurile munților din zare, până la care nu vedeai nimic altceva decât dune pârjolate de soare, scorpioni și câte o șopârlă. Un loc imposibil de traversat fără o cămilă bună, provizii adecvate și o doză sănătoasă de noroc.

Nu că nu fusese tentată să încerce, chiar de mai multe ori.

S-a auzit un gong, iar sunetul a reverberat în tot complexul - unul care, în ultimii cincisprezece ani, a chemat-o în fiecare seară la cină. Însă, de data aceasta, a răsunat prin ea ca o tobă de război. Lara a inspirat adânc pentru a se calma, apoi s-a întors și a traversat terenul de antrenament în direcția palmierilor înalți, cu fusta trandafirie dezmiardându-i picioarele. Toate cele unsprezece surori vitrege se întruneau în același loc, îmbrăcate în rochii de culori diferite, special alese de Maestra Esteticii, astfel încât să le pună în valoare trăsăturile.

Lara ura rozul, însă nimeni nu-și bătuse capul să-i ceară părerea.

După cincisprezece ani de captivitate în complex, seara aceasta avea să fie ultima în care surorile se reuneau aici. Maestrul Meditației le ordonase să-și petreacă ora dinaintea cinei într-un loc preferat, meditănd asupra a tot ce învățaseră și tot ce ar putea realiza cu abilitățile dobândite.

Sau, cel puțin, la ce ar obține *una* dintre ele.

Cea mai slabă adiere a purtat mireasma oazei până la Lara: mirosul fructelor și al frunzișului, aroma cărnii fripte. Dar exista ceva mai prețios acolo decât orice, și anume apa. Complexul se afla pe unul dintre puținele izvoare din mijlocul Deșertului Roșu, dar la mare

distanță de rutele caravanelor. Într-un loc izolat. Secret.

Exact așa cum îi plăcea tatălui lor, regele Maridrinei. Și din ce i se spusese despre el, era un bărbat care obținea întotdeauna ceea ce voia, într-un fel sau altul.

Lara s-a oprit la marginea curții de antrenament, unde și-a șters tălpile pline de nisip de gambe, apoi și-a strecurat picioarele în niște sandale delicate cu toc înalt, echilibrul ei fiind la fel de stabil ca în dățile în care purta cizme de vânătoare.

Clic, clic, clic. Tocurile îi răsunau în ritmul bătăilor frenetice ale inimii, în timp ce mergea pe aleea pardosită cu plăci de mozaic și traversa micul pod în acordurile armonioase ale instrumentelor cu strune, care se înălțau peste murmurul apei. Muzicienii sosiseră împreună cu consilierii tatălui ei pentru a asigura atmosfera festivă din seara aceasta.

Se îndoia că urmau să se întoarcă.

Pe spate i se prelingea o picătură de sudoare, iar cureaua care îi ținea pumnalul prins de interiorul coapsei era deja umedă. *Nu vei muri în seara asta, s-a încurajat în șoaptă. Nu în seara asta.*

Lara și surorile ei s-au reunit în centrul oazei, o curte înconjurată de un izvor, care o transformase într-o insulă de verdeață. S-au îndreptat spre masa enormă, acoperită cu mătase și încărcată cu destulă argintărie cât să ajungă pentru cele cel puțin douăsprezece feluri de mâncare care urmau să fie servite. Servitorii, cu toții muți, stăteau în picioare în spatele celor treisprezece scaune, cu ochii ațintiți în pământ.

În timp ce femeile se apropiau, au tras scaunele de la masă, iar Lara s-a așezat fără să-și coboare privirea, știind că perna de nuanța trandafirului avea să se afle sub ea. Niciuna dintre surori nu a vorbit.

Lara a simțit cum o mână o strânge pe a ei pe sub masă. Și-a permis să se uite în stânga și a întâlnit rapid privirea Sarhinei înainte de a-și întoarce atenția la farfuria ei. Toate cele douăsprezece tinere, în

vârstă de douăzeci de ani acum, erau fiicele regelui, fiecare născută de o altă soție. Lara și surorile ei vitrege fuseseră aduse în acest loc secret pentru a fi supuse unui antrenament pe care nicio fată din Maridrina nu îl mai urmase vreodată. Iar acum antrenamentul era finalizat.

Lara a simțit cum i se strânge stomacul și a dat drumul mâinii Sarhinei, senzația palmei celei mai apropiate dintre surorile ei, rece și uscată, lipită de a sa, făcând-o să-și dorească să-i fie rău.

Când gongul a sunat din nou, muzicienii au amuțit și fetele s-au ridicat în picioare. O bătaie de inimă mai târziu, a apărut tatăl lor, cu părul argintiu sclipind în lumina felinarului în timp ce traversa cărarea spre ele, cu ochii azurii identici cu cei ai fiecărei fete prezente. Sudoarea curgea în râulețe pe picioarele Larei, dar orele de antrenament și-au spus cuvântul și a început să observe toate detaliile: culoarea indigo a hainei, pielea uzată a cizmelor, sabia prinsă la brâu. Și cel mai vag contur al lamei ascunse de-a lungul coloanei sale vertebrale, o sclipire întrezărită când tatăl ei s-a întors ca să ocolească masa.

Bărbatul s-a așezat, iar Lara și surorile ei i-au urmat exemplul fără să scoată niciun sunet. — Fiicele mele.

Lăsându-se pe spate în scaunul său, Silas Veliant, regele Maridrinei, a zâmbit, a așteptat ca degustătorul personal să încuviințeze din cap, apoi a luat o lungă gură de vin. Toate tinerele i-au oglindit mișcarea, însă Lara abia dacă a simțit gustul licorii sângerii pe limbă.

— Sunteți comorile mele cele mai de preț, a spus el, fluturând paharul pentru a le include pe toate. Dintre cele douăzeci de progenituri ale mele care au fost aduse aici, voi ați supraviețuit. Faptul că ați reușit, faptul că *ați prosperat* în asemenea condiții este în sine o realizare, pentru că instruirea pe care ați primit-o ar fi fost un test pentru cei mai puternici dintre bărbați. Iar voi nu sunteți bărbați.

Doar pregătirea primită a împiedicat-o pe Lara să-și mijească ochii.

Să arate orice fel de emoție.

— Toate ați fost aduse aici pentru ca eu să pot afla care dintre voi este cea mai bună. Care dintre voi va fi pumnalul meu din întuneric. Care dintre voi va deveni regina Ithicanei.

În ochii lui se citea compasiunea unui scorpion al deșertului.

— Care dintre voi va frânge scuturile de apărare ale Ithicanei, oferind astfel Maridrinei șansa de a se întoarce la gloria ei de odinioară.

Lara a aprobat din cap o dată, odată cu surorile ei. Nu exista nicio senzație de nerăbdare. Cel puțin, nu în ceea ce privește alegerea tatălui lor, care fusese făcută cu câteva zile în urmă. Marylyn stătea la capătul opus al mesei, cu părul auriu împletit ca o coroană în jurul frunții și îmbrăcată cu o rochie din lame¹ asortată. Fusese alegerea firească; era inteligentă, grațioasă, frumoasă ca răsăritul soarelui - și la fel de seducătoare ca apusul.

Nu, senzația de nerăbdare era legată de aflarea a ceea ce va urma pentru ele. A fost aleasă cea care avea să fie oferită actuaiului prinț moștenitor al regatului Ithicana. Ce rămânea un mister era ce se va întâmpla cu celelalte fiice. Erau de sânge regal, prin urmare valorau ceva.

În ultimele două nopți, toate surorile, inclusiv Marylyn, se adunaseră împreună pe o grămadă de perne, fiecare dintre ele speculând cu privire la soarta lor. S-au întrebat care dintre vizirii regelui le-ar putea lua de soții sau căror alte regate ar putea fi oferite drept mirese. Nici bărbatul, nici regatul nu contau. Singurul lucru care conta era că urmau să fie eliberate din acest loc.

Dar, în toate acele nopți lungi, Lara stătuse pe margine, fără să ia parte la discuții, folosindu-și timpul pentru a-și studia surorile. Pentru a le iubi. Pentru a-și aminti cum se luptase cu fiecare dintre ele la fel de des precum le îmbrățișase strâns. Pentru a-și aminti zâmbetele lor. Ochii lor. Felul în care, chiar și după după ce

crescuseră, se adunau ca un grup de cățeluși abia despărțiți de mama lor.

Pentru că, spre deosebire de surorile ei, Lara știa că tatăl lor intenționa să-i permită doar *uneia* dintre ele să părăsească complexul. Și aceea urma să fie viitoarea regină a Ithicanei.

O salată garnisită cu brânză și fructe apetisante a fost așezată în fața Larei, care a mâncat mecanic. *Vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi*, își șoptea în gând.

— Din vremuri demult apuse, Ithicana a controlat tot comerțul, construind regate și distrugându-le, de parcă ar fi fost un zeu întunecat, li s-a adresat regele, cu ochi strălucitori. Tatăl, bunicul și străbunicul meu au încercat să distrugă Regatul Podului. Cu asasini, cu războaie, cu blocaje, cu mijloacele pe care le-au avut la îndemână. Dar niciunul dintre ei nu s-a gândit să folosească o femeie.

A zâmbit viclean.

— Femeile din Maridrina sunt docile. Slabe. Nu sunt bune de nimic altceva decât să aibă grijă de casă și să nască urmași. Dar nu și voi douăsprezece.

Lara nu a clipit. Niciuna dintre surorile ei nu a făcut-o și, pentru o clipă, s-a întrebat dacă el își dădea seama că fiecare dintre ele se gândea să-l înjunghie în inimă pentru cuvintele insultătoare. El ar fi trebuit să știe cel mai bine că toate erau capabile de o asemenea faptă.

— Cu cincisprezece ani în urmă, a continuat tatăl ei, regele Ithicanei a cerut ca tribut o mireasă pentru fiul și moștenitorul său. Drept *plată*.

Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un rânjet disprețuitor.

— Nenorocitul este mort de un an, dar fiul lui a cerut să ne achităm datoria. Iar Maridrina este pregătită.

Ochii i s-au îndreptat spre Marylyn, apoi spre servitorii care se

grăbeau să strângă farfuriile de salată.

În umbra nopții tot mai târzii, Lara a sesizat mișcare. A simțit prezența trupelor de soldați pe care tatăl ei le adusese cu el. Servitorii au reapărut cu boluri aburinde de supă, învăluindu-i pe toți în aroma de scorțișoară și praz.

— Lăcomia, aroganța și disprețul Ithicanei față de *voi* îi vor aduce ruina!

Lara și-a lăsat ochii să se desprindă de pe chipul tatălui ei și s-a uitat la fiecare dintre surorile sale. În ciuda pregătirii lor, în ciuda tuturor informațiilor acumulate cu privire la planurile lui, el nu a intenționat niciodată s-o lase pe vreuna dintre ele să trăiască mai mult de o oră după această cină. Cu excepția celei pe care o alesese.

După ce supele au fost așezate în fața lor, tinerele au așteptat ca degustătorul regelui să ia prima înghițitură și să aprobe din cap. Apoi toate și-au luat lingurile și au început să mănânce, supuse.

Lara le-a urmat exemplul.

Tatăl lor credea că inteligența și frumusețea reprezentau cele mai importante calități ale fiicei pe care plănuia să o aleagă. Că fata respectivă avea să fie cea mai iscusită în luptă și cea mai strălucită strategă. Cea mai talentată în arta amorului. Crezuse că știe care sunt trăsăturile care contează cel mai mult, dar uitase de una.

Sarhina a încremenit lângă ea.

Îmi pare rău, le-a șoptit Lara pe tăcute surorilor ei.

Apoi corpul Sarhinei a început să fie străbătut de convulsii.

Mă rog ca voi toate să găsiți libertatea pe care o meritați.

Lingura de supă din mâna Sarhinei a zburat peste masă, însă niciuna dintre celelalte fete nu a observat. Niciuneia dintre ele nu i-a păsat. Pentru că toate se sufocau, cu spuma pre-lingându-li-se dintre buze, în timp ce se zbăteau și gâfâiau, prăbușindu-se una după alta în față sau pe spate ori într-o parte. Apoi toate au rămas nemișcate.

Lara și-a așezat lingura lângă castronul gol, uitându-se o dată la Marylyn, care căzuse cu fața în al ei. După ce s-a ridicat, a ocolit

masa, a scos capul surorii ei din bol și a înlăturat cu grijă urmele de supă înainte de a i-l așeza cu obrazul lipit de lemn. Când Lara și-a ridicat din nou privirea, tatăl ei stătea în picioare, alb la față, cu sabia pe jumătate scoasă. Soldații ascunși în umbră s-au repezit înainte, încercând să-i adune pe servitorii panicați. Dar toată lumea, *realmente toată lumea*, se holba la ea.

— Te-ai înșelat în alegerea ta, tată.

Lara și-a îndreptat spatele în timp ce se adresa regelui ei. Îl privea ferm, permițând părții întunecate, obscure și egoiste a sufletului său să iasă la suprafață și să-l înfrunte fără teamă.

— Eu voi fi următoarea regină a Ithicanei. Și voi aduce în genunchi Regatul Podului.

---

¹ Tip de țesătură cu fire metalice, confecționată de obicei din materiale naturale (mătase, viscoză, bumbac, lână) sau din fibre sintetice (poliester, poliamidă, nailon) (n.t.).

2. LARA

LARA ȘTIUSE CE avea să se întâmple în continuare, dar totul părea să se desfășoare atât de repede. Și totuși, era sigură că fiecare detaliu urma să îi fie întipărit în minte până în ziua în care va muri. Tatăl ei și-a băgat sabia înapoi în teacă, apoi s-a aplecat, presându-și degetele pe gâtul celei mai apropiate dintre fete și ținându-le acolo câteva clipe, în timp ce Lara privea impasibilă. Într-un final, a dat o dată din cap către soldații care îi înconjurau.

Bărbații care trebuiau să se descotorosească de Lara și de surorile ei și-au îndreptat în schimb săbiile spre servitori, ale căror guri fără limbi scoteau țipete mute cât încercau să fugă din calea masacrului. Muzicanții au fost răpuși, la fel și ajutoarele din bucătăriile îndepărtate și menajerele care schimbau cearșafurile paturilor în care nimeni nu avea să mai doarmă vreodată. În câteva clipe, a mai rămas doar un grup de soldați loiali regelui, cu mâinile acoperite de sângele victimelor lor.

În tot acest timp, Lara nu s-a mișcat din loc. Doar faptul că știa că era singura fiică rămasă - ultimul cal *pe care se mai putea* paria - a împiedicat-o să fugă în deșertul aflat dincolo de complex, astfel încât să scape din ghearele măcelului.

Erik, Maestrul Armelor, s-a apropiat printre palmieri, cu lama strălucindu-i în mână. Ochii i-au alunecat dinspre Lara înspre surorile ei nemișcate și i-a oferit un zâmbet trist.

— Nu sunt surprins să văd că ai rezistat, gândăcelule.

Era numele de alint pe care i-l dăruise la cinci ani, când sosise aproape moartă din cauza unei furtuni de nisip care se abătuse asupra grupului ei în drumul spre complex.

— Lumea poate fi distrusă de foc și de gheață, dar gândacul

supraviețuiește întotdeauna, spusese el. La fel ca tine.

Poate că era un gândac, dar faptul că încă mai respira i se datora lui. Cu două nopți în urmă, Erik o trimisese în curtea de instrucție drept pedeapsă pentru o greșeală neînsemnată, iar atunci i-a auzit pe unii dintre oamenii tatălui ei punând la cale moartea sa și a surorilor sale. Un plan condus de Erik însuși. Ochii îi ardeau în timp ce îl privea - bărbatul care îi fusese tată mai mult decât monarhul cu părul argintiu din dreapta ei -, dar nu a spus nimic, nu i-a oferit nici măcar un zâmbet în schimb.

— S-a isprăvit? a întrebat tatăl ei. Erik a dat din cap.

— Toți au fost reduși la tăcere, Majestate. Cu excepția mea. Apoi, ochii i s-au îndreptat spre umbrele neatinse de lămpile de la masă.

— Și a lui *Magpie*².

Din acele umbre a ieșit Maestrul Intrigilor, iar Lara a privit cu răceală mâna de om care orchestrase fiecare aspect al serii. Cu vocea nazală pe care o urâse dintotdeauna, *Magpie* a spus:

— Fata a făcut cea mai mare parte a muncii murdare pentru tine.

— Lara ar fi trebuit să fie alegerea ta de la început. Vocea lui Erik era plată, dar ochii i s-au umplut de durere când au trecut peste fetele răpuse înainte de a se întoarce la chipul ei.

Lara a vrut să întindă mâna după pumnal - cum *îndrăzne*a el să le plângă când nu făcuse nimic pentru a le salva? -, dar o mie de ore de antrenament i-au poruncit să nu se miște.

Erik s-a înclinat adânc în fața regelui său.

— Pentru Maridrina.

Apoi și-a trecut pumnalul de-a lungul propriului gât.

Lara și-a încheștat dinții și a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos, plin de aceeași otravă pe care le-o dăduse surorilor ei. Totuși, nu și-a ferit privirea și s-a forțat să se uite la Erik, care se prăbușise la pământ, cu sângele revărsându-i-se din gât în jeturi mari, până când inima i s-a oprit.

Magpie a ocolit balta de sânge, ieșind complet în lumină.

— Cât dramatism!

Firește, Magpie nu era numele lui real. Îl chema Serin, și dintre toți bărbații și toate femeile care le antrenaseră pe surori de-a lungul anilor, el era singurul care venea și pleca din complex după bunul-plac, manevrând rețeaua de spioni și comploturi a regelui.

— A fost un om bun. Un supus loial.

Din moment ce nu a distins nicio inflexiune în vocea tatălui ei, Lara s-a întrebat dacă vorbea serios sau totul era doar în beneficiul soldaților prezenți. Chiar și cea mai puternică loialitate avea limitele ei, iar regele nu era nici pe departe un conducător naiv.

Ochii mijiți ai lui Magpie s-au întors spre ea.

— După cum știi, Majestate, Lara nu a fost prima mea alegere. A obținut aproape cel mai mic punctaj în mai toate disciplinele, singura excepție fiind lupta. Nu-și poate controla temperamentul. Marylyn - a gesticulat spre sora ei - a fost alegerea evidentă. Inteligentă și frumoasă. Maestră în controlul emoțiilor, așa cum a demonstrat *în mod clar* în ultimele zile.

A scos un zgomot în semn de dezgust.

Tot ce a spus despre Marylyn era adevărat, dar astfel de trăsături nu erau singurele care o defineau. Nepoftite, amintirile i-au inundat mintea Larei. Imagini ale surorii ei îngrijind cu atenție un pisoi pipernicit, care acum era cel mai gras din tot complexul. Felul calm în care asculta oricare dintre problemele surorilor ei, apoi le oferea cel mai potrivit sfat. Sau cum, în copilărie, a dat nume tuturor servitorilor, pentru că i se părea crud ca ei să nu aibă unul. Apoi amintirile s-au risipit, lăsând doar un trup nemișcat în fața ei, cu părul auriu plin de supă.

— Sora mea a fost prea blândă.

Lara și-a întors capul spre tatăl ei, cu inima bătându-i năvalnic în piept în timp ce îl înfrunta.

— Viitoarea regină a Ithicanei trebuie să-i seducă prin orice

mijloace conducătorul. Să-l convingă că este lipsită de viclenie și sinceră. Trebuie să-i câștige încrederea cât își folosește poziția la curte pentru a-i afla toate slăbiciunile, până în momentul în care îl va trăda. Marylyn nu era acea femeie.

Tatăl ei a privit-o lung, fără să clipească, apoi a dat cel mai subtil semn de aprobare.

— Dar tu ești?

— Sunt.

Pulsul îi vâjâia în urechi, pielea îi era umedă și rece în ciuda căldurii.

— Nu greșești prea des, Serin, a spus tatăl ei. Dar în cazul acesta cred că te-ai înșelat și că soarta a intervenit pentru a-ți îndrepta greșeala.

Maestrul Intrigilor a împietrit, iar Lara s-a întrebat dacă nu cumva își dădea seama că propria viață îi atârna acum în balanță.

— Cum consideri, Majestate. Se pare că Lara posedă o calitate pe care nu am luat-o în calcul în perioada mea de testare.

— Cea mai importantă calitate dintre toate: cruzimea, a spus regele, studiind-o pentru o clipă înainte de a se întoarce către Magpie. Pregătește caravana! Plecăm diseară spre Ithicana.

Apoi i-a zâmbit Larei de parcă ar fi fost cea mai prețioasă comoară dintre toate.

— E timpul ca fiica mea să-și cunoască viitorul soț.

---

2 Coțofană sau persoană cu un puternic debit verbal (n.t).

3. LARA

ÎN TIMP CE grupul se îndepărta, cu flăcările înălțându-se spre cerul nopții, Lara a riscat o singură privire în urmă spre complexul care îi fusese casă, unde focul înnegrea acum zidurile și podelele pătate de sânge, mistuind toate dovezile unui complot care durase cincisprezece ani. Doar inima oazei, unde se afla masa pentru cină, înconjurată de izvor, avea să rămână neatinsă.

Era aproape mai mult decât putea suporta, să își abandoneze surorile adormite, împrejmuite de un inel de foc, inerte și fără apărare până își pierdea efectul amestecul de substanțe pe care li-l administrase. Pulsurile fetelor, care fuseseră încetinite periculos de mult, ar trebui să se întetească, iar răsuflările să le devină evidente pentru oricine s-ar uita cu atenție. Dacă Lara ar fi găsit scuze pentru a zăbovi, astfel încât să se asigure că sunt tefere, nu ar face decât să riște să fie descoperită, iar atunci toate eforturile i-ar fi fost în zadar.

— Nu le dați foc! Lăsați-le prădătorilor să le curețe oasele! îi spusese tatălui ei, cu stomacul strângându-i-se dureros până când regele a râs și i-a dat curs dorinței macabre, lăsându-i surorile să zacă pe masă, servitorii măcelăriți formând un perimetru sângeros în jurul lor.

Așa urmau să se trezească, învăluite în foc și moarte, pentru că aveau o șansă la un viitor doar dacă tatăl lor le credea reduse la tăcere. Lara le va duce misiunea mai departe, în timp ce surorile ei își vor construi propriile vieți, acum libere să fie stăpâne pe soarta lor. A explicat totul în biletul pe care-l strecurase în buzunarul Sarhinei cât tatăl ei ordonase ca întregul complex să fie răscolit în căutare de supraviețuitori. Deoarece nu putea fi lăsat în viață niciun om care ar putea răspândi zvonuri despre înșelătoria pusă la cale

aici, una care avea drept țintă o nuntă în Ithicana.

Îi așteptau multe încercări și primejdii în călătoria prin Deșertul Roșu, dar, exact în acel moment, Lara era convinsă că partea cea mai rea avea să fie să asculte pălăvrăgeala lui Magpie pe tot parcursul drumului. Cum cămila ei era încărcată cu zestrea lui Marylyn, era forțată să călărească în urma Maestrului Intrigilor.

— Din acest moment, trebuie să fii domnița maridriniană perfectă, a instruit-o el, cu o voce care o călca pe nervi. Nu putem risca să te vadă cineva comportându-te nepotrivit, nici măcar cei pe care Majestatea Sa îi consideră loiali.

A aruncat o privire cu subînțeles spre gărzile tatălui ei, care formaseră caravana cu o îndemânare exersată.

Nici măcar unul dintre soldați nu s-a uitat la ea.

Nu știa ce era ea. Ce fusese antrenată să facă. Ce scop avea, dincolo de împlinirea unui contract cu regatul inamic. Dar fiecare dintre ei credea că și-a ucis surorile cu sânge rece. Prin urmare, s-a întrebat cât timp urma să îi mai lase tatăl ei să trăiască.

— Cum ai făcut-o?

După câteva ore de călătorie, întrebarea lui Magpie a smuls-o din gândurile ei. Lara și-a strâns mai bine șalul alb de mătase de jur-împrejurul feței, în ciuda faptului că Maestrul Intrigilor se afla cu spatele la ea.

— Cu otravă, a răspuns Lara, cu o notă acidă în voce.

— Îndrăzneți mai suntem acum că ne credem de neatins! a pufnit el.

Lara și-a trecut limba peste buzele uscate, simțind arșița soarelui care se ridica în urma lor. Apoi s-a cufundat în rezerva de calm pe care Maestrul Meditației o învățase s-o folosească atunci când făcea strategii, printre alte lucruri.

— Am dat cu otravă pe lingurile de supă.

— Cum? Nu știai unde vei fi așezată la masă.

— Am dat cu otravă pe toate, cu excepția celor puse în capul mesei. Magpie a rămas tăcut. Lara a continuat:

— Am luat ani în șir doze mici din mai multe otrăvuri, pentru a-mi crește rezistența.

Totuși, o eliminase imediat ce avusese ocazia, vomitând până când își golise stomacul, apoi luase antidotul. În cele din urmă, starea amețitoare de rău rămasă a fost singurul semn că ingerase otravă.

Trupul micuț al Maestrului Intrigilor s-a încordat.

— Și dacă aranjamentele ar fi fost schimbate? Ai fi putut să-l omori pe rege.

— În mod clar a crezut că merită riscul.

Lara a înclinat capul, auzind zornăitul clopoțelilor de pe căpăstrul calului tatălui ei când se apropiase în galop din spate, animalul fiind împodobit cu argint în loc de plumbul purtat de cele ale gărzilor.

— Ai ghicit că intenționez să ucid fetele de care nu aveam nevoie, a spus el. Dar în loc să le avertizezi pe surorile tale sau să încerci să scapi, le-ai ucis pentru a lua locul celei alese. De ce?

Pentru că dacă fetele ar fi încercat să scape, ar fi însemnat o viață întreagă de fugă. Singura soluție era să le însceneze moartea.

— Poate că mi-am petrecut viața în izolare, tată, dar mentorii pe care i-ai ales m-au educat bine. Cunosc greutățile pe care le îndură poporul nostru sub robia Ithicanei privind comerțul. Dușmanul nostru trebuie să fie doborât, iar dintre toate surorile mele, eu sunt singura capabilă să o fac.

— Ți-ai ucis surorile pentru binele țării noastre?

Părea amuzat. Lara a forțat un chicotit sec să-i scape de pe buze.

— Nici pe departe. Le-am ucis pentru că am vrut să trăiesc.

— Ai riscat viața regelui pentru a-ți salva pielea?

Serin s-a întors să o privească, cu o mină perplexă. O instruisese, prin urmare era dreptul regelui să dea vina pe el pentru tot ce se întâmplase până acum. Iar tatăl ei era cunoscut ca fiind nemilos.

Dar regele Maridrinei doar a râs, vizibil încântat.

— A riscat și *a câștigat*.

Întinzându-se, a dat la o parte șalul Larei pentru a-i cuprinde obrazul în palmă.

— Regele Aren își va da seama mult prea târziu de pericolul în care se află. În pat cu o văduvă neagră.

Regele Aren al Ithicanei. Aren, viitorul ei soț.

Lara abia a auzit cum tatăl ei le-a ordonat gărzilor să ridice tabăra, grupul urmând să doarmă până trecea căldura zilei.

Una dintre gărzi a ridicat-o de pe spatele cămilei lui Serin, iar în vreme ce bărbații pregăteau tabăra, fata s-a așezat pe o pătură, folosind timpul pentru a se gândi la ce avea să urmeze.

Lara știa la fel de multe despre Ithicana ca majoritatea maridrinienilor, probabil chiar mai multe decât ei. Era un regat pe atât de învăluit în mister pe cât era în ceață: șirul de insule se întindea între două continente, suprafețe de pământ păzite de mări involburate, devenite și mai primejdioase din pricina apărării plasate de ithicani în ape pentru a respinge invadatorii. Dar nu asta era ceea ce făcea Ithicana atât de puternică, ci podul care se întindea deasupra și între aceste insule, singura cale sigură de a călători între continente timp de zece luni pe an. Și Ithicana și-a folosit avantajul pentru a se asigura că regatele care depindeau de comerț sunt flămânde. Disperate. Și, mai ales, dispuse să plătească orice preț cerut de Regatul Podului pentru serviciile sale.

Lara a așteptat să i se ridice cortul și ca bagajele să îi fie plasate înăuntru, apoi s-a strecurat în umbra primitoare, reținându-și impulsul de a le mulțumi soldaților în timp ce trecea pe lângă ei.

A rămas singură doar cât a durat să își scoată șalul, înainte ca tatăl ei să se furișeze înăuntru, cu Serin pe urmele lui.

— De-acum va trebui să încep să te instruiesc în privința codurilor, a zis Maestrul Intrigilor, care a luat loc dinaintea Larei, după ce a așteptat ca regele să se așeze. Marylyn a creat codul și îndrăznesc să spun că va fi o provocare să *ți-l* predau într-un timp atât de scurt.

— Marylyn e moartă, a răspuns ea, luând o gură de apă caldă din ploscă înainte de a o închide din nou cu grijă.

— Nu-mi aminti! s-a răstît el.

Zâmbetul ei era plin de o încredere în sine pe care nu o simțea.

— Resemnează-te cu faptul că *eu* sunt tot ce a mai rămas din fetele pe care le-ai antrenat și atunci nu va mai fi nevoie să-ți reîmprospătez memoria.

— Începeți! a poruncit tatăl ei, după care a închis ochii, prezența lui în cort fiind doar de dragul complezenței.

Serin a început să o învețe codul, care trebuia memorat în întregime deoarece Lara nu putea duce însemnări în Ithicana. S-ar putea să nu-l folosească niciodată, utilitatea lui depinzând în întregime de regele Ithicanei și de bunăvoința lui de a-i permite să corespundă cu familia ei. Iar bunătatea, i se spusese, nu se număra printre calitățile regelui.

— După cum știi, ithicani sunt spărgători de coduri exemplari, așa că tot ce reușești să trimiți va fi supus unei examinări intense. Există toate șansele să îl spargă și pe acesta.

Lara a ridicat mâna, enumerând pe degete în timp ce vorbea.

— Ar trebui să mă aștept să fiu complet izolată, atât față de ithicani, cât și față de lumea exterioară. S-ar putea să mi se permită sau nu să corespund, și chiar dacă mi se va îngădui, există toate șansele să ne fie spart codul. Nu există nicio cale să mă contactați pentru a prelua un mesaj. Nu voi avea nicio modalitate de a trimite ceva prin intermediul ithicani-ilor, pentru că încă nu ați reușit să-l convingeți pe niciunul dintre ei să trădeze.

Și-a strâns mâna în pumn.

— În afară de a fugi, ceea ce înseamnă sfârșitul activității mele de spionaj, cum vă așteptați să transmit orice fel de informație către voi?

— Dacă ar fi fost o sarcină ușoară, am fi îndeplinit-o deja. Serin a

extras din traistă o bucată groasă de pergament.

— Există un singur ithican care corespundează cu lumea exterioară, iar acela este însuși regele Aren.

Luând pergamentul pe care era gravat blazonul Ithicanei, podul arcuit, cu marginile poleite cu aur, Lara a examinat textul explicit, care cerea ca Maridrina să trimită o prințesă pentru a fi mireasa lui, în acord cu clauzele Tratatului de Cincisprezece Ani, precum și o invitație de a negocia noi condiții de comerț între regate.

— Vrei să ascund un mesaj într-unul de-ale lui? Magpie a dat din cap, înmânându-i un borcan cu un lichid transparent. *Cerneală invizibilă.*

— Pentru asta vom încerca să-l convingem să trimită mesaje, dar nu e obișnuit să corespundeze des. Din acest motiv, ar trebui să ne întoarcem la studierea codului surorii tale.

Lecția a fost o muncă anostă și Lara era epuizată. I-a luat toată stăpânirea de sine pentru a nu ofta ușurată când Serin a plecat în cele din urmă spre propriul cort.

Tatăl ei s-a ridicat, căscând.

— Pot să-ți pun o întrebare, Majestate? a întrebat ea înainte ca el să iasă.

Când regele a dat din cap, Lara și-a umezit buzele.

— L-ai văzut? Pe noul rege al Ithicanei.

— Nimeni nu l-a văzut. Când se întâlnesc cu străinii, ithi-canii poartă întotdeauna măști, i-a răspuns el, apoi a clătinat din cap. Dar l-am întâlnit o dată, cu ani în urmă, când era doar un copil.

Lara a așteptat, cu palmele transpirate udându-i mătasea fustelor.

— Se zvonește că ar fi chiar mai nemilos decât tatăl lui. Se spune că e un om aspru, care nu arată îndurare străinilor.

Privirile li s-au întâlnit, iar mila neobișnuită din ochii lui i-a trimis un fior rece, de rău augur, până în vârfurile degetelor.

— Cred că te va trata crud, Lara.

— Am fost antrenată să îndur durerea.

Și durerea, foametea, singurătatea. Tot ce ar fi putut înfrunța în Ithicana. A fost învățată să îndure și să rămână loială misiunii ei.

— S-ar putea să nu fie genul de durere pe care îl cunoști. Tatăl ei i-a luat mâna și i-a întors-o cu palma în sus, studiind-o.

— Ferește-te cel mai mult de bunătatea lor, Lara. Pentru că, mai presus de toate, ithicanii sunt vicleni. Iar regele lor nu va renunța la nimic fără să ceară ceva în schimb.

Pulsul i-a luat-o la galop.

— Inima regatului nostru este prinsă între Deșertul Roșu și Mările Furtunoase, cu Podul Ithicanei drept singura rută sigură. Nici deșertul, nici marea nu se pleacă în fața vreunui stăpân, iar Ithicana... mai degrabă ne-ar vedea poporul sărăcit, înfometat și distrus decât să permită un comerț liber, a continuat tatăl ei și i-a dat drumul mâinii. Timp de generații întregi, am încercat totul pentru a-i face să înțeleagă situația. Pentru a-i face să vadă răul pe care lăcomia lor îl provoacă poporului nostru nevinovat. Dar ithicanii nu sunt oameni, Lara. Sunt demoni care se ascund sub chipuri umane. Lucru pe care mă tem că îl vei afla destul de curând.

Privindu-și tatăl plecând din cort, Lara și-a flexat mâinile, dornică să le strângă în jurul unor arme. Să lovească. Să schilodească. Să ucidă.

Nu din cauza cuvintelor lui.

Oricât de teribil ar fi fost avertismentul tatălui ei, era unul pe care îl mai auzise de nenumărate ori înainte. Nu, alte amănunte au pus-o pe gânduri. Umerii lui căzuți. Resemnarea din ton. Deznădejdea care i se citise pentru scurt timp în ochi. Toate semnele că, în ciuda a tot ceea ce tatăl ei investise în acest plan riscant, nu credea cu adevărat că ea avea să reușească. Oricât de mult detesta Lara să fie subestimată, ura și mai mult ca oamenii importanți pentru ea să fie răniți. Iar acum, după ce surorile ei scăpaseră de lanțuri, nimic nu

conta mai mult pentru ea decât Maridrina.

Ithicana va plăti pentru crimele împotriva poporului mari-drinian, iar când va termina cu regele ei, el avea să facă mai mult decât *să se incline*.

Avea să sângereze.

După ce au călătorit alte patru nopți spre nord, în sfârșit au văzut cum dunele roșii lasă loc dealurilor acoperite cu tufișuri uscate și copaci butucănoși, apoi celor stâncoase, ce păreau să străpungă cerul. Au urmat râpe înguste, după care vremea a început să se schimbe treptat, pâlcuri de verdeață și, pe alocuri, boboci strălucitori împetrișând întinderea brună nesfârșită. Albia uscată a pârâului pe care îl urmau s-a transformat în noroi, iar câteva ore mai târziu, caravana străbătea izvorul mlăștinos, improșcând apă în lături. Dar dincolo de râu, drumul era complet arid, dur și aparent nelocuit.

Bărbați, femei și copii s-au oprit din munca la câmp și priveau acum grupul aflat în trecere, cu mâinile streășină la ochi. Erau cu toții slabi, purtau haine jerpelite, țesute în casă, și pălării de paie cu boruri largi, care îi apărau de soarele neîndurător. Nu aveau altă opțiune decât să supraviețuiască cu recoltele sărace și cu vitele slăbănoage pe care le creșteau. Dacă în generațiile trecute, familiile reușeau să câștige suficient din negoț pentru a putea cumpăra carne și grâne importate din Harendell, transportate peste pod, impozitele și taxele de trecere din ce în ce mai mari schimbaseră modul de trai. Acum numai cei bogați puteau cumpăra marfă de calitate, iar membrii clasei muncitoare din Maridrina fuseseră forțați să-și abandoneze meseriile pentru aceste câmpuri uscate, astfel încât să-și poată hrăni copiii.

Abia dacă îi hrăneau, s-a corectat Lara. Pieptul i s-a strâns cu putere la vederea copiilor care alergau de-a lungul caravanei, cu coastele vizibile pe sub hainele zdrențuite.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Majestatea Sa! strigau ei.

Dumnezeu să o binecuvânteze pe prințesă!

Fetițele se luau la întrecere pe lângă cămila lui Serin, întin-zându-se să îi ofere Larei coronițele de flori sălbatice pe care ea și le-a trecut peste umeri, apoi peste șa, când s-au adunat prea multe.

Când Maestrul Intrigilor i-a dat un sac de monede de argint pe care să le împrăștie, Lara s-a străduit să nu-și lase degetele să tremure cât le împingea în mânuțele copiilor.

I-au învățat destul de repede numele și, pe măsură ce pârâul noroios se transforma în cascade de cristal ce coborau de pe versanți spre mare, strigau:

— Binecuvântată fie prințesa Lara! Vegheați asupra frumoasei noastre prințese!

Dar una dintre scandări, cea mai răsunătoare, i-a înghețat mâinile.

— Binecuvântată fie Lara, martira Maridrinei!

Acele cuvinte au ținut-o trează mult timp după ce Serin își terminase de predat lecțiile de seară și i-au umplut noaptea de coșmaruri, după ce a cuprins-o în sfârșit somnul. Coșmaruri în care era prinsă de demoni batjocoritori, în care toate abilitățile ei dăduseră greș, în care, indiferent ce făcea, nu se putea salva. Coșmaruri în care Maridrina ardea.

Și cu fiecare zi, ajungeau tot mai aproape de destinație.

Când pământul a devenit mai bogat și mai roditor, caravanei i s-a alăturat un grup mai mare de soldați, iar Lara a fost coborâtă de pe cămilă și mutată într-o trăsură albastră, trasă de o pereche de cai albi, împodobiți cu aceleași monede de argint precum armăsarul tatălui ei. Și odată cu soldații a sosit o întreagă suită de servitori, care se ocupau de toate nevoile Larei, spălând-o și aranjând-o de-a lungul drumului spre Vencia, capitala Maridrinei.

Le-a auzit șușotelile prin pereții subțiri ai cortului: că tatăl ei a ținut-o pe viitoarea mireasă a Ithicanei ascunsă în deșert în toți acești ani pentru propria ei siguranță. Că era o fiică neprețuită, născută de

soția lui favorită, aleasă de el personal pentru a uni cele două regate în pace, că farmecul și grația ei vor determina Ithicana să acorde Maridrinei toate beneficiile pe care ar trebui să le aibă un aliat, permițând astfel regatului să prospere din nou.

Simpla idee că Ithicana ar fi cedat atât de mult era de tot râsul, dar naivitatea lor nu a amuzat-o deloc pe Lara. Nu după ce a văzut speranța disperată din ochii lor. În schimb, și-a pus deoparte furia, ascunzând-o sub zâmbete blajine și gesturi grațioase de la fereastra deschisă a trăsurii. Era o forță de care avea nevoie, din moment ce ea auzise și celelalte șoapte.

— Păcat de biata prințesă blândă! au spus servitorii cu tristețe în ochi.

— Ce se va întâmpla cu ea printre acei demoni? Cum va supraviețui brutalității lor?

— Ți-e frică?

Spre disperarea Larei, tatăl ei a tras perdelele trăsurii în vreme ce se apropiau de periferia orașului Vencia. Acesta era orașul în care se născuse, dar pe care nu-l mai văzuse de când fusese luată din mijlocul haremului, la vârsta de cinci ani, și adusă în complex pentru a-și începe antrenamentul.

— Aș fi o proastă dacă nu mi-ar fi teamă, i-a răspuns, întor-cându-se cu fața spre el. Dacă vor descoperi că sunt spioană, mă vor ucide, apoi vor anula cererile comerciale doar din ciudă.

După un murmur aprobator, tatăl ei a scos din faldurile veșmântului două pumnale incrustate cu rubine maridri-niene și i le-a înmânat. Lara le-a recunoscut ca fiind armele ceremoniale purtate de femeile maridrinieni pentru a indica faptul că erau căsătorite. Trebuiau să fie folosite de soț ca să apere onoarea soției lui, dar de obicei erau neascuțite. Decorative. Inutile.

— Sunt minunate. Mulțumesc! Tatăl ei a râs.

— Uită-te mai atent!

Scoțându-le din teci, Lara le-a testat marginile și a constatat că sunt ascuțite, dar lamele nu erau fixate. Apoi tatăl ei a întins mâna și a apăsat pe una dintre bijuterii, iar învelișul de aur a căzut, dezvelind un pumnal de aruncat.

Lara a zâmbit.

— Dacă nu-ți vor permite să comunici cu lumea exterioară, va trebui să-ți ocupi timpul până când le vei afla secretele, apoi să evadezi. Poate chiar să te lupți ca să scapi și să te întorci la noi cu informațiile obținute.

Încuviințând din cap, Lara a rotit pumnalele pentru a se acomoda cu ele. Nu exista nicio șansă ca ea să se întoarcă de bunăvoie și să le ofere în persoană strategia de cucerire. Un astfel de plan ar costa-o viața.

După ce a aflat că tatăl ei intenționa să le ucidă pe ea și pe surorile sale la cină, Lara avusese timp să se gândească la motivul pentru care regele dorea ca fiicele care nu erau destinate să fie regine să moară. Era mai mult decât o dorință de a păstra secret complotul până când ar fi reușit să cucerească podul. Tatăl ei voia ca acest complot să fie ținut secret *pentru totdeauna*, pentru că astfel anula posibilitatea ca oricine ar fi aflat de el să-i folosească pe ceilalți copii rămași în viață ca instrumente de negociere. Nimeni n-ar mai avea încredere în el. La fel cum el nu o să aibă niciodată încredere în ea. Ceea ce însemna că dacă Lara se va întoarce vreodată, victorioasă sau nu, și ea urma să fie omorâtă.

Gândurile i-au fost întrerupte de tatăl ei.

— Am fost acolo când voi, fetelor, ați ucis pentru prima oară, a spus el. Știați?

Cu pumnalele încremenite în mâini, Lara și-a amintit. Ea și surorile ei aveau șaisprezece ani când șirul de bărbați înlănțuiți fusese adus în complex sub privirea atentă a lui Serin. Erau pirați din Valcotta, care fuseseră capturați și aduși pentru a testa curajul prințeselor războinice ale Maridrinei. *Ucideți sau veți fi ucise*, le spusese maestrul

Erik în timp ce erau împinse una câte una pe terenul de luptă. Unele dintre surorile ei au ezitat și au căzut sub loviturile disperate ale piraților. Dar Lara nu. Niciodată nu avea să uite *sunetul înfundat* al lamei înfigându-se în gâtul adversarului aflat în cealaltă parte a curții. Felul în care s-a uitat surprins la ea, înainte de a se prăbuși încet pe nisip, cu sângele scur-gându-se în jurul lui.

— N-am știut, a spus ea.

— Din câte îmi amintesc, pumnalele sunt specialitatea ta. *Să ucidă era specialitatea ei.*

Trăsura huruia pe străzile pavate și copitele cailor scoteau sunete scurte și ascuțite pe piatră. Afară, Lara auzea aplauze intermitente și, dând perdeaua la o parte, a încercat să le zâmbească bărbaților și femeilor murdari care se aliniau pe străzi, trași la față de foame și de boală. Într-o stare mult mai cumplită se aflau copiii, cu priviri goale și lipsite de speranță, cu muște bâzâind pe lângă ochii și gurile lor.

— De ce nu faci ceva pentru poporul tău? l-a întrebat pe tatăl ei, care se uita pe fereastră cu o față inexpressivă.

Regele și-a întors ochii azurii spre ea.

— De ce altceva crezi că te-am creat?

Apoi a băgat mâna în buzunar și i-a dat un pumn de arginți pe care să-i arunce de la fereastră, ceea ce a și făcut. Lara și-a închis ochii când oamenii săraci au început să se lupte între ei pentru metalul sclipitor. Ea avea să îi salveze. Ea avea să smulgă podul de sub controlul Ithicanei, astfel încât niciun maridrinian să nu mai fie flămând.

Caii au încetinit, continuând pe un drum abrupt și întortocheat spre portul din vale. Acolo unde corabia aștepta să o ducă spre Ithicana.

A dat la o parte perdeaua ca să vadă pentru prima dată marea, simțind în aer mirosul de pește și apă sărată. Cu atenția distrasă de spuma apărută odată cu mișcarea legănată a valurilor, tatăl ei i-a

smuls pumnalele din mâini pentru a i le înapoia la momentul potrivit. Trăsura a trecut printr-o piață care părea aproape lipsită de viață, cu tarabele goale.

— Unde este toată lumea? a întrebat ea.

Fața tatălui ei era întunecată și indescifrabilă.

— Așteaptă să le deschizi porțile spre Ithicana. Trăsura a intrat în port, apoi s-a oprit. Nu a existat niciun fel de ceremonie cât regele a ajutat-o să coboare. Corabia care îi aștepta arbora un steag azuriu cu argintiu. Culorile Maridrinei.

A condus-o rapid pe doc și a urcat-o pe o pasarelă până la bordul navei.

— Traversarea spre Southwatch durează mai puțin de o oră. Sub punte sunt servitori care așteaptă să te pregătească.

Lara a aruncat o privire înapoi către Vencia, spre soarele fierbinte și strălucitor de deasupra, apoi și-a îndreptat ochii spre norii, ceața și întunericul care se întindeau peste strâmtoarea îngustă dinaintea ei. Un regat de salvat. Un regat de distrus.

4. LARA

CU UNGHIILE ÎNFIPTE în balustradă, Lara stătea pe puntea navei, care se clătina dintr-o parte în alta și se cambra ca un cal sălbatic, încercând să nu-și verse conținutul stomacului în mare. Ca lucrurile să fie și mai rele, fiind crescută în deșert, nu învățase niciodată să înoate - o slăbiciune care începuse deja să o bântuie. De fiecare dată când vântul puternic înclina corabia, își pierdea răsuflarea și era convinsă că urmau să se răstoarne și să se înece. Singurele lucruri care o distrăgeau de la imaginile cu valurile înălțate deasupra capului ei erau pericolele și mai certe pe care se pregătea să le înfrunte.

Până diseară avea să fie căsătorită, singură într-un regat străin, a cărui reputație vorbește despre fapte de cruzime, și soția unui tânăr care era stăpân peste tot. *Aceasta* era viața de care-și protejase surorile, sacrificând-o pe a ei. Și totul de dragul poporului său. Dar acum consecințele unei astfel de alegeri erau înfricoșător de aproape. Norii aruncau umbre peste marea înspumată, deplasându-se asemenea unor bestii inteligente, însă Lara putea distinge, deși foarte vag, conturul unei insule. *Ithicana*.

Tatăl ei i s-a alăturat la balustradă.

— Southwatch.

Își schimbase hainele murdare de călătorie cu o cămașă impecabilă și o haină neagră, sabia lustruită atârând de centura decorată cu zale argintii și turcoaz.

— Aren ține acolo în permanență o garnizoană completă de soldați. Au catapulte și alte arme de război îndreptate spre ocean, gata să scufunde pe oricine ar încerca să cucerească insula. Pe fundul mării sunt înfipite țepușe, pentru a străpunge toate navele care reușesc să

se apropie de orice alt punct în afară de debarcader, armat la rândul său cu explozibili, în cazul în care simt că a fost compromis. Podul nu poate fi cucerit, a adăugat tatăl ei, cu maxilarul încleștat. S-a încercat de atâtea ori.

Nenumărate nave și mii de oameni au fost pierduți la fiecare tentativă. Lara cunoștea istoria războiului care se încheiase cu cincisprezece ani în urmă, cu Ithicana triumfătoare, dar detaliile apăreau și dispăreau în mintea ei precum valurile pe care înainta nava. Îi tremurau genunchii și tot corpul îi era slăbit din cauza răului de mare.

— Tu ești speranța poporului nostru, Lara. Avem nevoie de acel pod.

Îi era teamă că, dacă deschidea gura, avea să verse peste bord tot ce îi mai rămăsese în stomac, așa că doar a dat o dată din cap. Între timp, insula devenise complet vizibilă, cu vârfurile gemene de piatră, împodobite cu vegetație luxuriantă, ieșind din mare. La baza lor se afla un debarcader singuratic, garnisit cu armament, o sumedenie de construcții simple de piatră, îngrămădite unele în altele, iar în spatele lor, un singur drum care ducea până la gura căscată a podului însuși.

Mâneca tatălui ei i-a atins încheietura.

— Nici măcar pentru o clipă să nu crezi că am încredere în tine, a murmurat el, atrăgându-i din nou atenția. Am văzut ce le-ai făcut surorilor tale și, deși pretinzi că ai în inimă interesul Maridrinei, știu că ai vrut doar să-ți salvezi propria viață.

Dacă salvarea propriei vieți ar fi fost ceea ce o interesa, și-ar fi înscenat moartea. Dar Lara nu a spus nimic.

— În timp ce cruzimea te face să fii potrivită pentru un asemenea rol, lipsa de onoare mă îndeamnă să mă îndoiesc că vei pune viața poporului nostru mai presus de a ta.

Apucând-o de brațe, a răsucit-o spre el, fără ca nimic de pe chipul

lui să trădeze faptul că aceasta nu era altceva decât o conversație între un tată iubitor și fiica lui.

— Dacă mă trădezi, te voi vâna până te voi prinde. Și ceea ce vei îndura la mâna mea te va face să-ți dorești să fi murit alături de surorile tale.

Sunetul tobelor de fier dănuia peste mare și în urechile ei, accentuat de zgomotul îndepărtat al tunetului.

— Și dacă reușesc?

Simțea un gust acru în gură și a întors capul în cealaltă parte, observând sutele de chipuri de pe insulă care așteptau corabia. Care o așteptau pe ea.

— Vei fi eroina Maridrinei. Vei fi răsplătită așa cum nu ți-ai imaginat nici în cele mai îndrăznețe vise.

— Îmi vreau libertatea, a răspuns Lara, surprinsă de greutatea cu care rostea fiecare cuvânt. Vreau să fiu lăsată în pace. Liberă să mă duc unde îmi doresc și să fac orice poftesc.

O sprânceană argintie s-a ridicat.

— Cât de diferite sunteți tu și Marylyn!

— *Am fost.*

Regele și-a înclinat capul.

— Chiar și așa.

— Atunci, avem o înțelegere? Podul în schimbul libertății mele?

Încuviințarea lui a fost punctată de un tunet puternic. Era o minciună, iar ea o știa. Dar putea trăi cu minciunile lui, pentru că obiectivele lor erau comune.

— Coborâți pânzele! a urlat căpitanul corabiei.

În timp ce încetineau și marinarii alergau să facă pregătirile pentru acostare, Lara a apucat balustrada, bătăile tobelor intensificându-se odată cu cele ale inimii ei. Nava aluneca spre debarcaderul gol, iar după ce marinarii au sărit peste bord ca să o ancoreze, tatăl ei a luat-o de braț și a condus-o spre pasarela coborâtă. Tobe bubuiau din ce în ce mai tare.

— Ai un an la dispoziție.

A pășit pe piatra solidă a debarcaderului.

— Să nu eziți. Să nu dai greș.

Lara a șovăit, amețită. Și, pentru prima oară din noaptea în care își eliberase surorile de soarta lor întunecată, a simțit o teamă apăsătoare. Apoi a făcut primul pas într-o lume care reprezenta acum noua ei casă.

Tobele au mai răsunat o singură dată, apoi s-au oprit. Ținându-se strâns de brațul tatălui ei, Lara a urcat pe debarcader și și-a reținut un suspin la vederea ithicanilor mascați.

Purtau coifuri de oțel, sculptate după chipul unor fiare furioase, cu coarne curbate și guri pline de colți. Nu putea distinge nicio trăsătură a bărbaților, cu excepția ochilor, ce păreau să strălucească cu răutate în timp ce o priveau trecând, cu mâinile pe săbii și sulite. Nimeni nu vorbea; singurele sunete erau șuieratul vântului dintre cele două turnuri stâncoase și vuietul furtunii dincolo de orizont.

Luându-și ochii de la soldați, privirea Larei a coborât de-a lungul drumului pavat ce urca spre capul podului din Ithicana. Era închis asemenea unui tunel, lat de aproape patru metri și la fel de înalt, clădit dintr-o piatră cenușie, care se înverzise cu timpul din cauza umidității. O hersă uriașă de oțel era ridicată, întregul cap al podului fiind încadrat de un post de pază.

Din deschizătura întunecată a apărut o siluetă, cu vârfurile de oțel ale hersei atârându-i deasupra ca niște colți. Lara a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos.

Regele Ithicanei.

Era îmbrăcat în pantaloni, bocanci rezistenți și o tunică de culoare ternă, de un cenușiu-deschis, care-i evidenția statura înaltă și umerii lați. Antrenamentul o asigura că era un soldat la fel de iscusit ca oricare dintre cei aliniați pe drum. Dar asemenea detalii și-au pierdut importanța și inima i-a luat-o la goană când a observat coiful care îi ascundea fața. Avea un bot ca al unui leu, deschis pentru a

dezveli niște canini strălucitori, și coarne ca ale unui taur, ce îi ieșeau din tâmple. Un demon, nu un om.

Amețeala persistentă din timpul călătoriei a străbătut-o în valuri, iar odată cu ea a venit și groaza, posedând-o asemenea unui spirit furios. Când tocul sandalei i-a alunecat pe piatră, Lara s-a împiedicat de tatăl ei, având senzația că pământul i se mișcă sub tălpi ca și cum s-ar fi întors pe corabia care se legăna.

Fusese o greșeală. O greșeală teribilă, cumplită.

Când doar câțiva pași îi mai despărțeau, tatăl ei s-a oprit și s-a întors spre ea. În mâna liberă avea o curea incrustată cu bijuterii, de care erau atârdate, de-o parte și de alta, pumnalele ei de aruncat, iscusit camuflate. I-a înfășurat-o în jurul taliei, peste rochia îmbibată de apă, închizând catarama. Apoi i-a sărutat ambii obraji înainte de a se întoarce spre regele Ithicanei.

— Așa cum s-a decis acum mult timp, mă aflu aici pentru a o dăruia pe fiica mea cea mai de preț, Lara, ca dovadă a angajamentului Maridrinei de a continua alianța cu Ithicana. Fie ca între regatele noastre să existe întotdeauna pace!

Regele Ithicanei a aprobat o dată din cap, iar tatăl Larei a împins-o ușor între umeri. Când fata s-a îndreptat cu pași șovăitori spre rege, un fulger a cutremurat văzduhul, atât de strălucitor, încât a avut impresia că trăsăturile coifului se mișcă, de parcă acesta n-ar fi fost plămădit din metal, ci din carne vie.

Tobe au reînceput, o bătaie constantă și apăsătoare: întruchiparea Ithicanei. Regele i-a întins o mână și, deși fiecare instinct îi spunea să se întoarcă și să fugă, Lara a acceptat-o.

Din motive pe care nu le putea exprima, se așteptase să fie rece ca metalul și la fel de neclintită, dar era caldă. Degetele lui lungi, cu unghii scurte, s-au înfășurat în jurul alor ei. Palma regelui era bătătorită, iar pielea, ca a Larei, acoperită cu mici cicatrici albe. Crestături și tăieturi care nu puteau fi evitate când lupta reprezenta

un mod de viață. S-a uitat fix la mâna întinsă. Îi oferea un oarecare confort, de altfel straniu, chiar dacă ființa ce se afla în fața ei nu era nimic mai mult decât un bărbat.

Iar bărbații puteau fi înfrânți.

O preoteasă s-a apropiat din stânga ei și le-a strâns o panglică azurie în jurul mâinilor, legându-le înainte de a intona jurămintele de căsătorie maridrinene, astfel încât toți să poată auzi peste furtuna crescândă. Jurămintele de supunere din partea ei. Jurămintele de a crea o sută de fii din partea lui. Lara ar fi putut să jure că a auzit un pufnet ușor de amuzament din spatele coifului regelui.

Abia când preoteasa și-a ridicat mâinile pentru a-i declara soț și soție, a vorbit el pentru prima dată.

— Nu încă.

Făcându-i semn să plece preotesei speriate, a scuturat panglica pe care Lara ar fi trebuit să o poarte în păr în primul an al căsătoriei lor. Mătasea a zburat spre mare. Unul dintre soldații cu coifuri a ieșit din rânduri, venind să stea în fața lor.

— Aren Kertell, rege al Ithicanei, juri să lupți alături de această femeie, să o aperi până la ultima suflare, să prețuiești trupul ei, și numai al ei, și să-i fii loial atât timp cât veți trăi amândoi? a strigat acesta.

— Jur!

O sută de săbii și sulite au lovit la unison scuturile, întărind cuvintele regelui.

Lara a tresărit, dar șocul produs de zgomot nu era nimic în comparație cu ce a simțit când soldatul s-a întors spre ea și a spus:

— Lara Veliant, prințesă a Maridrinei, juri să lupți alături de acest bărbat, să îl aperi până la ultima suflare, să prețuiești trupul lui, și numai al lui, și să-i fii loială atât timp cât veți trăi amândoi?

Nedumerită, Lara a clipit de câteva ori. Și pentru că nu avea ce altceva să spună, a șoptit:

— Da.

Dând din cap, soldatul a scos un pumnal.

— Acum, nu te comporta ca un copil în privința asta, Majestate, a murmurat el, iar regele i-a răspuns cu un hohot scurt de râs, tensionat, apoi i-a întins mâna.

Soldatul a crestat palma regelui și, înainte ca Lara să-și poată retrage mâna din strânsoare, a apucat-o de braț, trecându-i și ei pumnalul peste palmă. Întâi a văzut cum a izvorât sângele, apoi a simțit înțepătura. Soldatul le-a apăsât palmele una de alta, iar sângele fierbinte al regelui Ithicanei s-a amestecat cu al ei, prelingându-se pe degetele lor împletite.

În următoarea clipă, soldatul le-a ridicat brusc mâinile, aproape săltând-o pe Lara de pe sol.

— Iată-i pe regele și pe regina Ithicanei!

Ca și cum i-ar fi susținut cuvintele, furtuna s-a abătut în sfârșit asupra lor cu un tunet răsunător, care a cutremurat pământul. Tobele și-au reluat ritmul frenetic, iar regele ithi-can le-a tras mâinile din strânsoarea soldatului, coborându-le brațele astfel încât Lara să nu mai stea pe vârfurile degetelor.

— Vă sugerez să vă imbarcați pe corabie, Alteță, i-a spus el tatălui fetei. Furtuna o să vă urmeze până acasă.

— Ați putea oricând să vă oferiți ospitalitatea, a răspuns tatăl Larei, iar atenția tinerei a trecut de la el la Serin, care stătea în spate, alături de restul maridrinianilor. La urma urmei, acum suntem o familie.

Regele Ithicanei a râs.

— Toate la timpul lor, Silas. Toate la timpul lor.

S-a întors și a tras-o ușor pe Lara în adâncurile podului, iar hresa a coborât cu un zdrăngănit în urma lor. Fata a mai apucat doar să-i arunce o ultimă privire tatălui ei, care avea o expresie goală și indescifrabilă. Dar mai în spate, Serin i-a întâlnit privirea, înclinându-și încet capul o dată, înainte ca ea să fie trasă din câmpul

lui vizual.

Înăuntru era întuneric, mirosea slab a balegă și transpirație. Niciunul dintre ithicani nu-și scosese coiful, dar chiar și cu fețele ascunse, Lara le-a simțit privirile scrutătoare.

— Bine ai venit în Ithicana! a spus regele - soțul ei. Îmi pare rău că trebuie să fac asta.

Lara l-a văzut ridicând o mână în care ținea o fiolă. Ar fi putut să se ferească. Ar fi putut să-l doboare cu o singură lovitură, să se lupte cu el și să scape de soldații lui. Dar nu putea să-l lase să știe că e capabilă să facă asta. În schimb, i-a aruncat o privire nevinovată, cu ochii înlemniți de șoc, în timp ce el i-a ținut fiola la nas, iar lumea a început să se învârtă în jurul ei, întunericul pătrunzând înăuntru. Genunchii i-au cedat, însă a simțit cum o prind niște brațe puternice înainte să lovească pământul. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a-și pierde cunoștința a fost:

— Ce am să mă fac cu tine?

5. AREN

AREN, AL TREIZECI ȘI ȘAPTELEA conducător al Ithicanei, stătea întins pe spate, uitându-se la petele de funingine de pe tavanul cazarmei, cu coiful așezat lângă mâna stângă. Când și-a întors capul pentru a privi monstruoasa lucrare de oțel pe care o moștenise odată cu titlul, a hotărât că oricare dintre strămoșii lui a venit cu ideea coifurilor fusese deopotrivă un geniu și un sadic. Un geniu, pentru că aceste obiecte băgau frica în inimile dușmanilor Ithicanei. Un sadic, pentru că purtarea lor era ca și cum ți-ai fi băgat capul într-o oală de gătit care mirosea a șosete transpirate.

În raza vizuală i-a apărut fața amuzată a surorii lui gemene.

— Nana a examinat-o. Spune că e șocant de puternică, cu siguranță sănătoasă și, dacă nu se întâmplă vreo tragedie, probabil că va trăi mult timp de acum încolo.

Aren a clipit o dată.

— Dezamăgit? a întrebat Ahnna.

Rostogolindu-se pe un cot, Aren s-a ridicat în șezut pe bancă.

— Contrar opiniilor regatelor noastre vecine, nu sunt de fapt atât de lipsit de scrupule încât să doresc moartea unei fete nevinovate.

— Ești atât de sigur că e nevinovată?

— Vrei să spui că nu e?

Ahnna s-a încruntat, apoi a clătinat din cap.

— Ca niște adevărați maridrinieni, ți-au trimis o floricică frumoasă și neajutorată. Bună de admirat și cam atât.

Amintindu-și cum tremura fata în timp ce mergea pe debarcader, ținându-se strâns de brațul tatălui ei, cu ochii mari și albaștri plini de groază, Aren era înclinat să fie de acord cu părerea surorii sale. Chiar și așa, intenționa să o țină pe Lara izolată până când avea să-și dea

seama cum e cu adevărat. Și să descopere cu exactitate cui îi e loială.

— Spionii noștri au mai aflat ceva despre ea?

— Nimic. Se pare că a ținut-o ascunsă în deșert. Mari-drinienii i-au aflat numele abia după ce a plecat din nisipurile roșii.

— Ce-i cu toată secretomania asta?

— Se zvonește că a fost pentru protecția ei. Nu toată lumea e încântată de alianța noastră cu Maridrina, în special Valcotta.

Aren s-a încruntat, nemulțumit de răspuns, deși nu putea spune de ce. Maridrina și Valcotta se războiau în permanență din cauza porțiunii de pământ fertil care se întindea de-a lungul coastei vestice a continentului de sud, o graniță disputată de ambele regate. Era posibil ca împărăteasa valcottană să încerce distrugerea alianței prin asasinarea prințesei, dar nu credea că e foarte probabil. În primul rând, Silas Veliant avea mai multe fiice decât ar fi putut crește, iar tratatul nu specificase care dintre ele urma să fie trimisă. În al doilea rând, fiecare regat de la nord la sud știa că mariajul lui Aren cu o prințesă maridriniană nu era nimic mai mult decât un eveniment simbolic, toate părțile implicate fiind interesate mai mult de clauzele comerciale care stăteau la baza acordului și de pacea pe care o cumpărau. Tratatul ar fi rezistat chiar dacă prințesa nu ar fi făcut-o.

Însă motivul numărul trei, și cel care-l deranja cel mai mult, era acela că nu stătea în firea maridrinienilor *să se ascundă* de nimeni. Silas ar fi fost mai degrabă avantajat de asasinarea unei fiice sau a două dintre ele, pentru că asta ar fi reînnoit susținerea din ce în ce mai mică a poporului său într-un război împotriva Valcottei.

— S-a trezit?

— Nu. Am coborât de îndată ce Nana a declarat că e o soție sănătoasă și potrivită pentru tine. Am vrut să fiu eu cea care îți dă vestea minunată.

Vocea surorii lui gemene era plină de sarcasm, iar Aren i-a aruncat o privire tăioasă, în semn de avertisment.

— *Lara* este regina ta acum. Poate încerci să-i arăți puțin respect.

Ahnna i-a răspuns arătându-i degetul mijlociu.

— Și ce ai de gând *să faci* cu regina Lara?

— Având în vedere ce sâni are, i-aș sugera să se culce cu ea, s-a auzit o voce gravă.

Aren s-a uitat urât la Jor, căpitanul gărzii sale de onoare, care stătea de cealaltă parte a vetrei.

— Mulțumesc pentru sugestie.

— Ce-a fost în capul lor când au îmbrăcat-o în mătase pe o ploaie torențială? La fel de bine ar fi putut să o plimbe goală prin fața noastră!

De fapt, Aren *chiar* observase asta. Până și răvășită de ploaie era superbă, cu formele ei voluptuoase, cu fața delicată, încadrată de părul de culoarea mierii. Nu că s-ar fi așteptat la altceva. În ciuda faptului că era trecut de prima tinerețe, regele Maridrinei rămăsese un bărbat plin de virilitate și era cunoscut faptul că își alegea majoritatea soțiilor pentru frumusețea lor. Și cam atât.

Gândul la celălalt rege îi întorcea stomacul pe dos. Își amintea expresia îngâmfată de pe fața lui Silas în timp ce îi oferea *prețioasa* lui fiică.

Era o expresie la care Regele Șobolanilor era îndreptățit.

În timp ce Ithicana era acum legată de noi condiții comerciale nedorite, regele Maridrinei nu renunțase decât la una dintre nenumăratele lui fiice și promisese să continue pacea care există între cele două regate de cincisprezece ani. Nu pentru prima dată, Aren și-a blestemat părinții pentru că i-au inclus căsătoria cu Maridrina în acord.

— O bucată de hârtie cu trei semnături nu va face mare lucru pentru a ne uni regatele, îi răspundea mereu mama lui când se plângea. Căsătoria ta va fi primul pas spre construirea unei alianțe adevărate între popoare. Vei conduce prin exemplu și, prin acest lucru, vei demonstra că Ithicana face mai mult decât să

supraviețuiască prin comerț. Și dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, atunci amintește-ți că tatăl tău și-a dat cuvântul în numele meu.

Iar un ithican se ținea întotdeauna de cuvânt. De aceea, la a cincisprezecea aniversare a acordului, în ciuda faptului că părinții lui erau morți de un an, Aren trimisese de veste Maridrinei să o aducă pe prințesa lor pentru căsătorie.

— Nu pot să contest că e frumoasă. Pot doar să sper că voi fi la fel de norocoasă.

Deși vocea Ahnnei era senină, lui Aren nu i-a scăpat felul în care ochii ei migdalați s-au întunecat la menționarea părții ei din învoire. Regele din Harendell, vecinul lor din nord, încă nu trimisese după mireasa ithicană a fiului său, dar cu Aren acum căsătorit cu Lara, era doar o chestiune de timp. Harendellii trebuie să fi aflat până acum de clauzele negociate de maridrinieni și aveau să fie dornici să-și ia partea. Ambele înțelegeri vor provoca represalii din partea Amaridului, celălalt vecin nordic al Ithicanei. Era un regat cu care aveau deja o relație conflictuală, având în vedere că navele lor comerciale concureau pentru comerțul oferit de pod.

Aruncându-i lui Jor o privire cu subînțeles, Aren a așteptat până când garda sa de onoare s-a făcut nevăzută înainte de a-i spune surorii lui, cu o voce joasă:

— Dacă nu-ți dorești asta, nu te voi obliga să te căsătorești cu prințul. Voi găsi o cale de a-i recompensa în alt mod. Harendellii sunt mai pragmatici decât maridrinienii, pot fi cumpărați.

Pentru că una era ca Aren să ia de mireasă o fată pe care nu o alesese și pe care nu o cunoscuse niciodată, de dragul păcii. Însă era cu totul altceva să-și dea sora unui regat străin, unde ar fi fost singură într-un ținut bizar și folosită după bunul lor plac.

— Nu fi prost, Aren! Știi că voi pune binele regatului nostru pe primul loc, a mormăit Ahnna, sprijinindu-se totuși de umărul lui stâng, unde stătuse alături de el și luptase pentru el întreaga lor

viață. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta pentru că nu știa *ce* avea de gând să facă cu Lara.

— Nu putem lăsa garda jos, a spus Ahnna. Silas s-ar putea să fi promis pacea, dar să nu crezi vreo clipă că intenționează s-o onoreze de dragul *ei*. Ticălosul și-ar sacrifica probabil o duzină de fiice dacă ne-ar vedea că lăsăm garda jos.

— Știu asta.

— Poate că e frumoasă, a continuat sora lui, dar să nu-ți imaginezi vreodată că nu e dinadins. E fiica dușmanului nostru. *Vrea* să fii distras de ea. Probabil că a fost instruită să te seducă, să afle tot ce poate despre secretele Ithicanei în speranța că le va putea transmite apoi tatălui ei. Nu avem nevoie ca el să dețină o astfel de monedă de schimb.

— Cum anume ar reuși să facă asta? Nu e ca și cum am trimite-o în vizită acasă. Nu va lua legătura cu *nimeni* din afara Ithicanei. Sigur știe asta.

— Mai bine să fii precaut. Mai bine să nu știe nimic.

— Deci ar trebui să o țin închisă în casa părinților noștri, pe această insulă pustie, pentru tot restul vieții ei?

Aren se uita lung la flăcările scânteietoare ale focului. O rafală de vânt a aruncat picături de ploaie prin gaura din acoperișul cazarmei, care au sfârșit la contactul cu lemnul carbonizat.

— Și dacă - a înghițit în sec, știind că avea obligații față de regatul său -, *când* vom avea un copil, ar trebui să-l țin și pe el închis aici?

— Nu am spus niciodată că va fi ușor.

Sora lui i-a luat mâna, răsucind-o cu palma în sus pentru a privi tăietura care o traversa și sângera acolo unde își smulsese crusta.

— Dar datoria noastră este să ne protejăm poporul. Să păstrăm secretă existența Eranahlului. Să-l păstrăm în siguranță.

— Știu.

Dar asta nu însemna că nu simțea o obligație față de noua lui mireasă. O mireasă pe care o adusese prin întunecimea podului

conștient că, atunci când urma să se trezească, avea să se afle într-un loc cu totul diferit de oricare altul pe care îl cunoscuse până atunci. Nu era viața pe care ea o alesese, ci una pe care fusese forțată să și-o însușească.

— Ar trebui să mergi în casă, a spus Ahnna. Efectul sedati-vului va dispărea în curând.

— Du-te tu!

Aren s-a întins din nou pe bancă, ascultând tunetul care răsună peste insulă și furtuna care se apropia de final, deși în curând alta avea să-i ia locul.

— A trecut prin destule și fără să se mai trezească într-o cameră cu un bărbat străin.

Pentru o clipă, Ahnna a părut că ar vrea să-l contrazică, dar apoi a dat din cap.

— Voi trimite vorbă când își revine în simțiri.

S-a ridicat și a părăsit silențios cazarma, lăsându-l singur. *Ești un laș*, și-a spus el. Deoarece fusese doar o scuză pentru a evita să o vadă pe

Lara. Mama lui crezuse că această prințesă era cheia pentru ca Ithicana să atingă măreția, dar Aren nu era convins.

Ithicana avea nevoie de o regină care să fie o războinică. De o femeie care să lupte până la moarte pentru poporul ei. De o femeie vicleană și nemiloasă, nu pentru că voia să fie așa, ci pentru că țara ei avea nevoie să fie așa. De o femeie care să-l provoace în fiecare zi, pentru tot restul vieții lui. De o femeie pe care Ithicana să o respecte.

Și de un lucru era sigur: Lara Veliant *nu era* acea femeie.

6. LARA

LARA S-A TREZIT brusc, cu o durere de cap și un gust amar în gură. Fără să se miște, și-a ridicat pleoapele, analizând ceea ce putea din dormitor. A zărit o fereastră deschisă, prin care se revărsa o briză umedă, bogată în parfumuri florale și de plante exotice nefamiliare, din moment ce își petrecuse viața înconjurată de nisip. A întâmpinat-o priveliștea unei grădini luxuriante, scăldată într-o lumină difuză și argintie, de parcă ar fi fost cernută prin nori denși. Distingea doar ropotul ploii. Și vocea unei femei care fredona.

Și-a relaxat mâna, care se strânsese instinctiv în pumn, pregătită de atac, și și-a întors încet capul.

O femeie incredibil de frumoasă, poate cu cinci ani mai mare decât ea, cu părul lung și cârlionțat, de culoare închisă, stătea în mijlocul camerei purtând una dintre rochiile Larei. *Una dintre rochiile Marylynei*, și-a dat seama cu o strângere de inimă.

Văzând felul în care își înclinase capul, Lara știa că o auzise mișcându-se, dar nu a lăsat să se vadă asta, legănându-și faldurile fustei prea scurte, de mătase, dintr-o parte în alta, și fredonând în continuare.

Lara a rămas tăcută, contemplând mobilierul din lemn de cireș, lustruit lună, și vasele de flori parfumate, așezate pe aproape orice suprafață plată. Podelele erau făcute din bucăți mici de lemn aranjate în modele elaborate, iar pereții, vopsiți în alb și acoperiți de picturi uimitoare. O ușă ducea spre ceea ce părea a fi o cameră de baie, iar o alta, închisă, spre ceva ce a presupus că e un hol. Satisfăcută că a avut timp să analizeze împrejurimile, Lara a întrebat:

— Unde mă aflu?

— Oh, te-ai trezit! a spus femeia, prefăcându-se surprinsă. Ești în

casa regelui de pe Insula Midwatch.

— Înțeleg.

Dacă Midwatch se afla, așa cum sugera numele, în mijlocul Ithicanei, fusese inconștientă mai mult timp decât crezuse. O drogaseră, ceea ce însemna că nu aveau încredere în ea. Asta nu era o surpriză.

— Cum am ajuns aici?

— Ai călătorit pe mare.

— Cât timp am dormit?

— Nu ai dormit propriu-zis. Doar că nu erai... prezentă. Femeia s-a scuzat ridicând din umeri.

— Iartă-ne! Este în firea fiecărui ithican să fie secretos, încă ne obișnuim cu faptul că avem un străin printre noi.

— Așa s-ar părea, a murmurat Lara, observând că femeia nu-i răspunsese la întrebare, deși știa *exact* ce i-au administrat și de ce.

Să ții o persoană inconștientă timp de câteva zile avea consecințe, deseori fatale. Să o drogheze pentru a-i șterge memoria era mai sigur, dar predispus eșecului. Mai ales când persoana care a fost drogată avea antecedente. Frânturi de amintiri se furișau deja în mintea Larei. Amintiri despre călătorie. Despre mersul pe jos cu încălțări nepotrivite, pe o suprafață dură. Fusese pe pod și, la un moment dat, de-a lungul drumului, au scos-o afară.

Îndreptându-și din nou privirea spre femeie, a întrebat-o:

— De ce îmi porți rochia?

— Ai un cufăr plin de ele. Ți le așezam și m-am gândit să încerc una, ca să văd dacă îmi place.

Lara a ridicat o sprânceană.

— Și îți place?

— Oh, da!

Străina și-a arcuit spatele, zâmbind reflexiei sale în oglindă.

— Deloc practică, dar fermecătoare fără îndoială. Mi-ar fi de folos

una sau două în propria garderobă.

Și-a întins mâna, coborând bretelele rochiei de pe umeri, astfel încât veșmântul să-i alunece pe corp și să se adune în cerc, la picioarele ei. Nu purta nici măcar un petic de material pe dedesubt, corpul ei fiind numai mușchi tonificați, iar sânii, mici și fermi.

— Apropo, superbă rochia pe care ai purtat-o la nuntă!

Și-a tras o tunică cu mânecă scurtă peste cap, apoi o pereche de pantaloni strâmți pe dedesubt. Pe podea se afla o pereche de apărătoare pentru brațe, pe care și le-a prins de parcă ar fi făcut-o deja de sute de ori.

— Aș vrea să o împrumut când îmi voi îndeplini partea din Tratatul de Cincisprezece Ani, însă mă tem că s-a cam uzat în timpul călătoriei.

Lara a clipit, realizând cine e străina.

— Tu ești prințesa ithicană?

— Printre alte lucruri, a răspuns femeia, zâmbind larg. Dar nu vreau să dezvălui toate secretele deodată. Fratele meu nu m-ar ierta niciodată.

— Fratele tău?

— Soțul tău.

Ridicând un arc și o tolă cu săgeți, femeia - prințesa - a venit spre ea.

— Eu sunt Ahnna.

S-a aplecat să-i sărute obrazul Larei.

— Și, în ceea ce mă privește, abia aștept să ajung să te cunosc, surioară!

S-a auzit un ciocănit în ușă și a intrat un servitor care ducea un platou cu fructe feliate, pe care l-a așezat pe o masă, înainte de a anunța că cina urma să fie servită la ora șapte.

— Te las singură, a spus Amina. Să-ți dau ocazia să te instalezi. Sunt sigură că trezirea aici a fost un șoc în toată regula.

După ani în șir petrecuți sub îndrumarea agresivă a lui Serin, era nevoie de mult mai mult decât să se trezească într-un pat pufos pentru ca Lara să fie șocată, dar și-a permis totuși un tremur ușor în voce când a spus:

— Regele... El va... Ahnna a ridicat din umeri.

— Mă tem ca Aren nu este foarte precis în legătură cu venirile și plecările lui. Mai bine te-ai face comodă decât să aștepți să se întoarcă acasă. Fă o baie! Mănâncă niște fructe. Bea un pahar. Sau zece.

O urmă de dezamăgire a străbătut-o pe Lara, dar i-a oferit Ahnnei un zâmbet înainte să închidă ușa și să tragă zăvorul. A privit îndelung bucata de metal, uimită de faptul că ithica-nii îi permiteau intimitate, apoi a lăsat gândul deoparte. Tot ceea ce știa despre ei era mai mult speculație decât realitate. Mai bine să abordeze totul ca și cum nu ar fi știut nimic.

După ce a îmbrăcat rochia abandonată de Ahnna pe podea, și-a pus la brâu centura de pumnale, pe care a fost surprinsă să o găsească așezată deasupra cufărului ei. Apoi a dat un tur camerei, în căutarea unor semne că era spionată, dar nu existau găuri în pereți sau în tavan, nici crăpături în plăcile din podea. Luându-și tava cu fructe, a intrat în ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră de baie, doar pentru a o descoperi lipsită de orice piesă care ar defini-o drept una. În odaie existau doar niște rafturi de lemn încărcate cu prosoape fine, bureți, săpunuri și o întreagă colecție de perii și piepteni. Totuși, mai era o ușă.

Lara a împins bucata solidă de lemn pentru a da cu ochii de o curte în pantă, de o bogăție florală splendidă, cum nu mai văzuse până atunci. Pereții clădirii erau mascați de liane cățărătoare încărcate cu flori strălucitoare în nuanțe de roz, violet și portocaliu, iar doi copaci cu frunze imense, pe ale căror crengi ședeau câteva păsări cu un penaj viu colorat, se înălțau spre cer. O alee construită din pietre

pătrate, încadrată de roci albe minuscule, șerpuia prin curte, dar ceea ce i-a tăiat răsuflarea a fost pârâul care curgea prin centrul întregului peisaj.

Clădirea, și-a dat seama când a pătruns în curte, fusese construită astfel încât să semene cu un pod peste o cascadă mică. Apa curgea peste dalele de stâncă într-un bazin situat mai jos, care se vărsa printr-un canal într-un alt bazin, apoi într-altul, înainte de a se scurge sub partea opusă a casei, spre orice se va fi aflat acolo.

La poalele cascadei, a observat băncile de piatră curbate de sub apă. *Aici* era locul unde se presupunea că te poți îmbăia. Aburul se ridica treptat, iar o testare rapidă a apei cu degetul de la picior i-a făcut pielea roz de fierbințeală. Mai exista o singură ușă care dădea în curte, opusă celei spre camera ei.

După ce a traversat pârâul pe pasarela mică, Lara a mers până la ușă și i-a testat ușor clanța. *Încuiată*. Camerele aveau ferestre care le oglindeau pe ale ei, dar erau închise, iar perdelele, trase.

Dându-și capul pe spate, nu a văzut decât norii învolburați de pe cer. A tras iute de lianele întinse pe pereți, ca să vadă dacă erau suficient de puternice cât să-i susțină greutatea, în cazul în care ar fi decis să se cațere pe ele. Existau nenumărate căi de evadare, prin urmare casa nu era menită să fie o închisoare.

I-a atras atenția o voce.

— Să înțeleg că s-a trezit?

Aren.

— Cam acum o jumătate de oră.

— Și?

Lara s-a grăbit pe cărarea de lângă izvor, ghemuindu-se acolo unde apa curgea pe sub casă.

— A fost mai calmă decât mă așteptam. A vrut doar să știe de ce purtam una dintre rochiile ei. Presupun că toți avem priorități.

O clipă de tăcere. Apoi:

— De ce purtai *de fapt* una dintre rochiile ei?

— Pentru că erau frumoase și mă plectiseam.

Regele a pufnit, iar Lara s-a târât înainte câțiva metri pe sub clădire, până când a putut să le vadă picioarele. Aren ținea un arc într-o mână, pe care îl legăna înainte și înapoi. Lara voia să mai înainteze puțin, să încerce să-i vadă chipul, dar nu putea risca să fie auzită.

— A spus ceva interesant?

— Am avut conversații mai captivante cu pisica ta. Cu siguranță cinele voastre împreună vor fi pline de viață.

— Șocant.

Regele a lovit cu piciorul o piatră și a trimis-o direct în pârau, stropind fața Larei.

— *Cea mai prețioasă fiică*, pe naiba! Pariez că are cizme care sunt mai prețioase pentru el decât fata asta.

Accept pariul, nemernic ipocrit ce ești! s-a gândit Lara.

— Concesiile astea nu erau ceea ce îmi doream de la tratat, Ahnna, a adăugat Aren. Nu-mi plac și nu vreau să semnez decretul.

— Trebuie să o faci! Maridrinienii și-au îndeplinit partea lor de înțelegere. Dacă le trădăm încrederea, vor exista consecințe, pierderea păcii fiind prima dintre ele.

Au luat-o amândoi din loc, apoi s-au auzit un târșăit de cizme, tropotele măsurate a doi oameni urcând scările, și vocea îndepărtată a Ahnnei:

— Dându-i regelui maridrinian ceea ce vrea îl va face să depindă și mai mult de noi. S-ar putea să merite osteneala.

Lara abia a auzit răspunsul lui Aren:

— Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat.

Cuvintele lui au aprins furia mocnită a Larei, căreia i-au revenit în minte imaginile copiilor subnutriți văzuți pe străzile regatului. S-a

îndreptat și s-a năpustit pe cărare spre camera ei, hotărâtă să-l găsească pe nenorocitul acela de rege și să-i înfigă unul dintre pumnale în măruntaiele sale ticăloase de ithican.

Dar asta nu ar fi rezolvat nimic.

Oprindu-se pe cărare, a privit cerul și a inspirat de câteva ori, găsind calmul în marea de foc în care i se scălda sufletul. Oricât de încântătoare ar fi fost ideea de a-și eviscera *soțul*, asta nu ar fi rezolvat problema Maridrinei. Altfel, tatăl ei ar fi trimis cu mult timp în urmă un asasin care să îndeplinească misiunea. Scopul nu era să doboare un om, ci să înfrângă un regat, iar pentru a face asta trebuia să gândească pe termen lung. Să-și amâne lovitura pentru momentul în care ar fi fost cea mai eficientă. Să-și amintească pentru ce fusese antrenată. *Să fie* femeia pe care tatăl ei o crease pentru a-și salva ținutul.

Când în spatele ei s-a trântit o ușă, Lara s-a întors, așteptându-se să o descopere pe una dintre servitoare.

Nici că ar fi putut să se înșele mai tare!

Bărbatul era gol, cu excepția prosopului înfășurat în jurul taliei, care-l împiedica să fie expus în întregime dinaintea ei. Dar tot ce a văzut a fost mai mult decât suficient. Era înalt și cu umeri lați, cu un trup atât de musculos, încât părea sculptat în piatră, cu brațe însemnate de cicatrici vechi, devenite albe pe pielea bronzată. Iar fața lui... părul închis la culoare încadra pomeți înalți și un maxilar puternic, trăsături temperate de buzele pline. Ochii i se plimbau peste ea, făcând să-i urce sângele în obraji.

— Bineînțeles că dintre toate camerele în care ar fi putut să te cazeze, a ales-o fix pe *aceea*, a spus el, iar vocea lui familiară a fost ca o găleată de apă rece, când și-a dat seama cine stătea în fața ei.

Nu vedea decât masca aceea malefică și nu auzea decât acele cuvinte: *Maridrina va muri de foame*.

Mâinile Larei s-au îndreptat spre pumnalele de la brâu, dar s-a redresat rapid, ajustându-și talia rochiei.

Aren nu s-a lăsat păcălit.

— Măcar știi să le folosești?

I-a trecut prin minte că ar putea să-l ucidă pe loc pe acest bărbat arogant, care o privea de sus, însă tot ce a făcut Lara a fost să-i ofere un zâmbet dulce.

— Am avut ocazia să tai destulă carne până acum. Ochii lui s-au luminat cu interes.

— Deci micuța prințesă are curaj până la urmă. Dar la altceva m-am referit, a continuat el, arătând spre pumnale. Știi cum să te lupți cu ele?

Dacă spunea nu, însemna că nu le va putea folosi *niciodată* fără să pară o mincinoasă, așa că Lara a ridicat, amuzată, o sprânceană.

— Am fost crescută pentru a-ți fi regină, nu un soldat de rând.

Interesul din ochii lui s-a stins. Ceea ce nu era bine deloc. Se presupunea că trebuie să-l seducă și astfel să-i câștige încrederea. Dar pentru ca asta să se întâmple, trebuia să o dorească. Ploaia și ceața i-au umezit mătasea rochiei și o putea simți cum i se lipește de sânii. Fusesse antrenată pentru așa ceva. Trecuse prin nenumărate lecții în care fusesse învățată exact ce trebuie să facă pentru a atrage interesul unui bărbat. Și a-l păstra. Arcuindu-și spatele, i-a spus:

— Ești aici pentru a cere ce ți se cuvine?

Expresia lui nu s-a schimbat. Mai rău, părea plictisit de ea.

— Singurul lucru care mi se cuvine este o baie înainte de cină. Să-ți car fundul de la Southwatch până aici a fost o treabă istovitoare. Ești mai grea decât pari.

Obrajii Larei s-au înroșit.

— Acestea fiind spuse, dacă dorești să faci același lucru, ești binevenită să te duci prima. Având în vedere că nu ai mai avut parte de un duș de trei zile, probabil că ai nevoie de el mai mult decât mine.

Lare s-a holbat la el, fără cuvinte.

— Dar, dacă ai venit aici doar pentru a admira... *frunzișul*, poate că ai putea să-mi acorzi un pic de intimitate.

Aren i-a oferit un zâmbet leneș.

— Sau nu. Nu sunt timid.

La asta se aștepta regele. Ca ea să fie o soție maridriniană cuminte și ascultătoare, atentă la nevoile lui, fie că voia sau nu.

La asta se aștepta regele, a contemplat ea, privindu-l cum o privește, dar nu asta își dorea. Gândurile îi treceau într-o succesiune rapidă prin minte. Despre hainele pe care el le purta, cu toate culorile menite să se amestece cu jungla din jurul lor. Despre cicatricile care-l brăzdau, obținute în mod clar în lupte. Despre arcul pe care îl ținea în mână, pregătit să-l folosească într-o suflare. *Bărbatul acesta e un vânător*, a decis ea. *Și ceea ce își dorește este o vânătoare.*

Era mai mult decât fericită să-i ofere una. Mai ales dacă asta însemna întârzierea unei anumite activități pe care dorea cu disperare să o evite.

— Atunci poți aștepta.

A zâmbit în sinea ei la surpriza care i-a luminat ochii. Desfăcându-și centura, a lăsat armele lângă marginea piscinei, apoi s-a întors cu spatele la rege, dându-și jos bretelele rochiei. Dezbrăcând mătasea umedă, a aruncat-o *deoparte*, simțindu-i ochii ațintiți pe ea când a intrat în bazin, cu trupul acoperit doar de părul care-i cădea pe spate.

Era extrem de fierbinte. Trebuia să te acomodezi treptat cu temperatura, dar Lara a strâns din dinți și a coborât treptele, întorcându-se doar când apa învolburată i-a ascuns sânii.

Regele se holba la ea. Ea i-a oferit un zâmbet senin.

— O să te anunț când am terminat.

Aren a deschis gura ca și cum ar fi vrut să o contrazică, apoi a clătinat o dată din cap și s-a întors. Lara l-a lăsat să facă trei pași înainte de a striga:

— Majestate!

Regele Ithicanei s-a întors să o privească, fără să își ascundă prea bine anticiparea care i se citea pe chip.

Lara și-a lăsat capul pe spate, astfel încât cascada să se reverse peste părul ei.

— Te rog să-mi lași săpunul, mi-e teamă că am uitat să aduc unul cu mine. Și prosopul, a adăugat după o clipă de șovăială.

Bucata de săpun a aterizat în apă, lângă ea, cu un pleosc. Lara a deschis ochii la timp pentru a-l vedea cum își scoate prosopul de la brâu, îl aruncă pe o piatră și cum o ia apoi pe cărare, înapoi spre camera lui.

Mușcându-și interiorul obrazului, Lara s-a străduit să-și stăpânească zâmbetul. Bărbatul acesta era un vânător, dar se înșela dacă își închipuia că ea e prada lui.

7. LARA

LARA A STAT ÎN izvoarele termale până când pielea i s-a înroșit și s-a încrețit, atât pentru a-i face în ciudă regelui Ithicanei, cât și pentru senzația de a fi complet cufundată în apă fierbinte, o plăcere deloc familiară. În oază, îmbăierea se limita la un lighean, o cârpă și un frecat zdravăn.

După ce s-a întors în odăile ei, s-a îngrijit de ținută, ale-gându-și o rochie albastră de culoarea cerului senin, care îi lăsa brațele și cea mai mare parte a decolteului dezgolite. Și-a împletit apoi părul umed într-o coroniță care îi evidenția gâtul și umerii. În cufăr avea o trusă de cosmetice, prevăzută cu un fund fals, în care ascundea borcănașe mici cu otrăvuri și medicamente; a ales un flacon, apoi l-a strecurat în brățara ei ingenios concepută. Și-a înnegrit genele, și-a dat cu praf auriu pe piele, iar buzele și le-a colorat în roz chiar în momentul în care ceasul de pe birou a început să bată ora șapte. În cele din urmă, a inspirat adânc și a pășit pe hol, îndrumată de mirosul de mâncare.

Podeaua lustruită a holului reflecta lumina de la încântătoarele candelabre din sticlă valcottonă. Pereții erau acoperiți cu un grilaj din lemn subțire, de culoarea chihlimbarului, pe care erau așezate mai multe tablouri viu colorate fixate în rame de bronz. La capătul coridorului se găsea o bucătărie, așa că a luat-o pe ușa care ducea spre stânga și s-a trezit într-un foaiier placat cu marmură, în fața unei uși exterioare grele, încadrate de ferestre care nu dezvăluiau nimic în întunericul tot mai adânc.

— Lara.

Întorcându-și capul la auzul numelui ei, a privit prin ușile deschise într-un salon spațios, dominat de o masă frumoasă din lemn

incrustat cu plăcuțe de smalt, în jurul căreia erau așezate o duzină de scaune. Ahnna stătea pe spate în scaunul ei, bălăngănind pe genunchi un pahar.

— Cum a fost baia?

Amuzamentul din ochii Ahnnei sugera că aflase despre conversația Larei cu fratele ei.

— Încântătoare, mulțu...

S-a oprit brusc și a scos un suspin, uimită. Pe un scaun în fața prințesei stătea cea mai mare pisică pe care o văzuse vreodată, cel puțin de dimensiunea unui câine. Privind-o cu ochi aurii, felina și-a ridicat o labă și și-a lins-o, începând să se spele la masă.

— Dumnezeu mare! a murmurat ea. Ce e aia?

— El e Vitex. Animalul de companie al lui Aren.

— Animalul de companie? Cealaltă femeie a ridicat din umeri.

— Aren l-a găsit abandonat când era doar un pisoi. L-a adus în casă și apoi nu a mai putut să convingă creatura asta blestemată să plece. Dar trebuie să recunosc că ține șerpui afară. Ce-i al lui e al lui.

Lara a privit cu precauție animalul. Dacă ar fi reușit să sară, era suficient de mare cât să doboare un om.

— E prietenos?

— Câteodată. Totuși, cel mai bine e să-l lași pe el să vină la tine. Acum e timpul să pleci, Vitex. Valea!

Creatura gigantică i-a aruncat o privire plină de dispreț, apoi a sărit de pe scaun și a dispărut din cameră.

Lara s-a așezat vizavi de prințesă, contemplând întregul perete de ferestre, care, probabil, oferea o priveliște impresionantă în lumina zilei.

— Unde este toată lumea?

Ahnna a luat o gură sănătoasă de vin, după care a ridicat sticla din centrul mesei și a umplut paharul Larei și pe al ei, ceea ce a făcut-o

pe tânără să clipească. În Maridrina, doar servitorii turnau în pahare. Nimeni nu-și turna singur. Compatrioții ei ar fi preferat să moară de sete decât să renunțe vreodată la un asemenea obicei.

— Acesta este conacul părinților mei - Ahnna a tăcut brusc, tresărind, apoi s-a corectat -, este reședința privată a fratelui meu, așa că nu se află nimeni aici în acest moment, în afară de noi trei, plus bucătăreasa și doi servitori. Iar eu voi pleca mâine, după ce-mi trece mahmureala.

A ridicat paharul.

— Noroc!

Lara și-a ridicat și ea paharul, apoi a luat o înghițitură, observând că și acesta era tot din Valcotta, vinul, din Amarid, iar dacă nu cumva greșea, argintăria provenea din țara ei. A inventariat detaliile pentru a le analiza mai târziu. Ithicana controla piața pentru majoritatea bunurilor: cumpăra de la Northwatch, transporta produsele prin podul lor și le vindea la suprapreț în Southwatch, doar pentru a inversa procesul cu exporturile regatelor sudice. Negustorii care călătoreau prin pod plăteau taxe de trecere foarte mari pentru un astfel de privilegiu și erau mereu păziți de soldații ithicani. Ithicana, ca țară, nu exporta nimic, dar se pare că nu avea nicio rețineră să importe produse din alte locuri.

— Înseamnă că întreaga insulă este domeniul privat al regelui? a întrebat Lara, gândindu-se când sau dacă bărbatul în cauză avea să apară.

— Nu. Tatăl meu a construit acest loc pentru mama mea, pentru ca ea să se simtă confortabil în perioadele din an în care se aflau aici.

— Unde se aflau în restul timpului? Ahnna a zâmbit.

— În altă parte. *Secrete*.

— Pe insula asta mai trăiesc și alte persoane de care ar trebui să știu?

— Membrii gărzii de onoare a lui Aren sunt aici. Bănuiesc că o să-i

întâlnești la un moment dat.

În Lara mustea frustrarea, așa că a mai luat o gură de vin pentru a îndepărta senzația. Era aici doar de câteva ore. Nimeni, nici măcar Serin sau tatăl ei, nu se putea aștepta să găsească o fisură în defensiva Ithicanei în decurs de o zi.

— Aștept cu nerăbdare să-i întâlnesc! Ahnna a pufnit.

— Mă îndoiesc. Cred că sunt cam neciopliți în comparație cu soldații cu care ești obișnuită. Deși pari a fi un mister în sine.

Prințesa își făcea propriile cercetări. Lara a zâmbit.

— Dar tu? Spui că vei pleca mâine. Nu este această insulă casa ta?

— Sunt comandantul din Southwatch. Lara s-a înecat cu gura de vin.

— Dar ești...

— Femeie? a completat Ahnna. Vei afla că avem un alt mod de viață în Ithicana. Ceea ce ai între picioare nu determină calea pe care vei merge în viață. Jumătate din garnizoana din Southwatch este formată din femei.

— Cât de eliberator!

Lara a reușit să scoată cuvintele tușind, în timp ce-și imagina oroarea de pe fața tatălui ei dacă ar fi descoperit că insula pe care eșuase de nenumărate ori să o cucerească în luptă era apărată de femei.

— Poate fi și pentru tine, dacă vei dori asta.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți ține, Ahnna, a spus o voce de bărbat.

Regele Ithicanei a intrat în sala de mese, cu părul negru încă ud după baie, dar cu fața încă aspră din cauza bărbii, a observat Lara. Îi dădea un aer periculos, însă a izgonit gândul în momentul în care a apărut.

— Ce e în neregulă cu a o învăța cum să mânuiască o armă? Ithicana este periculoasă. Ar fi pentru siguranța ei.

El a studiat masa, apoi s-a așezat în capăt.

— Nu siguranța ei este ceea ce mă îngrijorează. Lara i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Te-ai integra de minune în Maridrina, Înălțimea Ta, dacă gândul că soția ta ar ști cum să mânuiască un pumnal îți stârnește o asemenea teamă în suflet.

— O, Doamne!

Ahnna și-a umplut paharul până la buză și s-a lăsat pe spate în scaunul ei.

— Ți-am judecat greșit spiritul, Lara.

— Îți irosești timpul, Ahnna, a spus Aren, ignorând comentariul. Lara crede că armele cad în responsabilitatea soldaților *de rând*, deci nu merită interesul ei.

— N-am afirmat așa ceva! Am spus că am fost instruită să fiu soție și regină, nu un soldat de rând.

— Și ce a presupus *mai exact* această pregătire?

— Poate că soarta îți va fi favorabilă și într-o zi vei afla, Majestate. Deși, la cum stau lucrurile, va trebui să te mulțumești cu broderiile mele fără cusur.

Ahnna a izbucnit în râs și și-a mai turnat un pahar de vin, apoi i-a oferit unul și fratelui ei.

— Asta ar putea ajuta.

Aren le-a ignorat pe amândouă, distras de servitorii care au apărut cu platourile de mâncare. Aceștia le-au așezat pe masă, apoi au dispărut doar pentru a se întoarce cu altele. Erau fructe și legume proaspete, toate intens colorate, precum și pești uriași, încă în posesia capetelor. Unul dintre ei era pus pe un pat de orez aburind, pe care Lara l-a privit cu nesaț, dar a trecut repede mai departe la friptura de vită în crustă de ierburi. Întrebarea despre originea cărnii i-a mai domolit furia în fața excesului de mâncare. Mâncare care ar fi putut ajunge în Maridrina.

A așteptat ca unul dintre slujitori să o servească, dar toți au plecat.

Apoi, frații de sânge regal au început să-și umple singuri farfuriile cu salată, pește și carne de vită, toate în același timp, fără să țină seama de ordinea felurilor de mâncare.

— E un meniu mult mai variat decât sunt obișnuită, a spus ea. N-am mai mâncat pește până acum, deși presupun că este un aliment obișnuit aici.

Aren a ridicat capul, privind cu atenție preparatele, iar Lara a observat cum i-a zvâcnit colțul ochiului.

— Sunt câteva insule cu mistreți. Capre. Pui. Șarpele este adesea în meniu. Orice altceva este din import, de obicei de la Harendell prin piața din Northwatch.

Spionii lui Serin au raportat că nu toate mărfurile care intrau prin podul de la Northwatch ieșeau la Southwatch, ceea ce indica faptul că ithicanii foloseau drumul pentru a transporta mărfuri în interiorul propriului regat. *Există căi de intrare și de ieșire din pod în afara punctelor de la Northwatch și Southwatch, le repetase Serin neîncetat Larei și surorilor ei. Acestea sunt zonele vulnerabile. Speculați-le!*

Luând porții sănătoase din toate, Lara a tăiat o bucată din carnea de vită, urmărind cum zeama se adună dedesubt. Apoi a luat o îmbucătură. Zâmbind la unul dintre servitorii care reapăruse cu mai mult vin, a spus:

— E delicios!

Niciunul dintre ei nu a vorbit pentru un timp îndelungat, iar în ceea ce o privea pe Lara, tăcerea ei se datora faptului că avea gura plină de mâncare. Era mai bună decât orice gustase vreodată, proaspătă și condimentată cu mirodenii pe care nici măcar nu le putea numi. *Asta înseamnă să stăpânești podul, s-a gândit ea, imaginându-și toată mâncarea ajungând în Maridrina.*

— De ce te-a ținut tatăl tău în mijlocul Deșertului Roșu? a întrebat în cele din urmă Aren.

— Pentru siguranța noastră.

— A noastră?

Când poți, spune adevărul, a dictat vocea lui Serin în mintea ei.

A înghițit o bucățică de pește îmbibată în sos de citrice.

— A mea și a surorilor mele. Ei bine, a surorilor mele vitrege.

Cei doi frați s-au oprit din mestecat.

— Câte fiice ascundea... *ascunde* acolo? a întrebat Aren.

— Douăsprezece, cu mine.

Lara a luat o gură de vin, apoi și-a reumplut farfuria.

— Tatăl meu a ales-o dintre noi pe fata despre care credea că e cea mai potrivită pentru a fi regina ta.

Aren o privea cu o expresie goală, în timp ce sora lui geamănă a dat din cap, gânditoare, înainte să întrebe:

— Cea mai frumoasă, vrei să spui?

— Nu, mă tem că nu.

— Cea mai inteligentă?

Lara a clătinat din cap, gândindu-se la cât de repede puteau descifra codurile Sarhina și Marylyn. Dar și să le creeze.

— Atunci, de ce tu? a intervenit Aren.

— Nu e treaba mea să pun la îndoială motivele din spatele deciziei lui.

— Cu siguranță ai o opinie în legătură cu asta.

— Cu siguranță: faptul că opinia mea nu contează.

— Și dacă ți-aș cere-o? Aren s-a încruntat.

— Chiar ți-o cer.

— Tatăl meu este cel mai longeviv rege din istoria Mari-drinei. Înțelepciunea și înțelegerea lui în privința relației dintre cele două regate l-au îndrumat să mă aleagă pe mine pentru a fi soția ta.

Ahnna a tresărit brusc și i-a spus fratelui ei cu o voce panicată:

— Aren, am fost infiltrați! Există un spion printre noi. Lara a simțit că i se face rău când ochii lui Aren s-au îndreptat spre ea. Degetele i s-au întins spre pumnalele de la brâu,

gata să lupte pentru a scăpa cu viață, dacă va fi nevoie.

— Nu există altă explicație, a spus Ahnna. Cum altfel ar fi putut să știe regele acela parșiv care dintre fete ar fi cea mai *groaznică* soție pentru tine?

Pufnind, Aren a clătinat din cap. Lara și-a ascuns ușurarea în spatele unei alte îmbucături de pește, care acum avea gust de rumeguș.

— Nu-i de mirare că arăta atât de îngâmfat la nuntă, a continuat prințesa. Probabil s-a gândit că o vei trimite înapoi după o săptămână.

— Ahnna! a avertizat-o regele Ithicanei.

— Într-adevăr, e uimitor. *Aproape* ca și cum ar fi fost creată pentru a te împinge mai repede în mormânt.

Nu ești departe de adevăr, s-a gândit Lara.

— Ahnna, dacă nu-ți ții gura, am să te înec în propriul vin! Ahnna și-a ridicat paharul în semn de toast.

— Ești binevenit să încerci, frate drag!

Lara a ales acel moment pentru a interveni și a reumplut paharele celor doi frați. Turnând ea însăși vinul, a reușit să picure ușor câțiva stropi din micuța fiolă ascunsă în mână, asigurându-se astfel că amândoi urmau să doarmă profund în noaptea asta.

— Pentru că tot l-ai pomenit pe tatăl meu, îmi vei permite să corespundez cu el?

S-au uitat fix la ea, clar nemulțumiți de cererea ei, în timp ce amândoi și-au golit paharele, fără să pară conștienți de modul în care se sincronizau unul cu altul. Lara a zâmbit în sinea ei, știind că drogul amestecat cu alcoolul avea să-și facă fără probleme efectul.

În cele din urmă, Aren a întrebat:

— De ce ai vrea să faci asta? Și, te rog, nu-mi spune că este pentru a întreține ceea ce în mod evident *nu este* o legătură strânsă tată-fiică.

O duzină de replici răutăcioase i s-au format în minte, însă Lara le-a redus pe toate la tăcere. Chiar *avea nevoie* ca bărbatul ăsta blestemat

să se îndrăgostească de ea!

— Mi s-a spus fățiș că, pentru a proteja interesele Ithicanei, nu mi se va permite niciodată să-mi revăd familia, căminul și nici măcar propriul popor. Că această casă, oricât de încântătoare ar fi, va rămâne închisoarea mea atât timp cât vei considera de cuviință. Condeiu și hârtia sunt tot ce mi-au mai rămas pentru a ține legătura cu tot ce am lăsat în urmă. Firește, dacă îmi permiți.

Aren s-a uitat în altă parte, cu maxilarul încleștat, de parcă l-ar fi chinuit vreo mare dispută lăuntrică. Apoi și-a îndreptat privirea spre sora lui, care a clătinat foarte subtil din cap. O reacție cu adevărat interesantă. Ahnna părea cea mai veselă și mai plină de înțelegere dintre cei doi, dar poate că nu îi evaluase adecvat caracterul.

Cu toate acestea, în ciuda oricărui avertisment comunicat între frate și soră, Aren a ales să-l ignore.

— Ești liberă să correspondezi cu tatăl tău, dar scrisorile îți vor fi citite. Iar dacă vor conține informații ce pun în pericol Ithicana, ți se va cere să le înlături. Dacă ești prinsă folosind un cod, privilegiile tale vor fi revocate.

Ceea ce i-ar putea cere să înlătore ar dezvălui multe, un concept care nu i-a scăpat comandantei din Southwatch. Ochii Ahnnei au scăpărat de iritare și a deschis gura pentru ca apoi să o închidă din nou, nedorind să își compromită fațada. Deși avea să se opună cu vehemență deciziei după ce Lara nu va mai fi de față.

— Nu doresc să mi se citească scrisorile personale, a argumentat Lara, doar pentru că el se aștepta la asta.

— Și nici eu nu ard de nerăbdare să le citesc! a răbufnit Aren. Dar cu toții trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem, așa că îți sugerez să te obișnuiești cu asta.

Și, fără să mai scoată un cuvânt în plus, și-a împins scaunul înapoi și a ieșit din cameră cu un pas ușor legănat.

Ahnna a lăsat să-i scape un oftat de frustrare. Scoțând dopul de la o

altă sticlă de vin, a umplut paharul Larei până la refuz.

— În Southwatch, asta e ceea ce noi numim „curgerea Ahnnei”.

Deși știa că femeia juca teatru pentru a-i câștiga încrederea, Lara a zâmbit, luând o gură de băutură.

— Întotdeauna e așa iute la mânie? a întrebat ea, în timp ce se gândea: *Întotdeauna e atât de nesimțit?*

Zâmbetul Ahnnei a dispărut.

— Nu, a răspuns ea, cu limba ușor împleticită, încruntându-se la pahar. Doamne, cât de mult am băut?

— Amaridul produce cele mai bune vinuri din lume, e greu să nu cedezi tentației.

Câteva clipe mai târziu, bărbia Ahnnei a lovit masa cu o bufnitură puternică. Unul dintre servitori a intrat chiar în acel moment, rămânând cu gura căscată la vederea prințesei lui sforăind pe masă.

— A sărit puțin calul, a spus Lara cu o grimasă. Vrei să mă ajuți să o duc în camera ei?

Ahnna atârna ca moartă între cei doi, care pe jumătate o târau, pe jumătate o cărau pe hol spre camera ei, la fel de încântătoare precum a Larei.

— Dacă o susțineți, Majestate, voi verifica cearșafurile de șerpi.

Șerpi? Distrasă de idee, Lara a fost cât pe ce să cadă, împovărată de trupul greu al Ahnnei, când băiatul i-a dat drumul. Servitorul s-a îndreptat spre pat și l-a zgâlțâit puternic înainte să scuture așternuturile, care, din fericire, nu au dat la iveală niciun șarpe.

Ajutând-o pe Ahnna să se așeze ușor pe pat, Lara s-a ferit de o lovitură de picior direcționată spre fața ei, în timp ce femeia mai înaltă s-a rostogolit pe burtă cu un mormăit înfundat. Scoțându-i bocancul, în care era ascunsă o lamă extrem de ascuțită, Lara l-a azvârlit lângă pat, urmat de celălalt, apoi și-a scuturat praful de pe mâini.

— Mulțumesc pentru ajutor! i-a spus băiatului, ieșind din cameră și

așteptând ca el să o urmeze.

— Cum te numești?

— Eli, domniță. Ar trebui să știți că nu este ceva normal pentru Ahn... Alteța Sa, s-a corectat el, mușcându-și buza inferioară. Poate ar trebui să-i spun regelui...

— Lasă lucrurile așa! Lara a închis ușa.

— Nu e nevoie să o stânjenim și mai mult.

Servitorul părea gata să se opună, apoi Ahnna a sforăit puternic prin ușa groasă și a părut să-și reconsidere intenția.

— Mai aveți nevoie de altceva în această seară, Alteță? Lara a scuturat din cap, nerăbdătoare să-l vadă plecat.

— Noapte bună, Eli!

— Prea bine, a spus el, făcând o plecăciune. Vă rog să vă verificați patul de...

— Șerpi?

Lara i-a oferit un zâmbet care i-a înroșit obrajii ascunși de buclele castanii și moi desprinse din părul ciufulit. După încă o plecăciune, Eli s-a îndreptat grăbit spre capătul holului. Tânăra a ascultat zăngănitul vaselor strânse în salon, apoi s-a strecurat silențios înapoi în camera Ahnei, trăgând zăvorul în urma ei.

Prințesa nici măcar nu a tresărit când Lara a început să caute meticulos orice informație utilă, oftând cu jind în fața arsenalului de arme al femeii, toate făurite cu măiestrie. Nu a găsit nimic în afară de câteva amintiri, o cutie de bijuterii ce conținea câteva piese fără valoare și o cutie muzicală cu fund fals, plină de suluri cu poezii. Deși era dormitorul copilăriei sale, era clar că acum îl folosea rar.

După ce a stins lampa, Lara a întredeschis ușa, asigurându-se că holul era gol înainte să se îndrepte spre camera ei. Din ambele părți ale coridorului se auzea forfota caracteristică diferitelor activități, deci nu avea nicio șansă să ajungă în cealaltă parte a casei fără ca vreunul dintre servitori s-o observe. Ronțăindu-și unghia, Lara s-a

uitat la ceas. Drogul nu era menit să aibă efect îndelungat, iar regele nu băuse atât de mult vin ca sora lui. Ceea ce însemna că nu mai avea timp.

Scoțându-și rochia, Lara a luat niște prosoape, câteva săpunuri și un burete și, cu lampa în mână, a ieșit în curte. Aerul nopții era răcoros, o ploaie ușoară umezindu-i cămașa de noapte în timp ce mergea desculță pe cărarea de piatră spre izvorul termal. Și-a pus obiectele de trebuință lângă piscină, și-a dat jos cămașa și a intrat în apa aburindă, luând cu ea unul dintre pumnale, apoi a micșorat lumina lămpii până la o flacără plăpândă și și-a lăsat ochii să se acomodeze cu întunericul.

Zgomotul din junglă reușea să fie deopotrivă asurzitor și liniștitor, un amestec neîntrerupt de sunete care îi tempera bătaile năvalnice ale inimii. Stătea cu coatele sprijinite pe marginea piscinei, cercetând împrejurimile. Ciripitul păsărilor se îmbina cu foșnetul frunzelor, țipetele ascuțite ale maimuțelor răsunau de colo-colo prin copaci. Un animal, poate un fel de broască, scotea un huruit repetat, insectele bâzâiau, și printre toate acestea se distingeau murmurul cascadei din spatele ei.

Privește! Ascultă! Pipăie!

Cea din urmă aptitudine i-a folosit dintotdeauna cel mai mult. Maestrul Erik o numea cel de-al șaselea simț - partea inconștientă a minții, care lua ceea ce toate celelalte simțuri ofereau, apoi adăuga *ceva în plus*. O intuiție care putea fi armonizată și perfecționată în cel mai valoros simț dintre toate.

Așa că, fără să poată spune dacă a auzit un sunet sau a văzut o mișcare, atenția Larei s-a îndreptat brusc de la acoperiș spre șanțul de sub casă prin care curgea pârâul.

Un membru al gărzii.

Într-adevăr, cu ochii pironiți în întuneric, a reușit în cele din urmă să distingă forma unui picior sprijinit pe o piatră. Străfulgerarea de iritare, pentru că *a îndrăznit* să o urmărească în timp ce se îmbăia, a

fost ștearsă de motivul evident. Aren era regele Ithicanei, iar ea, fiica unui regat inamic. Bineînțeles că orice apropiere între ei ar fi fost supravegheată.

După ce s-a asigurat că nu mai sunt și alte gărzi, a trasat conturul perimetrului, căutând locuri care să-i ofere acoperire. A aruncat o privire spre cămașa ei albă, aflată la vedere, și a intrat treptat în pârâul care curgea în piscină, târându-se pe coate pentru a-și menține corpul sub nivelul malului. Cu trupul mângâiat de apa caldă, s-a strecurat către podul decorativ, pe care l-a folosit ca adăpost pentru a ieși mai ușor, deplasându-se în tăcere în spatele unui tufiș cu frunze late.

De acolo, a traversat rapid curtea și a ajuns sub fereastra regelui, care era puțin întredeschisă.

Ascunzându-se după o frunză pentru a-și acoperi brațul, s-a întins și a deschis mai mult fereastra. *Respiră!*

Apucând pervazul cu ambele brațe, s-a furișat prin deschizătura mică, rama zgâriindu-i fundul gol când s-a răsucit și a aterizat silențios în picioare, în camera slab luminată, cu lama pumnalului strânsă între dinți.

A fost întâmpinată de blestemata aia de pisică enormă a lui Aren, care o pirona cu ochii ei aurii. Lara și-a ținut respirația, dar felina nu a făcut decât să sară pe pervazul ferestrei și să se strecoare în curte.

Privirea i s-a îndreptat imediat spre bărbatul întins pe patul mare cu baldachin. Aren zăcea pe spate, purtând doar un șort, cu cearșafurile încâlcite în jurul picioarelor.

Ținând pumnalul în mână, Lara a pășit cu grijă spre pat, folosind unul dintre covoare pentru a-și curăța picioarele. Nu trebuia să lase urme.

După ce îl văzuse dezbrăcat mai devreme, nu mai avea niciun dubiu că era un bărbat impresionant, dar de data aceasta nu se mai

temea să fie prinsă holbându-se. De două ori mai lat decât ea în umeri, mușchii lui dezvăluiau un om care-și împingea corpul peste limite în mod regulat. În luptă, ținând cont de cicatrici, însă poseda suplețea unui bărbat cu o viață activă, nu a unui rege relaxat, care conducea de pe tron.

Dând ocol patului, i-a examinat chipul: pomeți înalți, maxilar puternic, buze pline și gene negre, pentru care l-ar fi invidiat o soție de harem. O urmă de barbă îi accentua linia maxilarului, iar Lara a trebuit să-și stăpânească dorința de a-și întinde degetele pentru a și le trece de-a lungul său.

Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat.

Cuvintele lui îi răsunau în minte și, din voință proprie, mâna Larei s-a ridicat, tăișul lamei odihnindu-se pe gâtul regelui, unde îi simțea pulsul constant. Ar fi ușor. O singură tăietură și ar sângera până la moarte în câteva clipe. S-ar putea ca nici măcar să nu se trezească suficient de repede cât să dea alarma. Înainte ca supușii lui să realizeze că e mort, ea ar fi dispărut deja.

Și nu ar fi obținut nimic altceva în afara distrugerii singurei șanse pe care Maridrina o avea la un viitor mai bun.

Lara și-a coborât pumnalul și s-a îndreptat spre birou. Inima i-a tresărit când a descoperit o cutie din lemn șlefuit, în care se afla un pergament gros, ștanțat cu podul Ithicanei, cu marginile aurite și strălucitoare. Aceeași hârtie pe care i-o arătase Serin și pe care Aren o folosea pentru corespondența oficială. S-a uitat imediat să vadă dacă era scris ceva destinat Maridrinei. Tot ce a găsit au fost teancuri de însemnări scurte, scrise pe hârtie ieftină, pe care le-a răsfoit, luând aminte la rapoartele spionilor din toate regatele de nord și de sud. Alte rapoarte din Insulele Northwatch și Southwatch, încasări, cereri de arme și soldați și provizii.

Provizii pentru Eranahl...

Încruntându-se, a scos foaia de sub un teanc de hârtie, exact când

patul a scârțâit în spatele ei.

S-a întors și inima i-a tresărit în piept când privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Aren. Stătea sprijinit într-un braț, cu mușchii umerilor încordați sub pielea bronzată și fină.

— Lara?

Avea vocea răgușită, ochii încetoșați din cauza drogurilor, a somnului și... a dorinței. Privirea i s-a plimbat peste trupul ei gol, apoi și-a frecat ochii ca și cum nu ar fi fost foarte sigur dacă era reală sau doar o nălucă.

Fă ceva!

Toate lecțiile maestrilor ei și-au spus în sfârșit cuvântul. Fie urma calea pe care o sugera prezența ei goală acolo, fie găsea o modalitate de a-l adormi din nou. Prima era cea mai sigură variantă, dar... Dar încă nu sosise momentul să joace această carte.

— Cum ai intrat aici?

Privirea lui devenea tăioasă. Dacă nu acționa curând, când Aren urma să se trezească, avea să-și amintească, mai mult ca sigur, că a văzut-o, iar un asemenea deznodământ nu făcea parte din planul ei.

Dacă tu crezi că ești irezistibilă, așa va crede și el, i-a invadat mintea vocea Mezatei, fosta lor Maestră a Seducției. Dorința este o armă pe care trebuie să o mânuiești cu la fel de multă viclenie ca pe orice sabie.

Un sfat care păruse atât de simplu când se afla în complex! Acum era cu totul altceva, dar nu avea altă opțiune.

Scoțând flaconul din brățară, Lara și-a vărsat câteva picături din drog pe deget, înainte de a-l duce la gură ca să-și ungă buzele.

— Șșșș, Înălțimea Ta! Acum nu-i momentul să purtăm o conversație.

— Ce păcat! Ai un mod atât de plăcut de a mânui cuvintele.

— Am și alte talente.

Un rânjel leneș a apărut pe fața regelui.

— Dovedește-o!

O picătură de narcotic s-a scurs pe buza de jos a Larei. S-a

îndreptat cu o încredere iluzorie spre pat, simțind cum Aren o soarbe din priviri. Urmărind cum dorința preia controlul. Până la urmă, poate că exista ceva util în lecțiile Mezatei.

S-a urcat pe pat și l-a încălecat, iar pulsul i s-a accelerat când el a ridicat o mână pentru a-i cuprinde fundul. Buzele lui s-au întredeschis, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar ea l-a redus la tăcere cu un sărut.

Primul sărut din viața ei, iar Lara i-l oferea dușmanului său.

Gândul i-a zburat din minte când Aren a gemut. Limba regelui i-a alunecat peste buzele îmbibate de drog, apoi i s-a strecurat adânc în gură, stârnindu-i o senzație neașteptată de căldură între picioare.

Nerăbdătoare ca drogurile să acționeze, l-a sărutat din nou, apăsând și hotărât, simțind cum cealaltă mână a lui îi dez-mierda sânul, până când Lara i-a prins-o și i-a pironit-o de saltea. Aren a râs încet, dar ea a sesizat felul în care pleoapele i-au fluturat, abia conștient, chiar și în timp ce mâna cealaltă îi trasa conturul trupului, coborând de pe fund spre spatele genunchiului înainte să urce spre interiorul coapsei. În sus și iar în jos. Lara simțea cum drogurile încep să-și facă efectul asupra ei, în ciuda faptului că exista altceva care i se aduna în pântec.

Aren s-a rostogolit și i-a prins Larei mâna liberă, ținându-le pe amândouă pe saltea, cu dinții mușcându-i lobul urechii, ceea ce i-a smuls un suspin de pe buze. Camera se învârtea deasupra ei și pielea o ardea, răvășită de buzele lui Aren, care îi depunea o ploaie de sărutări pe gât. Între sâni. Unul singur, chiar sub buric, i-a transformat respirația în gâfâieli neregulate.

Apoi Aren a suspinat o dată, s-a prăbușit și a rămas nemișcat.

Lara se uita fix în tavan, fără să clipească și cu inima în gât. Dar fiecare bătaie părea să devină tot mai lentă, iar somnul o îmbia tot mai tare, primind-o în îmbrățișarea lui caldă.

Mișcă-te! și-a ordonat, strecurându-se de sub corpul lui greu.

Conștientă că nu mai avea decât câteva minute la dispoziție până

când drogul o doboră, Lara s-a împleticit spre fereastră, aruncând o privire fugară în cameră pentru a se asigura că era așa cum o găsisese. Deși brațele îi tremurau, a reușit să se strecoare afară, aterizând cu picioarele amortite pe pământul rece. Noroiul i-a pătruns între degete când a urmat înapoi drumul prin curte. De îndată ce s-a scufundat din nou în pârâu, apa i-a mângâiat pielea care, în ciuda drogului, se simțea atât de sensibilă, încât atingerea o durea.

Apa era caldă. Ciudat de liniștitoare, în timp ce o trăgea dedesubt, întâmpinând-o în adâncurile ei.

A început să se sufoce. Gâfâia. Luptându-se să rămână conștientă, a ajuns la margine și s-a târât afară din piscină.

Nesigură pe picioare, și-a tras cămașa de noapte peste cap. S-a împiedicat pe cărare, rugându-se ca garda să o creadă doar beată. Mâinile i-au lovit lemnul masiv al ușii, forțând-o să se deschidă. Apoi a închis-o. A tras zăvorul.

Du-te în pat! Nu le da motive să devină bănuitori.

Du-te în pat!

Du-te în...

8. AREN

AREN A LĂSAT DEOPARTE piatra de șlefuit pe care o trecuse peste lama unui pumnal, uitându-se în adâncurile junglei din jurul casei sale. Deși sute de sunete se auzeau printre copaci - susurul apei, strigătele animalelor, bâzâitul insectelor -, insula părea tăcută. Calmă. Liniștită.

Un corp cald și blănos s-a frecat de brațul lui, iar Aren s-a întins pentru a-i mângâia urechile lui Vitex, motanul uriaș torcând mulțumit până când ceva din tufișuri i-a atras atenția. O femelă le tot dădea târcoale de ceva timp și, chiar și acum, Aren i-a zărit ochii galbeni de sub o frunză lată, fixați asupra lor.

— Vrei să te duci să o prinzi? și-a întrebat motanul. Vitex nu a făcut decât să se așeze pe labele din spate și să caște.

— Bun plan. Las-o pe ea să vină la tine! a râs Aren. Să mă anunți dacă ți-a ieșit.

În spatele lor s-a auzit tropotul bocancilor pe marmură, apoi s-a deschis ușa. Sora lui a ieșit în curte, clipind nedumerită.

— Ești într-o formă mai bună decât mă așteptam, a spus el sec.

Ahnna s-a încruntat la el, folosindu-și un picior pentru a împinge motanul înapoi, ca să poată închide ușa.

— De ce?

— Pentru că, luând în considerare cantitatea de vin pe care trebuie să o fi consumat ca să fi leșinat pe masă, bănuiesc că mi-ai cam golit pivnița.

— Doamne, asta am făcut?

— Dacă ar fi să dăm crezare discuțiilor pe care le-am auzit în bucătărie.

După ce și-a luat arcul, Aren s-a ridicat din locul în care stătea pe treptele din față, bătând cu vârful armei de tocul bocancilor.

— Eli și Lara te-au cărat înapoi în camera ta. Trecându-și o mână peste ochi, Ahnna și-a scuturat capul, ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească.

— Îmi amintesc că vorbeam cu ea și apoi... Și-a scuturat din nou capul.

— Îmi pare rău! Și îmi pare rău că am întârziat. Am dormit buștean.

La fel și el, ceea ce era ciudat, având în vedere că fusese o noapte senină. În lipsa unei furtuni care să apere țărmurile Ithicanei, în mod normal Aren se zvârcolea și se învârtea jumătate din noapte. El însuși nu s-ar fi trezit la timp dacă afurisitul ăla de motan nu i-ar fi dat deșteptarea.

— Bună dimineața, copii!

Aren s-a întors spre Jor, care a apărut din ceață, cu o pâine într-o mână, pe care în mod clar o furase din bucătărie. Bărbatul mai în vârstă i-a aruncat o privire lui Aren.

— Arăți teribil de bine odihnit pentru un bărbat care abia s-a însurat.

Ahnna a chicotit.

— Nu cred că a avut prea multă companie aseară. De fapt, niciuna.

— Ai scos-o deja din sărite pe proaspăta soție?

Aren i-a ignorat întrebarea, străfulgerat de o imagine a Larei stând la picioarele patului său, cu trupul ei gol atât de al naibii de perfect, încât trebuie să fi fost un vis. Gustul buzelor ei, senzația pielii sale mătăsoase sub mâinile lui, sunetul respirației ei, întretăiate de dorință. Totul fusese atât de viu, dar amintirea lui se oprea acolo. Cu siguranță fusese un vis.

Scoțând din buzunar o foaie de hârtie împăturită, Aren i-a înmânat-o Ahnnei.

— Ordinul tău de plecare în Southwatch.

Sora lui a desfăcut-o și a parcurs clauzele comerciale revizuiți cu Maridrina, o iritare reînnoită făcând-o să se încrunte.

— Voi merge cu tine până la cazarmă. Am nevoie de un alergător care să ducă la Northwatch copia pentru ei. Maridrina a trimis deja cumpărători cu aur prin pod. Vor dori să pornească la drum. Cine stă de strajă? l-a întrebat pe Jor.

— Lia.

— Bine. Ține-o aici. Nu mă aștept ca Lara să provoace probleme, dar...

Jor a tușit.

— În legătură cu Lara. Aster e aici. Vrea o întrevedere.

— E la cazarmă?

— Pe apă.

— De ce nu mă mir?

Comandantul garnizoanei Kestark, care se afla la sud de Midwatch, era un membru al vechii gărzi. A fost numit în funcție aproape de sfârșitul vieții bunicului lui Aren, iar mama lui își petrecuse aproape întreaga domnie căutând, fără succes, un motiv legitim pentru a-l înlocui. Bătrânul ticălos se agăța de tradiția ithicană ca o lipitoare de o barcă, însă lui Aren nu i-a scăpat faptul că, dintre toți Comandanții de Rond, Aster fusese singurul care nu venise la nunta lui.

— Presupun că nu ar trebui să-l facem să aștepte.

Ceața se întindea ca o mantie cenușie, atât de densă, încât soarele părea un nasture argintiu, împiedicându-i să distingă ceva la mai mult de câteva zeci de pași în ambele direcții. Jos, în golf, Ahnna era așteptată de garda ei personală, la fel cum și pe Aren îl aștepta a lui, în vreme ce bărbații și femeile își împingeau în tăcere ambarcațiunile în apă. Ahnna i s-a alăturat într-una dintre bărcile din Midwatch.

Nicio briză nu umfla velele, iar zăngănitul lanțului, ridicat din locul în care bloca intrarea în golf, părea o încălcare vulgară a tăcerii de altfel desăvârșite. Vâslele tulburau suprafața apei în timp ce

grupul ocolea pericolele ascunse la doar câțiva metri de suprafață, ieșind în larg și îndreptându-se spre umbra impunătoare a podului.

— Aren.

Întorcându-se să se uite la sora lui geamănă, Aren i-a urmărit privirea spre apă, unde a zărit o formă masivă care se mișca sub ei. Rechinul era mai lung decât barca în care stăteau - și mai mult decât capabil să o distrugă, dacă s-ar fi simțit dornic -, dar nu de aceea îi arătase Ahnna prădătorul. Sosirea lui anunța o domolire a Mărilor Furtunoase și nu avea să treacă mult timp până când apele Ithicanei urmau să fie roșii de sânge.

Un fior i-a străbătut șira spinării; Aren a pus mâna pe ocean, cercetând împrejurimile, însă eforturile nu i-au dezvăluit altceva decât și mai multă ceață. Un lucru bun pentru a ascunde venirile și plecările oamenilor săi, dar îi ajuta la fel de bine dușmanul.

— Se întâmplă cu câteva săptămâni mai devreme. Nana nu a anunțat încă sfârșitul sezonului.

Dar, cu toate vorbele ei, a observat că mâna i-a alunecat spre arma pe care o purta la brâu, iar ochii i-au devenit vigilenți.

— Trebuie să mă întorc la Southwatch!

Prin ceață au apărut două nave. Aster, întotdeauna dedicat unui simbolism exagerat, a ales să aștepte chiar sub pod.

— Înălțimea Voastră.

Bărbatul mai în vârstă a întins mâna pentru a trage cele două bărci.

— Mă simt ușurat să văd că sunteți bine.

— Te așteptai la altceva?

Ambarcațiunile s-au legănat cât gărzile au schimbat locurile cu comandantul, oferindu-le celor trei o oarecare intimitate.

— Da, având în vedere ce ați adus în propriul cămin.

— Nu e decât o copilă, singură și la mila noastră. Cred că pot să mă descurc.

— Chiar și o copilă poate strecura otravă într-o ceașcă. Iar

maridrinienii sunt cunoscuți pentru asta.

— Stai liniștit, Aster, viața mea nu e în pericol din cauza Larei. Silas Veliant nu-i un prost, știe că dacă fiica lui m-ar asasina, ar însemna sfârșitul noului său acord comercial cu Ithicana.

— Lara.

Aster a scuipat în apă.

— După felul în care vorbești, îmi dau seama că deja își înfige ghearele în domnia voastră. Trebuie să știți că există un motiv pentru care au trimis o femeie atât de frumoasă ca ea.

— De unde știi cum arată, comandante? a intervenit Ahnna. Nu te-am văzut la nuntă, deși presupun că este posibil să te fi ascuns în spate.

Aren și-a mușcat limba. Comandantul Kestarkului era scund pentru un ithican și nu-i plăcea să i se reamintească acest lucru.

— Am auzit cum arată.

Aster i-a învrednicit cu o privire la fel de nemiloasă ca a rechinului care înota dedesubt.

— Nu am participat, deoarece nu vă susțin alegerea de a o lua de soție.

Nu era singurul. Foarte mulți, în special cei din generația mai veche, au protestat vehement împotriva uniunii.

— Atunci de ce ești aici acum?

— Ca să vă dau un sfat, Alteță. Duceți-o pe fata din Maridrinia în apă și înecați-o. Țineți-o sub apă până când veți ști sigur că e moartă, apoi aruncați-i trupul în mare.

Pentru o clipă, nimeni nu a vorbit.

— Nu am obiceiul de a ucide femei nevinovate, a spus în cele din urmă Aren.

— Nevinovate. Cu siguranță e cuvântul potrivit.

Aster s-a încruntat, ridicându-și ochii către podul de deasupra lor, înainte de a-i întoarce spre Aren.

— Am uitat cât sunteți de tânăr, Alteță! Ultima dată când am fost în război cu Maridrina, erați doar un băiat adăpostit în Eranahl. Nu ați luptat în acele bătălii în care și-au lansat întreaga flotă împotriva noastră, blocându-ne accesul la Southwatch și împiedicând comerțul, în timp ce poporul nostru murea de foame. Nu ați fost acolo când Silas Veliant și-a dat seama că nu poate câștiga prin forță și a hotărât să se răzbune pe insulele mai îndepărtate, unde soldații lui au masacrat familii și au atârnat trupurile victimelor pentru ca păsările să se înfrupte din ele.

Aren nu fusese destul de mare pentru a lupta, dar asta nu însemna că nu-și amintea cât de desperați fuseseră părinții lui când au propus tratatul Maridrinei și regatului Harendell.

— Avem cincisprezece ani de pace, Aster. Cincisprezece ani în care Silas nu a ridicat un deget împotriva Ithicanei.

— E tot același om! a urlat Aster. Și Alteța Voastră i-a luat una dintre progenituri în pat! Puteți fi numit în multe feluri, Aren Kertell, dar până acum n-am crezut că sunteți un prost.

Ahnna avea un pumnal în mână, dar Aren i-a transmis un scurt semn de avertisment din cap. Își petrecuse ultimul an fiind presat și chestionat de către Comandanții săi de Rond, însă nu urma să-și piardă cumpătul din pricina câtorva insulte .

— Știu la fel de bine ca oricine altcineva ce fel de om este Silas Veliant, comandante. Dar tratatul ne-a adus pace și stabilitate cu Maridrina și nu voi face nimic care să pună în pericol acest lucru.

Aren a așteptat ca celălalt bărbat să se liniștească, apoi a continuat.

— În timp ce restul lumii evoluează, Ithicana lânzește. Pentru noi, totul se rezumă la pod și la lupta pentru a-l păstra. Nu cultivăm nimic. Nu producem nimic. Nu cunoaștem nimic în afara războiului și a supraviețuirii. Copiii noștri cresc învățând sute de moduri prin care să ucidă un om, dar abia dacă știu să-și scrie propriul nume. Și asta nu e suficient.

Aster l-a privit fix, pentru că mai auzise discursul, dar Aren l-ar fi

repetat de o mie de ori dacă asta ar fi însemnat ca oamenii precum Aster să accepte schimbarea de care Ithicana avea nevoie.

— Avem nevoie de aliați, de aliați adevărați. De alianțe care să meargă dincolo de bucăți de hârtie semnate de regi. De alianțe care îi vor oferi poporului nostru oportunități dincolo de sabie.

— Sunteți un visător, așa cum a fost și mama domniei voastre.

Aster a ridicat o mână, făcând semn celorlalte bărci să se întoarcă.

— Și viitorul pe care vi-l imaginați e frumos, recunosc asta, Alteță. Dar nu este viitorul Ithicanei.

Bărcile s-au ciocnit, iar comandantul a sărit între ele, așezându-se între gărzile sale.

— Și pentru ca visul Alteței Sale să nu se transforme în coșmarul nostru, faceți-ne tuturor o favoare și țineți-o pe femeia aceea închisă!

9. LARA

LARA A DORMIT mai bine decât o făcuse de multă vreme, pe de-o parte datorită narcoticului și pe de alta datorită liniștii. Somnul din timpul călătoriei prin Maridrina fusese întrerupt constant de zgomotul din jur. Soldați, servitori, cai, cămile... Dar aici erau doar sunetele estompate ale păsărilor, ciripind în copacii din curte. Era liniște.

Dar sentimentul de pace reprezenta o mantie care ascundea natura violentă a acestui loc. Și firea ei, la fel de violentă.

Lara s-a îmbrăcat în tăcere și s-a îndreptat în direcția salonului. S-a pregătit pentru posibilitatea ca Aren să-și amintească tot ce s-a întâmplat în camera lui noaptea trecută. Ca el să-și dea seama că îl drogase și misiunea ei să se termine înainte de a fi început.

Deși masa era încărcată cu platouri cu fructe tăiate și felii de carne, iaurt cremos și mici produse de patiserie presărate cu scorțișoară și nucșoară, își ținea ochii ațintiți numai spre priveliștea oferită de ferestrele enorme. Deși era dimineată târziu, un strat de nori estompa lumina soarelui, dând iluzia unui amurg timpuriu. Cu toate acestea, dezvăluia ceea ce ascunsese întunericul nopții trecute: jungla sălbatică, arborii care se înălțau ireal de mult, frunzișul de dedesubt, atât de dens, încât era de nepătruns, totul acoperit de ceață.

— Unde e Majestatea Sa? l-a întrebat pe Eli, sperând că servitorul nu a observat culoarea care îi răsărise în obraji.

Noaptea trecută pierduse controlul situației. În mai multe feluri.

Servitoarea mai în vârstă i-a aruncat lui Eli o privire tăioasă.

— Majestatea Sa se trezește devreme. A plecat cu comanda pentru a se asigura că noile clauze comerciale cu Maridrina au fost transmise către piețele din Northwatch și Southwatch.

Slavă Domnului! Nu era sigură că e pregătită să stea față în față cu el. Nu după lucrurile pe care le făcuseră, indiferent dacă el își amintea sau nu. Lara i-a răspuns femeii cu un semn solemn din cap, nădăjduind că îi ascundea disconfortul.

— Noile condiții comerciale vor fi o mană cerească pentru patria mea. Numai lucruri bune pot ieși din asta.

O umbră a părut să întunece ochii servitoarei mai în vârstă, dar ea doar și-a înclinat capul.

— Cum spunei, domniță.

— Cum te cheamă? L-am întâlnit pe Eli și aș vrea să ajung să vă cunosc mai bine și pe restul dintre voi.

— Mă numesc Clara, domniță. Eli este nepotul meu, iar sora mea, Moryn, este bucătăreasa.

— Doar voi trei? a întrebat Lara, amintindu-și de armata de servitori care îi însoțise grupul de la marginea Deșertului Roșu până în Ithicana.

Un zâmbet lent și-a croit drum pe chipul Clarei.

— Majestatea Sa preferă să-și petreacă timpul în compania soldaților săi decât să stea în această casă. Deși mă aștept ca prezența voastră să schimbe acest lucru, domniță.

În ochii servitoarei a apărut un licăr care i-a încălzit obrajii Larei.

— Știi când se va întoarce?

— Nu a spus, domniță.

— Înțeleg.

Lara a lăsat să-i pătrundă în voce o urmă de dezamăgire și a fost cuprinsă de satisfacție când fața femeii s-a îmblânzit.

— E ocupat în majoritatea zilelor, dar stomacul îl va aduce până la urmă acasă pentru cină, dacă altceva nu.

— Am vreo restricție în privința locurilor în care aș putea merge?

— Casa vă aparține, domniță. Majestatea Sa vă roagă să vă simțiți ca acasă.

— Mulțumesc!

Lara i-a lăsat apoi să strângă masa, în timp ce a început turul casei. În afară de odăile ei și de ale lui Aren, mai erau încă patru dormitoare, salonul, bucătăria și camerele servitorilor. Întreaga latură din spate a casei era plină de fotolii pufoase, cu mesele ocupate de o varietate de jocuri și pereții căptușiți de cărți. Tânjea să le citească, dar s-a mulțumit să treacă un deget de-a lungul cotoarelor înainte de a merge mai departe. Fiecare cameră avea nenumărate ferestre, dar priveliștea oferită de toate era aceeași: jungla. Frumoasă, însă complet lipsită de civilizație. *Poate că la asta se rezumă Ithicana, s-a gândit Lara. Podul, jungla și nimic altceva.*

Sau poate că asta e doar ceea ce-și doreau ei ca ea să creadă.

Retrăgându-se în încăperile ei, a examinat selecția de haine ithicane din dulap, de unde a ales o pereche de pantaloni și o tunică subțire, care-i dezvelea brațele, precum și o pereche de cizme din piele groasă. Pe urmă a traversat holul și a ieșit pe ușa din față a casei.

Testează-ți limitele într-un mod care să nu-i facă să-ți suspecteze abilitățile, a instruit-o în tăcere Serin. *Se așteaptă să fii ignorantă, neajutorată și răsfățată. Profită de greșelile lor!*

Bănuind că ar putea fi urmărită, Lara a luat-o din loc. Exista o cărare care ducea în sus, dar a ales să urmeze izvorul, știind că acesta o va duce în cele din urmă la mare.

A fost doar o chestiune de minute până să audă pașii estompați ai cuiva în urma ei. Trosnetul unei crengi. Un pleosc scurt. Oricine ar fi fost, avea mersul unui vânător, dar ea învățase să facă diferența între nisipul care se mișcă în bătaia vântului și acela care se mișcă sub greutatea unui om, așa că nu era un efort prea mare pentru ea să detecteze sunetele rătăcite ale unei urmăriri.

Observând semnele mai multor capcane în junglă, Lara a continuat să urmeze pârlul și în curând s-a trezit udă din pricina ploii și a transpirației. Umiditatea aerului o făcea să se simtă ca și cum ar inspira apă, dar, cu toate acestea, nu zărise încă niciun pod și nicio

plajă. Nici următorul ei nu făcuse vreo mișcare pentru a interveni.

Și-a sprijinit o mână de trunchiul unui copac și s-a prefăcut obosită, în vreme ce se uita în sus, încercând și nereușind să vadă ceva dincolo de coronament și de ceață.

Serin îi explicase în detaliu ceea ce știau despre pod. Că majoritatea pilonilor erau turnuri naturale de stâncă ieșind din mare, care se înălțau adesea deasupra apei la peste treizeci sau șaiszeci de metri. Existau doar câteva insule la care ducea podul, iar acestea erau apărate prin tot felul de modalități create pentru a scufunda navele. Cel mai important dintre obiectivele ei era să afle cum accesau ithicanii podul pe toată lungimea sa, dar mai întâi trebuia să-l găsească.

Pârâul curgea pe o pantă din ce în ce mai abruptă, iar apa, acum rece, se revărsa peste cornișe în cascade mici, umplând aerul cu un susur ușor. Ținându-se de liane și rezemându-se de stânci, Lara a coborât, deja îngrozită de chinul urcării la întoarcere.

Apoi cizma i-a alunecat și s-a rostogolit.

Lumea s-a întors într-o parte și totul a devenit o încețoșare verde. Cotul i s-a izbit dureros de o stâncă, apoi a căzut.

Lara a țipat, fluturându-și brațele în timp ce se străduia să se agațe de o liană. A aterizat într-un ochi de apă și forța impactului i-a tăiat răsufarea. Apa i-a trecut peste cap și din gură au început să-i iasă bule. A dat din brațe și din picioare până când cizmele i s-au lovit de fundul mâlos, apoi și-a îndoit genunchii pentru a-și lua avânt...

Și a descoperit că apa îi ajungea până la brâu.

— Fir-ar să fie! a răcnit Lara, înaintând spre mal.

Dar înainte să ajungă acolo, i-a atras atenția un sâsâit.

Înghețând pe loc, a cercetat împrejurimile până când a dat cu ochii de un șarpe maro cu negru, care se mișca iute în tufișuri, lungimea creaturii depășindu-i înălțimea. Reptila se afla între ea și peretele stâncii. Lara s-a dat un pas înapoi în apă, dar mișcarea nu a făcut decât să agite șarpele. Așa îi trebuia, dacă nu a ținut cont de

avertismentul lui Eli!

A fost nevoie de multă stăpânire de sine pentru a nu se întinde după unul dintre pumnalele de la brâu, urechile ei sesizând un târșăit de bocanci și un mormăit vag ce aducea a înjurătură. Aruncarea pumnalelor era specialitatea ei, însă următorul său se afla în vârful stâncii, iar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie văzută folosindu-și una dintre arme.

Când șarpele s-a ridicat, capul i-a ajuns la nivelul ochilor Larei. Sâsâind. Furios. Gata să atace. Tânăra și-a reglat respirația. Inspira și expira. *Hai odată, oricine ai fi!* a mormăit ea în gând. *Ocupă-te de creatura asta!*

Șarpele se legăna dintr-o parte în alta. Începând să-și piardă răbdarea, Lara și-a încheștat degetele în jurul pumnalului și a deschis carcasa din jurul mânerului cu un clic.

Reptila s-a năpustit asupra ei.

S-a auzit zbârnăitul unei coarde de arc și capul creaturii a fost ținut la pământ de o săgeată cu pene negre. Trupul i s-a zbatut violent, apoi a rămas nemișcat. Lara s-a întors.

Aren a ingenuncheat pe marginea cascadei de pe care căzuse ea cu atâta grație, cu arcul în mână, cu tolba plină de săgeți întrezărindu-se pe deasupra umerilor lui largi. S-a ridicat.

— Avem o oarecare problemă cu șerpii în Ithicana. Nu e atât de rău pe insula asta, în special, dar - a sărit de pe margine, aterizând silențios lângă ea - dacă și-ar fi înfipt ea dinții în tine, n-ai mai fi rămas mult timp pe lumea asta.

Lara s-a uitat la șarpele mort, iar trupul reptilei a tresărit. Nu s-a putut abține să nu tresară, dar a încercat să-și mascheze reacția cu o întrebare.

— Cum îți dai seama că e femelă?

— După lungime. Masculii nu ajung atât de mari.

Aren s-a ghemuit și a scos săgeata din craniul creaturii, apoi a șters

sângele și bucățile de solzi de pe vârful săgeții, care avea trei tășuri, spre deosebire de cele ghimpate preferate de maridrinieni, și și-a îndreptat privirea nemulțumită spre Lara.

— Ar fi trebuit să rămâi în casă.

Lara a deschis gura, pe punctul de a-l informa că nu primise astfel de instrucțiuni, când el a adăugat:

— Nu o face pe proasta! Ai știut foarte bine ce a vrut să spună Clara.

— Nu-mi place să fiu închisă, a spus ea, mușcându-și interiorul obrazului.

Aren a pufnit, apoi a băgat săgeata curată înapoi în tolbă.

— Credeam că ești obișnuită cu asta.

— Chiar sunt obișnuită. Dar asta nu înseamnă că-mi și place.

— Ai fost ținută sub cheie în acel complex din deșert pentru siguranța ta. Motivele mele sunt aceleași. Ithicana este periculoasă. În primul rând, întreaga insulă e plină de capcane. În al doilea, nu vei face doi pași fără să treci pe lângă o creatură capabilă să te bage în mormânt. Și în al treilea, o prințesă mică și răsfățată ca tine nu știe nimic despre cum să aibă grijă de ea însăși.

Lara a strâns din dinți. A recurs la fiecare dram de control din trup pentru a nu-i spune cât de mult se înșela în privința asta.

— Totuși, ai reușit să ajungi mai departe decât mă așteptam, a continuat Aren, iar ochii lui i-au studiat trupul, observându-i hainele ude lipite de piele. Ce v-au pus de fapt pe tine și pe surorile tale să faceți în acel complex? Să dați ture de alergare și să curățați nisipul cu lopata?

Era o întrebare inevitabilă. Deși mică de înălțime, era extrem de tonifiată datorită orelor nesfârșite de antrenament. Nu avea un corp ca majoritatea nobilelor din Maridrina.

— Traiul în deșert e greu. Tatăl meu a vrut să mă pregătească pentru... *vigoarea* vieții din Ithicana.

— Ah! a exclamat Aren, zâmbind. Ce păcat că nu te-a pregătit și

pentru viața în natură.

Ridicând arcul, l-a sprijinit de umărul ei și, cu coada ochiului, Lara a văzut o formă neagră zburând prin aer. Un păianjen de mărimea palmei fetei a aterizat la pământ înainte de a se furișa în umbră. L-a privit cu interes, întrebându-se dacă era otrăvitor.

— Nu e mai rău decât scorpionii din Deșertul Roșu.

— Poate că nu. Dar bănuiesc că Deșertul Roșu nu-i infestat de astfel de viețuitoare.

A luat o piatră și a aruncat-o cam la zece metri spre stânga. S-a auzit un pocnet puternic, apoi o placă acoperită cu țepușe de lemn a țâșnit din sol. Oricine ar fi declanșat capcana s-ar fi trezit cu o jumătate de duzină de găuri de la brâu în jos. Lara remarcase roua agățată de firul de declanșare în depărtare dar, ca să fie sinceră, l-ar fi ratat în întuneric.

— Ai câștigat concursul de arătat care e mai tare, a spus ea într-un mod care dădea de înțeles că el chiar nu o făcuse. Continuăm?

În loc să riposteze cu o replică înțepătoare, Aren a făcut un pas mai aproape și i-a prins încheietura. Lara ar fi trebuit să se retragă, dar în schimb a înghețat, amintindu-și de senzația acelei mâini pe piele, de mângâierile ușoare în sus și în jos pe coapsa ei.

A dat să se îndepărteze, însă el i-a rotit brațul și s-a încruntat la vederea tăieturii superficiale de pe cotul ei. Vârând mâna în buzunarul de la centură, Aren a scos o cutie mică de unguent și o rolă de bandaj, după care a început să se ocupe de rană cu mâini sigure. Mușchii antebrațelor i se încordau sub oțelul și pielea apărătoarelor înfășurate în jurul lor. De atât de aproape, era și mai evident cât de mare era în comparație cu ea, cu un cap mai înalt și de cel puțin de două ori mai greu. Numai mușchi bine definiți.

Dar Erik, Maestrul Armelor, fusese la fel de mare și le-a învățat pe Lara și pe surorile ei cum să lupte împotriva celor mai masivi și mai puternici. În timp ce Aren îi termina de bandajat brațul, și-a imaginat unde l-ar lovi. La curbura piciorului sau la genunchi. I-ar înfinge un

pumnal în abdomen, pentru a-l eviscera. I-ar duce altul la gât, înainte ca el să aibă șansa de a o apuca.

— Am renunțat la multe în acest schimb cu tatăl tău, a spus Aren, strângând bandajul, și tot ce am primit, în afară de promisiunea de a continua pacea, ai fost tu. Așa că vei înțelege de ce nu vreau să te văd moartă după câteva zile de la sosire.

— Și totuși, e evident că te-ai mulțumit să mă lași să mă plimb prin jungla ta periculoasă.

— Am vrut să văd unde te duci.

Făcându-i semn să îl urmeze, Aren s-a deplasat prin frunzișul luxuriant care acoperea solul junglei, folosindu-se cât mai puțin de maceta scânteietoare pe care o ținea într-o mână.

— Încerci să scapi?

— Încotro să scap?

Lara s-a forțat să-i accepte brațul cât Aren a ghidat-o peste un copac căzut.

— Dacă mă întorc în Maridrina, tatăl meu ar pune să fiu omorâtă pentru că l-am dezonorat. În plus, nu am nicio abilitate care mi-ar permite să supraviețuiesc în altă parte pe cont propriu. Fie că vreau sau nu, Ithicana este locul unde trebuie să rămân.

Aren a râs încet.

— Cel puțin ești sinceră.

Lara și-a înăbușit propriul hohot de râs. Putea fi numită în multe feluri, dar sinceră nu se număra printre opțiuni.

— Atunci ce căutai aici?

Păstrează minciunile pentru când vei avea nevoie.

— Am vrut să văd podul.

Aren s-a oprit brusc, întorcându-se spre ea cu o privire tăioasă.

— De ce?

Ea i-a întâlnit ochii fără să clipească.

— Am vrut să văd construcția care a meritat să dobândească

drepturile asupra corpului meu. Asupra loialității mele. Asupra vieții mele.

Aren s-a dat înapoi ca și cum l-ar fi pălmuit.

— Drepturile la toate acestea sunt ale tale, nu ale tatălui tău.

Nu se așteptase la asemenea cuvinte din partea lui. Dar în loc să-i tempereze îngrijorarea cu privire la acest aspect al misiunii, mai degrabă i-au făcut pielea să ardă de o furie pe care nu și-o putea explica. Prin urmare, nu a putut decât să dea scurt din cap.

— Așa spui tu.

Cu ajutorul macetei, Aren a înlăturat o liană din cale și a pășit pe o pantă abruptă, fără să aștepte să vadă dacă ea îl urmează.

— Oricum, mergeai în direcția greșită. Acum încearcă să ții pasul. Nu există decât un scurt moment în care vei putea vedea podul prin ceață.

Au urcat pe o potecă în mare parte îngustă, fără să-și adreseze vreun cuvânt. Din moment ce nu se vedea nimic altceva în afara junglei aparent nesfârșite, Lara a început să creadă că Aren o amăgea. Apoi au intrat într-un luminiș în care se afla un turn de piatră.

Îndreptându-și fața spre cer, a lăsat ploaia neîncetată să-i spele sudoarea de pe chip, urmărind cum vânturile care nu străpungeau coronamentul copacilor deplasau norii de colo-colo. Aren a arătat spre turn.

— Breșa din platoul de nori va fi de scurtă durată în această perioadă a anului.

Turnul mirosea a pământ și a mușcături, iar treptele de piatră în spirală erau uzate în centru de nenumărați pași. Au ajuns în vârf, un mic spațiu gol deschis pe toate părțile, dezvăluind jungla cețoasă în fiecare direcție. Observatorul se afla în piscul unui mic munte, și-a dat ea seama, și abia dacă putea distinge marea cenușie de dedesubt. Acolo nu era nicio plajă. Niciun dig. Și, cel mai important, niciun

nenorocit de pod.

— Unde este?

— Răbdare.

Aren și-a sprijinit coatele pe zidul de piatră care încadra locul.

Mai degrabă curioasă decât enervată, Lara s-a dus să stea lângă el, admirând copacii, norii și marea, dar atenția îi era atrasă de el. Mirosea a piele umedă și a oțel, a pământ și a frunze, dar sub toate acestea nasul ei a mai detectat și o urmă de săpun și de ceva... distinctiv, și nu neplăcut, masculin. Apoi vântul a vâjâit prin turn, alungând toate miresmele în afară de cea a ploii.

Norii s-au separat cu o viteză incredibilă, soarele dogorind peste ei cu o intensitate pe care nu o mai simțise de când părăsise deșertul, colorând fâșiile de un verde stins într-o nuanță de smarald atât de vibrantă, încât aproape că o dureau ochii. Pe măsură ce vântul îndepărta ceața, se întrezărea cerul de un albastru-safir. Și uita așa, a dispărut insula misterioasă, lăsând în urma ei numai culori vii și o lumină strălucitoare. Dar oricât de mult a căutat, nu a putut vedea nimic care să semene cu un pod.

Un râs amuzat i-a răsunat în urechi chiar în momentul în care niște degete i-au prins bărbia, ridicându-i ușor fața.

— Uită-te și mai departe! a îndrumat-o Aren, iar ochii Larei s-au dus spre marea acum turcoaz.

Priveliștea i-a tăiat răsufarea.

10. LARA

TOATE DESCRIERILE OFERITE în timpul pregătirii au pălit în comparație cu realitatea. Nu era *un* pod oarecare. Era *Podul*, pentru că nu exista nimic asemănător în lume.

Ca un șarpe imens, cenușiu, podul se întindea cât vedeai cu ochii, unind continentele. Se situa deasupra unor turnuri carstice, formate natural, care păreau să fi fost plasate de mâna lui Dumnezeu doar pentru acest scop, sfidând Mările Furtunoase care se izbeau de poalele lor. Din loc în loc, prelungirea cenușie trecea deasupra insulelor mai mari, spri-jinindu-se pe coloane groase de piatră construite de mâini străvechi. Podul era o operă arhitecturală care sfida rațiunea. Care sfida logica. Care, conform tuturor legilor, nici măcar nu ar fi trebuit să existe.

Și tocmai din acest motiv îl voia toată lumea.

Desprinzându-și ochii de pe pod, Lara s-a uitat la Aren, a cărui privire era fixată pe structura de piatră. Deși îl văzuse fără îndoială în fiecare zi a vieții sale, încă emana un sentiment de admirație, de parcă și el abia îi putea înțelege existența.

Înainte ca ea să-și poată abate privirea, Aren a întors capul, iar ochii li s-au întâlnit. În lumina soarelui, Lara a văzut că ai lui nu erau negri, ci căprui, însemnați de pete de aceeași nuanță de verde-smarald predominantă în regat.

— Faptul că îl vezi îți întărește sentimentul de autoapreciere?

Lara a simțit cum pielea i se încălzește brusc și s-a răsucit, simțind nevoia să se miște.

— Nu sunt un obiect.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Aren. Podul este... Pentru Ithicana este totul. Iar Ithicana este totul pentru mine.

La fel cum Maridrina reprezintă totul pentru ea.

— E... impresionant.

Puțin spus pentru construcția străveche.

— Lara.

Cu coada ochiului, l-a văzut cum se întinde spre ea, retră-gându-și apoi mâna, ca și cum și-ar fi dat seama că nu e o idee bună să o atingă.

— Știu că nu a fost alegerea ta să fii aici.

Și-a trecut o mână prin păr, cu maxilarul încleștat de parcă se străduia să-și găsească cuvintele. Inima ei a început să bată cu putere, anticipând ceea ce avea să spună.

— Vreau să știi că nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei să faci. Că asta... asta este orice vrei tu să fie. Sau nu vrei să fie.

— Ce e pentru tine?

— Tratatul înseamnă pace între Ithicana și Maridrina. Înseamnă vieți salvate. Poate că, într-o zi, va însemna sfârșitul violenței pe țărmurile noastre.

— Nu credeam că vorbim despre tratat.

Era hotărâtă să înțeleagă ce-l motiva pe acest bărbat, iar asta includea și dorințele sale. Aren a ezitat.

— Sper că mariajul nostru va fi primul pas către un viitor în care viețile celor din poporul meu nu vor mai fi legate de această bucată veche de piatră.

Afirmația era atât de contradictorie cu ce spusese înainte, că podul este totul pentru el, încât Lara a deschis gura ca să-i ceară să explice, dar a fost întreruptă de sunetul unui corn care a bubuit în depărtare. A răsunat prelung o dată, apoi din nou. Aren a blestemat când l-a auzit prima dată și mâna i s-a întins spre oceanul mare montat în centrul turnului de veghe. A scrutat linia apei, dezlănțuind o adevărată tiradă de blesteme când a zărit ceea ce căuta.

— Ce este?

— Atacatori.

S-a avântat spre scări, apoi s-a prins de cadrul ușii, oprin-du-se brusc.

— Rămâi aici, Lara! Doar... nu te mișca. Voi trimite pe cineva după tine.

A dat să se opună, dar Aren plecase deja. Aplecându-se peste marginea turnului, Lara l-a privit cum iese din clădire, aleargă prin luminiș și dispare din vedere.

S-a ridicat pe vârfuri și a privit prin ocean. I-a luat o clipă, dar în cele din urmă a reușit să vadă corabia trecând pe sub pod spre Midwatch, cu puntea plină de oameni în uniforme, înarmați, cu steagul amaridian fluturând pe catarg. O navă militară. Și, dacă era să dea crezare cuvintelor lui Aren, una care nu venise cu gânduri pașnice.

În aer a răsunat o trosnitură puternică. Lara a privit cum tachelajul e lovit de un proiectil, spintecând un catarg și răs-turnându-l în lateral. Apoi a căzut, cu pânzele și frânghiile prinzându-se de țepușele metalice așezate la baza unuia dintre pilonii podului. Corabia s-a înclinat, aruncând o mulțime de oameni în apă. Un alt bubuit s-a auzit până în locul în care stătea ea; în clipa următoare, în carenă a apărut o gaură imensă, care dispărea rapid pe măsură ce nava se scufunda treptat.

Cu mâinile încremenite pe ocean, Lara și-a ținut răsuflarea când o rafală violentă de muniție a distrus metodic corabia. Oamenii rămași la bord se cățarau în continuare sau înotau spre țărm, înconjurați de înotătoare amenințătoare, fără niciun loc sigur la îndemână. Cât Lara privea, unul dintre marinari a fost tras sub apă, iar sângele i-a înghețat când o pată de culoare vișinie a înflorit în locul unde fusese acesta. Apoi rechinii au atacat într-o frenezie, om după om, până când apa a devenit mai mult roșie decât albastră.

Îndreptând oceanul spre locul în care insula întâlnea marea, a căutat orice semn al prezenței ithicanilor, dornică să le vadă apărarea în acțiune. Dar unghiul era prost și jungla îi bloca vederea spre orice

se întâmpla la mal.

Aceasta putea fi singura ei șansă de a vedea cum resping ithicanii invadatorii din interior, iar ea o rata din cauza unui punct de observație slab.

Lara s-a trezit alergând. A coborât scările și a intrat în luminiș, cu ochii ațintiți asupra cărării pe care o luase Aren, având încredere că avea să o ducă acolo unde trebuia să ajungă. Jungla s-a transformat într-o lume verde încețoșată. Sărea peste stânci, cu aerul umed tot mai greu în plămâni, și aluneca în noroi, regăsindu-și îndată echilibrul înainte să-și continue drumul. Apa nu se afla la distanță mare și era la vale.

Poteca a scos-o din junglă, întinzându-se de-a lungul marginii sedimentare. Mult mai jos, oceanul se izbea de stâncile abrupte. Lara a cotit și s-a trezit în vârful unei pante înclinate. S-a oprit, după care și-a găsit un ascunziș în spatele unui morman de roci uriașe.

A zărit un golf pe care nu reușise să-l observe din turnul de observație. Cu o plajă de nisip alb și ape de un albastru-tur-coaz, era ascuns de ocean de niște stânci înalte, iar deschiderea către mare era asigurată de un spațiu în care se putea strecura doar o barcă mică. Un lanț greu, legat de fiecare parte a peșterii, bloca intrarea.

Plaja era plină de soldați. Privirea Larei s-a îndreptat către ambarcațiunile bizare așezate pe nisip, care nu dădeau semne că ar pleca nicăieri, apoi spre ithicanii care stăteau în vârful stâncilor și supravegheau marea, cu silueta înaltă a lui Aren în mijlocul lor.

Încruntată, Lara a cercetat zona din jurul bolovanului, încercând să determine unde se afla catapulta pe care ithica-nii o folosiseră împotriva corabiei, când a auzit pietrișul alunecând pe cărarea din spatele ei.

Apoi o voce:

— ... abia dacă merită pietrele pe care le-am aruncat asupra lor. Un vânt ușor ar pune rahatul ăla ponosit pe fundul mării.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Lara a căutat o cale de scăpare, însă

plaja era plină de soldați; în stânga ei se afla o încrengătură de liane, iar în dreapta, o prăpastie abruptă spre stâncile zimțate înălțate din ocean. Singura cale de a nu fi prinsă spionând era să o ia înainte.

De îndată ce a ieșit din adăpost, Lara și-a croit drum pe panta abruptă și pe plajă, ignorând expresiile mirate ale celor din jur.

Unul dintre bărbați și-a dus degetele la buze și a fluierat ascuțit, făcându-i pe cei care stăteau pe faleză - inclusiv pe Aren - să se întoarcă. Soțul ei nu se afla la o distanță atât de mare încât să nu-i poată distinge expresia surprinsă, apoi iritarea.

Înainte ca soldații să o poată opri, Lara a înconjurat golful, urcând treptele cioplite în piatră care permiteau accesul la stânca cu vedere la mare. Aren a întâmpinat-o în vârf, în mod clar dornic să o împiedice să vadă ce se întâmplă.

— Ți-am spus să rămâi în turn, Lara!

— Știu, eu...

S-a prefăcut că-și pierde echilibrul pe treapta îngustă, ascunzându-și zâmbetul când Aren a prins-o de braț și a tras-o pe vârful stâncii, oferindu-i o priveliște neîngrădită a podului și a corabiei care se scufunda lângă el.

— Ce se întâmplă?

— Nu te privește. Coboară pe plajă și cineva te va duce înapoi la conac.

I-a făcut semn unuia dintre soldații lui, însă mintea Larei a început deja să caute un motiv pentru a rămâne.

— Sunt oameni care se îneacă acolo! a protestat ea, făcându-i vânt soldatului care încerca să o ia de braț. De ce nu-i ajutați?

— Sunt atacatori.

Aren a împins ocheanul pe care îl ținea în mână într-a ei.

— Vezi steagul? E o corabie din Amarid. Încercau să găsească o cale de a intra în pod sub acoperirea ceții.

— Ar putea fi negustori.

— Nu sunt. Uită-te pe punte! Vezi frânghiile care atârnă de ea?

Prin sticlă, Lara s-a prefăcut că se uită la bărbații care atârnau de frânghii, când de fapt examina structura podului, căutând deschideri. Acesta era un punct de observație pe care nimeni altcineva în afară de ithicani nu-l avea, deci era posibil să afle ceva valoros. Însă Aren i-a smuls ocheanul din mână înainte ca ea să poată arunca mai mult decât o privire rapidă.

— E un act de război împotriva noastră, Lara. Merită ceea ce primesc.

— Nimeni nu merită asta! a răspuns ea și, deși reacția îi era de fațadă, încă simțea un gol în stomac la vederea valurilor care loveau corabia, înghițind epava cu totul.

Toți amaridienii erau acum în apă, unii încercând să ajungă la frânghiile legănate de vânt, alții înotând în direcția insulei pe care se afla ea.

— Ajutați-i!

— Nu.

— Atunci o voi face eu!

S-a întors, dornică să recurgă la o scenă dramatică de empatie ca să vadă mai de aproape micile ambarcațiuni de pe plajă, doar pentru a se trezi față în față cu trei dintre soldații lui Aren.

— Lăsați-mă să trec!

Niciunul dintre ei nu s-a mișcat sau a pus mâna pe vreo armă. Lara a aruncat o privire peste umăr, observând structurile gemene de piatră, cu uși solide și fără ferestre, care protejau mecanismul de ridicare a lanțului. Bănuia că erau mereu păzite. Ochii i s-au întors la puținii marinari care, în pofida șanselor potrivnice, se aflau la mică distanță de intrarea dinspre golf. Dar câțiva dintre ei se zbăteau, valurile grele trecându-le peste capete.

— Vă rog!

Larei nu ar trebui să-i pese dacă amaridienii trăiesc sau mor, dar a

descoperit că o face.

— E un act de cruzime! a răbufnit ea, cu un tremur autentic în voce. Fața lui Aren se întunecase de furie.

— Un act de cruzime le-ar fi făcut oamenilor *mei* dacă ar fi reușit să treacă de apărarea noastră. Ithicana nu a cerut niciodată asta. Noi nu le invadăm niciodată pământurile. Nu le ucidem niciodată copiii, doar pentru că putem sau de plăcere.

A arătat cu degetul spre marinari, iar Larei i s-a ridicat fiera în gât când un altul a fost tras sub valuri, apa învolburându-se și înroșindu-se cât rechinul îl sfâșia.

— Ei au adus războiul pe pământurile noastre.

— Oare dacă îi lași să moară ești mai bun decât ei?

Mai rămăseseră doar trei marinari și erau aproape, însă mai multe înotătoare le dădeau târcoale.

— Dă dovadă de puțină îndurare!

— Vrei îndurare?

Aren s-a răsucit pe călcâie și a întins mâna spre tolă chiar în timp ce se întorcea. Au vâjâit trei dăre negre, încețoșate, și ultimii supraviețuitori s-au scufundat sub valuri. S-a întors cu fața la ea, cu încheieturile degetelor albe în locul în care își ținea mâna încheștată în jurul arcului.

Lara a căzut în genunchi, cu ochii închiși, pretinzând că e extrem de afectată de cele întâmplate. Ithicana își arăta adevărata față. Nu grădini pașnice și izvoare termale liniștitoare, ci violență și cruzime. Și Aren era stăpânul ei.

Dar ea îi va fi sfârșitul.

— Așteptați ca vântul să se oprească, apoi luați-i pe cei care atârnă de stâncă! a ordonat Aren soldaților lui. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca unul dintre ei să găsească o cale de intrare, la reflux.

Apoi bocancii lui grei au trecut pe lângă ea, coborând treptele spre plaja ascunsă.

Lara a rămas pe loc, zâmbind în sinea ei, în timp ce ithica-nii

păstrau distanța atât față de ea, cât și față de indignarea ei morală. Se gândea la cuvintele lui Aren: *o cale de intrare, la reflux*. Însă alta era întrebarea. O cale de intrare unde, mai exact? În golf? Sau se referea la ceva mult mai important?

Vânturile s-au domolit, soarele s-a retras în spatele unui alt banc de nori și ploaia s-a întors, udând-o până la piele. Dar nu s-a mișcat. Într-o tăcere stoică, i-a privit pe soldați cum își împing bărcile în larg, trec pe sub pod și încep să-i împuște metodic pe marinarii care reușiseră să se agațe de frânghii, trupurile furate de suflul vieții căzând în ocean.

Nu a spus nimic când s-au întors, remarcând doar ruta sinuoasă pe care o parcurgeau, mult prea precisă pentru a nu exista un motiv întemeiat în spatele acțiunii lor. Acesta a fost dezvăluit la reflux, de îndată ce apele au început să se retragă, scoțând la iveală capcanele mortale de sub suprafață. Țepușe de oțel și stânci zimțate, toate menite să distrugă orice corabie care se apropia fără să cunoască traseul corect.

Când marea a atins cel mai scăzut punct, Lara s-a ridicat, convinsă că a văzut tot ce era de văzut. Apoi i-a atras atenția o umbră de la baza celui mai apropiat pilon al podului. Nu, nu o umbră. O deschidere.

Inima i-a luat-o la goană, însă s-a străduit din răputeri să-și ascundă zâmbetul și să-și țină entuziasmul în frâu. Găsise o cale de a intra în pod.

11. AREN

GORRICK A ROSTOGOLIT cadavrul care fusese scos din ocean, sângele pătând nisipul alb.

— Regina Amaridului trebuie să fie cu adevărat disperată dacă a trimis un asemenea echipaj.

Mulțumită intervenției unuia dintre rechinii Ithicanei, bărbatului îi lipsea un picior. De asemenea, îi lipsea și degetul mare de la mâna stângă, dar în acest caz, nu rechinii au fost de vină. Pentru că degetul lipsă, laolaltă cu însemnul de pe spatele mâinii, indica faptul că acest om petrecuse ceva timp într-una dintre închisorile amaridiene pentru furt.

Aren a îngenuncheat și a examinat uniforma uzată a soldatului, cu ambele coate găurite.

— Zici că sunt toți deținuți?

— Toți cei la care ne-am putut uita.

După ce s-a ridicat, Aren s-a uitat încruntat la apele acoperite de ceață din golf. Flota amaridiană cunoștea bine distrugătoarele de nave din Midwatch, dar corabia a navigat direct în ele, transformând-o într-o pradă ușoară. Poate că o navă veche, cu un echipaj de condamnați, reprezenta tot ce regina din Amarid era dispusă să riște la sfârșitul sezonului de furtuni, dar... Ce rost avea?

Aren s-a întors spre Gorrick.

— Scrie un raport și trimite-l Comandanților de Rond, astfel încât să fie informați că atacurile au început mai devreme.

Apoi a urcat cu pași mari pe cărarea spre cazarme, defel interesat să se întoarcă la conac.

— Te-a alungat deja soția, Alteță?

Jor era tolănit lângă vatră, cu o carte în mână.

— N-a părut prea încântată de forma de îndurare ithicană. Avea dreptate.

Lara rămăsese pe marginea prăpastiei până când Aren se întrebese dacă trebuia să cheme pe cineva să o aducă înapoi în casă. Apoi se ridicase dintr-odată, coborâse tropăind treptele spre plajă și trecuse furtunos pe lângă el, fără să scoată un cuvânt. Gărzile pe care le postase să o urmărească păreau că ar fi preferat să înoate cu rechinii decât să vegheze asupra noii lor regine. Cam o oră mai târziu, Eli a sosit cu o scrisoare de la Lara către tatăl ei, iar acum, cu comentariile lui Aster proaspete în minte, Aren se gândea dacă să o trimită sau nu.

— Mă îndoiesc că a văzut prea multă violență până acum, a spus Aren, care a dat să se îndrepte spre pat, apoi a analizat mai bine situația și s-a așezat lângă bătrânul soldat. Citește asta!

Luând scrisoarea Larei, bărbatul mai în vârstă a citit-o, după care a ridicat din umeri.

— Pare genul de scrisoare prin care vrea să arate că e în viață.

Aren înclina să fie de acord. În mare parte, scrisoarea spunea doar că ea era bine și tratată cu amabilitate, pe lângă o descriere amplă a casei, prin care se punea un accent deosebit pe izvorul termal. Chiar și așa, a citit-o de mai multe ori în căutarea unui cod, nefiind sigur dacă era fericit sau dezamăgit când nu a găsit nimic.

— Interesant că nu te-a menționat. Cred că te așteaptă un pat rece în viitor.

Aren a pufnit, dar prin minte i s-au succedat rapid frânturi neclare ale visului pe care îl avusese cu Lara în camera, în patul, în brațele lui.

— Pare să aibă o problemă cu faptul că este un câștig al tratatului.

— Poate că se aștepta la un soț mai arătos. Unii oameni nu fac prea bine față dezamăgirii.

— Probabil că ăsta e singurul lucru care nu a fost dezamăgitor pentru ea, a zis Aren, ridicând o sprânceană.

Jor a clătinat din cap.

— Poate că nu-i plac ticăloșii mici și încrezuți.

— Am auzit că există regate în care oamenii dau dovadă de puțin respect față de suveranii lor.

— Pot să te respect și tot să cred că rahatul tău pute la fel de rău ca al oricărui altcuiva.

Dându-și ochii peste cap, Aren a acceptat cana pe care Lia, una dintre gărzile de onoare, i-a înmănat-o zâmbind, apoi a spus:

— Ești doar furios pentru că Regele Șobolanilor din Maridrina ți-a trimis o fată cu atitudine, în loc de o toantă fără creier care ar - a schițat un gest vulgar - fără ezitare.

— Ca tine, Lia? a comentat Jor, făcându-i cu ochiul și râzând când ea i-a aruncat conținutul paharului spre el.

Aren a smuls scrisoarea din mâna bărbatului înainte ca pergamentul să sufere și alte pagube.

— Doar nu ai de gând să o trimiți, nu-i așa? a întrebat Jor.

— I-am spus că o voi face. În plus, dacă Silas vrea o dovadă că Lara este în viață, e mai bine să-i facem pe plac. Ultimul lucru de care avem nevoie este să-i oferim o scuză să vină să o caute.

— O minciună. Putem face rost de un falsificator care să continue corespondența.

— Nu.

Ochii lui Aren au alunecat peste rândurile de scris îngrijit.

— Fie o voi trimite, fie îi voi spune că am ales să nu o fac. Există ceva aici ce Magpie n-ar trebui să afle?

Jor a luat-o înapoi, citind-o încă o dată, și lui Aren i-a scăpat o înjurătură, nu pentru prima oară, deoarece se născuse cu câteva minute înaintea Ahnnei. Iar acele câteva minute blestemate l-au încoronat pe el și au făcut-o comandant pe ea, când ar fi dat orice ca

rolurile lor să fie inversate. El era potrivit pentru luptă și pentru vânătoare, pentru a sta în jurul focului, făcând glume proaste cu alți soldați. Nu pentru politică, diplomatie și pentru ca întregul său nenorocit de regat să depindă de alegerile lui.

— Din descrierea casei tale fițoase, s-ar putea să se prindă că e la Midwatch cu tine. Își vor da seama după detaliile ei despre junglă că îi acordăm o oarecare libertate de mișcare. Apropo, a adăugat Jor, ridicând capul, *de ce* alerga pe insulă? Venea din aceeași direcție ca tine, deci nu dinspre casă...

Întâmplarea a făcut ca Aren să fi ajuns la conac chiar înainte ca Lara să plece în explorarea neautorizată a insulei și, în loc să o lase pe Lia să o oprească, a decis să vadă unde s-ar avânta soția lui.

— Hoinărea.

Sprâncenele lui Jor s-au ridicat.

— Cu ce scop?

— Căuta podul.

Toate privirile din camera comună s-au întors spre ei, iar Aren s-a încruntat.

— A fost o simplă curiozitate...

Nu știa cu exactitate de ce o apăra pe Lara, doar că lucrurile pe care i le spusese îi atinseseră o coardă sensibilă. Îi fusese atât de ușor să se concentreze asupra sacrificiilor pe care le făcea el pentru această căsătorie, încât nu se oprise să se gândească la tot ce o costase pe ea. Și la ce avea să o coste în continuare. Exact aceleași lucruri de care voia să o protejeze pe Ahnna și motivul pentru care mai degrabă i-ar fi plătit regatului Harendell o avere decât să-și forțeze sora să accepte o căsătorie pe care nu și-o dorea.

— Din moment ce aproape că a fost mușcată de un șarpe, mă aștept să nu mai hoinărească prea curând.

— Eu n-aș fi atât de încrezătoare în privința asta, a intervenit Lia. Când am împiedicat-o să se apropie de bărci, părea gata să-mi dea un pumn în față. Poate că nu e războinică, dar lașă sigur nu e.

— Înclin să fiu de acord, a spus Jor. Voi staționa câteva gărzi în plus care să o supravegheze când nu ești prin preajmă.

Aren a dat încet din cap.

— Trimite scrisoarea către Southwatch, să se uite peste ea Ahnna și spărgătorii de coduri, și pune un falsificator să o transcrie pe o hârtie nouă. Apoi trimite-o în Maridrina.

Oamenii lui cunoșteau fiecare dintre codurile lui Magpie. Dacă Lara folosea unul, aveau să-l descifreze.

— Crezi că e spioană?

Expirând prelung, Aren s-a gândit la noua lui soție, care nu era deloc așa cum se așteptase. Regii maridrinieni își foloseau fiicele drept monede de schimb, ca modalități de a-și asigura alianțe și favoruri în interiorul regatului și în afara lui. Mai mult ca sigur, Lara și toate surorile ei au fost crescute știind că o căsătorie aranjată cu el - sau cu oricine altcineva - făcea parte din viitorul lor. Fiecare a fost antrenată să-și îndeplinească datoria de soție, indiferent de circumstanțe.

Cu toate acestea, Lara precizase clar că tratatul asigură prezența ei în Ithicana, nu și supunerea ei în calitate de soție, iar el a respectat asta. Fiecare femeie care îi ocupase patul o făcuse pentru că așa își dorea, iar ideea de a-și petrece viața cu cineva care era acolo doar din obligație nu-l atrăgea deloc. Ar fi preferat un pat rece.

— Îi voi oferi puțin spațiu. Dacă a fost trimisă aici ca să spioneze, cred că va veni la mine în căutare de informații. Maridrinienii nu sunt cunoscuți pentru răbdare.

— Și dacă o face? a întrebat Jor.

— Mă voi ocupa de asta când va veni momentul.

— Și dacă nu o va face?

Într-un fel, dacă Lara chiar era o fată nevinovată, care fusese trimisă doar ca să asigure tratatul de pace, sarcina lui Aren devenea mai dificilă decât dacă s-ar fi dovedit a fi o spioană. Pentru că avea

propriile planuri când venea vorba de soția lui maridriniană și nu ar fi ajuns prea departe cu ele dacă ea îl ura de moarte.

— Presupun că o să o cuceresc. Liei i-a țâșnit băutura printre buze.

— Mult noroc cu asta, Alteță! El i-a oferit un zâmbet leneș.

— Pe tine te-am cucerit.

Lia i-a aruncat o privire care lăsa să se înțeleagă că era cel mai tâmpit individ din lume.

— Ea și cu mine *nu* suntem la fel.

Totuși, abia după ce Lara a continuat să-l trateze cu răceală timp de o noapte, apoi o săptămână, apoi două, a început să se gândească că poate Lia avusese dreptate.

12. LARA

SĂPTĂMÂNILE DE DUPĂ măcelul de pe plajă au trecut fără incidente. Aren se trezea în zori și nu revenea decât seara târziu, însă nu o lăsa nesupravegheată. Ca o precauție în plus după prima explorare a Larei fără aprobare, servitorii o urmăreau îndeaproape. Clara părea mereu să șteargă praful sau să curețe ceva în apropiere, iar mirosul lemnului lustruit începea să-i înțepe nasul. Deși, în realitate, furtunile erau mai eficiente decât slujitorii sau gărzile în a o face pe Lara să stea în casă. Vânturi violente, fulgere și un potop neîncetat erau evenimente obișnuite. Moryn, bucătăreasa, i-a spus că acestea erau ultimele răbufniri ale sezonului și că nu se comparau cu taifunurile la care urma să fie martoră când va începe următorul.

Deși era disperată să mai vadă încă o dată deschiderea din dig, Lara avea grijă să nu facă nimic pentru a provoca bănuieli, folosind timpul pentru a cerceta discret casa în căutarea oricăror indicii care ar putea ajuta la planificarea invaziei maridrinene. Hărțile erau obiectivul ei principal și singurul lucru pe care nu a reușit să-l găsească. Serin avea nenumărate documente care detaliau insulele ce compuneau regatul și toate aveau desenate pe ele o linie lungă care înfățișa podul, dar niciun alt detaliu. Lara văzuse acum cu ochii ei: regatul era aproape imposibil de cucerit din cauza lipsei plajelor, la care se adăugau defensivele acvatice, pe care ithicanii păreau capabili să le schimbe și să le modifice după bunul-plac.

Celălalt mister era locul în care trăiau localnicii de pe insulă. De pe mare nu reușiseră să detecteze prea multe urme de civilizație, iar în urma debarcărilor de succes și a raidurilor efectuate nu dăduseră decât peste sate mici, ceea ce i-a îndemnat pe Serin și pe tatăl ei să creadă că populația restrânsă, violentă și necivilizată era dedicată

nevoilor de bază, apărării acerbe a podului lor, și cam atât. Dar, deși se afla de puțin timp în Ithicana, Lara nu era înclinată să le împărtășească părerea.

Datorită cuvintelor rostite de Aren în turn: *Podul este... Pentru Ithicana este totul. Și Ithicana este totul pentru mine.*

Tonul vocii lui dezvăluise o emoție sinceră. Erau și civili aici. Oamenii despre care Aren credea că au nevoie de protecție și toată pregătirea ei îi spunea că aceștia sunt cea mai mare slăbiciune a Ithicanei. Trebuia doar să determine unde se aflau și cum să exploateze această slăbiciune. Apoi să transmită vestea mai departe în Maridrina.

Îi trimisese deja prima scrisoare tatălui ei, o misivă fără coduri, atent redactată, astfel încât ithicanii să nu aibă niciun motiv să o rețină. Un test pentru a vedea dacă Aren avea să îi permită să corespundă înainte să-și asume sarcina mai riscantă de a încerca să trimită informații care să treacă de spărgătorii de coduri din Southwatch.

Dovada că soțul ei se ținuse de cuvânt a venit printr-un răspuns de la tatăl ei. Iar scrisoarea îi fusese înmănată de nimeni altul decât de însuși regele Aren.

Îl văzuse sosind de la fereastră, learcă după cea mai recentă ploaie torențială, și, nu pentru prima dată, Lara s-a întrebat ce făcea în timpul zilei. De cele mai multe ori, se întorcea ud, plin de noroi și mirosind a transpirație, cu fața umbrită de oboseală. O parte din ea își dorise să se apropie de el - se temuse că greșise strategia de a-i câștiga încrederea și îl îndepărtase complet. Dar o altă parte îi spunea că făcuse alegerea corectă, obligându-l să vină la ea.

— Asta a sosit în Southwatch pentru tine.

A lăsat hârtia împăturită să-i cadă în poală. Acum era îmbăiat și schimbat în haine uscate, dar epuizarea persista.

— Bănuiesc că ai citit-o.

Când Lara a despăturit scrisoarea, observând imediat că Serin imitase scrisul tatălui ei, a simțit un mic junghi de dezamăgire. Bineînțeles că el o scrisese! Maestrul Intrigilor cunoștea codurile, nu tatăl ei. A pus-o deoparte, nevrând să o citească încă.

— Știi că așa am făcut. Și, ca să te scutesc de efort, spărgătorii mei au tradus cu ușurință codul de doi bani. Transcrierea este pe spate. De data asta voi lăsa să treacă înșelătoria, pentru că nu a venit de la tine, dar nu va exista o a doua ocazie.

S-a ales praful de marele cod de nedescifrat al Marylynei! Întorcând pagina, a citit cu voce tare: „Mă bucur că ești bine, draga mea fiică. Scrie dacă ești tratată necorespunzător și vom riposta.”

Aren a pufnit.

— La ce te așteptai? Că avea să mă mărite cu tine fără să-i pese de soarta mea?

— Mai mult sau mai puțin. A obținut ce și-a dorit.

— Ei bine, acum știi că nu-i așa.

Și acum ea știa că a scoate informații din Ithicana urma să fie la fel de dificil pe cât anticipase.

— Poate că ai putea să-i trimiți chiar tu o scrisoare prin care să-l asiguri de bunele tale intenții.

— N-am timp să țin o corespondență amicală cu tatăl tău, sau - a ridicat scrisoarea - cu Magpie, judecând după caligrafie.

Fir-ar să fie, chiar erau buni ithicanii! Lara și-a ferit privirea.

— Timpul tău este, în mod clar, prețios. Te rog, continuă să faci orice ai în plan!

Aren a dat să se întoarcă, apoi a ezitat și, cu coada ochiului, Lara l-a văzut uitându-se la pachetul de cărți pe care îl lăsase pe masă.

— Joci?

A cuprins-o un amestec de neliniște și entuziasm, același sentiment pe care îl avea înainte să intre pe terenul de antrenament într-o luptă. Aceasta era o bătălie diferită, dar asta nu însemna că nu urma

să câștige.

— Bineînțeles că joc.

Aren a ezitat, apoi a întrebat:

— Ai vrea să jucăm o partidă?

Ridicând din umeri, Lara a luat pachetul de cărți și le-a amestecat cu pricepere, acestea scoțând sunete tăioase în mâinile ei.

— Chiar dorești să pariezi împotriva mea, Majestate? Trebuie să te avertizez, sunt destul de bună.

— Unul dintre multele tale talente?

Cu inima tresărindu-i în piept, Lara s-a întrebat dacă își amintea mai multe din întâlnirea lor intimă decât își dădea ea seama. Însă el doar a privit-o pentru o clipă, apoi a luat loc în fața ei, sprijinindu-și un bocanc pe genunchi.

— Ai niște monede pe care să le pui la bătaie sau îmi risc banii de ambele părți ale pariului?

Ea i-a oferit un zâmbet încrezător.

— Alege o miză diferită.

— Ce zici de adevăruri? Lara a ridicat o sprânceană.

— Acela e un joc pentru copii. Ce vom face după aceea? Ne provocăm unul pe celălalt să alergăm goi prin casă?

Pentru că, din punctul ei de vedere, nuditatea putea să fie o posibilitate propusă de Aren. Cărțile de joc se numărau printre trucurile de seducție pe care Mezaț, fosta lor Maestră a Seducției, le învățase pe surori. Toți bărbații, le spusese ea, erau fericiți să își riște propria piele pentru o șansă de a vedea o pereche de sâni. Cu excepția, se pare, a regelui Ithicanei.

— Putem să păstrăm sprinturile goale pentru sezonul furtunilor. E mult mai palpitant dacă te înțepă fulgerele în fund.

Lara a amestecat din nou cărțile, clătinând din cap.

— Poker?

Cel mai bine era să aleagă un joc pe care să nu-l piardă.

— Ce zici de Bufon³?

— Se bazează mai mult pe noroc decât pe îndemânare.

— Știu, a spus el, pe un ton care suna a provocare.

Nici măcar pentru binele ei n-ar fi refuzat vreodată o provocare, așa că Lara a ridicat din umeri.

— Cum dorești. Până la nouă?

— Plictisitor. Ce zici de un adevăr pentru fiecare Bufon? Mintea i-a fost asaltată de întrebări pe care le-ar putea pune. De întrebări pe care *el* le-ar putea pune. Și de răspunsuri pe care ea le-ar da.

Întinzând mâna spre masa din colț, Aren a ales o sticlă de lichior chihlimburiu, a luat o gură, apoi a așezat-o între ei.

— Ca să facem lucrurile mai distractive.

— Știi, *chiar* sunt pahare pe servantă.

— E mai puțină muncă pentru Eli în felul acesta. Dându-și ochii peste cap, Lara a luat la rândul ei o gură.

Băutura, care s-a dovedit a fi coniac, o ardea pe gât ca focul. După o clipă, a împărțit cărțile, înjurând în tăcere când el a avut Bufonul.

— Ei bine?

Aren a luat sticla și a privit-o gânditor. Inima Larei a început să bată cu putere. Erau o mie de lucruri pe care le putea întreba și pentru care ea nu avea niciun răspuns. Pentru care ar fi trebuit să mintă, apoi să mențină minciuna respectivă pe toată durata șederii ei aici. Și cu cât trebuia să mintă mai mult, cu atât mai mare era șansa de a fi prinsă.

— Care este - Aren a luat o gură de coniac - culoarea ta preferată?

Lara a clipit de câteva ori și și-a desprins cu greu privirea de la ochii lui migdalați, simțind cum se îmbujorează și pulsul îi revine treptat la normal.

— Verde.

— Excelent! Avem din abundență pe aici, așa că nu e nevoie să-ți ofer smaralde.

Incapabilă să se abțină, Lara a pufnit, amuzată, și i-a înmânat

cărțile, pe care Aren le-a amestecat rapid și le-a împărțit. Ea a câștigat următoarea rundă.

— N-o să-ți pun întrebări absurde! l-a avertizat ea, luând sticla de la el.

Întrebările ei trebuiau să fie strategice, nu menite să descopere secretele podului, ci să-l înțeleagă pe bărbatul care le păstra atât de aproape de inima lui.

— Ți-a făcut plăcere să-i ucizi pe atacatori? Să-i privești cum mor?

Aren a tresărit.

— Încă mai ești furioasă din cauza asta?

— Două săptămâni nu e suficient timp pentru a uita uciderea cu sânge rece a echipajului unei corăbii.

— Presupun că nu.

Aren s-a lăsat pe spate în scaun, cu privirea distantă.

— Plăcere, a zis el, rostind cuvântul ca și cum l-ar fi gustat sau l-ar fi testat, însă a clătinat din cap. Nu, nu plăcere. Dar există o anumită satisfacție să îi vezi murind.

Lara nu a spus nimic, iar tăcerea i-a fost răsplătită o clipă mai târziu.

— M-am alăturat armatei Midwatchului de la cincisprezece ani. Conduc insula de la nouăsprezece. În ultimul deceniu, am pierdut socoteala numărului de bătlui pe care le-am purtat împotriva năvălitorilor. Dar îmi amintesc toate cele treisprezece dăți în care am ajuns prea târziu. Când am ajuns la oamenii noștri după ce atacatorii își terminaseră treaba cu ei. Familii măcelărite. Și pentru ce? Pentru pește? N-au nimic care să merite să fie luat. Așa că le iau în schimb viețile.

Lara și-a apăsât palmele pe fuste, transpirația îmbibându-i mătasea.

— Atunci de ce o fac?

— Cred că pot afla de la ei căi de acces în pod. Dar localnicii nu

folosesc podul. Nu-i cunosc secretele. Ai crede că, după atâția ani, dușmanii noștri ar fi trebuit să știe asta. Poate că o știu. Poate că îi ucid doar *de plăcere*.

Degetele lui le-au atins în treacăt pe ale ei în timp ce împărțea cărțile, calde pe pielea înghețată a Larei. Aren a câștigat următoarea mână.

— Din moment ce punem întrebări dificile... S-a bătut cu un deget pe bărbie.

— Care este cea mai urâtă amintire a ta?

Avea o sută de amintiri urâte. O mie. Despre abandonarea surorilor ei în foc și nisip. Despre Erik, bărbatul care îi fusese ca un tată, luându-și viața în fața ei pentru că a crezut că ea ar fi putut să-și ucidă propriile surori. Despre cum a fost lăsată singură într-o groapă în pământ timp de săptămâni întregi. Despre cum a fost înfometată. Bătută. Despre cum a trebuit să lupte pentru viața ei, în timp ce maestrul îi spuneau că așa avea să fie mai puternică. Că așa avea să învețe să îndure. *Facem asta ca să vă protejăm*, le asigurau pe ea și pe surorile ei. *Dacă aveți nevoie de cineva pe care să-l urâți, pe care să dați vina, gândiți-vă la Ithicana. La regele ei. Dacă nu ar fi fost ithicanii, dacă nu ar fi fost el, nimic din toate astea nu ar fi fost necesar. Doborâți-i, și nicio fată maridriniană nu va mai suferi vreodată așa ceva.*

Amintirile au declanșat ceva în adâncul ei, o răbufnire irațională de ură, mânie și frică. O ură față de acest loc. O ură și mai profundă față de bărbatul care stătea vizavi de ea.

Încet, a împins emoțiile în străfundul sufletului, dar când a ridicat capul, și-a dat seama că Aren a văzut totul derulându-i-se pe chip.

Oferă-i un adevăr!

— M-am născut în haremul din Vencia. Am trăit acolo cu mama mea, printre toate celelalte soții și de toți copiii mai mici. După ce a fost semnat tratatul, tatăl meu a cerut ca toate fiicele sale de vârstă potrivită să fie duse în complex, pentru ca ele, pentru ca *noi* să fim protejate de valcottani, de amari-dieni și de oricine altcineva ar

încerca să perturbe alianța. Eu aveam cinci ani.

A înghițit în sec și, deși amintirea era neclară, sunetele și mirosurile erau la fel de vii ca și cum totul s-ar fi întâmplat ieri.

— Nu a existat niciun avertisment. Mă jucam când soldații m-au prins și îmi amintesc că am dat din picioare și am țipat în timp ce mă trăgeau de acolo. Miroseau îngrozitor, a transpirație și a vin. Mai mulți bărbați o țineau pe mama mea la pământ, iar ea se împotriva, încercând să ajungă la mine. Încercând să îi oprească să mă ia.

Ochii Larei ardeau și a alungat lacrimile cu o gură de coniac. Apoi cu încă una.

— N-am mai văzut-o de atunci.

— Nu-mi plăcea de tatăl tău înainte, a spus Aren încet. Dar acum îmi place și mai puțin de el.

— Partea cea mai rea e...

Și-a pierdut firul gândurilor și a închis ochii, încercând să găsească exact ce căuta.

— E că nu îmi pot aminti chipul ei. Dacă aș întâlni-o pe stradă, nu sunt sigură că aș ști că e ea.

— Ba da, ai ști.

Lara și-a mușcat interiorul obrazilor, urând faptul că tocmai el, dintre toți oamenii, spune ceva care îi aduce alinare. *Din cauza lui ai fost luată de lângă mama ta. E vina lui. El este dușmanul. Dușmanul. Dușmanul.*

O bătaie a răsunat puternic în ușă, iar Lara a tresărit, smulsă din gândurile ei.

— Intră! a spus Aren, iar ușa s-a deschis, dezvăluind o tânără frumoasă și bine înarmată.

Avea părul lung și negru, ras în părțile laterale, iar restul strâns într-o coadă în creștetul capului, un stil care părea să fie preferat de femeile războinice, și ochi de un gri deschis. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât Lara, cu brațele goale, solide și musculoase și pielea

brăzdată de cicatrici vechi.

— Ea este Lia. Face parte din garda mea. Lia, ea este Lara.

E...

— Regina.

Tânăra și-a înclinat capul.

— Este o onoare să vă cunosc, Înălțimea Voastră!

Lara a înclinat la rândul ei capul, curioasă în legătură cu femeile războinice ithicane. Tatăl ei le spusese Larei și surorilor sale că aveau să fie subestimate pentru că sunt femei, dar cele de aici păreau să fie la fel de respectate ca bărbații.

După câteva clipe, Lia și-a întors din nou atenția către regele ei și i-a înmănat o bucată de hârtie împăturită.

— Sezonul a fost declarat încheiat.

— Am auzit sunetele de corn. Cu două săptămâni mai devreme decât anul trecut.

Lara și-a luat propria scrisoare, sperând că urmau să spună mai multe dacă o credeau distrasă. Serin scrisese despre fratele ei mai mare, Rask, care era moștenitorul. Se pare că luptase cu succes în niște turnee, iar Magpie descria evenimentele cu lux de amănunte. Nu că îi păsa, întrucât nu avusese niciodată de-a face cu fratele ei. Și-a dat seama că spărgătorul de coduri din Ithicana încercuise literele care formau codul, *dar nu și pe cel al Marylynei*. Recitind documentul, de această dată cu atenție la codul creat de sora ei mai mare, Lara și-a reținut un zâmbet când a vizualizat modelul de pe pagină. Până la urmă, se pare că ithicanii mai și greșeau.

Dar zâmbetul ascuns i-a dispărut când a analizat codul. *Maridrina primește doar produse putrede. Grâne mucegăite. Bovine bolnave. Corăbiile valcottane pleacă cu calele pline de bunuri de calitate.*

Serin le explicase noile condiții comerciale, care au fost negociate ca parte a tratatului. Eliminarea taxelor pe mărfurile Maridrinei cumpărate în Northwatch, care urmau să fie apoi expediate în

Southwatch. La prima vedere, era o afacere bună pentru Maridrina și un mare compromis pentru Ithicana. Doar dacă nu se lua în considerare faptul că aceasta plasa tot riscul deteriorării mărfurilor în timpul transportului pe seama Maridrinei. Dacă toate cerealele cumpărate în Northwatch putrezeau înainte să ajungă în Southwatch, era pierderea Maridrinei, nu problema Ithicanei. Și ce surpriză că fix patria ei natală primea cele mai proaste bunuri, când Ithicana era cea care coordona transportul!

Paginile s-au mototolit ușor în strânsoarea Larei, care și-a smuls ochii de la scrisoare de îndată ce l-a auzit pe Aren spunând:

- Presupun că nu putem ignora cererea ei.
- Atunci, vă las să vă ocupați de asta, a fost de acord Lia, plecându-și capul.

Lara s-a străduit să-și stăpânească expresia cât a privit-o pe cealaltă femeie plecând. Mesajul lui Serin nu o surprindea, dar era totuși exasperant să știe că bărbatul care stătea liniștit în fața ei, jucând cărți, făcea în mod conștient alegeri care dăunau poporului ei.

Cărțile au lovit cu putere masa. O altă mână. Un alt adevăr.

Lara le-a ridicat și le-a studiat cu atenție, știind că erau mari și că ar trebui să se gândească la o întrebare care să-i ofere ceva. Dar când a câștigat, întrebarea care a ieșit a fost cu totul alta.

- Cum au murit părinții tăi?

Aren s-a crispat, apoi și-a trecut o mână prin păr și s-a întins spre ea, smulgându-i sticla din mână și golind-o până la fund.

Lara a așteptat. În căutările ei eșuate după hărți, a găsit alte lucruri. Lucruri personale. Schițe ale regelui și reginei de dinainte, asemănarea dintre Aren și Ahnna cu frumoasa lor mamă fiind izbitoare. Descoperise și o cutie plină de comori pe care numai o mamă le-ar fi putut păstra. Dinți de lapte într-un borcan. Portrete. Bilețele scrise într-un stil copilăresc. Existau și mici sculpturi mai grosolane, cu numele lui Aren scrijelit în partea de jos. O familie

foarte diferită de a ei.

— S-au înecat în timpul unei furtuni, a răspuns el simplu. Sau, cel puțin, el a murit atunci. Ea era probabil deja moartă.

Povestea ascundea mai mult decât atât, dar era clar că el nu avea nicio intenție de a o împărtăși complet. Și că-și pierdea răbdarea cu acest oribil joc de noroc. Mai multe cărți pe masă. Lara a câștigat din nou.

L-ai zdruncinat, și-a spus. A băut. Acum e momentul să insiști.

— Cum e în interiorul podului?

Ochii ei au sărit de la cărți la sticla goală, apoi la mâinile lui, care se odihneau pe brațele scaunului. Puternice. Capabile. Și-a adus aminte de senzația pe care i-au trezit-o dansându-i pe piele, de gustul gurii lui pe a ei, însă a împins gândurile deoparte în timp ce obrazii - și alte părți ale corpului - păreau să-i ia foc.

Când Aren i-a aruncat o privire tăioasă, a remarcat că dispăruse amețea provocată de coniac.

— Nu trebuie să te preocupe cum este sau nu podul, deoarece nu vei avea niciodată motive să te afli în el.

Aren s-a ridicat în picioare.

— Bunica mea dorește să te cunoască și nu-i o persoană pe care să o refuzi. Vom merge mâine, în zori. Cu *barca*.

S-a aplecat, sprijinindu-și mâinile de coatele scaunului ei, cu mușchii brațelor ieșindu-i în evidență. Invadându-i spațiul. Încercând să o intimideze, așa cum regatul lui blestemat le intimida pe toate celelalte.

— O să fiu cât se poate de clar, Lara. Ithicana nu a păstrat podul vărsându-și secretele după o sticlă de coniac, așa că dacă aceasta îți este intenția, va trebui să fii mai creativă. De fapt, mai bine scutește-ne pe toți de probleme și uită că există!

Lara s-a lăsat pe spate în scaun, fără să întrerupă contactul vizual. Cu ambele mâini, și-a tras în sus fusta rochiei, din ce în ce mai sus,

până când coapsele i-au rămas dezvelite și intensitatea privirii lui a găsit o altă țintă. A ridicat un picior și și-a apăsât talpa goală pe pieptul lui, observând cum ochii îi gonesc de la genunchiul ei la coapsă și apoi către lenjeria de mătase pe care o purta pe dedesubt.

— Ce-ar fi să-ți iei podul, a spus ea drăgăstos, și să ți-l bagi în fund?

Ochii lui Aren s-au mărit chiar în momentul în care ea și-a îndreptat piciorul, împingându-l din calea ei. Ridicându-și cartea, ea și-a tras fusta la loc.

— Ne vedem în zori. Noapte bună, Înălțimea Voastră!

Un râs scurt i-a răsunat în urechi, însă a refuzat să ridice privirea când el a spus:

— Noapte bună, prințesă!

Apoi Aren a dispărut din cameră.

---

³ Bufon (org. *Trump*) - joc de cărți asemănător cu Macao, în care câștigă jucătorul care pune pe masă cărți cu o valoare mai mare decât cele de dinainte. Dar dacă cineva are Jokerul potrivit culorii celorlalte cărți deja folosite, câștigă automat (n.t).

13. AREN

VITEX ȘERPUIA PRINTRE gleznele lui Aren, torcând în timp ce mergea, ca și cum nu ar fi fost dispus să se oprească în goana sa după atenție, în ciuda faptului că Aren îl ignora de cel puțin zece minute.

Foaia de hârtie aproape albă de pe birou părea să-l tachineze, cu marginile aurii sclipind în lumina lămpii. Reușise să scrie salutul formal către regele Silas Veliant al Maridrinei, dar niciun cuvânt în plus. Intenția lui fusese să dea curs cererii Larei și să corespundea cu tatăl ei, pentru a-l asigura pe bărbat despre bunăstarea fiicei sale. Dar acum, cerneala din vârful condeiului era pe punctul de a se scurge pe hârtia de scris scumpă, iar Aren s-a trezit că nu mai știe ce să spună.

În mare parte pentru că Lara rămânea o enigmă. Încercase să afle mai multe despre ea în timpul acelui îngrozitor joc de cărți, însă după ce auzise cum fusese luată de lângă mama ei, era foarte clar că dacă era spioană, nu-și însușise rolul din dragoste pentru tatăl ei. Dar asta nu însemna că era nevinovată. Într-o anumită măsură, loialitatea putea fi cumpărată, iar Silas avea mijloacele necesare să o facă.

Enervat de gândurile care nu duceau nicăieri, Aren și-a aruncat condeiul deoparte. Ridicând cutia de papetărie, a tras în sus partea falsă pentru a dezvălui sertarul îngust, destinat să ascundă documentele de ochii curioșilor, și a băgat înăuntru scrisoarea către tatăl Larei. Avea s-o termine după ce va fi sigur că bunăstarea Larei era un lucru pe care îl putea asigura.

L-a mângâiat o dată pe cap pe motan, apoi l-a scos pe ușă și a pornit pe hol. Eli lustruia argintăria, dar și-a ridicat privirea la

apropierea lui Aren.

— Mergeți la cazarme, Alteță?

Era chinuitor de tentant să evadeze până la cazarme, unde putea sta în jurul focului cu soldații săi, să bea și să joace cum se cuvine, dar asta ar fi ridicat semne de întrebare cu privire la motivul pentru care nu-și petrecea nopțile cu noua lui soție.

— Doar o plimbare până la stânci.

— O să las o lampă aprinsă, Alteță, a spus băiatul, care s-a întors înapoi la munca lui.

Renunțând la felinar, Aren a coborât pe cărarea îngustă până la un loc unde stânca dezgolită domina marea. Valurile se izbeau de cele negre aflate dedesubt, retrăgându-se doar pentru a se revărsa din nou și izbindu-se de Midwatch ca o forță implacabilă, necruțătoare. Feroce, dar cumva liniștitor, sunetul îi amorțea simțurile.

Aren se uita lung la negura întinsă deasupra mării. Cu un geamăt, s-a întins pe spate, iar apa adunată pe stâncă i-a îmbibat hainele. Privea cerul acoperit de un mozaic de nori și stele, fără nicio lumină care să-i distragă atenția de la strălucirea lor. Localnicii știau că e o senzație înșelătoare, mai ales în sezonul cămășii⁴. În perioada din an în care furtunile încetau să mai protejeze Ithicana și regatul său era forțat să se bazeze pe oțel, istețime și discreție.

Avea să se schimbe vreodată asta? Ar fi posibil?

Ascunsă în interiorul tunicii sale și presată de pieptul lui, hârtia începea să se încrețească pe la margini. Acele pagini îl determinaseră să o caute pe Lara în seara asta. Erau ordine de execuție.

Două fete de cincisprezece ani furaseră o barcă într-o aparentă tentativă de a scăpa din Ithicana. Potrivit informațiilor care au fost obținute de la prietenii lor, plănuiseră să meargă spre nord, în Harendell.

Ordinul de execuție era pentru ele. Acuzația: trădare.

Civililor le era interzis să părăsească Ithicana. Doar cei mai bine

pregătiți spioni aveau dreptul să facă acest lucru, și întotdeauna cu ordinul ca, în cazul în care erau prinși, să moară de propria sabie înainte de a dezvălui secretele regatului. Doar soldații de carieră din armata sa cunoșteau toate căile de intrare și ieșire ale podului, dar era imposibil să țină sistemele de apărare ale insulei secrete față de locuitorii ei, prin urmare *toată lumea* știa despre Eranahl. Motiv pentru care orice civil prins încercând să plece era biciuit. Iar cei care reușeau, erau vânați.

Iar vânătorii ithicani își prindeau întotdeauna prada.

Cincisprezece ani. Aren a strâns din dinți, simțind cum îi crește senzația de greață în măruntaie. Raportul nu oferea niciun motiv pentru care fetele au fugit. Nu era nevoie. La cincisprezece ani, fuseseră repartizate în prima lor garnizoană. Era prima lor Maree de Război și nu aveau de ales decât să lupte. Și în loc să facă asta, și-au riscat viețile pentru a scăpa. Pentru a găsi un alt drum. O altă viață.

Iar el trebuia să ordone execuția lor pentru o asemenea ofensă.

Părinții lui rareori se certau, dar legea stârnise strigăte și fusese întâmpinată cu uși trântite; mama lui se plimbase din-tr-o cameră în alta cu atâta fervoare, încât el și Ahnna trăseseră cu urechea, înspăimântați că avea să fie din nou cuprinsă de una dintre crizele ei, că inima urma să i se oprească și să bată pentru ultima oară. Când și-a închis ochii, i-a auzit ecoul vocii, urlând la tatăl lui:

— *Suntem într-o cușcă, o închisoare făcută de noi înșine! De ce nu poți vedea asta?*

— *E ceea ce ne ține poporul în siguranță! i-a răspuns tatăl lui, strigând la rândul său. Dacă lăsăm garda jos, Ithicana este terminată. Ne vor sfâșia în lupta lor pentru a pune mâna pe pod.*

— *Nu știi asta! Ar putea fi diferit, dacă am încerca să facem să fie așa.*

— *Atacatorii care vin în fiecare an dovedesc contrariul, Delia. Asta este modul în care menținem Ithicana în viață! Și întotdeauna, ea șoptea:*

— *A fi în viață nu înseamnă a trăi. Ei merită mai mult.*

Aren și-a scuturat capul pentru a alunga amintirea, însă aceasta doar s-a îndepărtat, mulțumită să-l bântuie.

Dacă ar fi permis civililor să vină și să plece din Ithicana, toate secretele regatului ar fi fost expuse. Aren știa asta. Dar dacă Ithicana ar avea alianțe puternice cu Harendell și Maridrina, consecințele acestor scurgeri de informații ar fi mult mai suportabile. Cu flotele celor două regate întărind apărarea podului, ar fi fost posibil ca unii dintre oamenii lui să aibă oportunitatea să urmeze alte căi decât cea a sabiei. Să plece și să dobândească o educație. Să aducă astfel de cunoștințe acasă și să le împărtășească. Asta ar însemna că nu ar mai trebui să semneze ordine de execuție pentru copii.

Dar generațiile mai în vârstă erau categoric împotriva unei asemenea inițiative. O viață întreagă de război i-a întors împotriva străinilor, le-a insuflat ură și frică în suflete. Avea nevoie ca Lara să-l ajute să schimbe asta, să-i facă pe ithicani să-i vadă pe maridrinieni ca pe niște prieteni, nu ca pe niște dușmani. Să-i convingă cumva să lupte pentru un viitor mai bun, indiferent de riscuri.

Pentru că lucrurile nu puteau continua așa la nesfârșit.

Aren a scos hârtiile din buzunar și le-a distrus, permițând brizei să le ducă în largul mării.

Apoi s-a auzit un zgomot în tufișuri, iar el a sărit în picioare, cu sabia în mână, la timp ca să-l vadă pe Eli ieșind la iveală. Băiatul s-a oprit, fără suflare, și a spus:

— E regina, Alteță! Are nevoie de ajutor.

---

⁴ Perioada de sfârșit a primăverii sau de început a toamnei, când nu e nici prea frig, nici prea cald, o cămașă fiind suficient (n.t.).

14. LARA

DOUĂ MĂINI ÎI țineau încheieturile pironite de masă. O pânză îi acoperea ochii. Nasul. Gura.

Apa se revărsa peste ea, un torent nesfârșit.

Ca apoi să se oprească.

— De ce ai fost trimisă în Ithicana? i-a șoptit o voce la ureche. Care e scopul tău? Ce vrei?

— Să fiu o mireasă. Să fiu regină.

S-a înecat, încercând să scape din strânsori.

— Vreau pace.

— Mincinoaso!

Vocea a înfricoșat-o până în măduva oaselor.

— Ești o spioană!

— Nu!

— Recunoaște!

— Nu-i nimic de recunoscut!

— Mincinoaso!

Un alt torent, iar ea s-a înecat din nou. Incapabilă să spună adevărul pentru a se salva. Incapabilă să respire. Sub degete avea nisip, rece și uscat. Nu se putea mișca, cu încheieturile și gleznelor prinse și fixate de talie. Era legată fedeleș, ca un porc.

Întuneric.

S-a rostogolit și s-a izbit de un perete, apoi peste cap i-a căzut mai mult nisip, îngreunându-i părul.

Nicio cale de ieșire. Doar în sus.

Țintuită în loc de frică, a ridicat capul și a văzut mai multe siluete fără chip, care o priveau fix, de sus.

Atât de departe! Cu încheieturile legate atât de strâns, încât pielea

începea să i se desprindă de pe mâini și picioare, nu avea cum să se cațere.

— De ce ai venit în Ithicana? Care e scopul tău? Ești o spi-oană pentru tatăl tău?

— Pentru a fi regină.

Gâtul o ardea - era atât de uscat și îi era atât de sete!

— Pentru a fi o mireasă a păcii. Nu sunt o spioană.

— Mincinoaso!

— Nu mint!

Nisipul a lovit-o în față. Nu doar boabe mici, ci roci mari, care o învinețeau și o tăiau. Și o forțau să se adăpostească. Să se târască. Unsprezece lopeți au aruncat cu nisip în ea, din toate părțile. O atacau. O răneau. Umpleau groapa.

O îngropau de vie.

— Spune-ne adevărul!

— Asta fac!

Nisipul îi ajungea până la bărbie.

— Mincinoaso!

Nu mai putea respira.

Stătea pe un scaun, cu încheieturile mâinilor legate una de alta. Folosindu-și unghiile, trăgea încontinuu de frânghii, zgâriindu-și pielea. Sângele i se scurgea pe palme. O cârpă îi acoperea ochii, dar putea simți căldura flăcărilor.

— Îți vor face și mai mult rău în Ithicana, Lara! îi cânta în ureche Serin. Și mai mult rău.

I-a șoptit ororile, iar ea a tipat, disperată să scape.

— Lucruri mai rele le vor fi făcute surorilor tale, a continuat el cu o voce melodioasă, scoțându-i cagula.

În ochii ei se distingeia focul. Ardea. Ardea. Ardea.

— Nu te vei atinge de surorile mele! a strigat ea. Nu le poți avea! Nu le vei face rău!

Numai că Marylyn era cea care-i ținea cărbunii la picioare, nu Serin. Sarhina, cu lacrimile curgându-i pe față, era cea care strângea lațul. Și Lara era cea care luase foc. Totul ardea - părul, hainele, carnea ei.

Nu putea respira.

O mână o strângea, o scutura.

— Lara? Lara!

Lara s-a întins în sus și a apucat mânerul pumnalului, dându-și seama ce se întâmplă cu câteva secunde înainte să-și înfigă lama în fața lui Aren.

— Aveai un coșmar. Eli m-a chemat când te-a auzit țipând. *Un coșmar*. Lara a inspirat adânc, căutând în străfundul sufletului o oarecare aparență de calm. Abia atunci a văzut ușa care atârna strâmb în cadru, cu bucăți din zăvorul distrus împrăștiate pe podea. Aren purta aceleași haine pe care le avusese mai devreme, iar părul îi era umed și lipit de frunte.

Desprinzându-și cu greu ochii de pe el, Lara a întins mâna spre un pahar cu apă, conștientă de gustul acru din gură, de la prea mult coniac.

— Nu-mi amintesc nimic.

O minciună, având în vedere că mirosul de păr ars încă îi umplea nasul. Coșmaruri care nu erau vise, ci amintiri ale antrenamentului ei. Dacă spusese ceva incriminator? Își dăduse seama că ea apucase pumnalul de sub pernă?

Aren a dat din cap, dar s-a încruntat, dând de înțeles că nu o credea cu adevărat. Cearșafurile îmbibate de sudoare i s-au desprins de pe trup când s-a aplecat să-și toarne apă din urcior. Din moment ce cămașa de noapte abia dacă îi acoperea sânii, spera că pielea expusă avea să-i distragă atenția.

— Cine ți-a făcut asta?

Lara a încremenit, convinsă că într-adevăr *strigase* ceva

incriminator în timp ce era prinsă în coșmar. Ochii i-au fugit spre ușa deschisă, calculându-și șansele de scăpare, dar apoi degetele lui i-au atins ușor spatele, urmând un tipar familiar. Cicatrici, pe care sora ei, Sarhina, le unsese cu ulei în fiecare noapte, ani în șir, până când s-au estompat în linii albe și subțiri.

— Cine a făcut-o?

Căldura din vocea lui i-a înfiorat pielea.

Serin ordonase pedeapsa, după ce Lara se furișase afară din complex și în deșert, pentru a privi trecerea uneia dintre caravane, cu nenumărați oameni și cămile împovărați de bunurile pe care plănuiau să le vândă în Vencia. Pentru necazul provocat, a primit o duzină de lovituri de bici, în timp ce Serin urla încontinuu că a pus *totul* în pericol. Lara nu a înțeles niciodată pe deplin de ce a fost atât de furios. Nu fusese nici cel mai mic pericol să o vadă cineva din caravană și tot ce își dorise era să observe bunurile transportate.

— Profesorii mei erau stricți, a murmurat ea. Dar a trecut mult timp de atunci. Aproape că am uitat că sunt acolo.

În loc ca vorbele ei să-l liniștească, Aren nu părea decât să se înfurie și mai tare.

— Cine tratează un copil în felul acesta?

Lara a deschis gura, dar a închis-o repede la loc, pentru că niciun răspuns bun nu i-a venit în minte. Toate surorile ei fuseseră bătute pentru diverse încălcări ale regulilor, deși niciuna la fel de des ca ea.

— Am fost un copil neascultător.

— Și s-au gândit să te debaraseze de o asemenea trăsătură prin bătaie? a întrebat Aren, cu o voce glacială.

Trăgând cearșaful în sus ca să-și acopere corpul, Lara nu a răspuns. Nu avea încredere în ea.

— Dacă are vreo importanță, nimeni nu va pune mâna pe tine în Ithicana! Ai cuvântul meu.

Aren s-a ridicat și a luat lampa.

— În câteva ore răsare soarele. Încearcă să dormi puțin.

A ieșit din cameră, trăgând ușa distrusă în urma lui.

Lara stătea întinsă pe pat și asculta răpăitul liniștitor al ploii, picăturile lovind ușor fereastra. Încă simțea urma degetelor lui Aren pe pielea ei dezgolită. Încă distingea vehemența din glasul lui, asigurând-o că nu avea să fie niciodată rănită în Ithicana, o promisiune care dezicea tot ce știa despre el și despre regatul lui. *Cuvântul lui nu are nicio valoare*, și-a reamintit ei înseși. Își dăduse cuvântul că urma să permită Maridrinei să facă negoț liber, iar tot ce a primit țara ei a fost carne stricată.

Țelul ei era podul. Să găsească o cale prin care să treacă de apărarea Ithicanei și să intre în structura râvnită de toți. Iar astăzi Aren o lua cu el într-un tur al regatului. Cu puțin noroc, avea să vadă cum călătoreau, unde și cum își lansau bărcile, unde se aflau locuitorii. Era primul pas al unui plan de cucerire încununat cu succes. Primul pas pentru ca Maridrina să-și recapete bunăstarea.

Concentrează-te pe asta! și-a spus. *Concentrează-te pe ceea ce înseamnă pentru poporul tău!*

Dar indiferent de câte ori trăgea adânc aer în piept, pulsul refuza să i se domolească. A coborât din pat și s-a îndreptat spre ușa care dădea spre hol. A sărit și s-a prins de cadru, cu unghiile înfipte bine în lemn, apoi a început să-și înalțe și să-și coboare trupul, cu mușchii spatelui și ai brațelor fle-xându-se și arzând. A repetat mișcarea de treizeci de ori. De patruzeci. De cincizeci. Și-a imaginat că surorile ei făceau tracțiuni alături de ea, încurajându-se unele pe celelalte chiar dacă se luptau între ele pentru victorie.

Lara s-a lăsat pe podea și a trecut la abdomene, al ei fiind ca o fiară sălbatică pe măsură ce trecea de o sută. De două sute. De trei sute. Deși Deșertul Roșu era mai fierbinte decât Ithicana, umiditatea de aici era ucigătoare. Trecea de la un exercițiu la altul, cu transpirația curgându-i pe piele, însă durerea reușea mai

bine decât orice meditație să-i alunge gândurile nedorite.

În momentul în care Clara a bătut la ușă, aducând o tavă plină de mâncare și o ceașcă de cafea aburindă, Lara era deja lihnită și nu-i mai păsa dacă servitoarea îi observase fața roșie și hainele transpirate.

A băut cafeaua, a înfulecat mecanic mâncarea, apoi a făcut baie înainte să îmbrace aceleași haine pe care le purtase în timpul ultimei drumeții prin junglă, inclusiv cizmele grele de piele. Și-a legat curelele la brâu și și-a împletit părul într-o coadă strânsă, care îi atârna pe mijlocul spatelui. Când a ieșit din cameră, lumina începea să strălucească în jurul perdelelor grele de la fereastră.

L-a găsit pe Eli măturând holul.

— Vă așteaptă în fața intrării, domniță.

Într-adevăr, Aren o aștepta, însă Lara a stat o clipă să-l privească prin fereastră înainte să-și facă apariția. Soțul ei stătea pe trepte, cu coatele sprijinite pe piatra din spatele lui, cu mușchii brațelor dezgoliți sub mânecile scurte ale tunicii, iar apărătorile îi erau strânse pe antebrațe prin cataramă. Soarele dimineții, pentru prima dată neacoperit de nori, strălucea pe arsenalul de arme prinse de corpul lui. Lara s-a încruntat la singura ei pereche de pumnale, dorindu-și să fie la fel de înarmată.

A împins ușa și a inspirat adânc aerul umed, gustând sarea mării în briza ușoară și mirosind pământul jilav. O ceață argintie plutea prin desișul junglei, iar împrejur răsunau bâzâitul insectelor, ciripitul păsărilor și țipetele altor creaturi necunoscute.

Aren s-a ridicat fără să-i adreseze vreun cuvânt. Lara a mers cu câțiva pași în urma lui, pentru a-l putea privi nestingherită în timp ce străbăteau poteca îngustă și noroioasă. Avea o grație de prădător în el: întruchipa un vânător, cu ochii cutreierând pământul, coronamentul, văzduhul, cu arcul în mâna stângă, nu agățat pe un umăr, așa cum îl purtau soldații tatălui ei. N-ar fi fost luat prin surprindere, iar ea s-a întrebat, distrasă, *cât* era de bun ca luptător.

Dacă, în cazul în care s-ar fi ajuns în acel punct, ar fi fost în stare să-l învingă.

— Întotdeauna arăți de parcă ai vrea să omori pe cineva, a remarcat el. Posibil pe mine.

Lovind cu piciorul într-o piatră răătăcită, Lara s-a încruntat, cu privirea îndreptată spre cărarea noroioasă.

— Nu mi-am dat seama că regina văduvă încă mai trăiește. Într-adevăr, ea trăise cu impresia că toți cei care mai rămăseseră din linia regală erau regele și sora sa.

— Nu mai trăiește. Nana este mama tatălui meu. Aren și-a întors capul când ceva a foșnit în tufișuri.

— Mama mea, Delia Kertell, a fost cea care s-a născut în linia regală. Familia tatălui meu e din popor, dar el a avansat în rândurile militare și a fost ales să facă parte din garda ei de onoare. Mama l-a plăcut și a decis să se mărite cu el. Bunica mea... e o vindecătoare, cu un oarecare renume. Deși alții ar putea folosi cuvinte diferite pentru a o descrie, inclusiv sora mea.

— Și de ce vrea să mă vadă, mai exact?

— Te-a văzut deja, a spus el. Lara și-a îngustat ochii.

— Când ai venit prima dată și încă dormeai. A vrut să se asigure că starea ta de sănătate e bună. Își dorește să te cunoască. În ceea ce privește motivul... E o femeie băgăcioasă și toți, inclusiv eu, suntem prea îngroziți ca să o refuzăm.

Ideea ca o persoană străină să îi inspecteze corpul în vreme ce era inconștientă părea profund intruzivă. Pe Lara a tre-cut-o un fior, dar și-a mascat reacția cu o ridicare din umeri.

— A vrut să se asigure că tatăl meu nu a trimis o fată bolnavă de varicelă să te bage în mormânt?

Aren s-a împiedicat și a scăpat arcul, înjurând când a întins mâna după armă ca să o recupereze din noroi.

— Nu-i cea mai rapidă metodă de asasinare, dar tot e eficientă, a

adăugat ea. Iar unii ar putea spune că la cât de respingători sunt ultimii ani, dar, mai ales, la cât de repugnante sunt ultimele zile, ore ale victimei, merită așteptarea.

Regele Ithicanei a făcut ochii mari, dar și-a revenit numaidecât.

— Dacă așa intenționezi să mă omori, va trebui să te miști repede. Mă tem că pustulele și erupțiile de pe piele îți vor reduce atractivitatea.

— Hmm, a fredonat Lara, apoi și-a lovit limba de dinți în semn de falsă dezamăgire. Sperasem să aștept până când demența va prelua controlul, ca să fiu scutită de asemenea amintiri. Dar cineva trebuie să o facă și pe asta.

Aren a râs, un sunet bogat și descătușat, iar Lara s-a trezit zâmbind. Au trecut de o cotitură și au ajuns într-un luminiș dominat de o construcție mare, unde un grup de soldați ithi-cani se odihnea la soare.

— Cazarmele din Midwatch, a spus Aren în loc de explicație. Cei doisprezece formează garda mea - garda noastră - de onoare.

Structura de piatră era suficient de mare cât să adăpostească sute de oameni.

— Câți soldați sunt aici?

— Destui.

S-a îndreptat prin luminiș spre cei care îi așteptau.

— Majestățile Voastre, a spus unul dintre ei, făcând o plecăciune adâncă, deși avea un ton amuzat, ca și cum astfel de onoruri erau rar folosite aici.

Înalt și musculos, cu părul castaniu tuns scurt, presărat cu fire grizonante, era destul de bătrân ca să fie tatăl lui Aren.

Lara s-a uitat fix în ochii lui căprui închiși, ceva din vocea lui părându-i familiar, iar după o clipă a recunoscut-o ca fiind cea a bărbatului care se ocupase de partea ithicană a nunții lor.

— El este Jor, a spus Aren. Căpitanul gărzii.

— Mă bucur să te revăd! a răspuns ea. Toți soldații ithicani au îndatoriri suplimentare sau tu ești o excepție?

Jor a clipit o dată, apoi un zâmbet i-a apărut pe chip și i-a oferit un semn aprobator din cap.

— Bună ureche, prințesă!

— Slabă memorie, soldate! Nu mai sunt o prințesă, tu însuși te-ai asigurat de asta.

A trecut pe lângă toți și a luat-o pe drumul îngust dinspre mare. Bărbatul mai în vârstă a râs.

— Sper că dormi cu un ochi deschis, Aren!

— Și cu un pumnal sub pernă, a adăugat Lia, iar întregul grup a râs.

Aren a râs împreună cu ei, însă Lara s-a întrebat dacă ei știau că încă nu consumaseră căsătoria. Că, după legile ambelor regate, ar putea să meargă pe drumuri separate. Aruncând o privire peste umăr, a întâlnit privirea lui Aren, fără să clipească, dar el și-a ferit-o rapid pe a lui, lovind cu putere o rădăcină de pe potecă.

Nu le-a luat mult să ajungă la micul golf unde ascundeau bărcile. Erau de diferite mărimi și semănau cu niște canoe, cu excepția faptului că aveau un cadru exterior care le lega de una sau de două carene suplimentare. Lara a presupus că le ofereau un echilibru la ivirea valurilor. Unele dintre ambarcațiuni erau echipate cu catarge și vele, inclusiv cele două în care grupul și-a pus armele și echipamentul. O urmă de teamă a înflorit în pieptul Larei. În comparație cu nava pe care călătorise în drum spre Southwatch, aceste bărci erau *minuscule*, însă marea situată dincolo de pereții stâncoși care protejau golful părea, dintr-odată, mai învolburată decât fusese cu câteva clipe în urmă. Valurile albe se ridicau feroce până la cote înfricoșător de înalte, mai mult decât capabile să le scufunde bărcile șubrede.

Prin minte îi treceau o duzină de motive pentru care nu trebuia, nu putea să părăsească țărmul. Dar tocmai de aceea se afla în Ithicana,

pentru a găsi o cale să treacă de apărarea regatului, iar Aren era pe cale să dezvăluie informația fără ca ea să dea ceva în schimb. Ar fi fost o proastă dacă ar fi ratat ocazia.

Aren a pășit în barcă, apoi i-a întins o mână, păstrându-și cu ușurință echilibrul în timp ce ambarcațiunea se ridica și cobora sub el. Lara a rămas unde era, mușcându-și interiorul obrazului, cu privirea lui ațintită asupra ei. Când Aren a deschis gura, ea i-a luat-o înainte.

— Nu știu să înot, dacă asta te întrebi.

Ura să-și recunoască slăbiciunea, iar după zâmbetul schițat al soțului ei, și el era conștient de acest lucru.

— Nu sunt sigur că am întâlnit vreodată pe cineva care să nu știe să înoate.

Lara și-a încrucișat brațele peste piept.

— Nu-i tocmai o îndemânare necesară în mijlocul Deșertului Roșu!

Toți soldații își vedeau cu atenție de treburile lor, însă, în mod evident, fiecare dintre ei asculta.

— Ei bine..., a început Aren, care s-a întors pentru a se uita pieziș la mare. Ai văzut ce dă târcoale în apele astea. Înecul ar putea fi calea cea mai ușoară de urmat.

— Cât de liniștitor!

Lara i-a ignorat mâna și a pășit în barcă înainte să-și piardă curajul. Când ambarcațiunea s-a legănat sub greutatea sporită, tânăra a căzut în genunchi și s-a agățat de margine.

Râzând domol, Aren a îngenuncheat lângă ea, ținând în mână o bucată de pânză neagră.

— Îmi pare rău pentru asta, dar unele secrete trebuie păstrate.

Și fără să aștepte să fie de acord, a legat-o la ochi.

La naiba! Ar fi trebuit să știe că nu avea să fie atât de ușor, dar văzul nu era singurul mod prin care putea să capete informații, așa că și-a ținut gura închisă.

— Să mergem! a ordonat el, iar barca s-a lansat în largul mării.

Pentru o clipă, Lara a crezut că nu urma să fie chiar atât de rău, apoi trebuie să fi ieșit din golf, pentru că barca a început să se clatine și să se cambreze ca un cal sălbatic. Cu inima mai să-i sară din piept, s-a lipit de fundul navei, fără să-i pese ce ar putea crede Aren sau ceilalți ithicani despre ea, în timp ce apa îi stropea hainele, udându-le în întregime. Dacă se răsturnau sau dacă unul dintre ei o arunca în mare, nimic din antrenamentul ei n-ar fi ajutat-o. Ar fi murit!

Și apoi ar fi fost devorată.

În urma terorii a venit un val de greață și, indiferent de câte ori înghițea, gura i se umplea cu o salivă acrișoară. *Poți să faci asta! Controlează-te!* A strâns din dinți, luptând împotriva crampelor. *Nu vomita!* și-a ordonat. *Nu vei vomita!*

— O să vomite, a spus Jor.

Ca la un semnal invizibil, micul-dejun al Larei și-a croit rapid și violent drum spre suprafață. Tânăra s-a aplecat orbește spre margine, chiar în momentul în care barca s-a înclinat brusc în aceeași direcție, iar mâna cu care se ținea de ambarcațiune i-a alunecat exact când a vomitat. Apoi a căzut direct cu fața în apă. Marea rece s-a închis deasupra capului ei și a început să se zbată, imaginându-și că apa îi umple plămânii și că împrejur se învârt înotătoare. Colți care se ridicau pentru a o trage la fund.

Mai trecuse prin asta. Fusesse înecată. Sufocată. Strangulată.

O teroare veche cu un chip nou. Nu putea respira!

Două mâini au apucat-o de tunică și au tras-o înapoi în barcă. S-a izbit de ceva solid și cald, apoi cineva a ridicat marginea pânzei care îi acoperea fața, iar Lara s-a trezit uitându-se în adâncul ochilor migdalați ai lui Aren.

— Te-am prins!

O ținea atât de strâns, încât ar fi trebuit să doară, dar în schimb era aproape la fel de reconfortant ca și cum ar fi fost pe uscat. În spatele

lui se afla debarcaderul podului, cu deschiderea de la bază atât de tentant de aproape, încât frica i s-a domolit. Dar Aren i-a pus la loc legătura peste ochi, aruncând-o din nou în întuneric.

Odată cu pierderea văzului, a străbătut-o un val de amețeală. Transpirația i se îmbina cu apa prelinsă pe chip, cu fiecare răsuflare o înșiruire de gâfâituri frenetice.

A inspirat brusc, neliniștită, luptându-se pentru vidul calm pe care fusese antrenată să-l găsească dacă era torturată, când una dintre gărzi a spus:

— Am putea s-o luăm prin pod. Asta pare o cruzime.

— Nu! a răbufnit Jor. Nu se poate.

Dar Lara l-a simțit pe Aren încordându-se. Lua în considerare ideea. Și ar fi reacționat așa doar dacă și el ar fi crezut că a o îngrozi inutil era un act de cruzime. Așa că a lăsat frica să preia controlul.

Odată decizia luată, nu mai exista cale de întoarcere. Teroarea ei părea o bestie sălbatică, nerăbdătoare să o consume. Pieptul i s-a încheștat, plămânii i-au încremenit, iar în spatele ochilor îi dansau stele.

Valurile aruncau barca în sus și în jos, țepușele fixate în mare zgâriind lateralele carenei întărite cu metal. Lara s-a agățat de Aren; forța cu care o ținea lipită de pieptul lui și unghiile ei, care i se înfingeau în umeri, erau singurele lucruri care o împiedicau să cadă pradă nebuniei. A auzit vag discuțiile aprinse din grup, dar cuvintele gărzilor și ale regelui deveniseră un zgomot surd, la fel de neclar ca o limbă străină. Dar comanda lui Aren a străpuns amețeala:

— Fă-o!

Soldații din jurul ei mârâiau și înjurau. Plăcile de oțel de pe carenă s-au izbit de stâncă, iar o secundă mai târziu, zvâcnetul violent și valurile puternice ale mării au încetat. Se aflau în interiorul pontonului de la pod, însă panica nu a părăsit-o, deoarece încă era apă peste tot. Încă se putea îneca.

O torță a trosnit. A simțit miros de fum. Soldații debarcau,

clătinând barca. Lara s-a străduit să rețină asemenea detalii, dar se concentra doar pe apa din jurul ei, pe ce o pândeau din ea.

— E o scară.

Bărbia lui Aren, aspră pentru că nu s-a ras, i-a mângâiat ușor fruntea când s-a mișcat.

— Poți să te ridici și să o apuci? Poți să te urci?

Lara nu se putea urni din loc, ca și cum ar fi avut legături de oțel înfășurate în jurul pieptului, cu fiecare răsuflare la fel de dureroasă ca precedenta. Ceva lovea repetitiv fundul bărcii, însă i-a luat prea mult timp să realizeze că sunetul vag provenea de la bocancul ei, pe care îl izbea de carenă, tremurând necontrolat. Dar nu părea să se poată opri. Nu părea să poată face altceva decât să se agațe de gâtul lui Aren, cu genunchii strângându-i coapsele ca într-o menghină.

— Îți promit că nu te voi lăsa să cazi!

Îi simțea respirația caldă la ureche și, încet-încet, și-a stăpânit îndeajuns panica pentru a-i da drumul la gât, întinzându-se apoi în sus ca să găsească metalul rece al scării. Dar a trebuit să apeleze și la ultimul dram de curaj ca să se desprindă de el și să se ridice, încercând pe dibuite să ajungă la următoarele trepte.

Aren stătea în picioare alături de ea, susținându-i talia cu un braț, cu celălalt agățat de oțel. A ridicat-o, ținând-o dreaptă până când picioarele ei au găsit scara.

— Cât de departe? a întrebat ea în șoaptă.

— Încă șaiszeci de trepte, de unde sunt mâinile tale acum. Voi fi chiar în urma ta. Nu vei cădea.

Tremurând din tot corpul, a urcat lent, treaptă cu treaptă, conștientă de fiecare răsuflare asurzitoare. Nu se mai simțise niciodată așa. Niciodată nu-i mai fusese atât de frică, nici măcar când a privit moartea în ochi, când tatăl ei venise să o ia pe Marylyn din complex.

A urcat și tot a urcat și, în cele din urmă, cineva a apucat-o de sub

subsuori, trăgând-o într-o parte și așezând-o pe o piatră solidă.

— O să mai ținem legătura de la ochi doar pentru puțin timp, Majestate, a spus Jor, dar Larei nu-i mai păsa aproape deloc.

Avea suprafață temeinică sub mâini, iar pământul nu se mișca. Putea respira!

Stânca se zgâria de stâncă, bocancii scoteau sunete ușoare, un tropot constant, apoi mâini puternice au apucat-o de umeri. Pânza de la ochi a fost dată la o parte și Lara s-a trezit că se uită în sus, în ochii îngrijorați ai regelui Ithicanei. În jurul lor se aflau soldații, trei dintre ei ținând torțe care pâlpâiau, cu flăcări galbene, portocalii și roșii. Dar dincolo de ei se întindea un întuneric aparent nesfârșit, mai înfiorător decât o noapte fără lună. O beznă atât de desăvârșită, încât părea că soarele însuși ar fi încetat să mai existe.

Se aflau în interiorul podului.

15. LARA

AREN I-A PUS o întrebare.

— Te simți bine, Lara?

Abia după câteva clipe i-a procesat cuvintele, distrasă de piatra cenușie de sub ea, acoperită de murdărie și licheni. Podul nu era clădit din bolovani, așa cum bănuise, ci mai degrabă dintr-un material de construcție neted și fără cusur. Ca mortarul..., dar mai rezistent. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Mirosea a mucegai, a umiditate și a bălegar. Vocea lui Aren ricoșa dintr-un perete în altul, întrebând la nesfârșit dacă e bine, înainte ca sunetul să dispară în coridorul nemărginit și negru.

— Lara?

— Sunt bine.

Și era, în sensul că panica îi trecuse când a simțit sub picioare duritatea podului, înlocuită acum treptat de entuziasm. Reușise! Găsise o cale de a intra în pod!

Toată lumea se holba la ea cu o neliniște evidentă. Aren cedase în fața fricii ei și, procedând astfel, a dezvăluit unul dintre secretele Ithicanei. Jor, în special, nu părea încântat.

Chipul lui Aren era indescifrabil.

— Trebuie să ne mișcăm! Nu vreau să pierdem fluxul la întoarcere, a spus el, încruntat. Nu cât timp ei mână vitele.

Vite. Mâncare. Conform scrisorii lui Serin, cea mai bună parte a acesteia se găsea în calele corăbiilor valcottane, nu în stomacurile maridrinienilor.

Jor a ridicat pânza de ochi.

— Cel mai bine ar fi să o punem la loc.

Pașii grupului reverberau în timp ce înaintau cu toții, iar Lara și-a

pus mâna pe brațul lui Aren pentru a se ghida. Podul cotea și se curba, se înălța pe pante ușoare și cobora în vale, șerpuind printre insulele din Ithicana. Era o călătorie de zece zile de mers pe jos între insulele Northwatch și Southwatch, dar nu-și putea imagina cum ar fi fost să fie închisă în pod pentru atât de mult timp. Fără să știe dacă e zi sau noapte. Fără altă cale de a ieși decât gurile acestei bestii uriașe.

Deși existau căi de ieșire, știa asta cu certitudine acum. Dar câte? Cum erau accesate din interiorul podului? Erau deschideri doar către pontoane sau mai existau și altele? De unde știau ithicanii unde se aflau?

Străini din toate regatele, negustori și călători, traversau în mod regulat podul, întotdeauna sub escortă ithicană, dar știa sigur că nu erau legați la ochi. Serin le spusese Larei și surorilor ei că singurele repere de pe pod erau cele marcate pe jos, care indicau distanța dintre un capăt și altul. Din câte știa el, nu existau alte semne sau simboluri; se pare că ithicanii erau foarte meticuloși în a îndepărta orice indicii pe care cineva încerca să le plaseze. Celor prinși asupra faptului le era interzis pentru totdeauna să mai intre în pod, indiferent de cât de mulți bani se ofereau să plătească.

Răspunsurile nu erau ușor de obținut. Trebuia să câștige încrederea lui Aren, iar pentru a face asta, el trebuia să creadă că o cucerește.

— Îmi cer iertare pentru că... mi-am pierdut cumpătul, a murmurat ea, sperând că gărzile nu aveau să o audă, deși cu o asemenea acustică era imposibil să nu o facă. Marea este... Eu nu sunt...

S-a străduit să articuleze o explicație pentru frica ei, dar tot ce a reușit să spună a fost:

— Mulțumesc! Pentru că nu m-ai lăsat să mă înec. Și pentru că nu mă tachinezi fără milă.

Cu legătura la ochi, Lara nu avea cum să-i judece reacția și tăcerea

s-a prelungit până când, într-un final, Aren a răspuns.

— Marea e periculoasă. Doar războiul ia mai multe vieți ithicane, dar este de neevitat în lumea noastră, așa că trebuie să ne stăpânim frica față de ea.

— Nu pari să te temi deloc de mare.

— Te înșeli.

Aren a tăcut timp de zeci de pași.

— M-ai întrebat cum au murit părinții mei.

Lara și-a mușcat buza, amintindu-și: *Se înecaseră.*

— Mama mea era bolnavă de ani întregi, suferea de o boală de inimă. Într-o noapte, a fost răpusă de o criză. Una gravă. Una din care nu și-a mai revenit. Deși era furtună, tata a insistat să o ducă la bunica, în speranța că o poate ajuta.

Vocea lui Aren a tremurat și a tușit o dată.

— Nimeni n-a putut spune cu exactitate, dar mi s-a povestit că mama nici măcar nu mai respira când a urcat-o în barcă și au plecat. Furtuna s-a abătut rapid. Niciunul dintre ei nu a mai fost văzut vreodată.

— De ce a făcut-o?

Lara era deopotrivă fascinată și îngrozită. Nu fuseseră o pereche oarecare, ci regele și regina unuia dintre cele mai puternice regate.

— Dacă ea era deja moartă, de ce să riște? Sau, cel puțin, de ce nu a însărcinat pe altcineva să o ducă?

— Un moment de negliobie, presupun.

— Aren! s-a auzit vocea muștrătoare a lui Jor din spatele lor. Spune cum trebuie povestea sau n-o mai spune deloc! Le datorezi măcar atât.

Lara s-a gândit la garda mai în vârstă, relația dintre ei stârnindu-i curiozitatea. Tatăl ei ar fi luat capul oricui ar fi îndrăznit să vorbească într-un asemenea mod cu el. Cu toate acestea, Jor părea să o facă fără teamă și, într-adevăr, Lara nu a simțit nimic mai mult decât o ușoară iritare din partea regelui care pășea în stânga ei.

Aren a răsuflat adânc, apoi a spus:

— Tatăl meu nu a trimis-o cu altcineva, pentru că nu era genul de bărbat care să-și pună bunăstarea înaintea altcuiva. Cât despre motivul pentru care a riscat totul... Presupun că a iubit-o îndeajuns pe mama mea încât să simtă că merită să-și pună în pericol propria viață pentru speranța de a o salva.

Să riști totul pentru o șansă infimă de a-i salva pe cei pe care îi iubești... Lara cunoștea mult prea bine impulsul, pentru că așa simțea și ea față de surorile ei. Și s-ar putea să o coste propria viață.

— Lăsând la o parte romantismul nefast, vreau să spun că știu cum e să pierzi ceva în fața mării. Să o urăști. Să te temi de ea.

A lovit cu piciorul o bucată de rocă, trimițând-o învârtin-du-se în fața lor.

— Nu cunoaște niciun stăpân, cu siguranță nu pe mine. Nu a mai spus nimic despre asta și nici despre altceva.

În pod nu exista noțiunea timpului și părea că mergeau pe drum de o veșnicie, când Aren s-a oprit în cele din urmă.

Oarbă, Lara a rămas complet nemișcată, bazându-se pe celelalte simțuri. Soldații se mișcau în jur, bocancii hâr-șâiau pe piatră, ecourile împiedicând-o să își dea seama în ce direcție se îndreptau, dar apoi o briză i-a atins la unison mâna stângă și obrazul, aerul proaspăt umplându-i nările. Deschiderea era în perete, nu în podea.

— Scările sunt prea abrupte pentru a le parcurge pe nevăzute.

Aren a aruncat-o pe umărul său și i-a echilibrat greutatea cu mâna lui caldă, lipită de coapsa ei. Din instinct, Lara l-a prins de talie, înfigându-și degetele în mușchii tari ai abdomenului său când el s-a aplecat. Doar în ultima secundă s-a gândit să întindă o mână, trecându-și degetele de-a lungul unei plăci solide, care trebuie să fi reprezentat ușa. O ușă care, dacă nu cumva își greșise punctul de reper, se integra perfect în peretele podului.

Sunetele junglei se intensificau pe măsură ce coborau pe niște scări curbate, apoi lumina blândă a soarelui s-a infiltrat prin legătura de la

ochi.

Fără niciun avertisment, Aren a pus-o din nou pe picioare. Lara s-a legănat, amețită, dar mâna lui a ghidat-o înainte ca ea să se poată orienta.

— E de ajuns! a anunțat Jor de undeva din față. Legătura de la ochi i-a fost îndepărtată. Lara a clipit și s-a uitat în jur, însă a văzut numai junglă, coronamentul tăinu-ind inclusiv podul.

— Nu e departe, a spus Aren.

Lara a mers în tăcere după el, atentă să rămână pe cărarea îngustă. Gărzile îi înconjurau, cu armele în mâini, cu ochii vigilenți. Spre deosebire de tatăl ei, care era însoțit în mod constant de detașamentul său de soldați, aceasta era prima dată, de la nunta lor, când îl văzuse pe Aren tratat ca pe un rege. Prima dată când îi văzuse protejându-l atât de agresiv. Ce era diferit? Era periculoasă această insulă? Sau era altceva? S-a auzit o trosnitură în copaci și atât Jor, cât și Lia s-au apropiat de ea, cu mâinile pe arme. Deodată, Lara și-a dat seama că nu pe rege voiau să îl protejeze. Ci pe ea.

Au ocolit marginea unei stânci care dădea spre mare, cu apa la aproape zece metri mai jos, izbindu-se violent de roci. Lara a căutat în ambele direcții un loc unde oamenii ar fi putut ancora, dar nu se vedea niciunul. Presupunând că era la fel peste tot în jurul insulei, a înțeles de ce constructorii l-au ales ca ponton. Era aproape impenetrabil. Totuși, având în vedere că Aren intenționase să vină cu barca, trebuia să existe o cale.

Casa a apărut de nicăieri. Într-o clipă a zărit numai copaci, liane și vegetație, iar în următoarea, o structură solidă de piatră, cu ferestre încadrate de nelipsitele obloane împotriva furtunilor, pe care toate clădirile din Ithicana păreau să le aibă. Licheni verzi acopereau piatra și, pe măsură ce se apropiau, Lara a realizat că era alcătuită din același material din care era făcut și podul, precum și celelalte

case din depărtare. Construită pentru a rezista furtunilor letale care asaltau Ithicana zece luni pe an.

Ocolind casa, a zărit o siluetă încovoiată care lucra într-o grădină împrejmuită cu ziduri de piatră.

— Pregătește-te! a murmurat Jor.

— În sfârșit v-ați învrednicit să mă onorați cu prezența voastră, Majestate?

Bătrâna nu s-a ridicat și nici nu și-a desprins privirea de la plantele ei, dar avea o voce clară și puternică.

— Abia aseară am primit biletul tău, bunico. Am venit cât am putut de repede.

— Ha!

Femeia și-a întors capul și a scuipat, bulgărele de salivă zburând lin peste zidul grădinii pentru a se lovi de trunchiul unui copac.

— Bănuiesc că ți-ai târât pantofii până aici. Ori asta, ori greutatea coroanei te face leneș.

Aren și-a încrucișat brațele.

— N-am o coroană, lucru pe care îl știi foarte bine.

— A fost o metaforă, prostănacule!

Lara și-a dus o mână la gură, încercând să nu râdă. Cumva, gestul i-a atras atenția bătrânei, în ciuda faptului că era întoarsă cu spatele la ei.

— Sau întârzierea nepotului meu este rezultatul faptului că a zăbovit să-ți șteargă voma de pe față, micuță prințesă?

Lara a clipit.

— Te-am mirosit de la o sută de pași distanță, fato! Să înțeleg că toți acei ani petrecuți între dune nu ți-au pregătit stomacul pentru valuri?

Înroșindu-se, Lara s-a uitat la hainele ei, încă umede după căderea în apă. Când și-a ridicat din nou privirea, bunica lui Aren era în picioare, cu un zâmbet amuzat pe față.

— E din cauza respirației tale, a explicat bătrâna, iar Lara s-a străduit să nu-l calce pe picior pe Aren, când acesta și-a acoperit gura pentru a-și ascunde un rânjel.

Bătrâna a observat.

— Un pic de rău de mare n-ar fi ucis-o, tâmpitule! N-ar fi trebuit să cedezi.

— Ne-am luat măsuri de precauție.

— Data viitoare, las-o să vomite! a adăugat ea, apoi privirea i s-a îndreptat din nou spre Lara. Toți îmi spun Nana, așa că poți să o faci și tu.

A îndreptat degetul spre una dintre gărzi.

— Tu, ia pasărea aia, smulge-i penele și pregătește-o! Iar voi doi - a arătat cu bărbia spre o altă pereche de soldați -terminați de cules astea și apoi spălați-le! Și tu - a aruncat o privire tăioasă către Lia -, am un coș cu rufe murdare care trebuie spălate. Vezi să fie totul gata înainte să pleci!

Lia a deschis gura să protesteze, dar Nana i-a luat-o înainte.

— Ce? Ești prea bună să speli zdrențele din sertarele unei bătrâne? Și înainte să spui da, nu uita că ți-am șters fundul de rahat de mai multe ori decât pot număra, când erai copilă. Fii recunoscătoare că măcar asta încă mai pot face singură!

Femeia înaltă s-a încruntat, dar nu a spus nimic, doar a ridicat coșul și a dispărut în josul pantei ca să aducă apă.

— Presupun că Jor a plecat să-mi deranjeze ucenicele. Abia după ce Nana a spus asta, și-a dat seama Lara, cu o tresărire, că bărbatul îi abandonase fără ca ea să-și dea seama.

— Încă nu poate accepta că nu sunt interesate de un bătrân desfrânat ca el.

— Fetele tale își pot purta singure de grijă, a replicat Aren.

— Nu asta era ideea, nu-i așa?

Nana a închis poarta grădinii, apoi s-a îndreptat în direcția lor.

Avea părul de un argintiu intens și pielea ridată, dar și-a analizat nepotul cu ochi vicleni și pătrunzători.

— Dinții!

Comanda parcă lătrată a făcut-o pe Lara să tresară, dar, fără să ezite, Aren s-a aplecat și și-a deschis gura, permițându-i bunicii lui să-i inspecteze dinții albi și drepecți. După ce a mârâit mulțumită, bătrâna i-a mângâiat obrazul.

— Bun băiat! Acum, pe unde umblă sora ta? Mă evită?

— Dinții Ahnnei sunt în regulă, bunico.

— Nu dinții ei mă îngrijorează. A întrebat Harendellul de ea?

— Nu.

— Trimite-o oricum! E o dovadă de bună-credință.

— Nu!

Cuvântul a ieșit din Aren ca un mârâit, surprinzându-o pe Lara. Cu siguranță că nu intenționa să își încalce învoiala cu nordicii, nu? Nu când fusese dispus să își îndeplinească partea sa fără discuție.

— Ahnna nu are nevoie de ocrotirea ta, băiete! Poate avea singură grijă de ea.

— Asta e între mine și sora mea.

Nana a bombănit și a scuipat înainte de a-și îndrepta atenția către Lara.

— Deci asta ne-a trimis Silas, nu-i așa?

— E o plăcere să te cunosc!

Lara și-a înclinat capul cu același respect pe care i l-ar fi acordat unei matroane maridriniene.

— Vom vedea cât durează această plăcere.

Mai repede decât ar fi crezut Lara că se poate mișca o femeie bătrână, Nana s-a întins și a apucat-o de șolduri, a răsucit-o încoace și încolo, apoi și-a trecut mâinile de-a lungul trupului ei, răsând când tânăra le-a îndepărtat.

— Făcută pentru așternut, dacă nu pentru împerechere, a spus

bătrâna, uitându-se la nepotul ei. Lucru pe care sunt sigură că l-ai observat, chiar dacă încă nu ai beneficiat de el.

— Bunico, pentru numele lui Dumn... Nana i-a ciupit cu putere lobul urechii.

— Ai grijă ce spui, băiete! Acum, după cum ziceam - s-a întors spre Lara -, vei avea o naștere grea, dar vei reuși. Ai voință.

A trecut iute un deget peste o cicatrice veche de pe brațul Larei, una pe care și-o câștigase într-o luptă de pumnale împotriva unui războinic valcottan.

— Și ai cunoscut durerea.

Femeia asta era prea isteată. Se apropia prea mult de adevăr.

— Nu sunt o iapă de prăsilă! a izbucnit Lara.

— Slavă Domnului pentru asta! Nu prea avem timp pentru cai aici, în Ithicana. Ce ne trebuie e o regină care să nască un moștenitor. Spre deosebire de tatăl tău, nepotul meu nu va avea un întreg harem care să asigure descendența regală. Doar. Pe. Tine.

Lara și-a încrucișat brațele, enervată, deși nu avea niciun drept să fie. Nu exista nicio șansă ca ea să nască *un moștenitor*. Fusesse aprovizionată cu tonic contraceptiv cât să-i ajungă un an. Nu ar fi trebuit să aibă surprize în privința asta.

— Vino cu mine, o să-ți dau ceva pentru răul de mare! Băiete, du-te și găsește altceva care să te țină ocupat!

Lara a urmat-o înăuntru. Se așteptase ca interiorul casei să fie la fel de umed și de mucegăit ca podul, în schimb era uscat și cald, plăcile de lemn lustruit de pe pereți reflectând flăcările din șemineu. Pe unul dintre pereți se aflau rafturi de la podea până în tavan, pline cu borcane cu plante, prafuri, tonice colorate și ceea ce păreau a fi insecte de diferite tipuri. Mai existau și câteva cuști lungi de sticlă; Lara s-a cutremurat când a văzut formele încolăcite mișcându-se în ele.

— Nu-ți plac șerpilor?

— Am un respect deosebit pentru ei. Răspunsul i-a câștigat un

chicotit aprobator.

După ce a scotocit prin mărfurile înșirate pe rafturi, Nana a scos o rădăcină răsucită, pe care i-a dat-o Larei.

— Mestecă asta înainte și-n timp ce ești pe apă. Te va ajuta să ții greața la distanță!

Lara a mirosit-o nesigură, ușurată să descopere că mireasma, cel puțin, nu era neplăcută.

— Totuși, n-am nimic pentru învingerea fricii. Asta-i problema ta de rezolvat.

— Având în vedere că nu știu să înot, cred că frica mea de apă este la fel de trainică precum respectul pentru șerpi.

— Învată!

Tonul aspru al bătrânei transmitea o lipsă de toleranță pentru plângeri, care i-a amintit Larei, pentru o clipă scurtă și dureroasă, de maestrul Erik.

Nana a tras deoparte perdelele care acopereau una dintre ferestre, lăsând lumina soarelui să pătrundă înăuntru, apoi i-a făcut semn Larei să se apropie.

— Ai ochii tatălui tău. Și ai bunicului tău. Lara a ridicat din umeri.

— Culoarea e o mică dovadă că sunt într-adevăr o prințesă a Maridrinei.

— Nu mă refeream la culoare.

La fel de rapidă ca șerpii din cuști, Nana a prins-o pe Lara de bărbie, apăsându-i dureros maxilarul cu degetele.

— Ești o creatură mică și vicleană, exact ca ei. Mereu în căutarea unui avantaj.

Rezistând imboldului de a se îndepărta, Lara a înfruntat privirea bătrânei, ai cărei ochi erau de culoarea migdalei. Ca ai lui Aren. Dar ceea ce a văzut în ei era foarte diferit de ceea ce vedea în ai lui.

— Vorbești ca și cum îmi cunoști familia.

— Am fost spioană în tinerețe. Bunicul tău m-a adus în haremul

lui. Avea cea mai urât mirositoare respirație dintre toți bărbații pe care i-am întâlnit vreodată, dar am învățat să mi-o țin pe a mea și să mă gândesc la Ithicana.

Lara a clipit. Această femeie infiltrase haremul ca spioană? Că putea fi posibil așa ceva era alarmant în sine, dar numai cele mai frumoase fete din lume erau aduse în haremul regelui, iar Nana era...

— Ha, ha!

Râsul bătrânei a făcut-o să tresară.

— N-am arătat întotdeauna ca ultima prună stafidită din bol, fato! La vremea mea, am fost o adevărată frumusețe, a zis Nana, strângând-o și mai tare cu degetele. Așa că să nu crezi că nu știu din proprie experiență cum te folosești de chipul tău frumos pentru a-ți atinge propriile scopuri. Sau pe ale țării tale.

— Sunt aici pentru a menține pacea între Ithicana și Maridrina, a răspuns Lara cu răceală, gândindu-se dacă avea să fie nevoită să găsească o modalitate de a scăpa de femeie.

Deși era încrezătoare în capacitatea ei de a-i manipula pe Aren și pe apropiații lui, Nana era o cu totul altă poveste.

— Acest regat nu a fost clădit de proști. Tatăl tău te-a trimis să agiți apele, iar dacă tu crezi că nu suntem cu ochii pe tine, te înșeli amarnic.

Lara a simțit o scânteie de neliniște.

— Aren are un puternic simț al onoarei și-și va ține cuvântul față de tine, indiferent de cât l-ar costa, a continuat Nana, cu ochii mijiți. Dar eu nu dau un strop de pișat pe onoare!

Pentru mine contează doar familia, iar dacă mi se pare că reprezinți o amenințare pentru nepotul meu, să nu crezi nici măcar pentru o clipă că nu voi aranja să se întâmple un accident!

Zâmbetul femeii a fost tot numai dinți albi și drepti.

— Ithicana este un loc periculos.

Iar eu sunt o femeie periculoasă, și-a spus în minte Lara înainte de a răspunde:

— Pare mai mult decât capabil să aibă grijă de el însuși, dar apreciez franchețea ta.

— Sunt sigură.

Ochii Nanei păreau să pătrundă direct în sufletul Larei, însă nu a simțit nicio ușurare când bătrâna a tras perdelele la loc și a gesticulat spre ușă.

— Nu va dori să rateze mareele. Harendellul își transportă vitele și Aren urăște când vacile se află în interiorul podului.

Pentru că nu-i aduc niciun ban, s-a gândit Lara cu amărăciune, dar nu s-a putut abține să nu întrebe:

— De ce?

— Pentru că a fost călcat în picioare în timpul unuia dintre transporturile anuale, când avea cincisprezece ani. Trei coaste fisurate și un braț rupt. Deși ți-ar spune că cel mai rău a fost că a trebuit să stea cu mine cât timp s-a recuperat.

Transporturi anuale? Despre ce naiba vorbea bătrâna? Singurul motiv pentru care existau vite în pod era pentru că tatăl ei aranjase să le cumpere din Northwatch. Nu pentru prima dată, o neliniște a străbătut-o la neconcordanța dintre ceea ce știa că este adevărat și ceea ce vedea și auzea în Ithicana. Trebuie să fi fost vândute către Valcotta sau către o altă națiune, a decis ea. Încărcate în nave, astfel încât Maridrina să fie trecută complet cu vederea. Deși, ținând cont că Valcotta avea turme uriașe, nu înțelegea de ce le-ar fi importat.

Dând gândul la o parte, Lara a urmat-o pe Nana afară, unde a fost orbită pentru câteva clipe de lumina strălucitoare a soarelui. Când i s-a limpezit vederea, a descoperit că Aren atârna la întâmplare rufe pe o sfoară, încruntat, și Lia stătea ghemuită lângă un lighean la picioarele lui, evident nervoasă.

— Văd că există lipsuri în educația ta, băiete, a bombănit nemulțumită Nana, uitându-se la un cearșaf din care picura apă.

— Sunt dispus să accept anumite eșecuri personale, a spus Aren, care și-a retras îngrozit mâna la vederea perechii încăpătoare de chiloți pe care Lia încerca să i-o înmâneze.

Nana și-a dat ochii peste cap.

— Copil nefolositor!

Dar Larei nu i-a scăpat zâmbetul slab care a apărut pe chipul bătrânei în timp ce Aren își ștergea mâinile pe pantaloni.

— Ai de gând să ne explici de ce m-ai pus să o târăsc pe Lara până aici? Presupun că nu a fost doar pentru o conversație de cinci minute.

— Oh, Lara și cu mine vom discuta foarte mult în următoarele săptămâni, pentru că o vei lăsa aici cu mine.

Tânăra a rămas cu gura căscată de groază. Indiferent cât s-ar fi antrenat, n-ar fi putut să-și ascundă consternarea față de această întorsătură neașteptată de situație.

Aren s-a legănat de pe călcâie pe vârfuri, cu ochii îngustați.

— De ce aș face asta?

— Pentru că este odrasla Regelui Șobolanilor și nu o voi lăsa să umble nestingherită prin Midwatch cât tu ești distras de probleme mai importante. Aici pot să stau cu ochii pe ea.

Și, probabil, să aranjeze un accident în decurs de o săptămână.

— Nu!

Nana și-a înfipt mâinile zbârcite în șolduri.

— Nu era o întrebare, băiete. În plus, ce nevoie ai de ea? Chiar și cu toată experiența pe care ai dobândit-o de-a lungul anilor, nu ai pus-o încă pe spate nici măcar o dată, după socoteala mea. Și nu vei avea timp să faci asta în următoarele două luni, așa că ar putea la fel de bine să rămână aici, unde o pot folosi.

Aren a expirat prelung și lent, ridicându-și ochii spre cer ca și cum ar fi căutat un strop de răbdare. Lara și-a mușcat limba, așteptând ca el să răspundă, știind că era terminată dacă ar fi dat curs cererii bunicii lui.

— Nu. N-am adus-o în Ithicana ca să o țin închisă ca pe o prizonieră, și cu siguranță nu am adus-o ca să o folosești ca pe o servitoare. Se întoarce cu mine.

Nana și-a încleștat maxilarul, unghiile ei noroioase săpând în țesătura tunicii. *Nu o mai refuzase niciodată*, s-a gândit Lara, uimită.

— Semenii prea mult cu mama ta, Aren. Doi orbi, idealști și nebuni. A urmat o clipă de tăcere.

— Am terminat aici. Hai, Lara!

Aren s-a răsucit pe călcâie și tânăra a fugit după el, pe jumătate convinsă că Nana îi va înfige un pumnal în spate într-un ultim efort de a o ține departe de nepotul ei. În urma lor, a auzit-o pe bătrână răbufnind:

— Jor, ai grijă de băiatul ăla sau îți tai boășele și le dau de mâncare șerpilor mei!

— Întotdeauna, Nana, a trăgănat Jor, apoi a pornit hotărât pe lângă Lara și Aren. Eu aș merge mai repede. Nu-i o femeie obișnuită să fie refuzată.

Aren a pufnit, dar și-a păstrat pasul măsurat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta voia. Băbăciune autoritară!

Autoritară, da, dar și mult prea vicleană pentru binele ei. Chiar dacă Aren nu a lăsat-o acolo, auzise avertismentele Nanei. Dacă Lara nu era atentă, s-ar putea să înceapă să ia acele avertismente în serios.

— N-o poți învinovăți pentru că încearcă să-și protejeze nepotul. Îi ești foarte drag.

Lara s-a ferit de un copac care găzduia un păianjen enorm.

— Majoritatea oamenilor simt asta. Sunt destul de fermecător, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Ea i-a aruncat o privire plină de compătimire.

— Un rege ar trebui să fie atent la complimente. Sunt mulți lingușitori.

— Cât de norocos sunt că te am acum pe tine, să-mi spui adevărul

fără menajamente.

— Ai prefera minciuni frumoase?

— Posibil. Nu sunt sigur că orgoliul meu neexperimentat este pregătit pentru atât de multe abuzuri. Soldații mei s-ar putea să nu mă mai urmeze dacă sunt nevoiți să mă privească noapte de noapte plângând în pumni.

— Încearcă să suspini în pernă... înăbușă zgomotul. Aren a râs, apoi a aruncat o privire înapoi spre casă.

— Ce ți-a spus?

Ținând în mână rădăcina de la Nana, Lara a căzut pe gânduri, dintr-odată conștientă că bătrâna bănuise că Aren avea să o refuze. De unde întrebarea: De ce o făcuse? Motivul, bănuia ea, era mai complicat decât dorința de a se culca cu ea.

— Se pare că se simte jignită de ideea că îți vomit pe bocanci.

Aren a răsplătit-o cu un hohot de râs grav, care i-a trimis un fior neașteptat prin trup. Apoi a tras legătura din centură și umerii Larei s-au încordat din reflex, când el i-a strâns-o în jurul ochilor, cu degetele mirosind a săpun.

— Vrei să mergi sau să fii cărată?

— Să merg.

Deși a ajuns să regrete decizia când s-a împiedicat pentru a douăsprezecea oară și a răsuflat ușurată abia după ce au pășit în întunericul răcoros al podului, cu Aren ținându-i coatele pentru a o stabiliza în timp ce urca treptele. Le-a numărat, calculând distanța.

Înapoi în interiorul podului, grupul se deplasa cu viteză, într-o tăcere desăvârșită. Prin urmare, au auzit cât se poate de clar sunetul slab al unui corn, prelung și sumbru, străpungând piatra groasă care îi înconjura. Aren și ceilalți s-au oprit în loc, ascultând. A răsunat din nou, aceeași notă lungă, urmată de un tipar de bubuituri scurte, care s-a repetat de trei ori în succesiune rapidă, înainte să se întrerupă la mijlocul celui de-al patrulea semnal, ca și cum cornul ar fi fost smuls de pe buzele suflătorului.

— E apelul de ajutor din Serrith, a spus Jor.

— Civili de acolo au plecat înainte de Mareele de Război? a întrebat Aren.

Maree de Război?

— Nu.

Chiar și cu legătura la ochi, Lara a simțit cum tensiunea îi acapara pe toți cei din grup, scânteind ca o furtună electrică.

— Cine e cel mai aproape? a întrebat Aren, șovăitor. Pentru prima oară, Lara a distins urma unei alte emoții în vocea regelui: *frică*. Jor și-a dres glasul.

— Noi suntem. Tăcere.

— N-o putem lăsa singură în pod! a spus Aren.

— Nu ne putem lipsi de nimeni care să stea cu ea și nu avem timp să o ducem înapoi la Nana!

Lara și-a mușcat limba, dorind să intervină, dar știind că cel mai bine ar fi să nu spună nimic.

— N-avem ce face. Va trebui să o luăm cu noi.

Mâinile lui Aren i-au atins în treacăt obrazul când i-a scos legătura de la ochi.

— Ține pasul! Păstrează tăcerea! Și când începe lupta, nu sta în drum!

Rugându-se ca el să-i confunde entuziasmul cu frica, Lara a dat o dată din cap.

— Așa voi face. Grupul a luat-o la goană.

16. LARA

LARA SE CHINUIA să țină pasul cu ithicanii, aerul stătut arzându-i în piept pe măsură ce grupul sprinta prin pod. Doar norocul i-a permis să observe când Lia a pus un picior pe un indicator kilometric; gura i s-a mișcat în tăcere, numărând pașii.

Preluând numărătoarea Liei, tânăra a reținut numărul când cealaltă femeie a ridicat o mână și s-a oprit. Jor a săltat-o pe umeri și ceilalți au început să-și pregătească echipamentul, fără să scoată o vorbă. Lara a rămas în umbră, privind-o pe Lia cum se întinde pentru a presa o palmă pe ceea ce părea a fi piatră netedă. S-a auzit un clic puternic, apoi, cu un efort considerabil, femeia a ridicat o trapă cu balamale aflată în tavanul podului.

O altă cale de intrare.

Lara a fost cuprinsă de o senzație de triumf chiar în timp ce aerul rece de afară a năvălit în pod, răvășindu-i șuvițele de păr. Jor și Aren i-au săltat pe soldați prin deschizătură, apoi a dispărut și Jor, iar înăuntru au rămas doar ea și Aren.

— Dacă dezvălui vreodată cuiva ceva din toate astea, te voi ucide cu mâna mea!

Fără să aștepte un răspuns, a apucat-o pe Lara de talie și a trecut-o prin deschizătură. Jor a prins-o de brațe, înălțând-o pe partea superioară a podului înainte de a se apleca să îl tragă și pe Aren în sus, după care au fixat amândoi trapa la loc. Însă Larei îi era greu să se concentreze pe ceea ce făceau bărbații, pentru că se afla pe un pod printre nori.

Cât fuseseră înăuntru, ceața umedă se așezase din nou peste Ithicana, purtată și răscolită de vânt, trăgându-i de haine și îndepărtându-se apoi în vârtejuri mici și violente. Mai jos, marea se

izbea de un ponton sau de o insulă ori poate de amândouă - nu-și putea da seama. Nu putea să vadă la mai mult de o aruncătură de băț în ambele direcții, de parcă s-ar fi aflat într-o cu totul altă lume. De parcă s-ar fi aflat într-un vis pe cale să se transforme într-un coșmar.

— Ai grijă! a avertizat-o Aren, luându-o de mână. E alunecos și suntem într-un punct înalt. Nu ai supraviețui căderii!

Lara l-a urmat într-o alergare lejeră, toată lumea străduindu-se să își păstreze echilibrul pe suprafața alunecoasă, în timp ce podul cobora în pantă spre următorul debarcader, pe care Lara abia îl întrezărea prin ceață. Dar înainte să ajungă la el, toți soldații s-au lăsat în jos, ca și cum ar fi primit o lovitură invizibilă, Aren trăgând-o după el.

Cu mâinile sprijinite pe piatra umedă, ochii i-au aterizat pe un indicator kilometric, iar în minte a început să i se contureze o strategie de cucerire a regatului dușman.

Jor scosese un ocean, pe care l-a îndreptat în mai multe direcții, înainte să încremenească.

— O navă militară amaridiană.

I-a întins oceanul lui Aren, care s-a uitat o dată, apoi a înjurat.

— Ar trebui să așteptăm întăriri, a continuat Jor, lăsând oceanul și târându-se spre partea opusă a podului, de unde s-a uitat în aceeași direcție ca restul soldaților.

Pentru o clipă, prin vârtejurile de ceață s-a întrezărit o insulă, ascunsă din nou în decurs de câteva secunde.

— După ce își vor aduce tot echipajul pe uscat, vom fi depășiți numeric.

Nimeni nu a vorbit și acela a fost momentul în care vântul și-a schimbat direcția. Și s-au auzit țipetele.

— Mergem acum! a ordonat Aren.

Niciuna dintre gărzi nu s-a opus. Unul dintre soldați a atașat un

cablu de un inel gros de metal, incastrat în pod, celălalt capăt fiind fixat de o săgeată grea, montată într-o armă concepută ca o arbaletă, pe care i-a înmănat-o lui Aren.

— Faci tu onorurile, Alteță?

Aren a luat arma, îngenunchind pe piatră.

— Haide! a murmurat el. Lasă-mă să văd!

Vântul s-a oprit, nimeni nu părea să respire. Lara și-a apăsât degetele de piatră, privind și așteptând, anticiparea făcându-i inima să bată năvalnic. Apoi o rafală s-a năpustit în direcția lor, măturând norii, iar Aren a zâmbit o dată.

A eliberat săgeata cu un zgomot puternic, gemând din pricina forței reculului. Aceasta a zburat spre insulă, lăsând în urma ei un cablu subțire și, cu o trosnitură puternică, care s-a auzit chiar și de la distanță, s-a înfipt într-unul dintre copaci.

Soldatul care îi dăduse arma a strâns frânghia de pe cablu și a înnodat-o. Apoi, aparent fără nicio teamă, și-a pus o mănușă grea, a atașat un cârlig deasupra cablului și s-a aruncat în gol. Lara a privit uimită cum bărbatul gonia de-a lungul cablului peste marea deschisă, alunecând din ce în ce mai repede până când a ajuns deasupra uscatului, apoi a ridicat mâna înmănușată și a încetinit, aterizând ca o pisică în tufișurile de la baza copacului.

Restul gărzilor l-au urmat rapid, dar când Lara a aruncat o privire peste umăr, și-a dat seama că Aren nu le acorda nici cea mai mică atenție. În schimb, amesteca prafuri într-un mic balon. L-a urmărit cum adaugă apă în compoziție, atașând foarte atent dispozitivul de o săgeată, cu o bucată de sfoară. Apoi a fixat-o în arc și a tras-o spre corabia ancorată mai jos.

Câteva secunde mai târziu, s-a auzit o explozie asurzitoare, iar prin ceață se vedea corabia cu catargele cuprinse de flăcări.

— Asta ar trebui să-i țină ocupați.

Aruncându-și arcul peste umăr, a scos un cârlig și o mănușă, un echipament similar cu cel folosit de ceilalți.

— Va trebui să te ții de mine.

Fără să spună un cuvânt, Lara și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său și picioarele în jurul taliei lui. Un val de căldură a cuprins-o când el a lipit-o strâns de pieptul lui cu mâna liberă.

— Nu țipa!

A trecut cârligul peste cablu și a sărit.

Lara abia și-a stăpânit țipătul, agățându-se de el în cădere, pe măsură ce zburau cu o viteză incredibilă. Dedesubt, valurile se spargeau de stâncile insulei, iar ea putea distinge bărcile lungi care se retrăgeau dinspre un mic golf și se îndreptau spre corabia în flăcări, pentru a-și ajuta camarazii. Cu vântul urlându-i în urechi, au ajuns deasupra junglei verzi.

— Ține-te bine! i-a spus Aren, apoi i-a dat drumul, ridicând mâna înmănușată ca să prindă cablul și controlând viteza până când au atârnat în siguranță deasupra celorlalți.

Lara și-a dat drumul și a aterizat printre gârzi, clătinându-se în mod intenționat și căzând în fund, spre deosebire de Aren, care a aterizat cu grația unui prădător lângă ea. Cu o mișcare exersată, a scos o mască de piele, identică cu cele pe care acum toți sodații le purtau, și și-a tras-o peste față.

— Rămâi aici! a șoptit el. Stai ascunsă și ferește-te de șerpi! Apoi au dispărut.

Lara a așteptat, numărând până la cincizeci, apoi s-a dus după ei, cu pumnalele în mâini. S-a mișcat cu grijă, având încredere că trecerea lor a pus pe fugă toți șerpilor. Nu i-a fost greu să determine direcția în care o luaseră. A trebuit doar să se ia după țipete.

În sat se purtase o bătălie, interiorul caselor de piatră era în flăcări și nenumărați morți și muribunzi zăceau pe cărările șepuitoare dintre clădiri. Unii fuseseră înarmați, dar cei mai mulți nu. Familii. Copii. Cu toții tranșați de soldații amaridi-eni care se luptau cu Aren și gărzile sale. Ascunsă în spatele unui copac, Lara l-a privit pe

regele Ithicanei năpustindu-se asupra atacatorilor, cu maceta într-o mână și pumnalul în cealaltă, lăsând doar cadavre în urma lui. Lupta ca și cum s-ar fi născut pentru asta, fără teamă, dar inteligent, iar ea s-a trezit că nu-și mai putea desprinde privirea de pe el.

Până când i-au atras atenția strigătele de pe plajă. Abandonându-și ascunzătoarea, Lara s-a îndreptat în acea direcție și a simțit cum i se strânge stomacul la vederea soldaților amaridieni care urcau pe poteca dinspre sat. Focul cuprinsese complet corabia, prin urmare năvălitorii erau bărbați desperați, fără nicio cale de scăpare. Iar Aren și garda lui de onoare erau depășiți numeric. Dacă nu voia ca Amaridul să fie regatul care să preia controlul podului, trebuia să echilibreze șansele.

Lara a ales un punct aflat chiar după colțul unei deschizături dintre doi pereți stâncoși înalți, prin care ar fi trebuit să o ia soldații. Doi dintre ei au trecut de cotitură, tresărind surprinși când au văzut-o stând în calea lor.

— Ea e! Fata maridriniană!

I-a așteptat să se năpustească asupra ei, amaridienii fiind dușmanii Maridrinei în aceeași măsură în care erau ai Ithicanei, însă au rămas pe loc, uitându-se cu ochii mari la ea, de parcă nu știau ce să facă în continuare.

— Nu ar trebui să fii aici! Lara a ridicat din umeri.

— Ghinionul tău, presupun.

Apoi și-a aruncat pumnalele în succesiune rapidă. Soldații au căzut, cu lamele înfipite în gâturi. Au mai venit încă trei, însă Lara a înșfăcat sabia unuia dintre morți și s-a aruncat în față, tăind măruntaiele unuia dintre ei exact când a plonjat pe sub lama altuia, schilodindu-l în timp ce se rostogolea. Când tovarășul lui și-a fluturat arma spre ea, Lara a parat atacul, apoi l-a izbit cu piciorul în genunchi, îngropându-și lama în pieptul lui. Amaridianul a căzut.

Luându-i arma, s-a ridicat și l-a atacat pe al treilea năvălitor,

împingându-l înapoi, înainte de a-i tăia mâna de la încheietură. Acesta a țipat și sângele lui a stropit-o în față chiar când s-a izbit de soldații care veniseră din spate.

Lumea s-a redus la țipete și haos. Bărbații se împiedicau de trupurile tovarășilor lor, disperați să se strecoare prin pasajul îngust, însă Lara îi ucidea pe unii și îi mutila pe alții, scopul ei fiind să-i împiedice să se alăture bătăliei și să-i copleșească pe Aren și pe gărzile lui.

Dar când pe deasupra capului i-a șuierat o pereche de săgeți, s-a aruncat în junglă, ascunzându-se în tufișuri, restul soldaților amaridieni trecând în grabă pe lângă ea. După ce au plecat, și-a recuperat pumnalele și le-a băgat în teci, preferând una dintre armele mai grele ale dușmanilor. Spintecând tot ce i-a ieșit în cale, Lara a fugit pe poteca spre sat.

Pretutindeni erau pete de sânge și cadavre. Câteva dintre gărzile de onoare căzuseră, iar stomacul Larei s-a strâns în timp ce-i căuta pe cei rămași alături de Aren.

L-a găsit luptându-se cu un bărbat cât un munte, care mânua un lanț. Avea hainele murdare de sânge, iar mișcările lui, altădată agile, erau acum greoaie și neîndemânatic. Războinicul amaridian a învârtit cu putere lanțul și l-a nimerit pe Aren în coaste, făcându-l să se îndoie de mijloc. Lara a șuierat și, instinctiv, a pășit în direcția lor, cu pumnalul în mână, gata să intervină, dar Aren s-a ridicat și l-a lovit pe bărbatul masiv cu pumnul în față, apoi i-a înfipt lama în abdomen. Amândoi au căzut la pământ.

Înainte ca Aren să se ridice din nou, un alt soldat amari-dian l-a atacat din spate. Fără să stea pe gânduri, Lara s-a aruncat între ei și i-a înfipt pumnalul sub stern, înclinându-l pentru a-i străpunge inima.

Bărbatul s-a prăbușit, trăgând-o odată cu el și pe Lara, care a rămas fără aer când umerii i-au lovit pământul, soldatul muribund prăbușindu-se peste ea. Se zbătea și se agita, cu mânerul pumnalului

ei alunecându-i tot mai adânc în stomac, însă ea nu se putea ridica de sub el.

Pieptul lui imens o apăsa pe față și nu mai putea respira.

Greutatea a dispărut brusc.

Lara a inhalat cu lăcomie aer și s-a rostogolit în genunchi, privind cum Aren își trecea inutil lama de-a lungul gâtului soldatului mort. Cu mâinile mânjite de sângele celui alt bărbat, Aren a apucat-o de brațe și a tras-o aproape de el.

— Ești bine? Ești rănită?

Trăgea de hainele ei, sângele marinarului răpus ascunzându-l, din fericire, pe cel al celorlalte victime pe care le lăsase pe cărare.

— Sunt bine, a găfâit ea, reușind în sfârșit să respire. Tu nu ești.

Aren sângera abundant dintr-o tăietură de pe antebraț, dar bănuia că asta nu era cea mai gravă rană.

— Nu e nimic. Nu te apropia! Nu trebuie să fii văzută!

A încercat să o împingă în spatele uneia dintre casele satului, dar ea s-a agățat de umerii lui, disperată să-l țină departe de luptă. Dacă el murea, totul era în zadar.

Când Aren a ezitat, și-a lipit obrazul de pieptul lui, sigură că urma să o dea la o parte și să reintre în luptă. Dar era rănit și epuizat și situația nu avea să se sfârșească bine. Cu gâtul încleștat de panică, a șoptit singurul lucru la care se putea gândi și care l-ar fi convins să rămână:

— Te rog, nu mă părăsi!

Mâinile lui erau fierbinți pe spatele ei, amândoi îmbibați cu sângele dușmanilor lor.

— Lara..., a spus el cu durere în glas.

Tânăra știa că vedea trupurile oamenilor lui. Că își vedea gărzile luptând și clătinându-se în fața inamicului. *Ai putea să lupți.*

Ai putea să lupți pentru el și să-i salvezi pe acești oameni.

Gândul i-a trecut rapid prin minte, însă sosirea întăririlor a salvat-o

de luarea unei decizii.

De îndată ce soldații ithicani s-au revărsat în sat, gărzile de onoare ale lui Aren s-au retras, încercuindu-i pe el și pe Lara, în timp ce restul îi doborau pe atacatorii amaridieni, eli-minându-i fără milă pe cei răniți, până când singurele sunete rămase erau vaietele și strigătele sătenilor.

Aren i-a dat drumul abia când totul s-a terminat.

Fumul îi ardea ochii Larei, care s-a uitat în jur și a văzut, pentru prima dată, cum arată cu adevărat războiul. Nu doar soldați morți, ci și civili neînarmați, întinși pe pământ. Siluetele nemișcate ale copiilor.

Crezi că va fi altfel când tatăl tău va veni cu armata lui? Crezi că vor da dovadă de mai multă îndurare?

Sătenii care au fugit au început să se întoarcă, majoritatea copii mai mari, care țineau în brațe bebeluși și strângeau mâinile celor mai mici. Unii au început să plângă când au găsit cadavrele părinților, însă mult prea mulți au rămas încremeniți, cu fețele pierdute și fără speranță.

— Încă mai crezi că acei marinari amaridieni meritau îndurare? a întrebat Aren încet din spatele ei.

— Nu, a șoptit ea, îndreptându-se spre cel mai apropiat ithican rănit.

S-a lăsat în genunchi și a smuls fâșii de material din tunică.

— Nu mai cred asta.

17. AREN

AREN SE UITA lung în ligheanul cu apă, care se colora încet în roșu, pe măsură ce își spăla sângele uscat de sub unghii. Sângele lui.

Sângele dușmanilor lui. Sângele poporului său.

Unde au străbătut suprafața apei. Și-a scos mâinile din lighean, ștergându-le pe o bucată de prosop care îi fusese lăsată alături. Îl durea fiecare centimetru din corp, mai ales în zona coastelor, unde nenorocitul ăla mare îl lovise cu lanțul. Nana îl informase că nimic nu era rupt, dar în partea stângă avea deja o vânătăie întunecată. Din experiență, știa că mâine urma să fie și mai rău. Chiar și așa, ar fi îndurat o durere de mii de ori mai mare dacă asta ar fi însemnat să ajungă mai repede în Serrith. Cu douăzeci de minute mai devreme. Cu zece. Cu cinci.

Chiar și o bătaie de inimă mai devreme i-ar fi permis să salveze cel puțin unul dintre sătenii care au fost astăzi uciși.

— Apelul pentru întrunirea consiliului din Eranahl a fost trimis și s-au primit răspunsurile. Toată lumea va fi acolo până la căderea nopții.

S-a întors și l-a găsit pe Jor în picioare, în spatele lui, cu bandajul înfășurat în jurul capului, ascunzând tăietura adâncă pe care o încasase în timpul luptei. O rană pe care tocmai Lara, dintre toți oamenii, o cususe. Din proprie inițiativă, ochii lui Aren s-au îndreptat spre locul unde soția lui stătea în genunchi printre răniți, primind în tăcere indicații de la Nana și ucenicele ei. Părul ei de culoarea mierii era acoperit de sânge uscat, la fel și hainele, dar în loc să-i diminueze frumusețea, doar o făcea să pară plină de temut. Ca o războinică. Cu o jumătate de zi în urmă, ideea ar fi fost de tot râsul. Dar nu și acum.

Jor i-a urmărit privirea, scoțând un oftat profund când a văzut la cine se uita fix Aren.

— E în posesia unui număr problematic de informații.

— N-aveam ce face.

— Asta nu înseamnă că nu reprezintă o problemă.

— Mi-a salvat viața.

Jor a inspirat adânc, apoi a răsuflat încet.

— Nu mai spune!

— Eram la pământ și unul dintre ei a venit la mine din spate. Lara s-a strecurat între noi și a înfipt un pumnal în el.

De fiecare dată când clipea, Aren o vedea pe Lara sub acea brută amaridiană, înconjurată de sânge. Simțea groaza că tot sângele ăla era al ei.

— Într-un fel, distruge teoria conform căreia se află aici ca să mă asasineze, nu crezi?

— Poate că vrea să o facă ea însăși, a răspuns Jor, dar nu părea prea convins.

Lara a ridicat capul, ca și cum le-ar fi simțit privirile scrutătoare. Aren s-a întors înainte ca ochii să li se întâlnească, iar în raza lui vizuală a apărut grămada de amaridieni morți. Îl luase pe nenorocit de pe ea și îi tăiasse gâtul, dar bărbatul era deja mort, deoarece lama pe care Lara o luase de pe undeva îi fusese înfiptă cu precizie în inimă.

Noroc, a gândit Aren. Dar instinctele îi spuneau altceva.

— În orice caz, trebuie să o supraveghem mai atent acum, a spus Jor. Dacă maridrinienii află unde e și vin după ea, capul ăla micuț cunoaște suficiente secrete despre pod încât să ne provoace niște probleme serioase.

— Ce sugerezi?

— Sugerez că poate îți dă mai multă bătaie de cap decât merită. Se mai întâmplă și accidente. Șerpii își găsesc drumul în paturi.

Maridrinienii cu greu ar putea să ne reproșeze...

— Nu!

— Atunci continuă să te prefaci că e în viață, a spus Jor, înțelegând greșit motivul refuzului lui Aren. Adu un falsificator care să măsluiască scrisorile către tatăl ei. N-o să știe niciodată.

Aren s-a întors către bărbatul care îl veghease încă din copilărie.

— Voi spune asta o singură dată și nu voi repeta. Cine îi face rău își pierde capul. Asta e valabil pentru tine, e valabil pentru Aster și e valabil și pentru bunica, în eventualitatea în care-și închipuie că nu-i cunosc metodele. S-a înțeles?

Fără să aștepte vreun răspuns, Aren s-a îndreptat spre rugurile asamblate în grabă la marginea satului, aerul devenind greu de respirat din pricina uleiului care îmbiba lemnul. Zeci de cadavre, mari și mici, erau așezate în rânduri egale, iar supraviețuitorii stăteau în jurul lor, unii plângând, alții privind în gol.

Cineva i-a întins o torță și Aren a privit fix flacăra pâlpâitoare, știind că ar trebui să spună ceva. Dar toate cuvintele pe care ar fi putut să le spună acestor oameni, pe care ar fi trebuit să-i protejeze - pe care *nu reușise* să-i protejeze -, păreau goale și lipsite de sens. Nu le putea promite că o asemenea confruntare nu avea să aibă din nou loc, pentru că era o minciună. Nu le putea promite răzbunare, deoarece, chiar dacă atacul asupra Amaridului ar fi fost o posibilitate pentru armata sa deja obosită, nu s-ar fi coborât până la a le face rău civililor amaridieni, doar pentru că regina lor era o cățea răzbunătoare. *Putea* să le spună că intenționa să trimită o ladă plină de capete, împreună cu rămășițele carbonizate ale stindardului corabiei, înapoi stăpânei lor, dar ce însemna asta? Nu ar fi adus morții înapoi.

Așa că a tăcut și doar s-a aplecat pentru a aprinde cu torța lemnul îmbibat cu ulei. Flăcările s-au năpustit de-a lungul crengilor, aerul a devenit fierbinte și nu a durat mult până când nasul i s-a umplut cu mirosul îngrozitor de păr ars. De sânge carbonizat. De carne pârlită. Îi întorcea stomacul pe dos, dar a strâns din dinți, forțându-

se să rămână pe loc, deși îi venea să fugă.

— Au sosit navele din Eranahl, a spus Jor. Trebuie să începem să îmbarcăm supraviețuitorii sau vom pierde vremea bună.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze ideea, o picătură de ploaie s-a lovit de fruntea lui Aren. Apoi încă una și încă una.

— Lăsați-i un minut!

Nu-și putea smulge privirea de la o mamă care plângea în hohote, prea aproape de flăcările care acum șuierau. Azi-dimineață s-a trezit crezând că, până la căderea nopții, ea și familia ei aveau să fie pe drum, spre siguranța oferită de Eranahl, însă acum ar fi trebuit să facă călătoria singură.

— Aren...

— Lasă-i un nenorocit de minut!

La auzul tonului său tăios, mai multe capete s-au întors în direcția lui. Aren s-a îndepărtat cu pași mari de flăcări și a trecut pe lângă cei răniți, pe care Nana și ucenicele ei îi pregăteau pentru călătorie, coborând apoi pe cărare, spre golful unde așteptau corăbiile.

După cotitură, s-a încruntat la cei aproximativ o duzină de inamici morți, care fuseseră târâți pe marginea drumului, când ceva i-a atras atenția: un bărbat cu o lamă amaridiană înfiptă în piept. Dându-se înapoi, Aren a examinat mai atent cadavrele.

Majoritatea soldaților săi luptau corp la corp, cu pumnale și macete de care aveau nevoie pentru a se deplasa prin tufișurile dese ale junglei, iar lamele late lăsau în urmă răni distincte. Dar cei mai mulți dintre acești bărbați aveau răni provocate de săbiile cu lame înguste, preferate de amaridieni, câțiva dintre ei fiind înjunghiați cu propriile pumnale de dou-zeci de centimetri.

Au fost uciși cu propriile arme.

Aren s-a dat câțiva pași înapoi ca să examineze scena, cu ochii alunecând peste bălțile de sânge care se amestecau cu ploaia, pentru a crea unele tot mai mari. Acești bărbați fuseseră uciși de indivizi pe care îi întâlнисeră urcând pe cărare, nu din spate, de către întăririle

sale.

Dar de către cine? Toate gărzile fuseseră cu el în sat, la fel și civilii care știau să lupte.

A simțit o furnicătură pe ceafă. Cu mâna pe lama de la brâu, s-a răsucit, doar pentru a o găsi pe Lara stând în picioare în mijlocul potecii.

Cu ochii pe mâna lui care zăbovea pe armă, tânăra a ridicat dintr-o sprânceană, dar, din motive pe care nu le putea articula, Aren nu a putut să dea drumul mânerului. *Lara îl omorâse pe acel soldat cu o lamă amaridiană...*

Dar singura ei rană vizibilă era o vânătaie pe obraz. Dincolo de faptul că femeilor maridriniene le era interzis să lupte, însăși ideea că ar fi putut face asta de una singură reprezenta o nebunie în toată regula, din moment ce nici măcar cei mai buni luptători ai lui nu ar fi putut să se descurce fără ajutor.

— Unde se vor duce? i-a întrerupt gândurile vocea ei.

— Există locuri mai sigure.

S-a întrebat de ce era atât de secretos, când ea aflase deja atât de multe. Dar una era să știe despre pod. Cu totul altceva era să știe despre Eranahl.

Fără pod, Eranahlul nu există, i-a șoptit vocea tatălui său. Ithicana nu există. Apărați podul!

— Dacă există locuri mai sigure, de ce nu-ți ții oamenii în siguranță acolo?

Existau motive practice. Păstrarea tuturor civililor din Ithicana, tot anul, în interiorul Eranahlului, era imposibil, dar nu acesta era motivul real.

— Pentru că asta ar fi ca și cum i-am ține în cuști. Și oamenii mei sunt... liberi.

Cuvântul i-a rămas blocat în gât și, dintr-odată, a înțeles pentru ce luptase mama lui. Pentru că Ithicana nu simboliza decât o închisoare

mai mare, iar celor născuți aici le era interzis să o părăsească vreodată.

Lara a stat nemișcată, cu capul înclinat și fără să clipească, de parcă i-ar fi analizat în profunzime răspunsul, împiedicând-o să se gândească la orice altceva.

— Libertatea lor pare să vină cu un cost însemnat.

— Libertatea are întotdeauna un preț.

Cât de mare ar fi prețul care să permită poporului său libertatea întregii lumi?

— Da, a spus Lara cu greutate.

A clătinat o dată din cap, apoi ochii i s-au îndreptat spre morții aliniați pe cărare. Aren o urmărea îndeaproape, cer-cetându-i fața pentru orice indiciu că era cumva complice la moartea lor, dar Lara părea doar adâncită în propriile gânduri.

— Ar trebui să te îndrepti spre golf. Bărcile așteaptă. Smulgându-și ochii de la cadavre, Lara s-a dus spre el, tăcută ca orice ithicană în timp ce străbătea panta alunecoasă. Inima lui și-a domolit bătăile, apoi le-a accelerat, în ritmul constant de *bum, bum, bum* pe care îl căpăta ori de câte ori se avânta în luptă sau încerca să fugă de o furtună. Era fiorul pe care Aren, deși știa că nu ar trebui, îl căutase toată viața.

Lara s-a oprit în fața lui, cu părul ud de la ploaie și o șuviță rătăcită lipită de obraz. A avut nevoie de toată stăpânirea lui de sine pentru a
nu o îndepărta.

— După ce bărcile sunt încărcate, voi pleca la o... adunare. Vei sta cu bunica mea până mă întorc după tine.

Lara s-a încruntat, dar, în loc să-l contrazică, a ridicat mâna și a pus-o peste a lui, cu pielea fierbinte ca focul. Apoi, cu o forță surprinzătoare, a împins-o în jos și i-a vârât lama înapoi în teacă.

— Te voi aștepta lângă apă.

Fără un alt cuvânt, a pășit peste o băltoacă și a coborât pe poteca dinspre plajă.

18. LARA

MAREE DE RĂZBOI.

Așa le numeau sătenii de pe Insula Serrith. Cele mai reci două luni ale anului, când Mările Furtunoase erau suficient de calme pentru ca dușmanii Ithicanei să atace.

Iar anul acesta, Mareele de Război veniseră mai devreme.

Atât de devreme, încât sătenii nu fuseseră încă evacuați în locația misterioasă în care își petreceau sezonul, acesta fiind probabil motivul pentru care flota amaridiană riscase de două ori să fie prinsă într-o furtună târzie. Deoarece, deși o singură locație fortificată putea fi protejată, nu se putea afirma același lucru despre nenumăratele mici avanposturi civile.

E cel mai bun moment pentru a ataca, gândea partea rece și strategică a Larei. Când armata ithicană ar fi fost nevoită să-și împartă eforturile între protejarea a zeci de sate mici și apărarea podului. Și dacă se ajungea în acest punct, știa că Aren ar fi pus viețile oamenilor săi pe primul loc. Când se auziseră acele sunete de corn, totul i se citise pe chip. Panica și disperarea. Faptul că era dispus să riște totul pentru a-i salva. Lara a remarcat și privirea moartă din ochii lui de îndată ce văzuse masacrul din sat și a știut că dăduse greș.

Nu sunt responsabilitatea ta, și-a reamintit ea cu răutate. Loialitatea ta este față de Maridrina. Față de locuitorii țării tale, care suferă din cauza monopolului Ithicanei asupra comerțului. Față de copiii maridrinieni, care nu au nimic în farfurie decât legume putrezite și carne râncedă, asta dacă au ceva de mâncare. Ei mor ca și cum însăși Ithicana le-ar tăia gâturile.

Gândurile au fost suficiente pentru a-i întoarce atenția asupra chestiunii de a scoate pe ascuns informații din Ithicana. Deși ar fi

posibil să codifice mesaje scurte în scrisorile adresate tatălui ei, nu îndrăzneala să încerce să includă niciunul dintre detaliile pe care le aflase despre pod. Dacă spărgătorii de coduri le-ar fi observat, ar fi fost norocoasă dacă ar fi reușit să iasă din Ithicana în viață, iar tot ceea ce făcuse până atunci ar fi fost în van. Aren știa unde a fost și ce a descoperit. Ar fi fost ușor pentru ei să-și consolideze apărarea și nu ar mai fi fost posibil să-i surprindă.

Nu, trebuia să adune informațiile de care avea nevoie și apoi să le transmită pe toate deodată. Întrebarea era cum.

Instinctiv, știa că modalitatea trebuie să fie prin însuși regele Ithicanei. Și-a amintit de trusa ei de cosmetice, în interiorul căreia era ascunsă cerneala dăruită de Serin. Nu numai că avea nevoie să îl convingă pe Aren să-i scrie un mesaj tatălui ei, dar trebuia să-l fure cât să aibă timp să-și noteze propriul mesaj, fără să mai pună la socoteală problema resigilării, pentru ca nimeni să nu observe că s-a umblat la scrisoare.

— Nu mai complota și ajut-o pe Taryn cu vasele, leneșo! Vocea Nanei a smuls-o pe Lara din gânduri.

— Ce-i? s-a rățoit tânăra, întorcându-se să se încrunte la bătrână.

— N-ai auzit sau n-ai înțeles?

Nana avea mâinile în șolduri și un șarpe mare înfășurat în jurul gâtului și al umerilor. Când reptila și-a înălțat capul pentru a o privi intens pe Lara, ea s-a cutremurat.

— Aceasta este insula mea! s-a răstit bunica lui Aren. Și pe insula mea, dacă vrei să mănânci, trebuie să muncești. În picioare!

A bătut puternic din palme.

Lara s-a ridicat, imediat supărată că s-a supus, dar ar fi un gest copilăresc să se așeze la loc.

— Afară!

Aruncându-i o privire înverșunată, a ieșit în aerul dimineții, unde a zărit-o pe Taryn lângă un lighean, cu apa înspumată până la coate.

Tânăra era singura dintre gărzile lui Aren care rămăsese cu ea. Cea care trăsesse paiul scurt, îi spusese cu ușurință Larei pe drumul de întoarcere, parcurs tot legată la ochi, prin pod spre insula Nanei, care se numea Gamire. Un grup de soldați necunoscuți o urmărea în tăcere. Lara crezuse că de vină era reticența lui Taryn de a petrece timp cu ea sau poate dezamăgirea de a nu se fi dus cu Aren, dar după o noapte petrecută în casa Nanei, adevăratul motiv era evident.

Bătrâna vrăjitoare era o hărțuitoare nesuferită și autoritară, iar Lara nu avea nicio idee cum urma să se abțină să nu o ucidă pe nenorocita aia de femeie în somn.

— După o vreme, o să te obișnuiești cu ea.

Taryn a scufundat o farfurie în ligheanul cu apă fierbinte.

— Ajută faptul că majoritatea dintre noi am fost peticiți la loc de ea cel puțin o dată.

Dând drumul farfuriei, femeia și-a ridicat în sus maioul pentru a dezvălui o serie de cicatrici de formă ovală, care-i acopereau mai bine de jumătate din coaste.

— Am căzut în apă în timpul unei încăierări și m-a atacat un rechin. Dacă nu era Nana, aș fi murit.

Un pumnal, o sabie sau o săgeată - acestea erau răni pe care Lara și le putea putea imagina, dar așa ceva...

— Malefice creaturi!

— Nu chiar.

Taryn și-a lăsat jos maioul și a luat din nou farfuria.

— Au fost dresați să fie devoratori de oameni, dar au preferințe diferite.

Luând farfuria și ștergând-o cu un prosop, Lara s-a gândit la marinarii amaridieni târâți sub apă. La sângele care înflorise peste tot.

— Dacă spui tu.

Dându-și pe spate coada de cal, lungă și întunecată, Taryn a

zâmbit, dezvăluind dinți albi și drepți, care trebuie să-i fi plăcut foarte mult Nanei.

— Sunt creaturi extrem de inteligente. Există câțiva rechini care rămân mereu cu noi, dar majoritatea se află aici doar în timpul Mareelor de Război. Acesta, mai mult decât vremea, reprezintă motivul pentru care Nana știe când se apropie sau trece sezonul furtunilor. Pescarii observă numărul lor.

Oare tatăl ei și Serin știau asta? Lara și-a mușcat interiorul obrazului, luând în considerare informația. Unul dintre riscurile de a ataca în primele zile ale sezonului calm era acela că nu exista nicio modalitate de a prezice cu exactitate când urma să înceapă.

— Se adună întotdeauna în locurile în care năvălitorii atacă cel mai des, cum ar fi în jurul Insulei Midwatch.

Taryn a vârât o cârpă în interiorul unei căni ciobite înainte de a i-o înmâna.

— Există mituri care susțin că sunt gardienii poporului ithican, motiv pentru care este interzis să le faci rău, cu excepția cazului în care este absolut necesar, a răs ea. Totuși, e doar un mit. Rechinii vin pentru a fi hrăniți și nu fac diferența între noi și dușmanii noștri. Oricine se află în apă e o pradă bună.

Străbătută de un fior, Lara a așezat cana ștersă într-un lighean curat, alături de restul.

— Terminați cu pălăvrăgeala! a strigat Nana de la distanță. Mai sunt și alte sarcini care trebuie îndeplinite.

Taryn și-a dat ochii peste cap.

— Vrei să evadezi?

— E posibil să scapi de Nana?

Taryn i-a făcut cu ochiul.

— Am experiență din belșug.

Ținându-se de cuvânt, după ce vasele curate au fost puse deoparte, Taryn a reușit să le repartizeze o sarcină care le-a trimis în partea

inferioară a insulei, într-un sat despre care Lara nici măcar nu-și dăduse seama că există. I-a studiat pe ithicanii care se agitau între casele de piatră sau care încercau să-i convingă pe copii să nu se mai sustragă de la treburi.

— De ce nu este evacuat?

— Nu e nevoie. Insula Gamire este sigură.

Găsiți civilii! și-a amintit Lara cuvintele lui Serin, în timp ce doi copii au trecut în fugă pe lângă ea, cu saci de ovăz în brațe. A cercetat din nou satul. A văzut grupuri de bărbați care eviscerau pește, dar a simțit mirosul de pâine coaptă, de carne roșie pe grătar și o ușoară aromă de lămâie, deși nu a văzut vreodată un pom fructifer în acest loc. Ceea ce însemna că totul venise din import, prin pod.

— Cei care locuiesc pe celelalte insule... unde se duc pe timpul Mareelor de Război? a întrebat ea, pentru că ar fi fost mai suspect dacă *nu* ar fi făcut-o.

Și pentru că era extrem de curioasă unde ar putea fi această locație misterioasă.

— Asta trebuie să ți-o spună regele, i-a răspuns Taryn, cu o privire piezișă. Sau nu, după cum e cazul.

— Nu e foarte vorbăreț.

Ridicând din umeri pentru a pune capăt interogării, Taryn a condus-o pe Lara pe o cărare îngustă prin junglă. Au mers până când s-a simțit briza și mirosul de sare a umplut aerul, valuri puternice izbindu-se de pereții stâncilor. Lara a văzut distrugătorul de nave abia după ce soldatul mai în vârstă, care îl manevra, a ajuns în dreptul lui. O recunoaștere plăcută a strălucit în ochii lui la vederea lui Taryn, dar privirea i s-a înăsprit când a aterizat asupra Larei.

— Te vom înlocui pentru următoarea oră, a spus Taryn. Folosește-o cu înțelepciune și ia-ți niște carne din cea care tocmai se gătește!

După ce soldatul a plecat, s-a întors spre Lara:

— Nu o lua personal. Aproape toți cei care au depășit o anumită vârstă au pierdut oameni dragi în războiul cu Maridrina. Chiar și după cincisprezece ani de pace, le este greu să te vadă altfel decât ca pe un inamic.

Eu sunt dușmanul, s-a gândit Lara.

— Ție nu?

— Mi-a fost, la început.

Ochii cenușii ai lui Taryn priveau în depărtare.

— Până când i-ai salvat viața vărului meu.

— Vărul tău? a repetat Lara, nedumerită, văzând-o pe bruneta musculoasă într-o altă lumină. Aren este vărul tău?

— Văd că ești surprinsă, a spus Taryn, amuzată. Tatăl meu a fost fratele tatălui lui Aren, prin urmare Nana e și bunica mea, dacă vrei să ții evidența.

Nu o ținuse, dar poate că ar fi trebuit să o facă. Taryn nu era chiar din familia regală, dar pe aproape. Și nu era nimic în legătură cu ea care să fi lăsat să se înțeleagă așa ceva. Purta același echipament simplu ca restul gărzilor, locuia în spațiile de cazare de la garnizoane, gătea și făcea curățenie alături de camarazii ei. În afară de arme, care erau de calitate, nu exista nimic la ea care să sugereze bogăție sau privilegii. *Unde se duc toți banii?* s-a întrebat Lara, amintindu-și de sumele uriașe pe care le văzuse notate, la secțiunea de venituri, pe paginile de pe biroul lui Aren. În copilărie, crezuse că ithicanii trebuie să aibă palate clădite din aur, pline cu tot ce luau din Maridrina și din celelalte regate, dar până acum nu văzuse decât un lux modest.

— Puteai să stai deoparte și să lași să fie omorât, dar în loc de asta, ți-ai riscat viața pentru a-l salva. Nu așa se comportă un dușman.

O, dacă ai ști! Lara a simțit un gol în stomac; deodată, micul-dejun nu-i mai picase atât de bine.

Ridicând un ocean, Taryn a cercetat oceanul și i-a permis Larei să

examineze distrugătorul de nave. Catapulta era mare, construită din lemn masiv și oțel, și montată pe o bază fixată cu șuruburi în solul stâncos aflat dedesubt. Pe lângă nenumărate pârgii și angrenaje, de o parte și de alta a armei mai existau două dispozitive identice, dar mult mai mici. O privire peste umăr i-a dezvăluit un morman cu o formă stranie, acoperit de o pânză de un verde-cenușiu - proiectilele, fără îndoială.

Ridicând ușor colțul prelatei, Lara a studiat cu atenție o piatră care părea să cântărească cel puțin douăzeci de kilograme. Nu părea destul de mare cât să fi provocat daunele pe care le văzuse pe Insula Midwatch, dar cu suficientă forță... Când s-a întors spre distrugătorul de nave, a constatat că Taryn o urmărea cu atenție.

— Odată, l-am lansat pe Aren, a spus ea zâmbind.

— Poftim?

— Lia și cu mine. Deși a fost ideea lui, ca să nu crezi că suntem niște idioate.

Taryn a mângâiat mașinăria.

— Aveam doisprezece sau treisprezece ani și i-a venit ideea că ar fi distractiv să vedem cât de sus am putea zbura. Deși el a fost singurul care a apucat să o încerce.

— A... funcționat?

— Oh, cu siguranță a zburat! Doar că nu a luat în considerare cât de dureroasă avea să fie aterizarea, a spus ea râzând. Din fericire, în apropiere a fost o barcă de pescuit, care l-a scos din apă. Nana ne-a pus să cărăm pietre *săptămâni de-a rândul* drept pedeapsă, și asta după ce Jor a țipat încontinuu la noi, pe toată insula.

— E norocos că nu a murit.

Cât de diferită ar fi fost viața Larei dacă ar fi făcut-o? Sau ar fi avut măcar o viață? Își putea imagina cu ușurință cum tatăl ei primea vestea despre moartea prematură a prințului ithican, doar pentru a se întoarce și a-i extermina pe toți cei implicați în complotul de care

depindea Tratatul de Cincisprezece Ani.

Taryn a zâmbit larg.

— Ai putea spune asta despre jumătate din lucrurile pe care le face.

A mângâiat din nou catapulta.

— Vrei să o încerci?

Râzând fără suflu, Lara a spus:

— Și acum înțeleg în ce constă șmecheria de a mă aduce aici.

— Nu *cu tine*. Cu o piatră.

— Oh!

Lara a privit arma într-o lumină cu totul nouă.

— Da. Da, aș vrea!

Era o mașinărie incredibilă, care putea fi operată de o singură persoană, dar ținând cont de greutatea pietrelor, Lara era bucuroasă că avea parte de ajutor. Se rotea silențios pe bază, iar diferitele manivele îi permiteau utilizatorului să o regleze ca să modifice distanța la care putea fi aruncată o piatră. Catapultele mai mici, a aflat ea, erau concepute să marcheze distanța, totul fiind atent calibrat.

— Vom încerca să lovim bucata aia de lemn care plutește pe apă!

Sub atenta supraveghere a lui Taryn, Lara a aruncat cu pietre mici în resturile plutitoare, până când a nimerit.

— Foarte bine, Majestate! Acum îl ajustăm pe cel mare la aceeași distanță. Uite așa!

Femeia a rotit manivelele și Lara a privit cu atenție.

— Acum fă tu onorurile! a îndemnat-o Taryn, dându-se îndărăt.

Cu mâinile transpirate de încântare, Lara a apucat cea mai mare pârghie dintre toate și a tras. După ce catapulta a aruncat proiectilul cu un pocnet teribil, amândouă au ocolit mașinăria pentru a vedea cum piatra a zburat prin aer și a izbit bucata de lemn.

Taryn a ridicat pumnul.

— Ți-ai scufundat prima navă!

S-a auzit un zgomot în spatele lor, iar soldatul căruia îi dăduseră liber a venit în fugă lângă ele.

— Atacatori? a întrebat el pe un ton grav.

— Teste, i-a răspuns cu răceală Taryn. Majestatea Sa a ordonat ca toate distrugătoarele de nave să fie testate din nou. Acesta pare să fie în regulă, a adăugat ea, apoi a dat din cap către Lara. Continuăm, Majestate?

Lara și-a ascuns zâmbetul.

— Bineînțeles.

Și-au petrecut ziua făcând turul insulei și *testând* distrugătoarele de nave, apoi s-au trezit înapoi în sat la cină, pe care au luat-o stând în picioare, în jurul unui foc în aer liber, în prezența sătenilor. Taryn i-a spus că onorau viețile pierdute pe insula învecinată Serrith. Lara a mâncat carne la grătar și legume pe frigare, a băut bere spumoasă dintr-o cană care nu părea niciodată să se golească și și-a încălzit mâinile la flăcări, când briza nopții a devenit răcoroasă.

Inițial, sătenii au fost circumspecți față de ea, iar Lara a stat oarecum deoparte, ascultându-i cum povesteau despre miturile din Ithicana, despre șerpii și furtunile care apărau insulele de nuanța smaraldului. Chiar și despre vechiul pod, care, potrivit legendelor, nu fusese construit, ci crescuse treptat din pământ, ca o ființă vie. Cuvintele lor au răsunat în noapte, până când copiii au adormit în brațele părinților și au fost băgați sub păături de lână. Apoi au fost scoase instrumentele, tobele, chitarele și cimpoaiele, muzica însoțind bărbații și femeile în timp ce cântau și dansau. Taryn li s-a alăturat cu o voce de soprană surprinzător de frumoasă. Au rugat-o pe Lara să încerce și ea, dar s-a scuzat, pretinzând că are o voce groaznică, dar mai ales pentru că voia să privească. Și să asculte. Și să învețe.

Când adunarea a început să se liniștească, cuplurile s-au îndepărtat în întuneric, îndrăgostiții ținându-se de mână, iar cei mai în vârstă s-au strâns în cercuri, dornici să bârfească și să se plângă, trecând o pipă de fumat de la o persoană la alta.

Taryn a pus în sfârșit o mână pe umărul Larei.

— Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Nana să vină să ne caute.

Călăuzite de lumina slabă a unui felinar, și-au croit drum în sus pe cărarea îngustă, înconjurată de sunetele junglei sălbatice și tumultuoase.

— Știi, nu am vrut să fiu soldat. Lara s-a uitat pieziș la Taryn.

— Nu sunt surprinsă. Aduci mai mult a pescăriță. Taryn a izbucnit în râs, dar apoi tonul i-a devenit serios.

— Am vrut să merg la una dintre universitățile din Harendell pentru a studia muzica.

Universitățile din Harendell erau renumite în toate regatele, din nord și din sud, dar ideea că o ithicană și-ar dori să le frecventeze i se părea ciudată Larei, pentru că așa ceva era... imposibil.

— Dar ithicanii nu pleacă niciodată?

— Pentru că e interzis, a zis Taryn, fluturând din mână. Oh, există spioni care pleacă, bineînțeles, dar nu-i același lucru. E o viață falsă în care nu ești tu însuși, iar eu nu am putut suporta asta. Să-mi urmez visul dându-mă drept altcineva...

S-a oprit brusc.

— Nu le-am spus niciodată părinților mei, pentru că știam că își doreau să mă pregătesc să fiu războinică și, în cele din urmă, să fiu numită în consiliul lui Aren. Dar i-am spus mătușii mele Delia.

Mama lui Aren, s-a gândit Lara. Regina.

— Mătușa mea credea că cel mai sigur mod de a câștiga încrederea e să o oferi.

Taryn a tras-o pe Lara de braț, oprind-o pentru a-i permite unei făpturi să șerpuiască pe potecă înainte de a-și continua drumul.

— Toată lumea a susținut tratatul pentru a pune capăt războiului cu Maridrina, dar nimeni nu a susținut includerea unei clauze de căsătorie. Nimeni nu voia ca Aren să se însoare cu o străină, mai ales cu o maridriniană. Dar mătușa Delia credea că era singura cale

pentru ca noi să avem vreodată pace cu vecinii noștri. Singura cale pentru ca oamenii să nu mai vadă un dușman când stăteam la masă pentru a face comerț.

E o minciună! a strigat Serin în capul Larei. *Folosește bunătatea pentru a te face să dezvălui ceea ce nu trebuie.* Dar Lara a redus vocea la tăcere.

— Dacă ea credea că această căsătorie urma să-i împiedice pe maridrinieni să vadă Ithicana ca pe un inamic, se înșela.

Taryn a clătinat din cap.

— Nu a vrut să schimbe convingerile regatului tău. A vrut să le schimbe *pe ale noastre.*

N-au putut continua discuția, deoarece ajunseseră la casa Nanei, unde bătrâna stătea în pragul ușii, privindu-le cum se apropie.

— Se întorc copiii rătăcitori!

— Am fost ocupate, Nana.

— Ocupate să beți, după miros.

Un comentariu oarecum ipocrit, având în vedere că Lara putea mirosi alcoolul în respirația femeii, care avea așezate pe masa din spatele ei o sticlă și o cană pe jumătate plină.

— Mă duc să mă culc, a spus Lara, fără chef să fie certată, dar Nana i-a prins brațul într-o strânsoare de fier.

Cu cealaltă mână, i-a întins o pungă care se mișca și din care se auzeau chițăituri

— Mai întâi hrănești șerpii.

Lara a privit punga cu dezgust. Nu pentru că ar fi avut vreun motiv de aversiune față de șoareci, ci pentru că se săturase ca vrăjitoarea bătrână să-i dea ordine ca unei servitoare. Ceea ce voia să facă era să se furișeze afară în noaptea asta, ca să arunce o privire la pontonul podului, dar probabil că Nana avea de gând să o urmărească.

— Nu.

Nana și-a ridicat sprâncenele.

— Nu? Micuța prințesă este prea fandosită pentru a hrăni animalele de companie ale unei bătrâne?

Degetele Larei s-au strâns din reflex. Apoi ochii i-au căzut pe rafturile de deasupra cuștilor de șerpi și o idee a început să prindă contur.

— Mi-e frică de șoareci, a mințit ea, îndepărtându-se de pungă când Nana a fluturat-o spre ea.

— Treci peste!

Lara a fost nevoită să prindă sacul, altfel șoarecii s-ar fi împrăștiat peste tot. Blestemând-o în tăcere pe bătrână, a prins un șoarece de coadă, a desfăcut cu grijă una dintre cuști și a aruncat creatura înăuntru, trecând repede la următoarea.

Toți șerpii erau veninoși. Taryn îi spusese că Nana le recolta veninul și îl folosea pentru a crea antidoturi, precum și medicamente pentru diverse afecțiuni fizice. Existau zeci de fiole de lichid vâscos depozitate deasupra cuștilor, iar mai sus, nenumărate alte plante și remedii, toate clar etichetate. În pauzele de la o cușcă la alta, Lara le-a scanat conținutul, zâmbind când a găsit ce căuta.

Lăsând să cadă pungă zvârcolitoare de șoareci, Lara a strigat:

— M-a mușcat!

— Ce șarpe? a întrebat-o pe un ton poruncitor Nana, cu o urmă de panică în glas.

— Nu un șarpe, a plâns ea, băgându-și unul dintre degete în gură și mușcând pentru a crea o rană credibilă. Un șoarece!

— Fir-ar să fie, fato!

Nana a smuls sacul, dar era prea târziu. Șoarecii rămași fugeau în toate direcțiile.

— Taryn, prinde-i pe afurisiții ăștia înainte să ajungă în camera mea!

Lara s-a tânguit, urcându-se pe un scaun în timp ce rozătoarele profitau de libertatea lor. Dar în secunda în care Nana s-a întors cu

spatele, a înșfăcat un borcan mic de pe rafturi.

— Prinde-i, prinde-i!

Taryn alerga conștiincioasă după șoareci, însă băuse suficient în acea noapte încât mișcările să-i fie prea lente, așa că rozătoarele se fereau cu ușurință, până când a ajuns să le calce în picioare cu bocancii grei. Lara a profitat de moment pentru a destupa borcanul.

— Nu-i omorî!

Nana ținea doi șoareci de coadă și îi împingea în sac.

— Șerpii nu-i vor mânca dacă sunt morți!

Bătrâna s-a năpustit asupra altui șoarece, iar Lara s-a aplecat în lături și a aruncat un strop generos din conținutul borcanului în ceașca Nanei, din nou recunoscătoare pentru preferința ithicanilor pentru băuturile tari.

— Am prins unul!

Taryn a aruncat șoarecele în sacul Nanei. Lara a astupat flaconul și l-a împins înapoi la locul lui pe raft, apoi s-a ridicat pe scaun, privind cum cele două femei strângeau restul rozătoarelor.

Bombănind, Nana a terminat de hrănit șerpii, după care a apucat-o de mână pe Lara și i-a examinat rana mică și sângerândă.

— Idioato! Așa-ți trebuie dacă te infectezi! Smulgându-și mâna din strânsoarea bătrânei, Lara a privit-o fix.

— Mă duc la culcare, a spus ea și s-a îndreptat, tropăind, spre patul de campanie care fusese pregătit pentru ea, înfrâ-nându-și un zâmbet în timp ce, cu coada ochiului, o privea pe Nana cum își golește cana.

Acum trebuia doar să aștepte.

19. LARA

DUPĂ MAI PUȚIN de o oră, gemetele Nanei spulberau tăcerea din întunericul casei. O clipă mai târziu, bătrâna s-a ridicat din pat și a ieșit împleticit pe ușă. Sărind imediat în picioare, Lara s-a dus la peretele de fiole, culegând una pe care o observase mai devreme. A măsurat o picătură, pe care a ținut-o sub nările lui Taryn, cerându-și în gând iertare pentru durerea de cap cu care avea să se trezească dimineață, în timp ce femeia sforăia ușor, inhalând-o.

Lara a pășit afară, în lumina răspândită de felinar. O briză ușoară îi răsfira părul, mirosind a junglă și a ploaie, cu stelele de pe boltă vizibile doar pe alocuri, prin perdeaua de nori în creștere. A luat felinarul, a aprins flacăra la intensitate maximă, apoi s-a îndreptat spre mica anexă unde se afla toaleta.

Oprindu-se în fața clădirii, a zâmbit la auzul sunetelor care veneau dinăuntru, după care s-a rotit, privind în întuneric. Așa cum prevăzuse, a apărut imediat un bărbat ithican înalt.

— Pot să vă ajut cu ceva, Înălțimea Voastră?

Și-a agățat degetul mare de centură în timp ce o privea.

— Oh!

Lara a tresărit, apoi și-a dus o mână la gură, de parcă ar fi fost speriată.

— Păi, aveam nevoie să...

A arătat cu un gest spre anexă, chiar în momentul în care un pârț strașnic a reverberat din interior, urmat de un geamăt de jale. Poate că Lara nu se afla în elementul ei în Ithicana, dar când venea vorba de leacuri, se simțea ca acasă. Nana era exact acolo unde se aștepta să fie.

Ochii gărzii s-au mărit în lumina felinarului.

— Corect.

Era evident că se străduia să nu râdă.

— Înțeleg. Ei bine, poate că ați putea...

— Un tufiș ar trebui să fie suficient, a chicotit Lara, împingând felinarul spre el. Poți să ții asta pentru mine?

Ușurându-se la adăpostul unui copac, Lara s-a întors către gardă și a recuperat felinarul. Când l-a ridicat, a remarcat modul în care bărbatul și-a mijit ochii, clipind rapid din cauza luminozității.

— Crezi că va fi în regulă? a întrebat ea, cu un gest spre anexă. Crezi că ar trebui să... ?

— Nu!

În mod clar, n-ar fi vrut să-și asume riscul de a o întrerupe pe Nana când era la toaletă.

— Sunt sigur că va fi bine.

— Sper, i-a spus Lara cu un zâmbet fermecător, apoi s-a dus spre casă.

Nana avea să se cace ore în șir, dar urma să fie bine până dimineață. Stingând felinarul, l-a agățat în cârlig și a intrat în clădire. Dar nu a închis de tot ușa. A numărat până la cinci, apoi a deschis-o ușor, întâmpinată de nimic altceva decât de întuneric. Ochii nu i se adaptaseră după lumina strălucitoare a felinarului, dar asta însemna că nici cei ai gărzii nu o făcuseră.

Lara s-a deplasat orbește, strecurându-se după colțul casei, unde a așteptat până când a putut distinge umbrele copacilor. După câteva clipe, s-a lăsat la pământ și s-a târât în tăcere pe lângă zidul grădinii Nanei, ajungând în cele din urmă în junglă.

Copacii de pe insulă nu aveau nici pe departe coroanele la fel de dense precum cei din Midwatch, lumina slabă a lunii și a stelelor infiltrându-se printre frunze și permițându-i Larei să se deplaseze în pas lejer pe cărarea înspre puntea debarcaderului. Orice sunet pe care îl scotea era tănuit de briza oceanului, dar s-a oprit din când în

când ca să asculte dacă e urmărită. Nu a auzit nimic.

I-a ajuns la nas mirosul vag de piatră umedă, neobișnuit și totuși familiar, iar după o clipă, l-a recunoscut ca fiind cel specific podului. Mișcându-se cu precauție, ca nu cumva să existe gârzi, s-a strecurat pe cărare până când a distins printre copaci uriașa umbră a digului, care se înălța în noapte. O umbră care se întindea la nord și la sud: podul.

Croindu-și drum printre copaci, Lara s-a uitat după garzi, dar nu a găsit niciuna, așa că s-a îndreptat spre baza pontonului, de unde pornea un pilon. Acesta era construit atât din-tr-un afloriment de rocă naturală, cât și din piatra podului, susținând structura la vreo șase metri deasupra solului.

Terenul din jurul său era stâncos, așa că nu exista o cale evidentă care să ducă la intrarea despre care știa că se află acolo. Lara și-a trecut unghia peste suprafața de piatră a podului care constituia debarcaderul, căutând conturul ușii, dar a renunțat repede. Erau prea multe zgârieturi și urme, iar ea nu avea atât de mult timp la dispoziție. Așa că a decis să împingă suprafața, sprijinindu-și greutatea pe piatră în speranța că urma să se deschidă.

Fără succes.

Înjurând, Lara s-a îndreptat spre partea de dig formată din piatră naturală. După ce și-a scos cizmele grele și le-a ascuns într-o zonă umbrită, a început să se cațere. A urcat și iar a urcat, cu spatele și umerii încordați din cauza efortului, până când a ajuns la baza podului. A zâmbit când a găsit striatii liniare în piatră, care îi ofereau suficiente puncte de sprijin cât să-și continue ascensiunea. Degetele o dureau îngrozitor, dar s-a cățărat cu greu pe partea laterală a podului și a ajuns în vârf, rostogolindu-se pe suprafața dură.

Întunericul se întindea sub ea într-o mare de noapte nesfârșită, spulberat doar de câteva licăriri din interiorul insulei. Deplasându-se lent, Lara a trasat cu degetele mijlocul podului, știind că în cele din urmă avea să găsească un indicator kilometric, asemănător cu cel din

interior.

Transpirația i se prelingea pe spate, ceasul ei intern avertizând-o că trebuia să se întoarcă la casa Nanei, dar a continuat până când l-a descoperit. Apoi s-a întors pe ponton, numă-rându-și cu grijă pașii, doar ca să audă voci venind din direcția opusă.

— Idioții naibii! La ce se gândeau când au lăsat să cam-peze un întreg grup de negustori deasupra Gamirei pentru o noapte?

Era Jor. El și cine știe câți alții se aflau în partea de sus a podului, unde era și ea.

Cu inima zvâcnind, Lara s-a lăsat pe burtă, târându-se până la margine, de unde a aruncat o privire dedesubt. Dintre copaci a ieșit un grup, iar unul dintre soldați căra un borcan cu o substanță vag strălucitoare.

— Ei nu știu că se află deasupra Gamirei, Jor, s-a auzit vocea Liei. Tocmai asta e și ideea.

— Asta nu le afectează statutul de ghimpi în coastele noastre.

Lara s-a rostogolit până la marginea opusă față de grupul de dedesubt, apoi a coborât cu grijă, cu degetele transpirate tremurând din cauza efortului.

— Ați terminat acolo sus?

Vocea lui Aren. Una dintre mâinile Larei a alunecat, iar ea a suspinat, atârând de o mână până când și-a recăpătat aderența.

— Am aruncat o privire. Un grup de negustori care și-a instalat tabăra peste noapte chiar sub noi, însă trapa de deasupra este prea aproape pentru a intra și a trece neobservați. Sunt cinci kilometri de mers pe jos în ambele direcții până la următoarea trapă și, cu vânturile astea, nu te-aș sfătui s-o faci. Nimeni nu-și dorește să petreacă noaptea în pod, într-o ploaie torențială.

Aren a lăsat să-i scape un oftat obosit.

— Atunci, hai cu barca!

— Și pe ape agitate. Sper că orice i-a dat Nana frumoasei tale

mirese îi va liniști suficient stomacul pentru călătorie. Deși ceva puternic ar putea fi potrivit pentru a-i rezolva blestemata aia de panică.

— Las-o în pace pe Lara! s-a răstit Aren, deloc amuzat. A fost crescută în deșert și nu știe să înoate. Frica de apă e justificată.

— Da, da, a bombănit Jor.

Lara s-a folosit de sunet pentru a coborî mai departe. La trei metri distanță de pământ, a sărit, picioarele ei goale scoțând numai o bufnitură ușoară când a lovit solul și s-a rostogolit, iar din cinci pași mari a dispărut din vedere printre copaci. Noroiul i s-a strecurat între degetele de la picioare, eliberând un pleoscăit estompat cât a dat un ocol, ca să-l urmărească pe Aren. Regele Ithicanei și-a sprijinit mâinile de debarcader, una deasupra celeilalte, și a apăsat de două ori. S-a auzit un clic slab, s-a deschis un panou de piatră, iar Aren a dispărut înăuntru.

Deasupra structurii, Jor și Lia trecuseră o frânghie prin-tr-unul dintre multele inele incastrate în pod și coborau pe debarcader, unul lângă altul. Lia trăgea frânghia prin buclă când Aren a reapărut și a spus:

— E cineva care doarme chiar în fața blestematei ăleia de uși!

— După cum am spus, a comentat Jor, idioți.

— Așa stau lucrurile. Să mergem!

Aren a pornit pe cărarea înspre casa Nanei. Venea după *ea*, și-a dat seama.

La naiba! Lara a așteptat ca toți ceilalți să-l urmeze, apoi s-a furișat până la debarcader pentru a-și recupera cizmele din ascunzătoare. Urma să fie o cursă nebună pentru a ajunge înaintea lor la casa Nanei fără să fie descoperită, dar nu putea pleca fără să arunce o privire înăuntru. Apăsându-și mâinile de două ori în același loc în care o făcuse Aren, Lara a zâmbit larg când ușa s-a deschis.

Se așteptase ca înăuntru să fie complet întuneric, dar scările

curbate care duceau în sus erau luminate de mai multe borcane strălucitoare. Urcând treptele câte trei deodată, a ajuns la un perete de piatră netedă. Știind că exista riscul de a fi prinsă, dar considerând că merită răsplata, a apăsă de două ori mâinile pe el.

Clic.

A tresărit la auzul sunetului, apoi a întredeschis ușa. Blocul greu de piatră s-a mișcat în liniște datorită balamalelor bine unse. Într-adevăr, un bărbat dormea în fața ușii, sforăitul lui fiind probabil singurul lucru care îl împiedica pe ithicanul mascat, aflat de gardă înăuntru, să nu audă zgomotul.

Ușa trebuia să fie marcată pentru ca soldații tatălui ei să o poată găsi din interior. Totuși, știa că ithicanii verificau podul în căutarea oricărui semn de intervenție, așa că trebuia să fie ceva ce nu ar fi observat.

Mintea ei a trecut în revistă anii de studii cu Serin, conștientă că avea nevoie de o soluție și că aceasta trebuia să apară imediat sau Aren ar fi ajuns la Nana înaintea ei și ar fi constatat că lipsește.

I-a venit o idee. Scoțându-și pumnalul, Lara și-a făcut o tăietură superficială pe antebraț, apoi a pus lama deoparte. Acoperindu-și degetele cu sânge, a trasat cu atenție marginea exterioară a ușii.

Odată uscat, nu avea să se observe pe piatră. Dar dacă ar fi fost stropit cu substanța potrivită, ar fi devenit vizibil.

Nu mai era timp să facă altceva.

Închizând cu grijă ușa, a coborât în zbor scările și a împins la loc trapa din bază. Apoi a fugit cât de repede a îndrăznit, zgâriindu-și picioarele goale de rădăcini și pietre. Nu se putea mișca atât de iute în cizmele ei grele, menținând în același timp o oarecare liniște.

Drept în față, a distins strălucirea slabă a borcanului dus de Aren și a încetinit viteza, apropiindu-se cât putea de mult de grup. S-a gândit să încerce să treacă pe lângă ei printre copaci, dar mai mult ca sigur că ar fi auzit-o. Mai ales în întuneric, în ritmul acesta.

În față a apărut casa Nanei.

Gândește-te la un plan! și-a strigat în tăcere, chiar în timp ce îl privea pe Aren dând ocol casei. A deschis ușa. Într-o clipă, a fost din nou afară, zbierând:

— Unde este?

După ce și-a încălțat cizmele, Lara a ieșit dintre copaci, apoi în luminiș, mergând spre Aren.

— Sunt chiar aici, așa că nu mai țipa!

El se holba la ea, la fel ca garda lui personală și cea însărcinată cu supravegherea casei. Nana a ales chiar acel moment să deschidă larg ușa toaletei, trântind-o de perete, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte și cizme.

— De ce te plimbi prin pădure în mijlocul nopții? a întrebat-o Aren.

I-a răsunat în minte vocea lui Serin: *Majoritatea oamenilor mint pentru a evita rușinea. Foarte puțini oameni mint pentru a se face de râs, ceea ce îi determină pe ceilalți să îi creadă.*

Lara s-a uitat în pământ, știind că sudoarea care îi curgea pe față și obrajii înfierbântați nu avea decât să adauge un plus de adevăr la minciună.

— Nu mă simțeam bine, iar baia era - a arătat cu un gest spre Nana - ocupată.

Aren s-a întors spre bunica lui.

— Ești bolnavă?

— Diaree. O să trăiesc.

— Trebuie să fi fost ceva ce am mâncat, a spus Lara, apă-sându-și o mână pe stomac ca și cum ar fi durut-o. Sau poate niște mizerii de pe șoarecii ăia pe care m-ai pus să-i ating.

— Șoareci? Ai pus-o să-ți hrănească șerpui? Clătinând din cap, Aren s-a întors spre soldat.

— Tu unde naiba erai?

— Aici. N-am văzut-o plecând. Am fost atent.

— Nu suficient de atent.

— Încercam să fiu discretă! a răbufnit Lara, lovind cu vârful cizmei în pământ. Acum, dacă ați terminat cu toții să vă holbați la mine, aş vrea să mă întorc la somn!

Aren a răsuflat prelung.

— Ce-i? a întrebat Lara, cu brațele încrucișate sub sâni, ridicând privirea spre el.

— O flotă de treizeci de nave amaridiene pândește în largul coastei Ithicanei. Se apropie o furtună care ne-ar putea câștiga ceva timp, dar Midwatchul este sub comanda mea și trebuie să mă întorc să pregătesc apărarea.

— Intenționează să ne atace?

— Probabil, a murmurat el, oftând. Poți să te întorci cu noi sau să rămâi aici, cu Nana, pentru Mareele de Război. E alegerea ta.

— Mă întorc în Midwatch.

În niciun caz nu avea să mai petreacă încă o zi cu femeia asta îngrozitoare! În plus, după ochii îngustați ai Nanei, bătrâna nu era complet păcălită de înșelăciunea ei. Fără îndoială că ar fi legat-o pe Lara de pat în fiecare noapte și i-ar fi triplat numărul de gărzi. Și pentru că trebuia să avanseze cu planul de a-l seduce pe Aren, Lara a adăugat:

— Vreau să merg cu tine!

El s-a încruntat și a privit în altă parte.

— Nu putem trece prin pod. Un grup de negustori în drum spre Southwatch și-a instalat tabăra deasupra acestui debarcader peste noapte și nu putem intra fără ca ei să ne vadă. Va trebui să mergem cu barca.

Lara și-a mascat neliniștea care îi ardea stomacul, auzind vânturile care se înteteau. *Controlează-ți frica!* și-a poruncit. *Dacă-ți păstrezi cumpătul, sunt multe de câștigat aici.*

— Mă voi descurca, a șoptit ea.

Aren s-a întors spre Taryn, care își masa tâmplele.

— Nu-i cel mai bun moment al tău, soldate! Jor se va ocupa de

pedeapsa ta după ce vom ajunge acasă.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră! a spus Taryn, iar Lara s-a simțit pentru o clipă cuprinsă de vină, înainte să o alunge.

Aren o conducea de mână, prin întuneric, cu Jor în frunte și cu o Taryn amețită în spate, care purta ceva voluminos, lovindu-i-se de umăr în timp ce alerga.

Lara auzea vânturile tot mai puternice și valurile izbite de pereții stâncii, iar inima îi bătea frenetic la gândul că intenționau să navigheze pe o asemenea vreme. Picături de sudoare îi curgeau pe spate, pe măsură ce se apropiau de vârfurile stâncilor cu vedere la mare. Nimic nu era vizibil în beznă, cu luna și stelele ascunse de nori.

A început să plouă.

O burniță rece îi uda părul și i se prelingea pe tunică, în timp ce îi privea pe soldații staționați pe insulă cum se străduiau să ridice în aer ceea ce părea a fi o scară enormă de lemn. Capătul acesteia era legat de frânghii, însă a fost nevoie de opt dintre ei pentru a o coborî peste margine în întunericul de dedesubt.

— Mai jos e o stâncă mare! i-a strigat Aren la ureche. Vom coborî, apoi vom vâsli până la insuliță, unde sunt ancorate bărcile. E refluxul, dar apa tot ne va ajunge până la genunchi.

— Să mergem! a spus Jor, care era pe scară și cobora spre marea furioasă, cu Lia în urma lui.

— Mă duc eu primul. Apoi tu, apoi Taryn.

Lara a dat din cap; dinții îi clănțăneau atât de tare, încât nu putea vorbi. Aren a sărit pe scară și a coborât, dar când Lara a apucat treptele, degetele îi erau amorțite. Brațele și picioarele îi tremurau și a avut nevoie de toată voința ei pentru a-l urma. În jos și tot în jos spre apă.

Dacă ei o pot face, poți și tu. A repetat mantra, buzele mișcându-i-se în tăcere, cu mâinile murdare de sudoare și hainele stropite de apă, conștientă de valurile care loveau neîncetat baza stâncii. Într-un

final, mâinile lui Aren i s-au strâns în jurul taliei, echilibrând-o când a pus piciorul pe rocile alunecoase. Taryn a coborât o clipă mai târziu, iar când a dat semnalul, s-a auzit un scârțâit când soldații au ridicat scara înapoi pe insulă.

Lara nu vedea nimic. *Nimic*. Dar în jurul ei, apa părea să urle. Un pas în direcția greșită și era terminată. Îngrozită de gând, a căzut în genunchi și a apucat cu putere rocile.

— N-avem timp să te târăști! a strigat Aren peste vacarm. Vom fi într-o situație mult mai gravă dacă vom fi blocați aici când vine fluxul.

Înspăimântată, s-a pus în picioare, răsuflând șuierat când a făcut un pas, apoi încă unul, lăsându-l pe Aren să o ghideze.

— Jor a marcat calea.

Aren i-a ridicat mâna, folosind-o pentru a-i arăta cu degetul, din moment ce Lara nu putea să-i vadă nici măcar conturul în întuneric.

Acolo.

La distanță de câțiva pași se întrezăreau pâlcuri de alge incandescente. Inima i s-a liniștit și a înaintat, tot mai sigură cu fiecare mișcare.

— Aici e o porțiune de vreo trei metri care e scufundată. Vei fi în apă până la genunchi, dar curentul este puternic, așa că ține-te de mine!

— Naiba să te ia că mă obligi să fac asta!

Aren a râs, ceea ce a enervat-o suficient de tare cât să facă primul pas. Cizma i s-a umplut de apă și, preț de câteva secunde, curentul i-a împins piciorul, înainte să o tragă în direcția opusă sub asaltul valurilor. S-a agățat de centura lui Aren și a simțit, din spate, mâna lui Taryn pe umăr.

Un pas.

Încă unul.

Când s-a împiedicat de o piatră, Lara a scos un scâncet sugrumat,

dar și-a recăpătat echilibrul. Încă un pas. Încă un pas.

Un val mare s-a năpustit asupra ei, iar Lara a alunecat în lateral, cu cizmele fugindu-i de sub ea. S-a trezit în apă până la brâu, însă a rămas în picioare doar datorită faptului că se ținea de centura lui Aren. Țipătul Larei a răsunat în noapte, un sunet frenetic, disperat și sălbatic, apoi mâinile lui s-au strâns în jurul brațelor ei, trăgând-o din apă.

— Ai ieșit. E în regulă! Ce-a fost mai rău a trecut.

— În clipa în care voi pași pe uscat, o să-ți tai gâtul!

Ura să îi fie frică și singurul lucru suficient de puternic pentru a alunga senzația era furia.

— Am să te sufoc în somn!

Mai mulți soldați au râs, Jor fiind cel mai vocal dintre toți.

— În sfârșit își arată adevăratele intenții!

Aren a pufnit.

— Ar fi bine să-ți controlezi temperamentul până când vei fi într-un loc unde nu te pot ridica și arunca în apă.

Apoi regele a tropăit spre partea îndepărtată a insulei. Taryn a prins-o pe Lara de cot, ajutând-o să se ridice.

— Nu va dura decât o oră să ajungem în Midwatch. A apăsat o legătură în mâna Larei.

— L-am pus pe unul dintre săteni să facă asta pentru tine. Dacă se întâmplă ceva, te va ține la suprafață până când unul dintre noi te va aduce înapoi în barcă.

Lara și-a trecut mâinile de-a lungul obiectului, o curea cu o buclă în capăt, fixată de un butoi. Un gest mărunț, dar de o bunătate enormă. Și una pe care Lara nu o merita.

— Mulțumesc!

De îndată ce ithicanii au așezat-o într-una dintre bărci, ea s-a ghemuit pe fundul ambarcațiunii, agățându-se cu o mână de butoi și cu cealaltă de margine, în timp ce ei o împingeau în apă. Nu păreau

deloc îngrijorați, în ciuda faptului că era o nebunie la care niciun individ sănătos la cap nu ar fi luat parte.

Pe măsură ce valurile ridicau și coborau barca, stomacul Larei imita ritmul impus de furtună. Nu a reușit să întindă mâna suficient cât să scoată din buzunar rădăcina dăruită de Nana, mult prea ocupată să vomite peste margine. Deodată, grupul a tăcut, cu mâinile încă pe frânghii, cârme și parâme.

— Uite-i!

Vocea Liei.

Jor a înjurat în barbă.

— Sper ca furtuna asta să se transforme într-o nenorocire și să-i trimită pe fundul mării!

Ridicându-și capul, Lara a privit amețită peste apă. În depărtare pâlpâiau zeci, nu, sute de lumini! Și, purtat de vânt spre ei, se auzea sunetul muzicii și al vocilor care cântau.

Corăbii.

Flota amaridiană.

— Ar trebui să aprindem câteva dintre ele! a răbufnit Lia. Asta le-ar strica petrecerea.

La unison, toate capetele s-au întors în direcția lui Aren. Cu unghiile săpând în marginea bărcii, Lara a așteptat să vadă cum avea să reacționeze.

— Continuați drumul spre Midwatch, a spus el cu voce joasă.

— Dar am putea scufunda câteva dintre ele! a insistat Lia. Avem muniții.

— Spre Midwatch! a repetat Aren. Nu au atacat, iar noi nu instigăm.

— Dar o vor face! Știi că vor ataca imediat ce vremea se va schimba!

— Când o vor face, ne vom lupta cu ei. La fel ca întotdeauna. Nu a distins nicio emoție în vocea lui Aren, însă Lara a

putut simți frustrarea și furia ieșind în valuri din el.

— Sau am putea să-i oprim acum. Lia nu se dădea bătută.

— Se află în afara apelor noastre și nu au dat dovadă de agresivitate, a spus Aren, care se muta neliniștit de pe un picior pe altul, genunchiul lui atingând spatele Larei. Dacă atacăm fără să fim provocați, Amaridul va avea motive să ne declare război. E vorba de câteva nave, *un raid*. Cu asta ne descurcăm. Însă toată forța Amaridului împotriva noastră ar fi o problemă cu totul diferită. Ithicana nu instigă la conflicte, nu ne putem permite așa ceva. Acum du-ne înapoi în Midwatch!

În tăcere, toată lumea a început să se miște, iar bărcile și-au recăpătat viteza, sărind peste valuri. Cu toate acestea, Lara nu-și putea smulge privirea de la luminile flotei, tot mai stinse, cu discursul tatălui ei de la acea cină fatidică în minte. *Din vremuri demult apuse, Ithicana a controlat tot comerțul, construind regate și distrugându-le, de parcă ar fi fost un zeu întunecat.*

Ea crezuse asta. Îl crezuse fără ezitare. Și totuși, cuvintele lui Aren... nu erau cele ale unui conducător cu o putere divină. Dimpotrivă. Erau cuvintele unui conducător de regat care se lupta pentru a supraviețui.

20. AREN

AREN ÎȘI FRECA OCHII, pe care îi simțea de parcă ar fi fost plini de nisip și apoi lăsați să se prăjească timp de o săptămână în soarele verii. Coastele îi zvâcneau, spatele îl durea, iar palmele îi erau acoperite de bășici, de la prea multe zile de surmenaj. Cel mai rău era dintele de care era aproape sigur că fusese desprins, când Lara îl lovise din greșală peste față după ce fusese aproape târâtă în ocean. Se ruga să se rezolve de la sine, altfel n-ar mai fi scăpat în veci de gura Nanei.

— Suntem cât se poate de pregătiți.

Jor a scos dintr-un buzunar o sticlură de argint, a luat o gură zdravănă și a pasat-o peste vatră regelui.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine asta.

Probabil că avea dreptate, dar Aren a respins plosca cu o fluturare din mână. Echipa sa, cu Lara cea pământie la față în frunte, se întorsese în Midwatch chiar înainte de răsăritul soarelui, și întreaga zi fusese petrecută pregătindu-se pentru inevitabilul atac amaridian. Acum nu mai erau prea multe de făcut decât să urmărească vremea. Din moment ce vânturile băteau în continuare cu putere, ar fi puțin probabil ca invadatorii să încerce o debarcare, dar o furtună ușoară ca aceasta nu urma să dureze. Și cu siguranță nu ar fi fost suficient pentru a împinge navele înapoi în siguranța porturilor amaridiene.

— Mă duc să preiau următorul schimb. Jor a ridicat o sprânceană.

— Ți-ai făcut deja tura.

— Trebuie să mă mișc. Știi că statul jos mă înnebunește.

— E o ploaie rece. O să-ți regreti decizia după ce vei ocoli jumătate de insulă.

— Regretul, a spus Aren, luându-și mantia, e în prezent numele meu mijlociu.

— Ești deosebit de plângăcios în seara asta.

Scărpinându-se pe obraz cu degetul mijlociu, Aren a ridicat o mână pentru a-l saluta pe soldatul care tocmai își terminase rondul în jurul perimetrului, apoi a pornit spre ușă.

— Aș putea la fel de bine să merg cu tine. În caz că renunți la jumătatea drumului și fugi spre confortul casei tale fițoase.

— Nu m-aș baza pe asta.

Într-adevăr, ploaia torențială i-a strecurat frigul în oase, iar vântul a tras de gluga mantiei lui Aren până când regele a renunțat să-și mai acopere capul. Au mers în tăcere o perioadă îndelungată, mai mult concentrați să își păstreze echilibrul pe pietrele alunecoase și pe noroi, străbătând stâncile cu vedere la mare. Muriseră destui de mulți soldați, dar, în ciuda șirului de zile de rahat pe care le avusese, Aren nu dorea să li se alăture.

Când au ajuns la primul punct de observație, au privit amândoi apele învolburate de furtună, până când, într-un final, Jor a spus:

— Ai avut dreptate să nu ataci ieri.

— Poate.

Gândurile lui Aren s-au îndreptat spre adunarea de la Eranahl, la chipurile dure ale Comandanților săi de Rond când au sosit, împleticindu-se printre evacuații care debarcau de pe navele lor, cu provizii și copii plângând peste tot. *Cea mai dezorganizată evacuare din istoria recentă*, auzise spunându-se de mai multe ori decât putea număra. Era înclinat să le împărtășească părerea.

— E de datoria consilierilor să te ia la întrebări. Au presat-o în mod constant pe mama ta, mai ales în legătură cu acest lucru. Ea a început să-și dea seama când dădeau sfaturi bune și când vorbea frica din ei, când să nu cedeze și când să accepte.

Aren și-a scos ocheanul și a cercetat întunericul în căutarea vreunei

lumini la orizont, însemnul vreunei nave.

— Crezi că am procedat corect când am ales să nu atac?

Se auzeau doar vuietul vântului și valurile care se izbeau de stâncile aflate dedesubt.

— Nu știu. Nu sunt sigur că există vreo alegere *corectă* în această situație, Aren. Toate drumurile duc la război.

Jor s-a sprijinit pe spate în mâini.

— Dar ce-i făcut e bun făcut, cel puțin în ceea ce privește bătălia care ne așteaptă. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă ușurez.

Bărbatul mai în vârstă a dispărut în liniște în junglă și apoi nu atât de în liniște și-a făcut treaba. Aren a rămas ghemuit pe stânci, vârându-și mâinile în buzunare pentru a le încălzi. Odată evacuarea în mare parte încheiată, poporul său a răspuns la apelul anual la arme; toți cei cu vârste cuprinse între cincisprezece și cincizeci de ani se aflau fie la posturile lor, fie în drum spre garnizoanele repartizate, singurele excepții fiind familiile cu copii mici, care au trimis doar un singur părinte. Trupurile apte luptau. Cei incapabili aveau alte roluri, fie că era vorba de sarcini de pază, fie de trimiterea semnalelor, organizarea de livrări de provizii sau gestionarea misiunii complexe de a se asigura ca fiecare dintre sutele de avanposturi să fie bine dotat.

În timpul Mareelor de Război, Ithicana nu avea civili. Ci o armată.

O armată care era furioasă că Amaridul îi prinsese cu pantalonii în vine pe ithicani în Serrith. O insulă care se întâmpla să fie sub comanda lui Aren.

A rememorat la nesfârșit adunarea Consiliului Mareelor de Război, gândindu-se la o sută de lucruri pe care le-ar fi putut face diferit. Pe care le-ar fi putut spune diferit.

— Am înțeles că ați suferit pierderi grele în urma bătăliei de pe Insula Serrith, Alteță, i-a răsunat în minte vocea Comandantului de Rond Mara. Asta e a doua oară când Amaridul v-a luat prin

surprindere, iar Mareele de Război abia au început. Se pare că drăguța fată maridriniană vă distrage *destul* de mult.

Toată lumea din încăpere se foise neliniștită, *Lara* fiind punctul nevralgic al adunării, nu pierderile suferite. Știau că Insula Serrith era aproape imposibil de apărat, proximitatea podului față de plajă permițând navelor să se ascundă sub el, în vreme ce lansau ambarcațiuni de asalt, ceea ce făcea ca distrugătoarele de nave să fie inutile. Era nevoie de forță brută și de pregătire pentru a rezista unui atac și, chiar și atunci, în condiții de ceață densă, soldații staționați acolo puteau avea la dispoziție doar câteva minute - timpul necesar pentru ca ambarcațiunile lungi să ajungă pe plajă - pentru a-și organiza apărarea. Ceea ce ar fi fost suficient, dacă soldatul de gardă nu ar fi adormit în post. O greșeală pentru care a plătit cu viața.

— Înțeleg că a fost cu Alteța Voastră când a avut loc atacul. În pod.

Nu avusese nicio șansă să păstreze secretul. Nu cu toți evacuații din Serrith acum în Eranahl. Bârfa se deplasa mai repede decât o furtună în Ithicana. Singura consolare a fost că Aster a întârziat la adunare. Dacă ar fi aflat Comandantul de Rond ce văzuse *Lara*, bătrânului ticălos i-ar fi explodat un vas de sânge.

— N-am intenționat niciodată să o țin închisă pe *Lara*. Știți cu toții asta.

Și totuși, nici nu intenționase să o ducă în pod sau ca ea să observe cum îl folosea armata lui în lupta cu inamicii.

Dar când a văzut-o îngrozită pe barcă, gâfâind și tremurând incontrollabil... Nu mai putuse îndura. Nu avea de gând să recunoască *asta* în fața acelor bărbați și femei căliți în războaie, al căror respect trebuia să-l câștige.

— Să-ți cunoaștem intențiile nu înseamnă să fim de acord cu ele. Maridrinienii sunt niște șobolani. Lasă unul în libertate și în curând toată Ithicana va fi infestată de ei.

— Maridrinienii sunt aliații noștri, a spus Ahnna de unde stătea în

capătul îndepărtat al unei machete ample a Ithicanei, cu mâna pusă protector pe Insula Southwatch.

Mara s-a strâmbat.

— În cel mai bun caz, maridrinienii sunt *partenerii noștri de afaceri*, Ahnna. Îi plătim pentru pace. Asta nu-i o alianță.

Dar ar putea fi, s-a gândit Aren înainte să intervină.

— Ne-au dat cincisprezece ani de pace fără să primească nimic în schimb, *Mara*. Și-au dovedit angajamentul față de tratat, iar acum a sosit timpul să o facem și noi.

— Dar cu ce preț?

Mara a fluturat mâna spre mijlocul hărții, unde se aflau machete de nave amaridiene pentru a reprezenta inamicul aflat la pândă. Amaridienii au atacat întotdeauna cu cea mai mare înverșunare Ithicana, în primul rând pentru că erau rivali în aceeași afacere: comerțul între continente. Navele comerciale amaridiene își asumau cele mai mari riscuri, traversând nordul și sudul chiar și în timpul sezonului furtunilor, comercializând îndeosebi mărfuri cu care Ithicana nu dorea să aibă de-a face. Maridrina se folosisese intens de serviciile lor. Până acum. Iar regina amaridiană intenționa în mod clar să își exprime nemulțumirea față de acest lucru.

— După ce se negociază condițiile cu Harendellul, vor verifica flota Amaridului, a spus Aren.

Pentru că în timp ce Amaridul ar putea risca să se certe cu Ithicana, să pornească un război cu vastul lor vecin era cu totul altceva.

— Harendellul a trimis deja după Ahnna?

Aren și-a simțit sora geamănă mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, evident agitată.

— Nu.

— Ați început negocierile comerciale?

— Nu încă.

Cu transpirația scurgându-i-se pe spate, Aren se străduia din

răsputeri să nu scrâșnească din dinți.

— Ceea ce nu-i surprinzător. Vor aștepta să vadă cum decurge pacea în sud înainte de a începe să emită pretenții.

— Nu miroase a pace.

Toată lumea s-a întors să-l privească pe comandantul Aster intrând în sală.

— Mie îmi miroase a război.

I-a înmânat lui Aren o scrisoare împăturită și sigilată cu ceară de culoarea ametistului, ștampilată cu emblema valco-ttană: două toiege încrucișate.

— Am dat peste curierul de corespondență în pod și m-am gândit să v-o aduc personal.

Vrei să spui că te-ai gândit să mă faci să o citesc în fața tuturor, s-a gândit Aren, rupând ceara cu mai multă forță decât era necesar. A citit cele câteva rânduri și s-a forțat să nu se strâmbe când a așezat foaia pe macheta care reprezenta Insula Midwatch. Împărăteasa din Valcotta era o femeie rezonabilă. Valcottanii erau oameni rezonabili. Dar urau Maridrina într-un mod aproape fanatic. Și reciproca era valabilă din partea maridrinienilor.

— Ei bine? a întrebat Mara în același timp în care Aster a izbucnit:

— Valcotta ne-a declarat război?

Cu ochii fixați pe pagină, Aren a citit:

— *Majestății Sale Regale, regele Aren Kertell, rege al Ithi-canei, conducător al Mărilor Furtunoase și stăpân al Podului.*

Toată lumea din sală părea să-și țină respirația, iar el știa de ce. Până astăzi, împărăteasa i se adresase întotdeauna cu „Dragul meu Aren, fiul iubit al prietenei mele, Dumnezeu să-i țină sufletul în pace”. Folosirea titlurilor sale *nu* era un semn bun.

— *Valcotta și Ithicana au relații de prietenie de mult timp...*, a continuat el.

— Prietenie care nu împiedică un raid când vremea e frumoasă, a

murmurat Jor din stânga lui Aren.

— Toți prietenii se ceartă din când în când, a spus Aster. Vreți să continuați, Înălțimea Voastră?

Aren a tușit.

— *Valcotta și Ithicana au relații de prietenie de mult timp și ne întristează teribil să aflăm că ai ales să trădezi această relație, luând poziție alături de Maridrina împotriva noastră.*

Cineva din încăpere a scos un fluierat slab, dar Aren nu și-a ridicat capul.

— *Ni se rupe inima să aflăm că draga noastră prietenă, Ithicana, îl sprijină acum pe dușmanul nostru de moarte în atacurile sale nedrepte împotriva pământurilor noastre. Și toți morții noștri se vor așterne la picioarele voastre.*

Nimeni nu a vorbit.

— *Puternică este dorința noastră de a ne menține prietenia cu Ithicana, însă această ofensă nu poate rămâne fără răspuns. Odată ce liniștea se va fi așezat peste noi, vom desfășura flotele astfel încât să ne împiedicăm inamicul, Maridrina, să ajungă la piețele voastre din Insula Southwatch, până când această alianță jignitoare va fi ruptă.*

A fost împiedicat să citească mai departe, deoarece atât Aster, cât și Mara au izbucnit în râs, o mare parte din sală rezonând cu ei.

— Până la urmă, ne surâde norocul, a reușit în cele din urmă să rostească Aster. Silas a crezut că e atât de inteligent!

A crezut că a reușit să smulgă de la noi singurul lucru pe care nu am vrut să-l dăm, dar nici el, nici Maridrina nu vor vedea nicio parte din acesta.

Aren nu a râs atunci și cu siguranță nu râdea nici acum. Smuls din gânduri de trosnetul unei crengi, s-a întors să-l privească pe Jor ieșind din nou pe stânci, în timp ce-și lega centura.

— Vânturile se întetesc. Furtuna se va dezlănțui și mai puternic înainte să-și dea ultima suflare. Amaridul va trebui să ia o pauză de

câteva zile și abia apoi să vină să verse sânge, a rânjit bătrânul soldat la Aren. E un moment prielnic pentru tine să te duci să petreci ceva timp cu încântătoarea ta soție. Începe să se atașeze de tine, îmi pot da seama.

— Ți-ai dat seama de toate astea în timp ce te răhățeai?

— Atunci gândesc cel mai bine. Acum du-te! Termin eu rondul.

Ridicându-se în picioare, Aren și-a îndreptat privirea în direcția casei sale, apoi a clătinat din cap. Lara ar fi trebuit să fie primul pas spre un viitor mai bun pentru Ithicana. Dar cu Amaridul pe cale să pornească războiul și cu Valcotta care făcea tot posibilul să distrugă tratatul, un viitor mai bun nu mai părea un vis.

Părea o iluzie.

21. LARA

LARA ÎȘI SPRIJINEA bărbia pe antebrațe, cu un ochi ațintit asupra strălucirii vagi din est și cu celălalt asupra ithicanilor grupați în luminișul din fața cazărmii. Pe ceafă i se prelingeau picăturile de ploaie, însă, după trei nopți petrecute spionând de pe acoperișul structurii mari de piatră, abia dacă mai acorda importanță umezelii înăbușite.

În ultimele zele, populația din Midwatch crescuse de patru, dacă nu chiar de cinci ori, după ce li s-au alăturat bărbați și femei sosiți cu barca. Erau civili, sau cel puțin fuseseră până când începuseră Mareele de Război, dar a-i numi astfel părea greșit, deoarece au adoptat rutina eficientă din Midwatch cu o ușurință exersată. Chiar și cel mai tânăr dintre ei, care nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, părea să fi ajuns complet antrenat.

Totuși, ofițerii superiori - toți soldați de carieră în Midwatch - i-au trecut prin exerciții după exerciții, zi și noapte, nelăsând nimic la voia întâmplării. Și orice se întâmpla în orele de la miezul nopții, Lara trebuia să vadă.

Să se furișeze din conacul de pe Insula Midwatch nu era o mare provocare, în ciuda numărului de gărzi pe care Aren le avea acum postate în jurul casei. Pe de o parte, le câștigase cât de cât încrederea, după ce a salvat viața regelui lor în timpul bătăliei de pe Insula Serrith, așa că nu se mai așteptau să facă ceva periculos. În al doilea rând, norii de la furtunile de ploaie au întunecat simțitor nopțile, oferindu-i o acoperire perfectă. Și în al treilea rând, ithicanii erau distrași de ceea ce ei percepeau ca fiind o amenințare mult mai mare decât o tânără care se scaldă într-un izvor termal: Amaridienii.

Flota a rămas în largul coastei ithicane, dar nu au mai fost atacuri

de la cel din Serrith. Eli, principala sursă de informații a Larei, îi spusese că este puțin probabil ca ei să acționeze înainte ca vremea să se însenineze. Apele erau puțin adânci, pline de stânci și bancuri, precum și de capcanele defensive construite de ithicani, pentru care regatul era faimos. În plus, vânturile imprevizibile și vizibilitatea redusă făceau ca atacul în timpul unei furtuni să nu fie o idee bună.

Dar furtuna nu avea să dureze la nesfârșit, iar Midwatchul fierbea în anticiparea bătăliilor ce urmau să aibă loc. Un context ce servea scopurilor Larei.

Capul îi era deja plin cu ceea ce descoperise în timpul ieșirilor cu Aren dincolo de hotarele insulei, iar în ultimele trei nopți obținuse și mai multe informații. Din postul ei, aflase multe despre modul în care era patrulat podul, pe dinăuntru și pe dinafară, unde erau amplasate santinelele de pe insulele din jur și ce semnale foloseau pentru a comunica cu Insula Midwatch, care părea să funcționeze ca un punct de control central pentru această zonă din Ithicana. De asemenea, aflase despre explozibilele pe care le întrebuițau ca să doboare navele inamice, trase cu săgeți, lansate cu distrugătorul de nave sau ocazional plantate manual sub acoperirea nopții, dacă poveștile pe care le auzise pe furiș erau adevărate.

Îi urmărise cum se antrenau în ploaie, la lumina slabă a felinarelor, pentru a evita să fie văzuți de pe apă. Lupte corp la corp, cu săbiile și cu arcul; până și cei mai slabi dintre ei erau cât de cât pricepuți. Cât despre cei mai buni dintre ei... ei bine, nu ar fi vrut să se confrunte cu cei mai buni dintre ei decât dacă ar fi fost într-adevăr nevoită. Aveau numai arme de calitate, toți fiind înarmați până-n dinți, iar garnizoana deținea suficiente provizii cât să furnizeze rezerve.

Insula Midwatch reprezenta doar o piesă din puzzle, dar dacă acesta era standardul la care se ridica Ithicana, atunci ceea ce Serin și ceilalți maestri le spusese Larei și surorilor ei despre faptul că Ithicana este impenetrabilă - fusese alarmant de exact.

Dar în ceea ce privește restul informațiilor oferite despre Ithicana...

Lara le punea la îndoială. Se întreba ce era adevărat și ce era minciună, pentru că era imposibil ca toți cei implicați să fi fost sinceri cu ea. Nu când fiecare își însușea rolul victimei și nimeni pe cel al agresorului.

Cineva o mințea.

Sau toată lumea o făcea. Dându-și înapoi o șuviță de păr umed de pe față, Lara și-a dorit, nu pentru prima dată, să i se fi permis să-și petreacă timp departe de complex. Tot ce știa provenise din cărți și de la maestrul ei. În afara luptei, se simțea ca o elevă care studiază lumea, dar nu părăsește niciodată biblioteca. Era o constrângere, una pe care i-o adusese în vedere de mai multe ori lui Serin, spre nesfârșita lui iritare.

— *Nu merită riscul!* se răstise el. *Nu ar fi nevoie decât de o singură greșală din partea ta și toată munca noastră ar fi distrusă. Merită dorința ta pentru o escapadă pierderea singurei șanse pe care o are Maridrina de a scăpa de sub robia Ithicanei?*

Nu aștepta niciodată un răspuns, ci doar o plesnea peste față și îi spunea:

— *Reamintește-ți care îți este scopul!*

Maestrul Erik îi dăduse un alt răspuns când insistase.

— *Tatăl tău este un bărbat care trebuie să dețină controlul, gândăcelule,* spusese el, *trecând o piatră de ascuțit în sus și în jos pe o lamă. Aici poate controla fiecare variabilă, dar acolo -își folosește lama pentru a arăta spre deșert - adevăratul control trece chiar și dincolo puterile unui rege. Necesitatea ți-a modelat astfel viața, fata mea. Dar nu va fi așa pentru totdeauna.*

Cuvintele lui o înfuriaseră la vremea respectivă, un vag non-răspuns, în opinia ei copilăroasă, dar acum... Acum se întreba dacă nu cumva răspunsul lui avea mai multă profunzime decât își dăduse seama atunci.

Acum se întreba dacă nu cumva variabila pe care tatăl ei își dorise

cel mai mult să o controleze era ea.

Ușa principală a cazărmii s-a deschis și s-a închis sub ea, iar atenția Larei a fost atrasă de o siluetă înaltă care a ieșit din clădire. Avea gluga trasă împotriva ploii, veșminte identice cu cele ale oricărui alt soldat, dar ea a știut instinctiv că era Aren. Există ceva în legătură cu pasul lui. Cu felul în care își ținea umerii. O urmă de mândrie ce radia din el în timp ce-și analiza trupele. Și încă ceva pe care nu reușea să-l numească...

Știa că informațiile primite de la tatăl ei și de la Serin despre regele Ithicanei erau minciuni, deși înțelegea de ce. Era mai ușor să înjunghii un demon pe la spate, însă infinit mai greu să trădezi un bărbat ale cărui acțiuni și alegeri erau conduse de dorința de a face tot ce e mai bine pentru poporul lui. Dar mai știa și că țara ei și Ithicana se aflau într-un balans periculos, că exact ceea ce ar fi salvat-o pe una ar fi osândit-o pe cealaltă. Bunăstarea poporului ei era prioritară pentru ea, misiunea ei era să îi ofere singurul lucru care i-ar fi asigurat viitorul. Și din acest motiv, Aren nu va putea fi niciodată altceva pentru ea decât dușmanul.

Aren s-a apropiat mai mult de soldații care se antrenau, pentru a-i spune ceva femeii care conducea exercițiile, iar Lara s-a aplecat înainte ca să tragă cu urechea. Când s-a mișcat, câteva crengi și frunze au alunecat de pe acoperișul cazărmii, aterizând cu o bufnitură pe pământ.

Într-o fracțiune de secundă, Aren s-a răsucit pe călcâie, ducându-și mâna spre arma prinsă de centura de la brâu, în timp ce cu cealaltă și-a dat jos gluga. Lara a încremenit. Îmbrăcată în haine negre, era ascunsă în întunericul de pe acoperiș. *Dacă nu cumva* cineva ar fi ridicat un felinar ca să investigheze sursa zgomotului.

Cu vârful bocancului, Aren a împins crengile și frunzele căzute. Lara i-a poruncit în tăcere să se uite în altă parte. *Nu e nimic. Doar frunziș smuls de vânt. Se întâmplă de o sută de ori pe zi.* Dar totodată era conștientă că un al șaselea simț îi spunea lui Aren că ceva nu era în

regulă.

— Să aducă cineva un felinar aici! Și o scară. Cred că iar avem șerpi pe acoperiș.

Cu pulsul vâjâindu-i în urechi, Lara s-a dat ușor înapoi și s-a prins cu degetele de piatra vâscoasă pe care stătea. Aren putea să audă chiar și cel mai mic zgomot, dar dacă nu se mișca repede...

În depărtare a răsunat un corn, iar ithicanii - inclusiv Aren - s-au oprit din ceea ce făceau și s-au întors în direcția apei. Un alt corn a spulberat liniștea nopții, de data asta mai aproape, moment în care Aren a dat hotărât din cap.

— Amaridienii s-au pus în mișcare!

A început să strige ordine, dar Lara nu-și putea permite să stea să asculte. Se apropiau zorii și avea nevoie de acoperirea nopții pentru a se întoarce neobservată la conac. Și trebuia să fie înăuntru până la răsăritul soarelui, altfel absența ei ar fi fost observată.

Alunecând prin spatele cazărmii, a sărit și s-a prins de o creangă care chiar trebuia tăiată. În scurt timp s-a întors în adăpostul oferit de junglă. Folosind traseul pe care și-l făcuse în prima noapte, a tăiat-o spre poteca ce ducea în sus spre conac, mișcându-se cât a îndrăznit de repede pe pământul noroios.

Gorrick și Lia păzeau exteriorul, însă ea a ocolit în liniște zona, până când a găsit un loc ferit de ochii celor doi și a escaladat zidul, după care s-a târât pe acoperiș și a sărit în curte. Intrând silențios prin fereastra întredeschisă, și-a curățat iute cizmele și hainele de noroi, punându-le la loc în dulap, unde se puteau usca fără să atragă atenția.

S-a auzit o bătaie în ușă și încuietoarea a zăngănit.

— Înălțimea Voastră? E dimineață.

Taryn. Femeia era ca un afurisit de ceasornic. De când cu eșecul de a o supraveghea, pe durata șederii la la Nana, Taryn intenționa să se reabiliteze supraveghind-o pe Lara ca un șoim. Dormea pe holul din fața ușii ei, însă ar fi dormit chiar lângă pat, dacă Lara nu ar fi

subliniat cu blândețe că sforăitul lui Taryn rivaliza cu cel al furtunilor la nivel de volum.

Dacă nu răspundea, probabil că femeia ar fi spart ușa.

— Vin!

Aruncând pe ea un halat și înfășurându-și un prosop în jurul părului, Lara a tropăit pe podea și a deschis ușa.

— S-a întâmplat ceva? Am auzit cumva un corn?

— Amaridul, a răspuns vag Taryn, apoi ochii i s-au îngustat. De ce ai noroi pe față?

— Tocmai mă spălam. Anumite noroaie sunt bune pentru piele. Curăță porii.

— Noroi?

Taryn s-a încruntat, evident neîncrezătoare, apoi a clătinat din cap, trecându-și o mână obosită peste ochi înainte să intre în cameră și să o verifice.

— Ți-am spus să nu lași fereastra deschisă! Vrei să te trezești cu un șarpe sub pătură?

— Abia acum am deschis-o, a mințit Lara. Era înăbușitor aici.

— A trecut furtuna, așa că poți ieși în curte, dacă vrei aer curat, a zis Taryn, uitându-se sub pat, apoi a tras la loc cuvertura și a înjurat, făcând câțiva pași înapoi. Ce ți-am spus eu?

Un șarpe mic, negru cu dungi galbene, era încolăcit în mijlocul patului, șuierând furios la ele. Bombănind, Taryn a pășit pe hol și a strigat după Eli, care a apărut câteva momente mai târziu, cu un băț lung, prevăzut cu un ochi de frânghie la un capăt. Băiatul a prins cu îndemânare creatura, bucla strân-gându-i-se în jurul gâtului, apoi a plecat la fel de repede cum venise, cu șarpele în laț.

Se pare că Lara trebuia să adauge la rutina ei *verificarea camerei de șerpi*, când se întorcea dintr-o misiune de recunoaștere.

Deși nu prea mai erau multe de aflat de pe acoperișul cazărmii. Sau din Midwatch. Era un loc aproape de nepătruns, cu excepția cazului în care tatăl ei ar fi putut trimite pe cineva înăuntru. Dar

Lara intenționa să fie de mult plecată când invada Maridrina, pentru că soldații tatălui ei ar fi reprezentat un pericol la fel de mare ca ithicanii, odată ce aceștia din urmă își vor fi dat seama că îi trădase. Prin urmare, trebuia să găsească un alt punct de intrare în afară de Midwatch, pe care tatăl ei să-l folosească.

— O să-ți bat în cuie fereastra.

Taryn s-a dat la o parte, astfel încât mătușa lui Eli să poată intra cu tava pentru mic-dejun, care a fost lăsată pe măsută.

— Altfel încep să-l încui pe Vitex aici cu tine noaptea. Gândul de a dormi cu motanul uriaș a îngrozit-o pe Lara.

— O s-o țin închisă. Promit!

Luând loc la masă, Lara a umplut două farfurii cu mâncare, apoi i-a făcut semn celeilalte femei să i se alăture, amândouă bând îndelung din cafeaua aburindă. Deveniseră din ce în ce mai apropiate în timpul petrecut împreună, Taryn fiind o persoană ușor de agreat, într-un mod care îi amintea Larei de surorile ei.

— A atacat Amaridul?

— Nu încă. Știu că nu mai au elementul-surpriză, așa că vor căuta puncte vulnerabile.

— Aren este...

— Va fi pe apă, asigurându-se că nu avem puncte vulnerabile. De ce? a întrebat Taryn, rânjind. Ți-e dor de el?

Amuzată, Lara a pufnit, o reacție care putea fi interpretată în ambele sensuri, dar roțițele i se învârteau în cap. Cu Aren plecat însemna că nu mai exista nimeni în Midwatch care să-i spună *nu*.

— Voiam să-l rog ceva...

— Oh?

— Vreau să mă obișnuiesc să fiu pe apă.

Taryn s-a oprit din mestecatul unei bucăți de șuncă, apoi a înghițit.

— Mareele de Război nu sunt chiar perioada ideală pentru a naviga fără scop, Lara.

Lara a lovit-o ușor sub masă cu piciorul.

— Știi asta. Mă gândeam că aș putea sta într-o barcă în golf. Așa, poate că până la sfârșitul Mareelor de Război, mă voi fi adaptat la apă suficient încât să mă pot aventura mai departe, fără să-i supun pe toți la vărsăturile mele.

Taryn a mai luat o bucată de carne, încruntată.

— Mulți vin și pleacă în acest moment...

— Mai există o altă locație care ar fi mai potrivită? Nu vreau să vă stau în cale.

Și dacă ar exista un alt punct de debarcare pe insulă, poate unul cu mai puține mijloace de apărare, i-ar putea atenua nevoia de a găsi o altă intrare în pod.

— Niciuna cu o plajă adecvată. Lara a oftat, dezamăgită.

— Doar că mă simt atât de captivă aici! Vreau să văd mai mult din Ithicana, dar cu răul meu de mare și cu... frica mea, pare imposibil.

Captivă, așa cum se simțea și Taryn. Limitată în ceea ce privește locul unde ar putea merge și ce ar putea face din cauza circumstanțelor. Lara și-a dat seama că vorbele ei au lovit în plin, când Taryn a lăsat furculița jos, cu ochii distanți și căzută pe gânduri.

— Presupun că am putea să încercăm vreo oră și să vedem dacă are cineva ceva de obiectat.

Lara a zâmbit larg.

— Lasă-mă să mă spăl de resturile de noroi de pe față și apoi putem pleca!

Trei ore mai târziu, cele două stăteau într-o canoe care se clătina, Lara încercând să urmărească tot ce se întâmplă în golf, în timp ce se apleca periodic peste margine pentru a-și goli măruntaiele.

Taryn o dusesse la o altă clădire, nu departe de cazarmă, plină cu o varietate de ambarcațiuni care nu erau folosite în acel moment. Ea alesese o canoe mică, în care nu încăpeau mai mult de două

persoane, atât de veche, încât abia dacă părea să reziste pe mare. Nu i-ar fi lipsit nimănui. În vreme ce o cărau pe plajă, Lara se gândea cum ar putea să o ascundă pentru o eventuală fugă.

Și-a proptit antebrațele pe marginea canoei, cu privirea fixată pe lanțul care proteja gura de intrare în golf, înălțându-se astfel încât navele să poată transporta mărfurile de la debarcader la țărm. Lăzi cu alimente, provizii și arme, toate venind de la Harendell. Erau cuști cu găini cloncănitoare, trei porci vii și o duzină de bucăți de carne de vită.

Sunetele de corn păreau să se audă încontinuu, succesiuni de semnale care transmiteau nenumărate mesaje diferite, ținând cont de diversele reacții stârnite. În plus, nu puteau fi imitate de un soldat maridrinian neinstruit. Lara bănuia că tatăl ei ar trebui să recruteze muzicieni, dacă ar dori să întoarcă această formă de comunicare în avantajul său. Luând o gură dintr-o canistră de apă, Lara și-a masat tâmpla îndurerată, dornică să asculte notele și să încerce să memoreze tiparele și răspunsurile, deși ar fi avut nevoie de zile, probabil de săptămâni întregi de ascultare și observare, ca să le poată decodifica.

Canoea se învârtise, așa că acum se afla cu spatele spre stâncile care apărau golful de mare, însă i-a atras atenția zăngănitul lanțului și s-a întors să vadă cum pe acolo intră o serie de corăbii. Ochii ei l-au găsit imediat pe Aren pe una dintre ele.

Și ochii lui au găsit-o pe ea.

L-a privit schimbând câteva cuvinte cu Jor, apoi corabia și-a modificat cursul dinspre plajă spre micuța canoe a Larei. Stând în picioare, Aren se ținea de catarg când cele două bărci au ajuns una lângă alta.

— Presupun că există o explicație fascinantă pentru asta? Taryn s-a ridicat pe canoea care a început din nou să se clatine, iar stomacul Larei s-a revoltat numaidecât.

— Alteța Sa e de părere că practica o va vindeca de răul de mare.

— Și cum a mers până acum?

Taryn a arătat spre bancurile de peștișori care înconjurau barca, însă Lara a simțit cum i se încălzesc obrajii când amândoi au râs pe seama ei.

— Du-te și odihnește-te, Taryn! a spus Aren. O să preiau eu pentru o vreme.

Inima Larei a tresărit când regele Ithicanei s-a așezat pe bancheta din fața ei. A așteptat până când cealaltă barcă a ajuns aproape de plajă înainte să o întrebe:

— De ce, mai exact, te supui singură acestei suferințe deosebite?

Lara se uita fix la fundul canoei, care prindea puțină apă printr-o crăpătură mărunță, pe care ar trebui să o astupe.

— Pentru că, dacă nu învăț să stăpânesc marea, nu voi putea să merg nicăieri cu tine.

— Să o stăpânești?

Aren s-a aplecat înainte, iar ochii Larei s-au fixat, din proprie inițiativă, pe gura lui, căldura urcându-i-se în obraji când și-a amintit de senzația buzelor lui pe ale ei.

— Poate că tolerat e un cuvânt mai bun, a murmurat ea, observând o zgârietură urâtă pe interiorul antebrațului său. Ești rănit!

— Nu-i nimic. Am avut o altercație cu o piatră, iar piatra a ripostat.

O parte din ea se temea să se apropie mai mult de el, fiind deja conștientă că în prezența lui nu mai vedea și nu mai auzea ceea ce se întâmpla în jurul lor. Dar, și-a spus în gând, tot el era și cheia pentru a descoperi mai mult din Ithicana, iar asta reprezenta o parte necesară a planului ei.

— Lasă-mă să mă uit!

Aren a micșorat distanța dintre ei, desfăcându-și piesa de armură care îi proteja partea din spate a brațului.

— Vezi? Nimic grav.

— Ar trebui să fie totuși bandajat.

Nu era nevoie să fie bandajat. Amândoi știau asta. Dar asta nu a împiedicat-o pe Lara să-i ia încheietura mâinii. Și nici nu l-a împiedicat pe Aren să-i ofere unguent și o rolă de pânză. Când o serie de valuri mai mari a legănat barca, genunchiul lui i-a lovit din lateral coapsa, trimițându-i o săgeată de foc în tot corpul și umplând-o cu o senzație care îi distrăgea în mod categoric atenția.

Forțându-se să se concentreze asupra rănii, Lara a curățat-o, a uns cu unguent petele învinețite, apoi a înfășurat cu atenție bandajul, dar era imposibil să nu observe cum respirația lui îi flutura șuvițele de păr rătăcite pe frunte. Felul în care mușchii antebrațului i se flexau când se mișca. Felul în care cealaltă mână i-a atins în treacăt șoldul, când a apucat marginea canoei.

— Ai cunoștințe aprofundate despre arta vindecării.

— Orice idiot poate înfășura un bandaj în jurul unui braț.

— Mă refeream mai mult la ce ai făcut în Serrith. Lara a ridicat din umeri, legând pansamentul.

— Toate femeile din Maridrinia trebuie să fie capabile să-și repună soții pe picioare. Am primit pregătirea adecvată.

— A exersa cusături pe o pânză nu-i același lucru cu a trece un ac și o ață prin pielea sângerândă a unei persoane. Aproape că am leșinat prima dată când a trebuit să o fac.

Lara a zâmbit și a desfăcut nodul bandajului, nemulțumită de el.

— Femeile nu-și permit luxul unui asemenea moft, *Alteța Voastră*.

— Eviți întrebarea, *Alteța Voastră*.

Tonul lui era prietenos, cu o notă de tachinare, dar Lara a simțit și o notă ascunsă de seriozitate, ca și cum el ar fi căutat o minciună.

— Surorile mele și cu mine am exersat pe servitori și gărzi, ori de câte ori exista o rană. Pe cai și cămile, de asemenea.

Acesta era adevărul. Însă nu i-a spus că pregătirea propriu-zisă venea din încercarea de a salva viețile războinicilor valcottani, cu

care ea și surorile ei au luptat pe terenul de antrenament. Fusese un mod diabolic de a învăța. Într-o clipă, încerca să ia viața unui om. În următoarea, încerca să o salveze. Doar pentru a o lua din nou.

— E o abilitate utilă pe aici. Asta dacă ești dispusă s-o folosești.

Fixând bucata de armură peste bandaj, i-a atins în treacăt palma, iar el și-a strâns degetele în jurul alor ei. Lara și-a pierdut șirul gândurilor.

— Voi ajuta atât cât pot. E și poporul meu acum. Expresia lui s-a îmblânzit.

— Da, este.

Au tresărit amândoi când ceva s-a izbit brusc de canoe. Lara a ridicat privirea și l-a văzut pe Jor stând într-o barcă lângă ei, cu vâsla în mână.

— Ești gata?

— Pentru ce?

Bărbatul mai în vârstă i-a aruncat o privire nedumerită.

— Sunetele de corn, Aren. Amaridul se îndreaptă spre sud. Lara nu auzise niciun sunet de corn. Nu văzuse cealaltă canoe apropiindu-se. Nu observase nimic în timp ce-i bandaja nenorocitul de braț. Și se pare că nici el.

Aren a coborât din canoe și s-a urcat în cealaltă ambarcațiune, lângă Jor, apoi s-au îndreptat spre intrarea în golf. Lara s-a uitat după ei, strigând în cele din urmă:

— Cum se presupune că ar trebui să mă întorc la țărm?

— Ai o vâslă! a strigat el înapoi, cu un zâmbet sălbatic pe chip, cu vântul fluturându-i părul. Folosește-o!

Din acel moment, a luat naștere o rutină: Lara și Taryn coborau după micul-dejun pentru a naviga, indiferent dacă ploua sau era soare. La început, a fost groaznic. Balansul neîncetat, în sus și în jos, îi făcea capul să se învârtă și stomacul să se revolte, dar, treptat, starea de rău a început să se atenueze, la fel și frica pe care o simțea când

părăsea uscatul și urca în barcă.

Atacurile erau nesfârșite, iar sunetele de corn, atât de constante, încât părea un cântec nesfârșit de război. Aren și soldații lui se mișcau în permanență, alungând invadatorii, întărind apărarea și asigurându-se că nenumăratele posturi de observație și avanposturi erau aprovizionate. Deseori, expedițiile lor se transformau în confruntări, iar corăbiile se întorceau pline de femei și de bărbați răniți, cu fețele camarazilor lor trase și epuizate.

Cei mai grav răniți dintre ei mergeau la cei doisprezece vindecători staționați în Midwatch, dar cei care aveau nevoie doar de copci sau bandaje erau lăsați în barca Larei, pentru ca ea să se ocupe de ei. Cel mai adesea, unul dintre pacienții ei era Aren, și acesta era singurul moment în care Taryn o părăsea.

— Încep să mă întreb, a spus ea în timp ce aplica o lipitoare pe umflătura de pe obrazul lui, zâmbind când el s-a ferit de creatură, dacă încerci în mod intenționat să te rănești sau dacă ești doar foarte neîndemânatic.

Aren s-a crispat când ea a scos o altă lipitoare din borcan.

— Există o a treia opțiune?

— Nu te mișca!

Lara i-a aplicat lipitoarea așa cum îi arătaseră vindecătorii, minunându-se de felul în care umflătura de pe obraz i s-a redus aproape instantaneu, creaturile bombate căzând în mâinile ei când terminaseră. Pe lângă provizii, vindecătorii insistaseră să i se dea și o barcă mai potrivită, astfel că a dus micuța canoe înapoi la doc. Se furișa noaptea pentru a muta treptat ambarcațiunea în ascunzătoarea pe care o alesese lângă una dintre stânci, împreună cu mai multe provizii furate, care să îi înlesnească evadarea la momentul potrivit.

— Se pare că te descurci mai bine cu apa.

— Nu mi se mai face rău. Deși presupun că ar putea fi diferit în larg, unde valurile sunt mai mari.

— Poate că într-o zi vom testa teoria.

Într-o zi. Adică nu prea curând. S-a străduit din răspuțeri să nu se încrunte, pentru că rămăsese fără idei pentru a-l cuceri. Îi stârnise dorința trupească, asta era clar după felul în care își plimba ochii pe decolteul desfăcut al tunicii ei. Să-i câștige încrederea, însă, se dovedea a fi o provocare mai dificilă.

Crezuse, pentru o vreme, că asta se datora faptului că mariajul lor încă nu era consumat. Că poate el avea nevoie de acest pas, înainte să-i ofere cheile metaforice ale regatului, dar apoi a respins gândul. Luând în considerare comentariile pe care le auzise de la soldații lui, Aren nu era lipsit de experiență cu femeile, așa că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât iscusință în dormitor pentru a-l face să se îndrăgostească de ea. Și ar fi fost nevoie de mai mult decât să se îndrăgostească de ea pentru a-l face să aibă încredere în ea.

Pentru că oricât de mult ar fi ajuns să țină la Lara, își iubea mai mult poporul. Încrederea lui ar fi venit doar dacă ar fi crezut că ea era la fel de loială poporului său așa cum era el.

— Mă îndoiesc că lipitoarea merită atâta atenție din partea ta.

Vocea lui Aren a smuls-o pe Lara din gândurile ei și tânăra a clipit de câteva ori, dintr-odată conștientă că se uitase fix, pentru prea mult timp, la creatura care i se zvârcolea în mână.

— Tocmai ți-a redat chipul arătos, așa că poate ar trebui să le arăți puțină recunoștință.

Aren a zâmbit, iar Lara și-a dat seama ce spusese. Cu toți ceilalți era strategică, dar Aren o tulburase. Când era prin preajmă, lucrurile aveau un fel de a-i scăpa de sub control.

— O să plouă în seara asta. M-am gândit că aș putea profita de ocazie pentru a lua o cină adevărată la conac. Cu tine.

Lara a simțit cum fața îi ia foc și în piept i se dezlănțuie o furtună.

— În seara asta? El și-a întors privirea de la ea.

— Abilitatea mea de a prezice vremea are limitele sale. Dar da,

seara asta pare promițătoare.

Spune da! a strigat vocea ei lăuntrică. *Fă ceea ce trebuie să faci!*

Cu excepția faptului că a fi singură cu el... Lara nu știa ce avea să se întâmple. Sau, mai degrabă, știa și voia să evite cu orice preț deznodământul. Nu pentru că nu ar fi vrut să o sărute, deoarece își dorea. Și nu pentru că nu voia ca el să îi smulgă hainele de pe ea, deoarece, Dumnezeu, își imaginase asta de mai multe ori.

Ci pentru că *îl dorea* cu adevărat și trebuia să evite o asemenea situație, pentru că a-l trăda avea să fie deja destul de greu.

Au răsunat sunetele de corn, iar de data aceasta, ritmul își pierduse muzicalitatea, preschimbat într-un bubuit neliniștitor, care îi zgâria urechile. Aren s-a încordat, deodată atent.

— Ce este? l-a întrebat ea.

— Aela.

— Cine?

— E una dintre insulele aflate sub supravegherea Kestarkului. E atacată.

— Kestark?

— Garnizoana de la sud de noi.

Ochii îi erau distanți și asculta cu atenție.

— Dar avanpostul din Aela cere ajutorul Insulei Midwatch. Soldații se revărsau deja pe plajă, împingând bărcile în apă. La auzul mai multor sunete de corn, Aren a pălit.

— Ce se întâmplă?

— Distrugătorul lor de nave este blocat.

S-a ridicat în picioare, făcând un gest către gărzile sale, care vâsleau cu putere spre ei.

— Avanpostul va fi nimicit. Amaridienii vor cuceri insula și va fi un coșmar să îi scoatem de acolo.

Mintea Larei lucra cu repeziciune, căutând un plan chiar în timp ce acesta se forma. L-a prins de mână.

— Ia-mă cu tine! Dacă sunt răniți, pot ajuta.

— Pentru asta avem vindecători.

— Cinci dintre ei sunt în altă parte, iar doi sunt la rândul lor răniți. Mai rămâi doar cu cinci pe care să-i iei cu tine. Nu vor fi destui pentru a face față unui măcel!

— Vor veni și alții.

Barca era la doar câțiva metri distanță. Avea doar câteva secunde să-l convingă.

— Și câți dintre oamenii tăi vor muri până să ajungă?

Și-a strâns degetele în jurul alor lui.

— Îi pot ajuta.

Nehotărârea i se răsfrângea pe chip, apoi Aren a dat din cap.

— Urmează ordinele! Fără discuții.

Când cealaltă barcă a venit lângă el, Aren a ridicat-o pe Lara și a luat și cutia cu provizii.

— Porniți! a strigat el.

Vâslele îi îndreptau spre deschizătură, cu lanțul deja ridicat, cu oceanul însemnat de valuri albe în larg. Sălbatic și imprevizibil. Lara stătea pe fundul bărcii, un fior de teamă șerpuindu-i în jos pe spinare.

— E timpul să-ți punem experimentul la încercare, a spus Aren când au trecut printre stâncile impunătoare, nava clăti-nându-se și plonjând în momentul în care au ajuns în largul mării.

— Spre Aela! a răcnit Jor. Să le dăm acestor amaridieni o porție din oțelul de Midwatch!

— Spre Aela!

Soldații de pe celelalte nave au repetat mantra, iar în spatele lor, cornii au răsunat peste apă. N-au dat glas undei melodice a unui semnal, ci unei explozii violente de furie.

Unui strigăt de luptă.

22. LARA

BĂRCILE PĂREAU CĂ abia ating apa în timp ce alunecau pe mare, împinse de un vânt puternic din nord, care le umfla pânzele. Lara își simțea inima în gât, dar, cu greața sub control, a reușit să studieze podul cât urmau structura lungă, uriașă și cenușie spre sud, observând iscoadele cocoțate deasupra și strălucirile ochanelor de pe insulele situate de fiecare parte.

— Cât mai e până ajungem în Aela? a strigat ea peste vânt.

— Nu mult, a răspuns Aren. Cele mai apropiate detașamente din Midwatch vor fi deja acolo.

Timpul părea să zboare și, totodată, să se târască. O mie de detalii îi asaltau mintea, iar inima a început să-i bată mai repede, trecând la ritmul alert, dar constant, pe care îl avea întotdeauna înainte de luptă. *Nu ești aici ca să lupți, și-a reamintit ei înseși. Ești aici ca să observi, sub pretextul ajutorului acordat vindecătorilor, nimic mai mult.* Vorbele nu i-au temperat deloc nerăbdarea.

Când au ocolit un turn de calcar imens, toți ithicanii și-au scos măștile de la centuri ca să și le pună peste chipuri. Și-au așezat armele la îndemână. Au devenit atenți.

Apoi Lara a zărit-o.

Nava era mai mare decât oricare alta pe care o văzuse până atunci, o monstruozitate cu trei catarge, la fel de înaltă ca podul în sine. A distins steagul amaridian și nenumărați soldați care se înghesuiau pe punte. În spatele corabiei, o jumătate de duzină de bărci lungi se îndreptau spre o plajă îngustă, cu nisipul îmbibat de sânge, pe care se desfășura o bătălie.

A văzut rapid motivul pentru care amaridienii aleseseră Insula Aela, dincolo de ancorarea relativ ușoară oferită de plajă. La

marginea vestică a insulei exista un ponton, iar podul se curba spre interior înainte de a se întoarce spre mare. Iar dacă ithicanii luptau atât de aprig pentru a-l apăra, putea paria că acel ponton avea o deschidere la bază.

— Câți oameni sunt pe corabia aia?

— Patru sute, a răspuns Jor. Poate puțin mai mulți.

— Și noi?

Nimeni nu a răspuns.

Aren a prins-o de mână pe Lara, trăgând-o aproape.

— Vezi linia aia formată din stânci și copaci? a întrebat-o el, arătând cu degetul. Vă vom duce pe tine și pe ceilalți vindecători dincolo de aceasta. Rămâi acolo și răniții vor fi aduși la tine, ai înțeles?

— Da.

A strâns-o mai tare de mână.

— Ține-ți gluga ridicată, pentru ca amaridienii să nu te recunoască! Și dacă lucrurile merg prost, du-te cu ceilalți vindecători! Ei știu cum să se retragă.

Iar Lara era sigură că aveau să se retragă în pod. Dar obținerea informației nu merita viața lui Aren. Inima nu îi mai bătea constant, ci părea o fiară sălbatică și înnebunită.

— Nu permite ca lucrurile să meargă prost! a șoptit ea. Am nevoie să câștig.

Dar Aren striga deja ordine.

— Aduceți bărcile lungi! Restul, mergeți pe plajă! Bărcile au flancat nava enormă, săgeți trase din ambele părți întunecând cerul. Aren a îngenunchat în barca de lângă ea, golindu-și tolba în spatele amaridienilor care se cățarau în ambarcațiuni, ale căror cadavre se prăbușeau în apă. Pe Lara o mâncau degetele să înșface o armă, să lupte, dar s-a forțat să se ghemuiască pe fundul bărcii, tresărind de fiecare dată când o săgeată se lovea de lemnul gros. Apoi au trecut de corabie.

Patru dintre vasele ithicane au ieșit din formație, sărind peste valuri pentru a se izbi de bărcile lungi și pline de soldați plecate de la nava amaridiană, care se îndreptau spre țărm. Lemnul s-a sfărâmat și s-a crăpat, iar atacatorii au căzut în apă. Ithicanii ghidau ambarcațiunile cu o grație letală, cu soarele sclipind în stropii de sânge de pe lamele pumnalelor.

Restul bărcilor s-au îndreptat spre măcelul de pe plajă. Peste tot erau cadavre, iar nisipul părea mai mult roșu decât alb. Aproape două duzini de ithicani îi țineau pe inamici lângă malul apei, folosind accesul îngust și terenul mai înalt în avantajul lor. Dar erau depășiți. Și mureau sub asaltul amaridienilor.

Trebuiau să se grăbească, altfel insula avea să fie pierdută!

Bărcile din Midwatch și-au coborât velele, trecând peste valuri în timp ce erau lansate pe țărm. În ultima secundă, Aren a luat mâna Larei.

— Sari! a strigat el.

Lara a sărit și cizmele i s-au scufundat în nisip, avântul aproape făcând-o să se prăbușească. Apoi au început să alerge spre amaridienii prinși acum între două grupuri.

Țipetele răsunau împrejur, corpuri și membre se loveau de nisip, iar mirosul de sânge era copleșitor. Lara ținea cutia de provizii lipită de piept și mergea în spatele lui Aren, care urca în grabă dealul, pășind peste victimele sale. Armele celor căzuți zăceau împrăștiate pe nisip și fiecare instinct îi cerea să ia una. Să lupte.

Nu trebuie! și-a poruncit. *Doar dacă nu ai de ales.*

Dar războinica din ea se împotriva unei asemenea limitări, așa că atunci când un soldat a trecut de linia ithicană,

Lara l-a pocnit cu cutia de provizii în față, privind cu satisfacție cum se prăbușește pe spate, cu vârful lamei lui Aren înfipt în piept.

Regele Ithicanei și-a folosit un bocanc pentru a-și scoate arma din inamicul mort. Pielea măștii îi era acoperită de sânge. Luând-o pe

Lara de mână, a început să fugă, ferin-du-se de cei câțiva amaridieni care erau în genunchi, cerând îndurare.

— Să nu dați dovadă de îndurare! a strigat el, apoi a tras-o pe Lara în spatele unui lanț de bolovani.

O femeie ithicană mai în vârstă, cu fața suptă și hainele îmbibate de sânge, închidea pleoapele unui tânăr, cu trupul marcat de mai multe răni mortale. Alți trei soldați zăceau pe pământ, cu rănilor bandajate și fețele crispate de durere.

Vindecătoarea a făcut ochii mari la vederea regelui ei.

— Explică-i Larei ce ai nevoie să facă! i-a spus Aren, apoi s-a întors în jurul stâncii, strigând: Taryn, repară distrugătorul de nave și scufundă drăcia aia!

Au apărut și vindecătorii din Midwatch, abandonați de escortele lor.

— Ce vrei să fac? a întrebat Lara.

— Așteaptă să ne aducă răniții. Ce provizii ai? Aproape că le-am terminat pe ale mele.

Lara i-a înmănat cutia, apoi s-a furișat în spatele unuia dintre bolovani pentru a privi bătălia desfășurată dedesubt. Sângele i-a înghețat în vene la vederea luptei.

Aren stătea pe plajă, alături de aproximativ o sută de ithi-cani, dar în zare, apa era plină de bărci. Zeci de bărci, toate pline cu soldați bine înarmați, și încă și mai mulți care așteptau pe puntea navei pentru a fi debarcați. Erau cu sutele. Și nu exista nicio modalitate de a-i opri.

Ithicanii trăgeau cu săgeți în cei din primele rânduri, dar nu a durat mult până când le-au consumat și nu le-a mai rămas nimic de făcut decât să aștepte.

Bătrâna vindecătoare se urcase lângă ea, cu o expresie sumbră pe chip, în timp ce privea scena. Lara și-a înfipt unghiile în crăpăturile din stâncă.

— Nu putem câștiga lupta. Sunt prea mulți.

— Am câștigat în condiții mai potrivnice. Deși această victorie ne va costa.

Maiputeafi numită o victorie, dacă toți mureau? s-a întrebat Lara. Trebuie să i se fi văzut groaza pe față, pentru că femeia mai în vârstă a oftat.

— Ai mai văzut vreodată o bătălie, Majestate? Lara a înghițit în sec.

— Nu ca aceasta.

— Ți-aș spune să te pregătești, dar nu poți. Bătrâna și-a așezat mâna peste cea a Larei.

— Acest moment te va schimba.

Apoi a coborât pe stânci, pentru a se alătura vindecătorilor din Midwatch.

Scena era sinistru de tăcută; se auzeau doar vuietul valurilor și câte un strigăt de durere, răniții fiind lăsați pe plajă, până când bătălia era câștigată. Atât de liniște. Prea multă liniște.

Apoi primele bărci au acostat pe țărm și s-a dezlănțuit haosul.

Când cele două forțe s-au izbit una de cealaltă, aerul s-a umplut de strigăte și țipete, de ciocnirea metalului de metal și a armelor de trupuri. Valuri după valuri de bărci s-au năpustit pe mal, navele grele zdrobind și ucigând amaridieni și ithicani deopotrivă. Țărmul gemea de oameni. Marinarii s-au străduit să se retragă, să se întoarcă la corabie, pentru a îmbarca mai mulți soldați, dar soldații lui Aren s-au năpustit asupra lor, tragându-le bărcile pe nisip.

Însă tot veneau mai mulți.

Ithicanii luptau cu o eficiență feroce, mai bine antrenați și mai bine înarmați, dar depășiți numeric. Au luptat până când n-au mai putut sta în picioare, încasând rană după rană, până când s-au prăbușit pe plajă sau au fost trași sub valuri, care erau mai mult sânge și trupuri decât apă.

Și totuși, dușmanii continuau să vină.

Era ocazia perfectă pentru a se furișa. Pentru a merge să se uite la

pod și să vadă dacă ar putea obține vreo informație folositoare, dar corpul i-a rămas ancorat pe loc.

Trebuie să faci ceva! Vocea s-a ridicat din adâncurile minții Larei, neîncetată și tenace.

Fă ceva! Fă ceva!

Dar ce putea să facă? Nu existau răniți în spatele acestor stânci, pe care să-i îngrijească, și nu aveau să fie înainte de sfârșitul bătăliei. Ar putea lua o armă și să lupte, dar nu erau aceleași circumstanțe ca în Serrith. În această nebunie, nu putea schimba situația.

Fă ceva!

Ochii i s-au întors spre răniții însângerați de pe plajă. Înecați de valuri. În clipa următoare, trecuse de stânci. Și fugea.

Lara fusese cea mai rapidă dintre surorile ei - *construită pentru viteză*, spunea mereu maestrul Erik. Azi alerga așa cum nu o mai făcuse nicicând.

Coapsele îi ardeau în timp ce sprinta pe plajă, cu brațele încordate, cu ochii fixați pe țintă. S-a oprit lângă o femeie tânără, care primise două săgeți în spate și una în coapsă, s-a aplecat și a ridicat-o cu greu peste un umăr, apoi a alergat înapoi la bolovani. Ocolindu-i, Lara a așezat-o cu grijă pe pământ, în fața vindecătorilor șocați.

— Ajutați-o!

Apoi s-a întors spre plajă și a început din nou să alerge.

A fost nevoită să-i aleagă pe cei care aveau șanse să supraviețuiască. De altfel, cei mai mulți dintre cei aflați mai sus pe plajă erau de mult morți, cu ochii fixați pe cerul cenușiu.

Așa că s-a apropiat treptat de bătălie.

Soldații capabili să lupte o făceau peste cadavrele celor căzuți. Amaridieni și ithicani deopotrivă erau prinși în încrengătura de membre lipsite de viață, care păreau să-i prindă și să-i tragă la pământ, în timp ce valurile însângerate împingeau de colo-colo carnagiul.

Aproape toți cei prăbușiți erau morți. Fie din cauza rănilor, fie pentru că au fost striviți și înecați, dar cu toate acestea, Lara dădea târcoale în spatele liniei ithicane, apa umplându-i cizmele pe măsură ce căuta supraviețuitori.

— Dă-te înapoi! i-a strigat un soldat, dar l-a ignorat, zărind un bărbat, mai tânăr decât ea, care se îneca încercând să iasă la suprafață și din focul bătăliei, în vreme ce valurile i se rostogoleau peste cap și bocancii îi călcau pe spate.

Lara a plonjat, prinzându-l de mână și ținându-l strâns, astfel încât apa să nu-l tragă mai departe.

Cineva a lovit-o cu piciorul în lateral.

Altcineva a călcat-o pe picioare, iar ea a țipat.

O apăsau tot mai tare, împingând-o în nisip, dar băiatul se uita la ea și ea la el, iar Lara a refuzat să-i dea drumul. Centimetru cu centimetru, l-a târât înapoi, apoi o mână i-a apucat centura și i-a tras pe amândoi.

— Ce cauți aici?

Vocea lui Aren. Chipul îi era ascuns în spatele măștii.

Peste umărul lui, a văzut un amaridian care ridica o bâtă. Înghățând o piatră, a aruncat-o cu putere, spulberând fața soldatului.

— Luptă! i-a strigat lui Aren, apoi s-a ridicat în picioare. Ținându-l pe băiatul rănit de subsuori, l-a târât în sus pe plajă și l-a scos din calea pericolului. Apoi s-a aruncat din nou în măcel. Ithicanii au văzut ce făcea și s-au luptat pentru a-i deschide calea. Îi strigau numele când cineva cădea. I-au păzit spatele în timp ce le scotea camarazii din apă, pentru că ei nu puteau să se oprească din luptă.

Și dușmanii continuau să vină.

Și să îi împingă tot mai departe de țărm.

Pas cu pas, ithicanii se retrăgeau, iar Lara striga de furie, pentru că toți cei pe care îi adusese pe plajă se aflau acum în pericol de a fi

călcați încă o dată în picioare. Corpul îi urla de durere și de epuizare, avea crampe și plămânii i se luptau să inspire suficient cât să-i alimenteze inima care îi bubuia în piept.

Dintr-odată, peste insulă a răsunat o trosnitură familiară, însoțită de șuieratul a ceva mare zburând prin aer.

Dinspre apele mai adânci s-au auzit țipete, iar Lara a ridicat capul și a văzut o gaură mare în partea laterală a corabiei.

Cineva reparase distrugătorul de nave!

O altă trosnitură a bubuit în depărtare, însă de data aceasta proiectilul a lovit unul dintre catarge, care s-a spulberat și a căzut într-o parte, frânghiile și pânzele alunecând pe punte.

Încă una a creat o gaură în carenă, iar apa a început să se reverse înăuntru.

Catapultă nu s-a oprit. Bolovani au fost aruncați încontinuu spre navă, apoi Taryn a țintit bărcile lungi, lovindu-le cu o precizie mortală. Amaridienii au început să intre în panică, parâmele rupându-se în timp ce se luptau să-și salveze propria piele. Dar nu a existat nicio retragere, iar ithicanii nu aveau să dea dovadă de niciun strop de îndurare.

— Pentru Ithicana! a răcnit cineva, iar mantra a început să fie preluată pe plajă, până când a înecat toate celelalte zgomote.

Soldații s-au strâns în jurul regelui lor și au înaintat, așa că nimeni nu a auzit-o pe Lara când a șoptit:

— Pentru Maridrina!

Și s-a avântat înapoi în haos.

23. AREN

AREN A GĂSIT-O pe Lara ghemuită lângă un iaz format de flux, spălându-și sângele de pe mâini și brațe. Hainele îi erau murdare și, când și-a ridicat capul ca să-l privească, Aren a observat urme roșii pe obraji, în locurile în care-și dăduse la o parte firele de păr desprinse din împletitura deasă.

Soldații lui vorbeau despre ea și, pentru prima dată, nu despre faptul că era o maridriniană inutilă, bună doar pentru așternut. Ziua de azi le schimbase părerea. Alergase în repetate rânduri pe plajă, pentru a trage câte un ithican rănit înapoi în spatele liniilor, fără să se gândească nici măcar pentru o clipă la siguranța și viața ei, în timp ce amaridienii își croiau drum în față într-o bătălie încrâncenată și disperată.

După ce lupta a fost câștigată, i-a tratat pe răniți rapid și eficient, bandajând răni și legând garouri, câștigând timp până când vindecătorii puteau ajunge la ei. A salvat vieți, câte un soldat pe rând, cu chipul încordat de hotărâre.

Astăzi câștigase respectul Ithicanei.

Și pe al lui.

— Te simți bine?

S-a ghemuit pentru a-și scufunda propriile mâini în apă. O mai făcuse și mai devreme, dar își simțea pielea lipicioasă și mânjită.

— Obosită.

S-a așezat pe vine, cu privirea îndreptată spre cadavrele care pluteau printre resturile vasului sfărâmat, în apa încă roșiatică.

— Câți au murit?

— Patruzeci și trei. Alți zece nu au șanse să supraviețuiască peste noapte.

Lara a închis ochii, apoi i-a deschis brusc.

— Atât de mulți!

— Ar fi fost mai mulți dacă nu m-ai fi convins să te iau cu mine. Sau dacă nu mi-ai fi ignorat ordinele.

Nu a adăugat că petrecuse o bună parte din luptă temându-se că decizia avea să ducă la moartea ei, chiar acolo pe nisip, cu o sabie amaridiană în spate.

— Mă simt ca și cum n-am realizat nimic în final, a murmurat ea.

— Cred că bărbații și femeile ale căror vieți le-ai salvat ar fi de altă părere.

— Viețile pe care le-am salvat, a meditat Lara, clătinând din cap. Ar trebui să mă întorc să ajut.

Aren i-a prins încheietura mâinii, degetele lui înfășurându-se în jurul oaselor subțiri, care păreau prea delicate pentru a fi realizat ceea ce făcuse ea.

— Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?

În obraji i-au apărut pete de furie.

— Nu putem să-i lăsăm așa!

Nu voia nici el să abandoneze plaja și să-i lase în urmă pe ithicanii răniți, dar apărarea regatului era o mașinărie bine unsă, cu o mie de piese diferite. Dacă scotea una din loc, chiar și pentru o clipă, punea în pericol întreaga operațiune, iar în acest moment, piesa lui era în pericol.

— Am deplasat un număr semnificativ de oameni de la apărarea din Midwatch și a insulelor din jur. Trebuie să ne întoarcem!

— Nu! a spus Lara și s-a smucit din strânsoarea lui. Mai puțin de o duzină din soldații de aici sunt nevătămați. Nu-i putem lăsa fără apărare! Și dacă amaridienii atacă din nou?

Cu coada ochiului, Aren îl putea vedea pe Jor lângă bărci, aruncându-i o privire tăioasă. Câteva dintre celelalte echipe din

Midwatch erau pregătite pe plajă, așteptând ordinul său de plecare.

— Nu se mai zăresc nave amaridiene la orizont, iar întăririle sunt deja pe drum. Vor fi aici într-o oră.

— Nu plec până nu sosesc!

Lara și-a încrucișat brațele, iar el s-a gândit că ar putea fi nevoit să o târască până la barcă pe femeia pe care toți soldații de pe plajă o considerau o eroină, dacă voia să plece de aici. Ceea ce nu era tocmai imaginea pe care dorea să le-o prezinte.

Expirând prelung, Aren a scos un pumnal de la centură și a îngenuncheat în nisip, desenând o linie șerpuitoare reprezentând podul.

— Apărarea podului e împărțită în secțiuni conduse de Comandanții de Rond, fiecare cu un subgrup al armatei ithi-cane sub controlul său. Garnizoana din Midwatch se află aici

- a făcut o gaură în nisip -, iar garnizoana din Kestark, aici. Patru nave amaridiene se deplasează să atace aici.

A făcut patru găuri la sud de Insula Kestark.

— Vindecătorii au nevoie de ajutorul meu, l-a întrerupt Lara. Așa că poate treci și la subiect.

— *Chiar* ajung la subiect, a mormăit el, sperând că o explicație întortocheată ar convinge-o mai degrabă să plece decât să îi stârnească întrebări. Kestarkul și-a mutat trupele pentru a întări locațiile cele mai predispuse la atacuri, în timp ce, totodată, amaridienii au atacat aici, pe Insula Aela. Kestarkul nu putea risca să își retragă oamenii și nici nu puteau redistribui patrurile care formau rețeaua de apărare în această zonă

- a desenat un oval -, așa că au cerut sprijin din Midwatch.

Dar acum Insula Midwatch a rămas fără majoritatea trupelor, prin urmare dacă vor avea loc atacuri aici - a mai desenat un oval -, nu vom putea să le venim în ajutor în timp util.

Lara studia intens desenul, clipind doar o singură dată, aparent

încurcată. Apoi și-a apăsât degetele pe tâmpile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aren, nimic din toate astea nu justifică abandonarea acestor soldați!

A început să se îndepărteze, dar el a tras-o înapoi.

— Ascultă-mă! Cele patru nave amaridiene care trebuiau să atace s-au retras, probabil pentru că au văzut că nu avea să fie o luptă ușoară, și s-au deplasat spre est, ieșind din raza vizuală a iscoadelor noastre. Așa că acum va urma un val de semnale, iar patrulele se vor deplasa cu o poziție spre nord și vest, pentru a permite celor mai apropiate echipe ale Kestarkului de noi să vină cu întăriri. După cum am spus, vor fi aici într-o oră.

— Bine.

Plecând de lângă Aren, a început să meargă pe nisip până la locul unde se aflau răniții așezați în rânduri.

— Femeie nesuferită! a murmurat el, apoi i-a atras atenția un fluierat.

Aren s-a întors și l-a văzut pe Jor gesticulând către o pereche de bărci din Kestark, care păreau să zboare pe apă, purtate de o rafală violentă de vânt vestitor a ploaie. S-a întors înapoi pentru a i le arăta Larei, dar tânăra deja nu se mai vedea. Mârâind câteva blesteme alese, s-a îndreptat spre apă.

— Toată lumea să plece! Vreau să vă întoarceți în Midwatch înainte să înceapă furtuna.

Soldații lui au început imediat să împingă bărcile de pe plajă, însă în loc să-i supravegheze, Aren și-a îndreptat privirea spre locul unde Lara mergea printre răniți, aplecându-se din când în când să vorbească cu câte unul dintre ei. Vântul tot mai puternic îi răvășea şuvițele desprinse, iar lumina din ce în ce mai stinsă a soarelui le scălda într-o strălucire aurie, întocmai de nuanța mării. Soldații se dădeau la o parte din calea ei, înclinându-și capetele. O respectau.

Imaginea s-a suprapus cu cea a fetei mergând pe drumul dinspre Southwatch la brațul tatălui ei, îmbrăcată în mătase și cu ochii mari:

imaginea unei regine pe care se temuse că Ithicana nu avea să o accepte niciodată. Se pare că s-a înșelat.

— Și când vom porni la drum, Înălțimea Voastră? a întrebat Jor, venind să stea lângă el. Când va spune micuța ta soție că e timpul să plecăm?

— Vom pleca atunci când *regina Ithicanei* va spune că este timpul să plecăm!

Bărbatul mai în vârstă a râs, apoi l-a bătut pe umăr.

Prima dintre bărcile din Kestark a ajuns la țărm, iar Aren l-a recunoscut pe comandantul Aster chiar în momentul în care ochii bărbatului s-au îndreptat spre el, cuprinși de neliniște.

— Înălțimea Voastră! Nu mi-am dat seama că ați venit personal.

— Avantajul de a fi la garnizoana din Midwatch. Așa cum ar trebui să fiu.

Fața lui Aster și-a pierdut și mai mult din culoare; și pe bună dreptate. Faptul că sosea abia acum însemna că nu fusese la garnizoana din Kestark și nici măcar alături de cea mai mare parte a trupelor sale, respingând atacul așteptat. Însă Aren era destul de sigur că știa exact unde se aflase Aster.

— După cum vedeți, *comandante*, lucrurile erau cât pe ce să nu meargă așa cum a vrut Ithicana astăzi. Aela este un punct slab, avanpostul său avea prea puțini oameni, iar distrugătorul de nave nu fusese recalibrat după sezonul furtunilor, transformându-i pe cei de aici în ținte sigure pentru o navă plină de amaridieni.

— Suntem în urmă cu verificările, Alteță, a spus Aster. Sezonul a venit mai devreme...

— Ceea ce nu explică de ce ai desfășurat prea multe trupe în sud-est și ți-ai lăsat partea de nord expusă. Poate că mă vei lămurii?

— Erau patru nave militare. Trebuia să fim pregătiți pentru a apăra...

— Pentru a apăra o serie de insule care nu ar putea fi cucerite nici

dacă amaridienii ar ataca cu douăzeci de nave! a răcnit Aren. Iar dacă ai fi fost atent, ai fi știut! Iar asta sugerează că *ai fost distras* când ai dat ordinul.

— *Nu* am fost distras, Alteță. Comand Kestarkul de când erai copil.

— Și totuși...

Aren a arătat cu un gest spre nenumăratele rânduri întregi de chipuri moarte, cu ochii ațintiți spre cer, dar fără să-l vadă. Apoi s-a aplecat spre el.

— Evacuările s-au încheiat, ceea ce înseamnă că frumoasa ta soție și copiii tăi sunt în siguranță în Eranahl, lăsându-ți tot timpul din lume să i-o tragi amantei tale în casa pe care știu că ai construit-o pentru ea, chiar la vest de aici.

Aster și-a încleștat maxilarul, dar nu a negat acuzațiile. Nu putea, când garda lui personală se afla la doi pași. Apoi ochii i-au trecut pe deasupra umărului lui Aren.

— Ce caută *ea* aici?

Întorcându-se, Aren a văzut-o pe Lara în spatele lui, cu un ofițer supraviețuitor - o fată de doar optsprezece ani - alături de ea. A început să-i justifice prezența, dar tânăra i-a luat-o înainte.

— Cu tot respectul, domnule comandant, mult mai mulți dintre noi ar fi fost morți, dacă regina noastră nu ar fi venit.

Lara nu a spus nimic, dar ochii ei albaștri îl priveau într-un mod tăios și rece pe Aster. Apoi privirea i s-a îndreptat spre Aren și a dat o dată din cap.

— Fără alte greșeli, comandante! a spus Aren, care a luat-o de braț pe Lara și a pășit spre barca unde îl aștepta garda lui. Și fă-ne tuturor o favoare și ține-ți scula în pantaloni și ochii pe inamic, pentru tot restul Mareelor de Război!

— Ochii mei sunt pe inamic. Sau, mai bine spus, pe inamică. Stă chiar acolo!

A fost ultima picătură pentru Aren, care s-a întors și l-a lovit pe

bărbat în față, lăsându-l inconștient. Apoi s-a adresat tinerei:

— Tocmai ai fost promovată în funcția de comandant interimar al Kestarkului, până când va fi ales cineva. Dă-mi de știre dacă îți face cineva probleme!

Lara i-a ajutat să împingă ambarcațiunea în apă, a sărit în ea și s-a așezat pe locul ei obișnuit, retrăgându-se atât cât putea într-o barcă mică. Aren a luat loc lângă ea, dar nu aveau timp să poarte o conversație, cu toții fiind nevoiți să vâslească din greu, cu vântul împotriva lor.

Furtuna venea cu putere dinspre nord, fulgerele dansau pe cerul tot mai întunecat, iar barca se ridica și cobora brusc pe valurile care creșteau cu fiecare minut trecut. Lara stătea cu spatele la el, dar Aren putea să simtă frica radiind din ea și să-i vadă încheieturile albe ale degetelor, în locul în care se agăța de marginea bărcii. Și-a păstrat calmul până când o rafală violentă a izbit vela. Lia și Gorrick s-au aruncat cu toată greutatea spre cadrul bărcii, de altfel fiind singurul lucru care i-a împiedicat să se răstoarne. Reacția lor i-a smuls Larei un țipăt din gât. Se aruncase neînarmată în luptă, dar ce se întâmpla acum... o terifia. Iar Aren și-a dat seama că nu voia să o supună la așa ceva.

— Trebuie să ieșim de pe apă! i-a strigat lui Jor, scuipând o gură plină de apă de mare când un val a trecut peste ei.

Jor le-a făcut semn celor din barca în care se aflau celelalte gărzi de onoare, apoi a cercetat împrejurimile și a arătat cu degetul. Cu vela coborâtă, au vâslit cu putere, îndreptându-se spre unul dintre nenumăratele puncte de debarcare ascunse în toată Ithicana.

Ploaia se transformase într-un potop în toată regula, obstruționându-le aproape complet vederea când au trecut printre două turnuri de calcar și au intrat într-un mic golf cu stânci pe toate părțile. Din vârful uneia dintre ele, două grinzi grele de lemn se întindeau peste apă, cu frânghii cu cârlige atârând de fiecare în parte. Lia s-a avântat, prinzând unul dintre cârlige, și l-a agățat de

inelul montat la pupa ambarcațiunii.

Aren i-a pasat vâsla Larei, care era albă la față.

— Dacă ne apropiem prea mult de pereți, împinge barca la loc!

Ea a dat din cap, ținând vâsla de lemn ca pe o armă. În spatele lui, Taryn a așteptat până când barca s-a rotit în unghiul potrivit, apoi a sărit, prinzându-se de o frânghie atârnată de stâncă și urcând rapid până în vârf.

— Aren, treci aici și ajută-mă!

Jor și Gorrick îndepărtaseră cuiul care ținea catargul la locul lui și se străduiau să îl scoată din bază. Aren s-a împiedicat de o banchetă, însă s-a prins de catarg, pentru a-și adăuga forța efortului. Acesta a sărit chiar în momentul în care un val năprasnic a ridicat barca, trimițând catargul, cu tot cu Gorrick, în apă.

Aren a căzut în fund, iar în picioare a rămas doar Jor, care dădea din cap cu dezgust.

— De ce nu devine niciodată mai ușor?

Jor s-a întins și a prins cealaltă frânghie de barcă, în timp ce Aren l-a ajutat pe Gorrick, care înota, să lege catargul de o parte și de alta.

O veșnicie istovitoare mai târziu, în sfârșit au tras cea de-a doua barcă pe țărm, cu ajutorul troliului, apoi au legat-o și s-au deplasat cu greu în jurul cotului de stâncă până la locul unde se afla adăpostul. Interiorul clădirii de piatră era, din fericire, uscat și ferit de rafalele de vânt. După ce a repartizat doi dintre bărbați la prima gardă, Aren a trântit ușa de lemn cu mai multă forță decât era necesar. Fără să ezite, ochii i s-au îndreptat imediat spre Lara, care stătea în centrul încăperii, ținând în mână sacul plin cu provizii.

— Sunt multe astfel de locuri? a întrebat ea, rotindu-se în jur.

Nu erau prea multe de văzut. Paturi din lemn și frânghii erau lipite de doi dintre pereți. Lângă al treilea se aflau îngrămădite lăzi cu provizii, iar al patrulea era format în mare parte din ușă. Gărzile și-au scos cizmele și tunicile pentru a le pune la uscat, apoi și-au

îndreptat atenția spre armele lor, care trebuiau toate ascuțite și unse.

— Da.

Aren și-a smuls propria tunică și a aruncat-o pe un pat.

— Dar după cum ai observat, sunt al naibii de greu de folosit în mijlocul unei furtuni.

— Furtuna va scufunda și restul flotei amaridiene? a întrebat ea, iar una dintre gărzi a râs, amintindu-i că toată lumea îi asculta.

— Nu. Dar mai degrabă se vor deplasa în larg decât să riște să fie împinși pe un banc de nisip sau să se lovească de vreo stâncă. Asta ne va da un pic de răgaz.

— Nu cel mai confortabil răgaz, a spus Lara, ridicând o sprânceană.

— Ei, hai! a intervenit Jor. Nu te grăbi să discreditezi confortul oferit de un adăpost. Mai ales când e unul din *Midwatch*.

Bărbatul mai în vârstă s-a dus la una dintre lăzi, a deschis capacul și s-a uitat înăuntru.

— Alteța Sa are gusturi fine, așa că se asigură că orice loc unde ar putea fi nevoit să-și petreacă o noapte este aprovizionat doar cu cele mai bune lucruri.

— Te plângi?

Aren s-a așezat pe patul de jos și s-a sprijinit de perete. Jor a scos o sticlă prăfuită.

— Vin amaridian întărit.

A ținut-o mai aproape de felinarul de pe masă și a citit eticheta.

— Nu, Înălțimea Voastră, cu siguranță *nu* mă plâng! Scoțând dopul, Jor a turnat o măsură în cănile de tinichea pe care Lia le avea pregătite, înmânându-i una Larei. Pe a lui a ridicat-o.

— În cinstea vinificatorilor din Amarid, care fac cea mai bună băutură din lume, și pentru compatrioții lor căzuți, fie ca ei să putrezească în adâncurile Mărilor Furtunoase!

Apoi bătrânul soldat și-a dres glasul.

— Iar pentru ai noștri, fie ca Marea de Dincolo să le dăruiască ceruri senine, ape liniștite și nesfârșite și femei cu sâni perfecți!

— Jor!

Lia l-a înghiontit în braț.

— O bună parte din cei căzuți au fost femei. Sunt sigură că cel puțin câtorva dintre ele le plăceau bărbații. Cel puțin lasă-le să fie înconjurate de...

— Penisuri perfecte?

Nouă seturi de ochi surprinși s-au întors spre Lara, care a ridicat din umeri.

— Acolo unde viața muritoare dă greș, Marea de Dincolo oferă, a intonat Jor, iar Aren a aruncat cu bocancul în el.

Lia și-a fluturat mâinile în sus.

— Au murit oameni! Arată puțin respect!

— Îi respect. Dezonorant ar fi fost dacă am fi închinat pentru sacrificiul lor cu acest nămol.

Jor a luat o sticlă de vin maridrinian tulbure din ladă. Aceasta a zăngănit, iar el i-a aruncat o privire neîncrezătoare, observând cu atenție ceea ce părea a fi o piatră așezată pe fundul sticlei.

— După ce că e atât de rău la gust, mai trebuie să pună și bucăți de piatră în el?

Ochii i s-au îndreptat spre Lara.

— E vreun test bizar de tărie a stomacurilor maridriniene, de care nu am auzit?

Toată lumea a zâmbit, apoi Gorrick a răcnit:

— Pentru Ithicana!

Cu toții au repetat urarea, înălțându-și cămile. În timp ce Aren bea vinul, de altfel foarte bun, a auzit-o pe Lara murmurând:

— Pentru Ithicana!

A luat o gură din cana ei. Umplându-le din nou, Aren s-a ridicat în picioare.

— În cinstea lui Taryn, care ne-a masacrat dușmanul! Și în cinstea reginei noastre, a adăugat el și a tras-o pe Lara în față, care ne-a salvat tovarășii!

— Pentru Taryn! a strigat toată lumea. Pentru Majestatea Sa!

Vinul a dispărut în câteva minute, pentru că, în pofida glumelor, ziua de astăzi își lăsase amprenta. Așa reușeau să reziste, prefăcându-se că nu le pasă. Dar Aren știa că Jor avea să-și facă timp pentru fiecare dintre ei, ajutându-i să treacă peste ce văzuseră. Și să accepte ce săvârșiseră. Era căpitanul gărzii pentru un motiv întemeiat.

Lara și-a strâns brațele în jurul corpului, tremurând în ciuda vinului. Vântul și ploaia fuseseră mai reci decât cele cu care era obișnuită Ithicana, iar hainele îi erau ude până la piele. Aren o privea cum le studia pe celelalte femei, care se dezbrăcaseră până la pantaloni și maiouri, apoi și-a dus și ea mâna la centură.

Inima mai că i-a sărit în piept, apoi a luat-o la goană când Lara și-a desfăcut-o, lăsând-o deoparte împreună cu pumnalele de căsătorie maridriniene pe care le purta de obicei. Apoi și-a desfăcut șireturile de la gât ale tunicii și și-a tras veșmântul peste cap.

Pentru o clipă, adăpostul a devenit complet tăcut, după care s-a umplut cu zgomotul prea puternic al armelor curățate și al pălăvrăgelii, toți uitându-se oriunde, mai puțin la regina lor.

Aren nu părea să poată face același lucru. În timp ce restul femeilor purtau ȧesături standard, groase, lenjeria de corp a Larei era din cea mai fină mătase de nuanȧa fildeșului, îmbibată cu apă și, prin urmare, practic transparentă. Cu materialul lipit de rotunjimile sânilor, sfârcurile rozalii erau vizibile din cauza frigului. *Nu există nimic din ce ar putea să ofere Marea de Dincolo care să fie mai lipsit de cusur decât ea*, s-a gândit Aren.

Dându-și seama că se holba, Aren și-a desprins privirea de pe ea. A luat o pătură subȧire împăturită de la capătul patului și i-a întins-o

Larei, având grijă să-și țină ochii fixați pe chipul ei.

— O să se facă mai cald aici, cu toate corpurile... adică, cu toții oamenii. În curând. O să fie mai cald în curând.

Lara i-a oferit un zâmbet timid, înfășurându-și pătura de jur-împrejurul umerilor, însă amuzamentul față de disconfortul lui a dispărut când l-a văzut pe Jor examinându-i unul dintre pumnale. Îl scosese din teacă pe cel cu bijuterii și îi testa tăișul.

— Ascuțit.

L-a folosit pentru a tăia ceara de pe o roată de brânză harendelliană.

— Credeam că astea ar trebui să fie ceremoniale?

— M-am gândit că e înțelept să le fac oarecum utile, a răspuns Lara, cu o expresie îngândurată.

— Nu foarte utile.

Jor a echilibrat arma, pe care mânerul incrustat cu pietre prețioase o făcea grea și incomodă, deși lama în sine părea bine forjată.

— Am putea lua pe ele o avere în nord și să-ți luăm niște arme pe care chiar ai putea să le folosești.

Lara se mișca și se legăna ca și cum nu ar fi vrut nimic mai mult decât să se întindă și să ia pumnalul înapoi, așa că a făcut-o Aren pentru ea, ștergând brânza de pe lamă pe partea laterală a pantalonilor înainte de a i-l înapoia.

— Mulțumesc! a murmurat ea. Tatăl meu mi le-a dat. Sunt singurul lucru pe care mi l-a dăruit vreodată.

Aren a vrut să întrebe de ce conta asta. De ce îi păsa de orice avea de-a face cu ființa lacomă și sadică care o procrease. Dar nu a făcut-o. Nu cu toată lumea de față.

Jor a luat sticla de vin maridrinian.

— Vremuri disperate. Vremuri disperate.

Apoi a scos dopul și a turnat, iar în cana de tablă i-a aterizat ceva.

— Ce avem noi aici?

— Ce este? a întrebat Lia.

— Se pare că s-a rătăcit o pradă a contrabandiștilor. Bătrânul soldat a ținut în mână ceva care strălucea roșu în lumina lămpii, apoi l-a aruncat în direcția lui Aren.

— Există un cumpărător în Northwatch care va fi foarte nemulțumit de vinul pe care l-a primit.

Aren a ridicat rubinul mare. Nu era expert în pietre prețioase, dar judecând după mărime și culoare, valora o mică avere. Un contrabandist foarte nefericit, într-adevăr. L-a băgat în buzunar și a spus:

— Asta ar trebui să acopere taxele de la care încerca să se sustragă individul.

Toți au râs, apoi au dat iama în provizii, obosiți și leșinați de foame după o zi de lupte și vâslit, cu moartea la pândă, mai interesați să își îndese mâncarea în gură decât să poarte o conversație. Lara s-a așezat lângă Aren pe patul de campanie, ținând în echilibru pe genunchi o bucată de carne conservată, brânzeturi și o cană din tablă cu apă.

Mâinile și degetele ei subțiri aveau o sumedenie de cicatrici vechi, linii și semne, iar o articulație era puțin mai mare, sugerând că fusese ruptă la un moment dat. Nu erau mâinile la care te-ai fi așteptat de la o prințesă maridriniană, dar dacă înainte se întrebase ce fel de viață dusesse în deșert ca să câștige astfel de cicatrici, acum avea gânduri foarte diferite despre acele mâini.

Cum s-ar simți să le țină într-ale lui.

Cum s-ar simți să fie atins de ele.

Cum s-ar simți...

— Stingerea! a anunțat Jor. Vântul îmi dă de știre că furtuna se va opri la miezul nopții și vom vrea să ne întoarcem pe apă în zori.

Toate privirile s-au îndreptat spre cele opt paturi supraetajate, apoi spre cele zece persoane aflate în cameră.

— Ori dormiți câte doi, ori trageți la sorți pentru podea. Gorricks s-a

urcat pe unul dintre paturile supraetajate, apoi a tras-o pe Lia după el, iar Aren a strâmbat din nas, sperând că își vor ține mâinile departe unul de altul, măcar o dată.

— Iau eu podeaua, a spus el. Dar naiba să fiu dacă n-am să trag un pui de somn în patul meu de puf după ce ajungem mâine acasă.

— Vă apreciem osteneala, Majestate!

Jor a întins mâna și a stins lampa, scufundând adăpostul aproape complet în întuneric. Aren stătea întins pe podeaua de piatră, cu un braț îndoit sub cap drept pernă. Era rece și inconfortabilă și, în ciuda epuizării sale, somnul nu voia să-l prindă în mrejele lui. Asculta răsuflările tot mai profunde ale celor din jur, cu o mie de gânduri răvășindu-i mintea.

Când ceva rece l-a atins pe piept, aproape că i-a sărit inima dintre coaste, înainte să-și dea seama că era Lara. Se aplecase din patul de campanie de lângă el, cu ochii mijiți în strălucirea slabă a lămpii. Fără un cuvânt, i-a prins mâna și l-a tras în sus, pe pat.

Cu pulsul vâjâind în urechi, s-a așezat lângă ea, cu spatele lipit de peretele rece, neștiind ce să facă cu brațele și cu mâinile lui sau cu orice parte din el, până când Lara s-a ghemuit lângă trupul lui, cu pielea rece ca gheața.

Îi e frig, atâta tot, și-a spus el, și trebuie să-ți ții mâinile acasă!

Ceea ce s-ar putea să fi fost cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, cu unul dintre genunchii Larei între ai lui, cu brațele ei pe pieptul lui, cu capul sprijinit pe umărul lui și respirația sa caldă pe gât. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se rostogolească spre ea, să guste acele buze și să-i smulgă bucata aceea de mătase provocatoare de pe piept. În schimb, a tras pătura peste umărul ei gol, apoi și-a pus mâna pe spatele ei.

Camera era umedă de la răsuflări și încărcată de mirosul de sudoare și de oțel. Taryn sforăia de parcă viața ei ar fi depins de asta, Gorrick bombănea în somn, iar cineva - probabil Jor - trăgea vânturi la intervale regulate. Era probabil cea mai puțin dorită situație ca să

împartă pentru prima dată patul cu soția lui. Dar chiar și când părul Larei i-a gădilat nasul, când brațul i-a amorțit sub capul ei, iar un cârcel i s-a format la gât, lui Aren i s-a părut, în timp ce se lăsa pradă somnului, că nu exista un alt loc în care să-și dorească să fie.

Câteva ore mai târziu, s-a trezit într-un bubuit ritmic. Încruntându-se, și-a întors capul și a dat de ochii Larei, deschiși și strălucitori în lumină slabă. După ce și-a scos mâna de sub pătură, a arătat în sus și a ridicat sprânceana, zâmbind, în mod clar amuzată.

Gorrick și Lia. Probabil că se încălzeau după ce își terminaseră rondul.

A strâmbat din nas, șoptindu-i:

— Îmi pare rău! E viața de soldat.

Apoi a parcurs mintal garda, dându-și seama că Jor îl sărise pe el și că Taryn plecase, ceea ce însemna că aproape răsărise soarele.

— Vrei să mergem afară?

A fost cuprins de ușurare când Lara a dat din cap. Într-o tăcere aproape desăvârșită, și-au tras cizmele, hainele și armele, apoi Lara a luat mâncare dintr-o ladă și l-a urmat afară în noapte. Furtuna se potolise, iar cerul părea un roi de stele argintii, singurul sunet fiind cel scos de valurile izbite de stâncile insulei.

Taryn era cocoțată pe una dintre ele, în umbră, dar a auzit-o murmurând un mulțumesc când Lara s-a apropiat și i-a dat ceva de mâncare.

— Aren, du-o în partea de est!

— De ce?

Chiar și în întuneric, a simțit că Taryn zâmbea.

— Ai încredere în mine.

— În regulă.

A luat-o de mână pe Lara.

— Ne vom întoarce la răsărit!

Aren nu fusese de multe ori pe această insulă, așa că a mers încet.

A reușit să găsească din memorie drumul spre punctul de veghe din est. Era o bucată plată de stâncă, atârnată deasupra oceanului. O mare de stele albastre se întindea în fața lor. Lara a făcut un pas înainte, încă ținându-l de mână.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos!

Nici el, dar Aren și-a desprins forțat privirea de pe chipul ei și a îndreptat-o spre calmul apei de dedesubt.

— O numim Marea de Stele. Nu se întâmplă des și întotdeauna în timpul Mareelor de Război, așa că nu primește prea multă apreciere.

Fâșii strălucitoare de alge acopereau apa, formând pete scânteietoare de lumină albastră pe mare și făcându-l să se simtă ca și cum s-ar fi aflat între două câmpuri de lumină stelară. Se unduiau pe valurile blânde, aruncând umbre pe stâncile ce păreau să danseze în ritmul valurilor. Le-au privit pentru o perioadă îndelungată, fără ca vreunul dintre ei să vorbească, și lui Aren i-a trecut prin minte că ar trebui să o sărute. Însă a întrebat-o:

— Ce s-a schimbat?

Pentru că ceva se schimbase. Ceva se transformase, înduioșând-o față de el, poate față de toată Ithicana, iar el nu era sigur ce anume. Din câte își dădea seama, cele mai multe dintre experiențele ei, de când sosise, nu fuseseră deosebit de bune. Era fiica unui bărbat care era mai mult dușmanul lui Aren decât aliatul lui, iar el nu trebuia să aibă încredere în ea. Nu avea încredere în ea. Dar cu fiecare zi pe care o petreceau împreună, descoperirea că își dorea să aibă încredere în ea. Cu totul.

Lara a înghițit în sec, trăgându-și mâna din strânsoarea lui și încrucișându-și picioarele pe pământ, așteptând ca el să se așeze lângă ea. Pe chip îi strălucea lumina albastră a mării, făcând-o să pară din altă lume, de neatins.

— În copilărie, mi s-a spus de multe ori valoarea câștigurilor pe care se zvonea că Ithicana le obține într-un an datorită podului.

— Cât de mare era profitul?

Când Lara a răspuns, el a clătinat din cap la suma respectivă.

— E mai mare.

— Te lauzi?

— Sunt doar cinstit.

Lara a zâmbit strâmb și a rămas tăcută pentru un moment înainte de a continua.

— Pentru mine, suma era uluitoare. Și m-am gândit... Mi s-a spus că Ithicana manipula piața, că îi jefuia pe călătorii care se temeau să încerce marea și că cerea sume mari, taxe și tributuri însemnate de la negustorii care doreau să transporte și să-și comercializeze propriile bunuri. Că tu decideai cine avea dreptul să cumpere și să vândă în piețele tale și că aveai să le iei privilegiul dacă te supărau în vreun fel. Că dețineai controlul asupra aproape întregului comerț dintre două continente și unsprezece regate diferite.

— Corect.

Nu s-a obosit să adauge că Ithicana plătea cu sânge pentru acest drept, pentru că ea însăși văzuse dovezile.

— Ceea ce nu a fost corect... a fost *motivul*.

— Pe care ți l-au oferit?

— Lăcomia.

Ochii ei priveau fix dincolo de ocean.

— În copilărie, credeam că, mai mult ca sigur, locuiți în palate uriașe, pline de cele mai mari luxuri pe care lumea le putea oferi. Că stăteai pe un tron de aur.

— Ah, da! Tronul meu de aur. Îl păstrez pe o altă insulă și îl vizitez când am nevoie să-mi reafirm sentimentul de autoapreciere.

— Nu-ți bate joc de mine!

— Nu fac asta, a spus Aren, trăgând de vârful cizmei, unde pielea se crăpase de la prea multă expunere la apa sărată. Trebuie să fi fost într-adevăr dezamăgitor să descoperi adevărul.

Lara a scos un sunet care era pe jumătate un hohot de râs, pe jumătate un suspin.

— Insula Midwatch este la fel de luxoasă precum casa mea din Deșertul Roșu, iar timpul pe care l-am petrecut aici este relaxant prin comparație. Am fost crescută într-un mediu dur, Aren.

— De ce au fost atât de duri cu tine?

— Am crezut că știu, dar acum...

Și-a ridicat bărbia de pe genunchi, întorcând capul ca să-l privească.

— Mă întrebi ce s-a schimbat? Ce s-a schimbat este că acum știu că folosești acești bani pentru a-ți hrăni și proteja poporul.

Fusese inevitabil să ajungă la acel adevăr. Poate că dacă ar fi ținut-o închisă în conacul de pe Insula Midwatch, fără niciun fel de contact în afară de personal și de garda lui, n-ar fi aflat niciodată. Dar voia ca mariajul cu Lara să fie un simbol al schimbării în Ithicana, o nouă direcție. Și pentru ca acest lucru să se întâmple, era nevoie ca ithicanii să o vadă, o cale de urmat nici pe departe lipsită de consecințe, iar dezvăluirea secretelor din Ithicana se număra printre ele.

Și își dorea atât de mult să aibă încredere în ea!

— Adevărul este că Ithicana nu poate supraviețui fără pod, a spus el. Sau, mai degrabă, poate supraviețui, dar numai dacă fiecare minut, din fiecare zi, este dedicat supraviețuirii.

Răsucindu-se astfel încât să fie față în față, s-a uitat fix în ochii ei. Răsărea soarele, lumina trecea de la albastru la auriu, și era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis și ar fi fost aruncat înapoi în realitate. Dacă ar fi putut să împiedice asta, ar fi făcut-o.

— Imaginează-ți o viață în care trebuie să te lupți cu aceste furtuni și aceste ape ca să-ți hrănești familia. Să-ți îmbraci copiii. Să le oferi un adăpost. În care trec săptămâni fără să poți duce o barcă pe apă. În care pot trece zile întregi fără să ieși din casă, un impuls de-a

dreptul suicidar. Ce altceva există în afară de supraviețuire într-o astfel de lume?

Aren nu-și dăduse seama că îi luase mâinile, dar ea i le-a strâns cu putere, iar el s-a oprit și și-a trecut ușor degetele peste cicatricile ei.

— Podul schimbă totul. Îmi permite să le dau oamenilor mei exact ce au nevoie, astfel încât o mică parte din timpul lor să poată însemna mai mult decât supraviețuire, chiar dacă e vorba doar de o oră. Astfel încât poporul meu să aibă, poate, șansa să citească, să învețe, să creeze. Să cânte, să danseze sau să râdă.

S-a întrerupt, dându-și seama că nu explicase niciodată acest lucru nimănui. Cum era să conducă acest loc. Lupta constantă pentru a da ithicanilor vieți demne de a fi trăite. Și nu era de ajuns. Voia ca ei să aibă *mai mult*.

— Ai putea să-i hrănești pe fiecare dintre ei ca pe niște regi cu asemenea sume.

Lara nu-i pune la îndoială cuvântul, ci îl împingea înainte, dornică să extragă întregul adevăr.

— Așa e. Dar pentru că avem aceste lucruri - pentru că avem podul -, trebuie să plătim un preț însemnat. Alte regate știu ce fel de câștiguri aduce podul și asta le face să-și dorească să-l stăpânească. Pirații cred că avem depozite de aur ascunse pe toate insulele, așa că ne atacă pentru a le găsi. Așa că trebuie să luptăm. Armata mea principală nu-i nici pe departe imensă, dar în timpul Mareelor de Război, aproape două treimi din ithicani renunță la meseriile lor și se înarmează ca să apere podul. Trebuie să le cumpăr arme. Trebuie să-i plătesc pentru serviciul lor. Și trebuie să le compensez familiile când mor.

— Deci, în ciuda tuturor lucrurilor, Ithicana doar supraviețuiește până la urmă.

Aren și-a întetit strânsoarea, cu mâinile ei în ale lui.

— Dar poate că, într-o bună zi, ar putea să fie mai bine. Niciunul

dintre ei nu a vorbit, iar când o briză ușoară i-a suflat șuvițele de păr pe față, Aren a ridicat mâna pentru a le îndepărta. Lara nu a tresărit la atingerea lui. Nu s-a uitat în altă parte.

— Ești frumoasă, i-a mărturisit el, trecându-și degetele prin părul ei. Am crezut asta din prima clipă în care te-am văzut, dar nu cred că ți-am spus-o până acum.

Lara și-a plecat ochii, îmbujorată, deși ar fi putut fi doar sclipirea soarelui. A clătinat ușor din cap.

— Ar fi trebuit să o fac, a spus Aren, care și-a coborât capul, cu intenția de a o săruta, dar chiar atunci un zgomot tăios l-a făcut să tresară.

S-a întors, cu mâna țâșnind spre armă, însă l-a văzut doar pe Jor apărând de după colț, cu o expresie amuzată.

— Nu-mi place să vă distrug momentul, Majestățile Voastre, dar se ivesc zorii și trebuie să plecăm la drum.

Ca pentru a-i puncta cuvintele, peste apă au răsunat sunete de corn, anunțând nave la orizont.

— Asta schimbă lucrurile pentru tine? a întrebat-o Aren pe Lara, ajutând-o să se ridice în picioare.

Ea a închis ochii și, pentru o clipă, s-a încruntat, ca și cum ar fi suferit, apoi i-a deschis și a dat din cap.

— Schimbă totul.

Speranța și un alt sentiment, ceva rezervat special pentru ea, i-au inundat inima și, luând-o pe Lara de mână, Aren a condus-o înapoi spre bărci, în fugă.

24. LARA

TOTUL SE SCHIMBASE. Și nimic.

Nu era vorba de dorință. Lara nu era atât de slabă încât să renunțe la o viață întreagă de planificare și pregătire de dragul unui bărbat prea frumos și prea fermecător pentru binele lui. Dacă asta ar fi fost tot, și-ar fi potolit curiozitatea, apoi ar fi continuat cu o conștiință la fel de curată ca a oricărui alt spion. Nu, admirația ei pentru Aren era cea care devenea din ce în ce mai problematică, la fel ca durerea legată de ce s-ar întâmpla cu Ithicana după ce și-ar fi îndeplinit misiunea.

Lara și surorile ei fuseseră învățate să disprețuiască Ithicana pentru un motiv întemeiat. Scopul lor fusese să se infiltreze în apărarea unei națiuni, astfel încât aceasta să poată fi, în cel mai bun caz, cucerită. Iar în cel mai rău caz, distrusă. Un lucru ușor de imaginat când inamicul era reprezentat de niște demoni mascați, care își foloseau puterea pentru a-i oprima poporul.

Dar acum aveau chipuri. Și nume. Și familii.

Toate fiind atacate anual de alte regate și de pirați deopotrivă. Poate că ithicanii erau cruzi și fără milă, dar Lara a descoperit că nu-i putea învinovăți pentru asta. Făceau tot ce trebuiau să facă pentru *a supraviețui*, iar cu fiecare informație acumulată despre ei, vinovăția i se amplifica, deoarece știa că Ithicana nu avea să-i supraviețuiască sosirii *ei*. Dacă acest lucru i-ar fi putut aduce cândva satisfacție, acum nu mai reprezenta nimic altceva decât un adevăr imposibil de evitat, care părea destinat să o chinuie în fiecare clipă prin ură de sine.

Acțiunile ei de pe Insula Aela au dus la un deznodământ pe care-l considerase a fi imposibil: să câștige încrederea lui Aren. Și nu doar încrederea lui, ci pe a tuturor soldaților care au luptat în acea bătălie.

Expresiile lor au trecut de la suspiciune la respect și, ca un întreg, au încetat să-i mai pună la îndoială dreptul de a merge unde dorea. Un drept de care a abuzat imediat. Nimeni nu a interogat-o când se îndepărtase de vindecători și de răniți după confruntare. Nimeni nu a oprit-o, nici nu a urmărit-o, când a mers la baza debarcaderului podului, unde a găsit intrarea aproape invizibilă, mar-când-o prin câteva pietre așezate cu grijă, care nu ar fi însemnat nimic pentru ithicani, dar totul pentru soldații maridrini-eni când urmau să cucerească Insula Aela.

În interiorul debarcaderului ascunsese și trei dintre cornii pe care îi furase de la cadavrele de pe plajă, pregătiți să redi-recționeze greșit întăririle ithicane la momentul potrivit. O strategie pe care Aren practic i-o explicase în încercările lui de a o convinge să plece de lângă răniți. Și făcuse asta fiindcă a crezut că și ea începuse să-i iubească pe ithicani așa cum îi iubea el.

Nu șovăi! și-a spus în tăcere, cu ochii fixați pe cer, în timp ce plutea în izvorul termal. *Nu da greș!*

Trăgând cu dinții de o pieleță de la degetul mare, Lara s-a gândit la tot ce a aflat. S-a gândit dacă era *suficient* pentru ca Maridrina să preia Ithicana. Suficient pentru a cuceri regatul imposibil de cucerit, suficient pentru a oferi Maridrinei podul care ar fi simbolizat salvarea ei.

Era suficient.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să le transmită lui Serin și tatălui ei detaliile planului ei de invazie, apoi să-și însceneze moartea și să evadeze din Midwatch și din Ithicana și, cu puțin noroc, să scape de asasinii inevitabili ai tatălui ei. Nu știa unde avea să se ducă. Poate în Harendell. Poate după ce va trece un timp va încerca să-și găsească surorile. Să-și facă o viață pentru ea însăși. Deși, oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea imagina cum ar fi o viață dincolo de Ithicana. O viață fără *el*.

Ochii îi lăcrimau și, cu o mișcare bruscă, s-a ridicat din izvor,

întinzând mâna spre prosopul de pe stâncă. Trecuse mai bine de o săptămână de la atacul asupra Aelei și totuși nu făcuse nici măcar un pas mai departe pentru a-și pune planul în aplicare. Își spusese că era din cauză că mușchiul din umăr, pe care și-l rupsese în timpul bătăliei, avea nevoie de timp să se vindece, înainte de a fi suficient de puternică pentru a scăpa. Dar inima îi spunea că amâna din alte motive. Motive care îi puneau în pericol întreaga misiune.

Dar în seara asta era noaptea cea mare.

Aren trimisese vorbă de la cazarmă, prin Eli, că urma o furtună în această seară și că plănuia să ia cina cu ea. Și dacă era cu Lara, asta însemna că Taryn, care încă insista să doarmă în fața ușii ei, avea să ia o pauză de la îndatoririle de gardă. Cu o doză dublă de somnifer în vinul lui Aren după cină, ar fi avut toată noaptea la dispoziție în dormitorul lui, pentru a munci fără teama de întreruperi.

Norii deja se adunau pe cer, vântul se întetea, deoarece până și în sezonul liniștit, Mările Furtunoase își arătau colții, ca niște fiare. Lara a lucrat metodic la înfățișarea ei, uscându-și părul în bucle care îi atârnavă pe spate. Și-a întunecat ochii cu kohl negru și pudre, iar buzele și le-a vopsit într-o nuanță de roz-pal. A ales o rochie pe care nu o mai purtase până atunci: una mov închis, dintr-o mătase scandalos de transparentă, care îi dezvăluia corpul de câte ori trecea prin dreptul unei surse de lumină. Avea diamante negre la urechi, iar la încheietura mâinii, brățara ingenioasă care ascundea fiolele cu narcotice.

A ieșit pe hol și s-a îndreptat spre salon, simțindu-se ciudat în sandale, după atâtea săptămâni de purtat bocanci. Încăperea era plină de lumânări, iar obloanele de la ferestrele mari erau trase, în ciuda riscului reprezentat de vânt pentru geamurile scumpe. Eli, ud learcă, purta o conversație aprinsă cu Taryn, pe care Lara a fost surprinsă să o găsească încă în conac. Când amândoi s-au întors spre ea cu expresii posomorâte, frica i-a încălțușat inima.

— Unde este?

— Au plecat în patrulare dimineața târziu, a spus Taryn, masându-și cu o mână lateralele rase ale capului. Nimeni nu i-a văzut sau nu a primit vreo veste din partea lor de atunci.

— E normal? a întrebat Lara, fără să-și poată controla tre-murul din voce.

Taryn a expirat prelung.

— Nu e anormal pentru Aren să decidă că e nevoie de el în altă parte, spus ea, măsurând-o apoi pe Lara din cap până-n picioare. Dar nu cred că este cazul în seara asta.

— Deci, unde e?

— S-ar putea să fi avut probleme cu una dintre bărci. Sau poate că au decis să aștepte să treacă furtuna. Ori...

S-au auzit sunete de corn, însă Taryn nu mai trebuia să-i explice Larei ce înseamnă: *atacatori*.

— Mă duc la cazarmă!

Alergând spre camerele ei, Lara și-a înlocuit sandalele cu bocanci și și-a tras o mantie peste rochie.

Afară, ploaia cădea în mod constant, dar vântul nu era îndeajuns de puternic cât să le provoace probleme ithicanilor pe apă. Cu Taryn lângă ea și restul gărzilor personale în fața și în spatele ei, Lara s-a grăbit pe cărarea întunecată înspre cazarmă.

Unde atmosfera nu fusese nicicând atât de tensionată.

— O să aflu ce știu soldații.

Taryn a lăsat-o pe Lara împreună cu celelalte două gărzi, care au urmat-o cât a ocolit golful, urcând pe treptele sculptate în piatră până în vârful stâncii, de unde putea vedea marea. Mai mulți soldați stăteau îngenunchați în spatele bolovanilor pe care îi foloseau ca acoperire, cu ocheane în mâini.

— Ați găsit ceva?

Dar ei nu au făcut decât să clatine din cap. *Dacă nu se mai întorce?*

Un asemea deznodământ i-ar da planul peste cap. Fără Aren, care să-i trimită o scrisoare tatălui ei, nu avea cum să transmită un mesaj detaliat, fără să fie decriptat de Ahnna și de spărgătorii ei de coduri din Southwatch. Singura ei opțiune ar fi fost să-și însceneze moartea și să fugă, apoi să-i trimită informația tatălui ei din afara Ithicanei. Dar atunci el și Serin ar fi știut că trăiește și asta ar fi însemnat o viață întreagă de fugă, cu asasini pe urmele ei. Totuși, în timp ce stătea ghemuită pe pământ și privea oceanul înnegurat, nu se gândea la soluții pentru dilema ei.

Ci la sentimentul de teamă din piept.

Văzuse atât de mulți ithicani murind în luptă, în atât de multe moduri. Călcați în picioare sau eviscerați. Zdrobiți sau strangulați. Bătuți sau înecați. A încercat să alunge imaginea cadavrelor din minte, toate purtând acum chipul lui Aren.

— N-au trimis niciun mesaj, a spus Taryn, care a apărut lângă Lara. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva, doar că nu vor să-și dea de gol poziția în fața inamicului.

Sau că au murit cu toții, s-a gândit Lara, cu pieptul strân-gându-i-se dureros.

Taryn i-a întins un pachet împăturit, plin de hârtii.

— Asta a venit pentru tine.

Ținând paginile lângă unul dintre borcanele cu alge, Lara le-a citit în grabă. Serin, care pretindea că este tatăl ei, discuta despre dezamăgirea lui față de al doilea frate mai mare, Keris, care cerea să meargă la universitate în Harendell în loc să preia comanda forțelor maridrinene, precum fratele lor mai mare. *Își dorește să studieze filosofie! De parcă ar avea timp să stea degeaba, contemplând sensul vieții, când dușmanii noștri continuă să ne atace flancurile!*

Unii dintre soldați au început să se agite, distrăgându-i atenția de la scrisoare, și au trecut câteva clipe până când s-a putut concentra din nou. Codul Marylynei părea greu de descifrat. Ochii Larei fugeau încontinuu spre mare. Dar, în cele din urmă, mintea ei a

extras mesajul lui Serin din trăncăneala iluzorie. *Valcotta ne-a blocat accesul către Southwatch. Foametea este în creștere.*

Un val de greață a străbătut-o pe Lara, care a împins paginile în buzunarul mantiei. Cu distrugătoarele sale de nave, Insula Southwatch era capabilă să-i alunge pe valcottani, dar putea înțelege reticența lor față de stârnirea unui conflict cu cealaltă națiune. Înțelegea ce i-ar fi costat ca Valcotta să se alăture regatelor care atacă Ithicana. Dar poporul ei era cel care plătea prețul.

Au stat ore în șir în ploaie, însă nu a răsunat niciun corn. Nicio barcă nu a apărut dedesubt, cerând acces la golf. Nimic nu s-a mișcat în întuneric.

În cele din urmă, Taryn s-a foit lângă ea.

— Ar trebui să te întorci la conac, Lara. Nu se știe când se vor întoarce și o să răcești în ploaia asta rece.

Ar trebui să plece. Știa că ar trebui să plece. Dar ideea de a fi nevoită să aștepte ca unul dintre ei să-i aducă vești...

— Nu pot.

Își simțea limba grea.

— Atunci, să mergem la cazarmă? a propus cealaltă femeie pe un ton aproape rugător.

Fără tragere de inimă, Lara a dat din cap, dar la câțiva pași pe cărare, se întorcea și arunca o privire spre mare, chemată de vuietul ei, atrasă înapoi.

— Țasta-i dormitorul lui Aren, a spus Taryn, după ce au ajuns în apropierea clădirii de piatră. Nu se va supăra dacă dormi aici.

Închizând ușa odăii, Lara și-a pus lampa pe suportul dur și aspru de lemn de lângă patul îngust, apoi s-a așezat. Salteaua era tare ca piatra, iar pătura, aspră, spre deosebire de cearșafurile ei moi de la conac. Îi amintea de patul pe care îl împărțise cu el în refugiu. De cum adormise în brațele lui, ascultându-i bătăile inimii.

Și-a dat jos mantia și s-a ghemuit pe o parte, cu capul pe pernă.

Mirosea ca el.

Cu ochii strâns închiși, Lara s-a folosit de fiecare lecție pe care Maestrul ei de Meditație o învățase vreodată, măsurându-și respirația și limpezindu-și mintea, dar somnul nu venea, așa că s-a ridicat în șezut, cu pătura înfășurată în jurul picioarelor.

Nu era nimic în cameră care să-i distragă atenția. Nu existau nici cărți, nici puzzle-uri. Nu a găsit nici măcar un pachet de cărți de joc. Se afla în odaia sărăcăcioasă a unui soldat, nu a unui rege. Sau, cel puțin, nu a unui rege așa cum credea ea că există. Se afla în odaia unui conducător care nu se considera mai presus de poporul său. Care purta greutatea ithicanilor ca și cum ar fi fost ale lui. Pentru că erau ale lui.

Te rog să fii în viață!

Ușa s-a deschis, iar Lara s-a întors brusc și a văzut-o pe Taryn stând în prag.

— S-au întors!

A urmat-o pe cealaltă femeie în fugă până la golf, înfricoșată. Se temea pentru ea însăși. Se temea pentru misiunea ei. Se temea pentru soarta poporului ei. Dar inima ei îi spunea altceva.

Cu nisipul de pe plajă mișcându-i-se pe sub picioare, Lara a mijit ochii în întuneric. S-a auzit un strigăt slab, apoi lanțul a zăngănit, eliberând intrarea în golf.

A distins mai multe împrășcături, valuri izbite de carene și vâsle lovind apa. Dar, mai presus de toate acestea, Lara a distins gemete de durere. Pentru o clipă, a uitat să respire.

Te rog, lasă-l să fie în viață!

Golful a explodat de activitate, cu bărci umplute de bărbați și femei plini de sânge plutind în derivă, cu cei de pe mal care legau bărcile și îi aduceau pe răniți pe uscat. Ochii îi alunecau peste fețele lor sumbre, căutând. Căutând.

— La naiba, ia grăbiți-vă odată!

Vocea lui Jor. Lara s-a împleticit prin mulțimea bine organizată,

încercând să-l găsească pe soldat. În cele din urmă, i-a zărit pe el și pe Lia, ghemuiți pe fundul unei bărci, cu o siluetă căzută între ei.

— Aren? a strigat Lara, cu o voce frântă.

Picioarele i-au prins rădăcini. Cei doi au întins brațele în jos și a fost copleșită de ușurare când Aren le-a împins mâinile la o parte.

— Dați-vă jos de pe mine! Pot să ies și singur!

Când s-a ridicat în picioare, barca s-a clătinat, dar, în timp ce Jor și Lia și-au recăpătat cu ușurință echilibrul, Aren era cât pe ce să cadă peste bord.

— Ia las-o mai moale cu mândria, băiete! a răbufnit Jor, care l-a pus pe rege între el și Lia, târându-l apoi pe uscat.

Lara nu a putut vedea ce era în neregulă cu el pe întuneric, însă felinarele aruncau umbre care păreau a fi pete de sânge, doar că acestea se schimbau și se mișcau. Apoi Aren s-a întors, iar felinarul din spatele lui a dezvăluit conturul unei săgeți înfipite în braț.

— Dați-vă la o parte din calea mea!

Fără să ezite, Lara a dat doi soldați la o parte și a fugit spre Aren.

— Ce dracu' faci aici, pe țărm?

Aren l-a împins pe Jor chiar dacă se împleticea. Lara a sărit în față și i-a susținut greutatea, mirosul fierbinte al sângelui umplându-i nările.

— Pot să merg și singur! a mormăit el.

— Observ!

Larei îi tremura trupul din cauza efortului de a-l ține în poziție verticală, în timp ce parcurgeau plaja în pantă până la linia copacilor, unde cărarea care ducea spre cazarmă era slab luminată de borcanele pline de alge.

Trăgându-l pe Aren înăuntru, l-a lăsat ușor pe o banchetă. A aruncat deoparte mantia îmbibată de apă, și-a scos unul dintre pumnale și i-a tăiat tunică, aruncând haina distrusă pe podea. Apoi a îngenuncheat lângă el și i-a cercetat cu atenție rana.

Vârful de săgeată era înfipt adânc în mușchiul brațului, însă tija fusese ruptă în două de cineva la un moment dat, lemnul fiind înnegrit de sânge.

— Amaridieni blestemați!

Vocea lui Jor i s-a părut îndepărtată Larei, concentrată în întregime pe respirația lui Aren pe gâtul ei, fierbinte și neregulată.

Ridicându-și ochii, i-a întâlnit privirea întunecată de durere.

— Nu putem să o scoatem, trebuie să o împingem până la capăt!

— Fiecare clipă petrecută cu tine e o adevărată încântare. O scânteie slabă a revenit în ochii lui Aren.

— Îmi pare rău că am ratat cina!

— Ar trebui să-ți pară, a răspuns Lara, străduindu-se să-și păstreze vocea egală. Miroasea foarte bine.

— Nu asta e partea pe care îmi pare rău că am ratat-o. Aren a ridicat brațul teafăr și i-a atins ușor, cu degetele, diamantul mare care încă îi împodobește urechea, trimițându-i un fior din cap până-n picioare.

— Ține-te bine de mine! i-a spus ea și i-a împins mâna la o parte, înainte de a-și pierde cu totul controlul. Ultimul lucru de care avem nevoie este să te zvârcolești și să-ți agravezi rana.

Aren a scos un răs dureros, dar a apucat-o de talie cu mâna nevătămată, degetele lui săpând în mușchii spatelui ei.

— Asta o să doară! l-a avertizat Jor, apucând ferm săgeata.

Înjurând, Aren și-a lăsat capul pe umărul Larei, iar ea l-a tras la pieptul ei, știind că nu era suficient de puternică să-l țină nemișcat, dacă se zbătea.

— Relaxează-te! l-a sfătuit Jor. Te porți ca un copil.

— Respiră! i-a murmurat Lara la ureche.

Umerii lui Aren tremurau în timp ce inspira și expira, însă Lara știa că atenția îi era îndreptată spre ea. Degetele i s-au încordat, apoi i-au alunecat de pe talie până la șold.

— Respiră! a repetat ea, iar buzele ei i-au atins lobul urechii. Respiră!

Când a rostit pentru a treia oară cuvântul, i-a întâlnit privirea lui Jor.

Iar el a împins.

Aren a țipat în umărul ei, împingându-se cu atâta putere în ea, încât Lara aproape că a căzut pe spate. Cizmele i-au alunecat pe podeaua cazărmii, sângele i-a improșcat chipul, dar a rezistat, refuzând să-i dea drumul.

— Gata! a spus Jor și, o secundă mai târziu, genunchii Larei au cedat și chiar a căzut pe spate, cu Aren deasupra ei.

Preț de o clipă, niciunul dintre ei nu s-a mișcat. Răsuflarea lui Aren îi mângâia urechea, corpul lui îl apăsa pe al ei. Lara l-a ținut lipit de ea, s-a agățat de el, consumată de o dorință irațională de a-i vâna și de a-i distruge pe cei care-l răniseră. Apoi Jor și Lia l-au luat de pe ea.

Tânăra s-a ridicat în picioare și și-a șters sângele de pe față, cu inima bubuindu-i în piept.

— O să te vindec, a spus Jor, inspectând rana, apoi s-a dat la o parte când a sosit una dintre ucenicele Nanei.

Peste tot în jur erau soldați însângerați. Unii strângeau din dinți de durere. Unii țipau în timp ce camarazii lor încercau să le închidă rănilor cumplite. Unii zăceau nemișcați.

Fiecare dintre ei fusese rănit apărându-și casa.

Ochii Larei s-au oprit asupra lui Taryn, căreia îi curgeau lacrimi pe față, cu mâinile apăsate pe stomacul unui tânăr, disperată să-i țină măruntaiele înăuntru.

— N-ai să-mi mori în brațe!

Vocea ei șoptită a răsunat cumva prin vacarm.

— Să nu îndrăznești să mori!

Dar sub ochii Larei, pieptul tânărului a rămas nemișcat. Câte inimi aveau să se mai oprească atunci când tatăl ei va acționa?

Sunt dușmanii tăi, și-a repetat ea. Dușmanii tăi. Dușmanii tăi. Cuvinte goale, nimic mai mult.

Lara a făcut un pas înapoi. Apoi încă unul. Și încă unul. Până când a ieșit din cazarmă și pe cărarea pustie.

— Lara!

S-a întors. Aren stătea la o jumătate de metru în spatele ei, pe cărare, cu bandajul de pe braț pe jumătate căzut, ca și cum ar fi dat la o parte vindecătorul care îl lega, înainte ca acesta să-și termine treaba.

— Așteaptă!

Nu putea. N-ar trebui să o facă. Nu când fiecare fărâmbă de hotărâre se spulbera într-un ritm alarmant. Cu toate acestea, picioarele i-au rămas înfipite în pământ. Aren s-a îndreptat încet spre ea, cu sângele curgându-i pe braț și din vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău! a spus el, iar vocea îi tremura. Îmi pare rău că tot ce ai văzut de când ești aici este violență.

Tot ce cunoscuse vreodatăfusesse violența. Nu însemna nimic pentru ea. Și, totodată, însemna totul.

— Mi-aș dori să fie altfel. Mi-aș dori să nu fie așa.

Aren s-a clătinat și a căzut în genunchi, iar Lara și-a dat seama că a îngenuncheat la rândul ei abia când noroiul i-a udat rochia. Și-a dat seama că s-a întins după el, pentru a-l susține, abia când mâna brațului său nevătămat a prins-o de șold, ca să-și regăsească echilibrul. Era un dans în care ea conducea și el o urma.

— Ochi la fel ca ai blestematului tău de tată. Asta am gândit când te-am văzut prima oară. Noi îi spunem albastru-tică-los de Maridrina.

Trebuie să o fi simțit tresărind, pentru că și-a încleștat degetele pe șoldul ei, trăgând-o mai aproape. Lara nu s-a împotrivit.

— Dar m-am înșelat. Sunt diferiți. Sunt... de o nuanță mai intensă. Precum culoarea mării din jurul Eranahlului.

Eranahl? Mai văzuse numele ăsta înainte, scris pe una dintre paginile din biroul lui... Îl auzise când îl muștrase pe comandantul Aster pe plaja de pe Insula Aela. Dezvăluirea numelui a fost o scăpare din partea lui, era sigură de asta. Dar nu i-a mai păsat, nu când mâna lui i-a alunecat pe talie. A avut nevoie și de ultima urmă de voință ca să nu-și strecoare brațele în jurul gâtului său, să nu sărute acele buze perfecte, fără să țină cont de sânge și răni.

Lara și-a retras mâna de pe umărul lui, dar el i-a prins-o. Strângându-i-o într-un pumn, i-a sărutat încheieturile degetelor, cu ochii arzând.

— Nu pleca! Totul ardea.

Inima Larei bătea năvalnic, respirația îi era întretăiată și-si simțea pielea atât de sensibilă, încât părea că hainele o strâng într-un mod aproape dureros.

Oprește-te! Avertismentul îi urla în minte. *Îți pierzi controlul!* Însă a alungat vocea, a redus-o la tăcere.

Aren i-a mângâiat încheietura mâinii cu degetul mare, cu buzele încă apăsate de pielea ei, iar atingerea i-a trimis senzații năucitoare prin trup, dorința de a avea mâinile lui în altă parte înmuindu-i genunchii. S-a clătinat, însă Aren a tras-o spre el, amândoi dezechilibrați.

— Trebuie să te întorci la vindecători, a șoptit ea. Trebuie să îi lași să te coasă înainte să sângerezi până mori.

— Voi fi bine.

Aren și-a coborât capul chiar în timp ce ea și l-a ridicat: au împărțit același aer, aceeași răsuflare, dar felul în care îi tremura pieptul îi dezmințea cuvintele. *Nu era bine.*

Gândul a umplut-o de groază. O groază care s-a transformat numaidecât în furie. De ce îi păsa de ce se întâmplă cu el, dincolo de succesul misiunii ei? De ce îi păsa dacă trăiește sau moare? Acesta era bărbatul care lua cu bună-știință decizii ce provocau probleme

grave maridrinienilor. Poate că a făcut-o de dragul propriului popor, dar asta nu scuza lipsa lui totală de empatie și vinovăție. *Era dușmanul ei și trebuia să se elibereze de el, înainte să comită o greșală.*

Apoi buzele lui le-au atins ușor pe ale ei, un sărut care i-a spulberat complet controlul. Și-a strecurat degetele în părul lui, dornică de mai mult. De mai mult din asta, de mai mult din el. Dar în loc să-i ofere ce voia, el s-a retras.

— Am nevoie de tine să mă ajuți să opresc asta. M-am săturat să lupt împotriva lumii, când tot ce vreau e să lupt pentru ca Ithicana să facă parte din ea.

Și a fost ca și cum realitatea i-ar fi dat o palmă peste față.

Lara s-a îndepărtat de el.

— Nu va înceta niciodată, Aren.

Vocea îi era distantă. Insensibilă. Cât de straniu, din moment ce emoțiile îi asaltau cu înverșunare mintea!

— Deții ce-și doresc *toți* și niciunul dintre ei nu va înceta vreodată să încerce să ți-l ia. *Asta* este Ithicana și asta va fi mereu. Obişnuiește-te să trăiești cu un asemenea gând!

— Asta nu înseamnă să trăiești, Lara.

Aren a tușit, apoi s-a strâmbat, apăsându-și mâna pe rană.

— Și intenționez să continui să lupt pentru un viitor mai bun, chiar dacă asta mă va ucide.

Drept răspuns la cuvintele lui, o furie irațională a curs prin venele Lanei.

— Atunci ai putea la fel de bine să te întinzi și să mori! Trebuia să se distanțeze cât se poate de mult de situație, pentru că o sfâșia. S-a ridicat fulgerător și a luat-o la fugă pe cărarea întunecată, alunecând pe noroi și rădăcini, spre conac.

A așteptat în camerele ei până când pe holuri s-a făcut liniște, până când nu mai exista nicio șansă să fie deranjată, apoi s-a strecurat prin beznă și a spart încuietoarea de la camera lui Aren. Vitex, care stătea

pe pat, s-a furișat afară, ignorând-o când a trecut pe lângă ea.

Lara a închis ușa în urma ei, a aprins lampa și s-a dus la biroul lui Aren. După ce a extras borcanul de cerneală invizibilă dăruit de Serin, a tras lângă ea cutia de papetărie cu pergamente oficiale și a deschis capacul. Luând coala de deasupra, a întors-o astfel încât forma în relief a podului să fie cu fața în jos, apoi a înmuiat un condei în cerneală și a început să scrie, cu litere mici. Cerneala devenea invizibilă pe măsură ce detalia tot ce aflase despre Ithicana și trecea pe hârtie o strategie de cucerire și distrugere a Regatului Podului. Mâna îi tremura când a ajuns la sfârșit, dar a pus deoparte bucata de pergament, doar pentru a se usca și a lua alta, repetând mesajul. Apoi încă una, și încă una, până când toate cele douăzeci și șase de pagini din cutie conțineau aceleași cuvinte - cele care aveau să aducă sfârșitul Ithicanei.

A apelat la ultimul dram de putere ca să nu le rupă în bucăți cât a pus totul la loc și s-a retras în odaia ei. Cu trupul împovărat de extenuare, și-a îngropat fața în pernele de pe pat, îmbibând de lacrimi penele dinăuntru. *E singura cale*, și-a spus în gând. *E singura cale de a salva Maridrina*.

Chiar dacă o asemenea alegere însemna să se condamne pe sine la o soartă cumplită.

25. LARA

MAREELE DE RĂZBOI s-au încheiat cu un taifun care a venit rapid și violent, cu o mare atât de agitată, încât nici măcar ithicanii nu s-ar fi aventurat pe ea. Eli a informat-o pe Lara că până și podul era aproape gol, furtuna fiind prea intensă pentru ca navele comerciale să înfrunte scurta traversare spre Northwatch și Southwatch. Prin urmare, Midwatchul părea o insulă profund izolată, total ruptă de lume, și, mai rău, Lara era închisă în conac, singură, cu servitorii.

Deși luptele se terminaseră, Aren o evita. Și-a petrecut toate zilele cu soldații, iar nopțile, în patul îngust de campanie din cazarmă, fără să urce nici măcar o dată pe drumul spre casa din Midwatch.

Chiar și așa, Lara a verificat în fiecare seară numărul de pagini din camera lui, dar toate foile însemnate de acele blestемate de cuvinte au rămas în Ithicana.

La fel ca ea.

În dimineața de după izbucnirea furtunii, Lara a decis că e timpul. S-a îmbrăcat în haine ithicane, și-a umplut buzunarele cu bijuterii și cu câteva dintre drogurile ei preferate, a mâncat până și-a umplut stomacul, apoi i-a spus lui Eli că avea să iasă din conac, la aer curat.

Dacă ar fi încercat să navigheze pe mare în timpul unei furtuni, ar fi murit, așa că a așteptat să fie cer senin înainte să-și pună în aplicare planul de a-și înscena moartea, știind că onoarea l-ar fi determinat pe Aren să trimită o scrisoare oficială în care să-l informeze pe tatăl ei de moartea sa. Și că Serin, mereu vigilent, ar verifica paginile și ar descoperi mesajul ascuns. Apoi nu putea decât să spere și să se roage ca, după ce vor vedea că nu se întoarce în Vencia, tatăl ei și Serin să creadă cu adevărat că a murit. În felul ăsta, niciun asasin nu ar veni să o caute în Harendell, locul unde plănuia

să se ducă. Și-ar putea trăi viața știind că a dat poporului ei o șansă la un viitor mai bun.

Cu prețul viitorului tuturor celor care trăiesc în Ithicana.

Din moment ce furtunile vegheau asupra insulei, Taryn și ceilalți au primit un răgaz de la serviciul de pază, așa că nu mai era nimeni de evitat. Lara a urmat o potecă până la faleza dinspre mare, tăind drumul în partea de nord până când a ajuns la locul ales cu mult timp în urmă.

Era o zonă înaltă, cu apa la mai bine de zece metri mai jos, dar ceea ce a atras-o aici a fost șirul de stânci netede ivite din valuri, potrivite pentru a-și coborî mica ei canoe cu ajutorul frânghiilor și la fel de potrivite pentru a pune în scenă ceea ce ar părea o cădere accidentală și o moarte tragică. De acolo, intenționa să treacă de la o insulă la alta, folosind adăposturile pe care le găsea în cale, și să-și croiască încet drum spre Harendell în pauzele dintre furtuni.

Era un plan plin de pericole, însă nu frica îi apăsa pieptul în timp ce se uita fix la stâncile de dedesubt.

— Să nu cazi!

Surprinsă, Lara și-a pierdut echilibrul, însă Aren a întins mâna și i-a prins brațul, îndepărtând-o brusc de margine. A scos un sunet de exasperare, apoi a continuat să o tragă de braț.

— Vino cu mine! Ai îndatoriri de care trebuie să te ocupi.

— Ce îndatoriri?

— Datoriile unei regine.

Lara și-a înfipt călcâiele în pământ, lăsând urme gemene în noroi, până când Aren s-a oprit și i-a aruncat o privire care-i trăda dezgustul.

— *Asta* nu e o obligație, Lara! Dar supravegherea revenirii celor evacuați din Midwatch este. Așa că ori începi să mergi, ori te târăsc până la apă și te arunc într-o barcă.

— O să merg!

Era furioasă că i-a fost stricat planul, dar și din cauza unui sentiment fragil de ușurare, știind că probabil avea să fie nevoită să aștepte să treacă o altă furtună până să poată părăsi Ithicana.

Instalată în locul ei obișnuit din barcă, a așteptat până când au ieșit din golf înainte să-l întrebe:

— Unde mergem?

— În Serrith.

Aren s-a aplecat, cu spatele la ea.

— Doar o zi încântătoare pe mare, a spus Jor din spatele ei, ridicând pânza.

După aceea, nimeni nu a mai vorbit.

Golful din Insula Serrith era dominat de două dintre navele mari cu două vele, pe care le văzuse pe durata evacuării, dar acestea erau deja golite de civili și de provizii, cu echipajele pregătite să plece. *Să plece spre Eranahl*, s-a gândit ea, fără să le scape din ochi. Deși unde anume se afla acest loc rămânea un mister pentru ea, în ciuda săptămânilor de spionaj.

Pielea i s-a înfiorat în timp ce îl urmărea pe Aren pe cărarea spre pasajul din stâncă, unde îi omorâse pe toți acei soldați. Au continuat să meargă în tăcere până în sat, unde i-a întâmpinat o priveliște cu totul diferită față de cea de ultima dată când au fost aici. În loc să fie plin de sânge și de cadavre, de copii și de părinți îndurerați, satul fremăta de activitate. Femeile deschideau ferestrele și ușile caselor pentru a le aerisi, iar copiii alergau fără astâmpăr printre ele.

A urmat o avalanșă de întâmpinări și urări de bine, de prezentări mândre ale noilor copii în fața conducătorilor lor; cei mici se țineau după ei, sperați pentru un moment de atenție. Tactica lui Aren era evidentă. Încercând să o emoționeze, să-i atingă coarda sensibilă, îi împingea în brațe bebeluși dolofani sau îi oferea dulciuri pe care să le împartă copiilor.

Și tactica lui dădea roade. Îi venea să cadă la pământ și să plângă,

pentru că lumea lor urma să fie spulberată. Dar erau ori ithicanii, ori maridrinienii. Oamenii înfometați ai Maridrinei *aveau nevoie* de pod, aveau nevoie de venituri, aveau nevoie de bunurile care treceau prin el. Așa că urma să îi sacrifice pe ithicani pentru maridrinieni și apoi intenționa să spere că vina și durerea nu aveau să o ucidă.

Lara ar fi dat orice ca surorile ei să fie aici, să împartă cu ea povara, pentru că ele ar fi înțelese. Ele erau singurele persoane care ar fi înțelese. Dar era pe cont propriu și, în fiecare minut care trecea, simțea că e tot mai aproape de limita îndurării.

Abia când au revenit la bărci a putut respira din nou, stând cu fața în mâini pe durata drumului de întoarcere spre Midwatch.

— Se pare că gardienii au avut niște vizitatori, a spus Jor, spulberând tăcerea.

Lara a ridicat capul și ochii i-au aterizat pe o mică insulă, cu plaje albe și nisip fin, parțial ascunsă de stânci și vegetație. Deasupra ei se înălța podul, sprijinit pe un debarcader situat în centrul bucății de pământ. Insula în sine nu era unică, doar că părea extrem de ușor de accesat, spre deosebire de celelalte folosite de constructori pe post de debarcadere.

Pentru că nu avuseseră de ales, și-a dat seama, măsurând din ochi distanța. Cea mai mare deschidere de pod pe care o văzuse se afla cam la nouăzeci de metri între pontoane, iar pentru a ocoli această insulă ar fi fost nevoie de o întindere mai lungă decât era posibil. Ochii i-au poposit apoi pe cele trei forme umane care zăceau pe la jumătatea plajei, umflate și putrezind în soare.

— Ce este acest loc?

— Insula Șerpilor.

S-a gândit la nenumărații șerpi pe care îi văzuse de când sosise.

— Un nume care descrie cea mai mare parte din Ithicana.

— Pe aceasta în special.

Aren i-a făcut semn lui Jor să coboare velele, lăsând barca să plutească spre plajă, pe apa puțin adâncă.

— Privește!

Lara s-a uitat fix, sesizând mișcări sub marginea stân-coasă care domina plaja, dar nu reușea să distingă detaliile. Aren se ridicase în barcă lângă ea, ținând în mână un pește viu, pe care-l prinsese mai devreme, așteptând ca valurile să-i ducă ușor spre țărm. Când mai aveau câțiva metri, Jor a înfipt o vâslă în apă, ancorând barca, ca să nu se deplaseze mai departe. Aren a aruncat peștele.

De îndată ce a aterizat cam pe la jumătatea plajei, Lara a privit îngrozită cum zeci și zeci de șerpi au ieșit afară din stufăriș, țâșnind spre pește cu mandibulele deschise. Erau mari, majoritatea dintre ei mai lungi decât era Aren înalt, iar unii mult mai impresionanți de atât.

Cel din față și-a încleștat maxilarul în jurul peștelui, în timp ce restul se îngrămădeau unii peste alții, zbatându-se și trosnind din colți, până când peștele a dispărut pe gâtul reptilei, extins astfel încât să-și poată înghiți prada.

— Sfinte Dumnezeule!

Lara și-a apăsat mâna pe gură.

— Dacă unul dintre ei își înfige colții în tine, te vei trezi paralizată în câteva minute. Apoi e doar o chestiune de timp până când unul dintre cei mari va veni să termine treaba.

— Unul dintre cei mari...

Insula a devenit tot mai amenințătoare, pe măsură ce Lara căuta semne ale șerpilor menționați. A zărit o cărare de piatră care ducea la baza pilonului plin de vegetație, dar în comparație cu toate celelalte, părea aproape primitor.

— Te rog, spune-mi că nu folosești ruta asta ca drum spre pod?

Aren a clătinat din cap.

— Eo pistă falsă. Își face bine treaba, fiind așa ademenitoare.

— Prea ademenitoare, a adăugat Jor. Cu câți dintre ai noștri nu s-au înfruptat șerpii ăia blestemați?

Lara l-a privit nedumerită pe Aren.

— E un joc pe care îl practică tinerii noștri, deși e interzis. Două persoane momesc șerpii departe de potecă, iar cel care aleargă trebuie să ajungă până la pilon, să urce și să iasă pe pod, apoi să se arunce înapoi în apă. Un test de curaj.

— Mai degrabă o dovadă de prostie! a răbufnit Jor.

— Cu siguranță, o modalitate bună de a fi omorât.

Lara și-a mușcat interiorul obrazilor, analizând în tăcere utilitatea unui astfel de loc. Dacă s-ar putea face ceva în privința șerpilor, ar fi ușor să ancorezi nave și să transporti oameni aici.

Era atât de prinsă în gânduri, încât a observat că Aren se dezbrăcase și rămăsese doar în pantaloni abia când a sărit peste marginea bărcii, aterizând în apa până la șold.

— Ține ăsta pentru mine! i-a zis el, dându-i arcul. Nu-l lăsa să se ude!

— Ce ai de gând?

Aren și-a trosnit degetele.

— A trecut mult timp, dar sunt sigur că încă o pot face.

— Treci înapoi în barcă, Aren! a spus Jor. Nu mai ești un băiat de paispe ani.

— Nu, nu mai sunt. Ceea ce ar trebui să fie doar în avantajul meu. Lia și Taryn, voi sunteți momeala. Să faceți o treabă bună, dacă nu vreți să vă petreceți zilele supraveghindu-i fundul Ahnei.

— Nu veți face așa ceva! le-a ordonat Jor celor două femei. Stați pe loc!

Aren s-a răsucit în apă, sprijinindu-și mâinile pe barcă.

— Trebuie să-ți reamintesc cine este regele aici, Jor? Lara a simțit cum rămâne cu gura căscată. În timpul petrecut în Ithicana, nu-l văzuse niciodată să se folosească de rang. Să dea ordine, da, dar asta era diferit.

Cei doi bărbați s-au fixat cu privirea unul pe celălalt, dar Jor și-a ridicat mâna liberă în semn de înfrângere.

— Faceți cum ordonă *Majestatea Sa!*

Cu fețe sumbre, cele două femei au luat fiecare câte o pereche de pești , apoi au sărit în apă. *Au mai făcut asta înainte, s-a gândit Lara. Au mai făcut asta pentru el.*

Inima Larei bătea cu putere.

— Urcă înapoi în barcă! Brațul tău nu s-a vindecat.

— S-a vindecat destul de bine.

— Asta-i nebunie curată, Aren! Ce încerci să demonstrezi? Fără să-i ofere un răspuns, Aren a înotat până când a ajuns la câțiva metri de mal, unde a rămas complet nemișcat, în timp ce Taryn și Lia aruncau cu apă în direcții opuse, pleosc-ple-osc, atrăgând atenția șerpilor. Pământul de sub margine era o masă contorsionată de corpuri, creaturile îndepărtându-se de cărare pentru a le urmări pe femei.

Cuvintele tale sunt de vină, i-a șoptit o voce. I-ai spus să se întindă și să moară.

— Aren, întoarce-te în barcă!

Vocea îi era de nerecunoscut, ascuțită.

— Nu trebuie să faci asta! El a ignorat-o.

Spune-i că îți pasă! Spune-i că viața lui contează pentru tine! Spune-i orice trebuie să-i spui ca să-l aduci înapoi în barcă!

Doar că nu putea. Nu putea să-i spună o asemenea minciună, doar pentru a-l înjunghia în spate. *Dar e oare o minciună?*

— Aren, eu...

Restul cuvintelor i-au rămas blocate în gât.

Jor a dat din cap către gărzile din barcă, iar cei care purtau arcuri și-au pregătit în tăcere săgețile, dar, cumva, Aren a intuit ce aveau de gând.

— Dacă vreunul dintre voi trage una dintre săgețile acelea, și-a încheiat traiul în garda mea!

Soldații și-au coborât arcurile.

— Nu poți vorbi serios! a răcnit Lara. Aren, treci înapoi în barcă, tu...

— Plecați!

La ordinul său, femeile au aruncat peștii pe plajă. Încă o dată, șerpii au ieșit de sub marginea stâncoasă, zeci și zeci de reptile. Mai multe decât putea număra Lara. Și exact când cei din față erau pe punctul de a-și lua premiul, Aren a început să sprinteze, picioarele scufundându-i-se în nisipul adânc. Nu a ajuns decât la jumătatea plajei când șerpii l-au văzut, iar câțiva dintre ei s-au ridicat ca să-l privească pe intrus înainte să se lanseze în direcția lui.

Aren era rapid.

Dar șerpii erau mai rapizi.

— Vin! a strigat Lara, privind cu groază cum creaturile malefice alunecau fulgerător pe nisip.

Aren era pe cărare, alergând spre pilonul impunător, cu sudoarea sclipindu-i pe umerii goi. Mai avea treizeci de metri de parcurs.

Nu avea să reușească!

Șerpii se aruncau prin aer, cu fălcile pocnind la doar câțiva pași în spatele lui. Și se apropiau.

— Fugi!

Lara s-a ridicat în picioare, fără să observe cum barca se clatină sub ea. Nu putea să moară! Nu așa! Jor era și el în picioare. — Fugi, căcăciosule!

Doar câțiva metri. Te rog! se ruga ea. Te rog, te rog, te rog!

Ea și Jor l-au zărit înaintea lui Aren. Un șarpe uriaș a dat ocol bazei pilonului, atras de zarva produsă de cei mai mici, și l-a văzut pe Aren în același timp în care și el l-a observat, reptila ridicându-se exact când regele a alunecat, prins între solii morții de ambele părți.

Fără să stea pe gânduri, Lara a ridicat arcul lui Aren și a smuls o săgeată din mâna celei mai apropiate gărzi. A fixat-o chiar în timp ce s-a răsucit și a lansat-o. Fulgerul negru a zburat prin aer, ratând la

milimetru umărul lui Aren și lovind mâncătorul de oameni drept în gura larg deschisă.

Regele ithican a reacționat instantaneu, sărind peste șarpele căzut pentru a se agăța de stânca tocită, scuturându-și la fix călcâiele și evitând la limită șerpii care se năpusteau spre el. A parcurs în câteva secunde jumătate din ascensiune, apoi și-a întors capul să se uite spre barcă, probabil pentru a vedea cine îi nesocotise ordinele.

Lara a lăsat arcul să-i alunece dintre degete, dar nu mai conta. Aren văzuse. Cu toții văzuseră. Și acum trebuia să înfrunte consecințele.

Nimeni nu a vorbit pe durata urcușului regelui, însă inima Larei nu a încetinit nici măcar pentru o clipă, știind foarte bine că o cădere de la acea înălțime ar fi ucis pe oricine. Rana de pe braț i se deschisese, iar sângele i se scurgea de pe trup. Dar dacă îl durea, nu o arăta. Odată ajuns pe partea superioară a podului, Aren a mers până la deschizătură, apoi s-a oprit, cu apa la câțiva metri, dedesubt, și fără ezitare, s-a aruncat în adâncurile albastre.

Lara și-a ținut respirația, căutând un semn al prezenței lui. Dar nu a zărit nimic. Umărul îi sângeră. Dacă erau rechini în apropiere? Jor se mișca în spatele ei, dându-și jos bocancii, iar barca plutea în derivă.

— Lia, Taryn! Veniți aici!

Apoi Aren a țâșnit la suprafață și s-a urcat în barcă din-tr-o singură mișcare fluidă, cu apa strălucindu-i pe pielea bronzată, cu mușchii încordați cât și-a recuperat echilibrul. Soldații s-au dat grăbiți la o parte, astfel încât să ajungă la ea.

— Ce naiba ai făcut?

Lara a rămas pe loc, fără să-i pese că el se înălța amenințător deasupra ei.

— Ți-am salvat fundul, copil imatur ce ești!

— N-aveam nevoie să fiu salvat!

Tusea lui Jor, care a urmat imediat, a sunat foarte mult a

„minciuni”. Aren s-a uitat urât la Jor, apoi și-a îndreptat din nou atenția către Lara.

— N-ai spus niciodată că știi să folosești un arc. Ar fi fost un lucru util de menționat în ultimele luni.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Ridicându-se pe vârfuri, Lara l-a privit fix, până când Aren a făcut un pas înapoi, barca legănându-se în drum spre țărm.

— Și dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta, să nu crezi că voi ezita să-l folosesc pe tine!

— Și eu care credeam că nu-ți pasă!

— Nu-mi pasă! Poți să te întorci pe plajă și să te culci cu unul dintre șerpii ăia, atât de mult contează pentru mine!

— Chiar așa?

Și, iute ca șerpii de pe insulă, a ridicat-o și a aruncat-o în apă.

Lara a aterizat în fund pe bancul de nisip, cu apa doar până la talie și hainele brusc lipite de piele.

— Nemernicule!

A sărit în picioare, valurile lovindu-i genunchii.

— Spune femeia care nu a fost altceva decât un ghimpe în... S-a oprit dintr-odată, tipând când Jor s-a lăsat pe spate în barcă și l-a lovit puternic cu piciorul în fund.

Aren a aterizat în patru labe cu un pleosc, aproape răstur-nând-o pe Lara. Recăpătându-și echilibrul mai repede decât ea, regele a strigat:

— La dracu', Jor! Pentru ce naiba a fost asta? Dar barca deja se îndepărta.

— Ne vom întoarce! a strigat Jor. După ce vă rezolvați această mică dispută conjugală.

Apoi vasul a ocolit debarcaderul și a dispărut din vedere.

Dezlănțuind un șir de înjurături furtunoase, Aren și-a lovit mâna de suprafața apei. Lara abia dacă a observat. În schimb, a privit

șerpilor care își croiau drum pe nisip, oprindu-se la mal. Câțiva dintre ei s-au cabrat, legănându-se înainte și înapoi, cu ochii ațintiți asupra lor. Și în spatele ei... largul oceanului. Chiar dacă ar fi putut să înoate, știa foarte bine ce se ascundea în acele ape.

Era prinsă în capcană.

Soarele îi bătea în cap și cute adânci i-au apărut pe frunte, picăturile de sudoare amestecându-se cu apa de mare ca să îi ude părul.

Probabil că panica tot mai mare i se citea pe față, pentru că Aren a spus:

— Șerpilor nu vor veni aici. Pot înota, dar nu le place să o facă. Jor se va întoarce. Se comportă doar ca un nemernic. N-ai de ce să te temi.

— Ușor de spus pentru tine.

Dinții Larei clănțăneau ca și cum i-ar fi fost frig, dar nu era așa.

— Dacă vrei, poți să pleci după ei.

— E tentant.

— Nu sunt surprinsă. Având în vedere cât de puțină valoare acorzi vieților maridrinienilor.

Cuvintele îi scăpaseră involuntar de pe buze, dar poate că sosisese momentul să le rostească. Poate că sosisese momentul să-i ceară socoteală pentru ticăloșia Ithicanei.

Aren se holba la ea cu gura căscată.

— Poate că ai putea să-mi explici cu ce am greșit *eu* pentru a obține un astfel de comentariu din partea ta? N-am făcut nimic altceva decât să te tratez cu amabilitate, și același lucru este valabil și pentru compatrioții tăi.

— Nimic?

Lara știa că își pierdea firea, dar furia avea un gust mai bun decât frica.

— Crezi că permițându-i poporului meu să moară de foame, pentru că dă bine pentru vistieria ta, *nu e nimic*?

O clipă de tăcere.

— Crezi că Ithicana este responsabilă pentru problemele Maridrinei? a întrebat Aren, neîncrezător. Ce naiba, suntem aliați!

— Ah, da! *Aliați*. De aceea *toată lumea* știe că majoritatea alimentelor vândute în Southwatch ajung în Valcotta.

— Pentru că ei o cumpără! a răbufnit Aren, aruncându-și mâinile spre cer. Southwatchul este o piață liberă. Cine oferă cel mai mult pentru bunuri le primește. Fără prejudecăți. Fără favoritisme. Așa funcționează lucrurile. Ithicana este neutră.

— Cât de ușor te speli pe mâini de orice vină!

Era din ce în ce mai furioasă, pentru că Aren își petrecuse toată ziua încercând să-i câștige compasiunea față de poporul lui, ca mai apoi să închidă ochii la al ei.

— Și cum poți să pretinzi o alianță într-o clipă și neutralitate în următoarea?

Aren a înjurat, clătinând din cap.

— Nu pot. Nu mai pot, a spus el, apăsându-și degetul mare pe tâmplă. De ce crezi că ne suflă în ceafă amaridienii? Deoarece sunt supărați din pricina concesiilor pe care le-am acordat Maridrinei și pe care i le vom acorda Harendellului, dacă Ahnna se decide vreodată să se mărite cu prințul lor.

— Și ce efect au avut așa-zisele voastre concesi? Maridrina moare de foame, prinsă între Ithicana și Deșertul Roșu, și încă nu te-am văzut să arăți nici cea mai mică dovadă de empatie!

— Habar nu ai despre ce vorbești!

— Nu? *Te-am auzit* din ziua în care am fost adusă aici. Te-am auzit spunând că promisiunile pe care i le-ai făcut tatălui meu nu erau ceea ce voiai și că Maridrina va muri de foame înainte de a vedea vreodată avantajele tratatului!

Aren se holba la ea, cu fața crispată de furie.

— Ai dreptate. Am spus asta. Dar dacă tu și restul maridri-nienilor

vreți să aruncați vina pe cineva pentru foametea din patria voastră, cel mai bine ar fi să vă îndreptați atenția spre tatăl tău.

Lara a deschis gura să riposteze, dar niciun cuvânt nu a prins glas.

— Ai citit tratatul? a întrebat-o el.

— Bineînțeles că da! Dacă Maridrina păstrează pacea cu Ithicana pentru cincisprezece ani, te vei căsători cu o prințesă a regatului și vei oferi o diminuare semnificativă a tarifelor și taxelor de trecere pe pod, atât timp cât pacea va fi respectată în continuare între regatele noastre.

— Țsta este rezumatul. Și când a venit vremea să negociem aceste diminuări, m-am hotărât să elimin toate costurile asociate unui singur bun importat, crezând că îl pot forța pe tatăl tău spre o alegere care ar putea să cultive pacea. Vite. Grâu. Porumb. Dar știi ce a cerut? Oțel harendellian.

Lara a simțit un junghi în piept.

— Minți! Tot ceea ce face tatăl meu este pentru binele poporului nostru.

Aren a râs, dar fără nicio urmă de umor.

— Tot ceea ce face tatăl tău este pentru binele vistieriei *lui*. Și pentru mândria lui. Taxele noastre pe oțel și arme au fost întotdeauna exagerat de ridicate, pentru că traficul de arme are ramificații politice pe care am prefera să le evităm. Nu mai spun că armele au fost adesea folosite împotriva noastră.

Lara simțea că nu mai poate să respire.

— Maridrina nu are mine metalifere, ceea ce înseamnă că oțelul pentru arme trebuie să fie procurat din altă parte. Și pentru că tatăl tău nu vrea să renunțe la războiul său nesfârșit cu Valcotta, a fost nevoit să își importe armele cu navele, cu un cost mult mai mare. Până acum.

Soarele strălucea prea tare, totul era neclar.

— Voi continua, întrucât se pare că educația ta în deșert a avut

unele lacune.

Ochii de nuanța migdalei ai lui Aren ardeau de furie, de altfel singurul lucru pe care Lara părea să se poată concentra.

— Crede-mă pe cuvânt când spun că războiul costă bani. O știu pe propria piele. Dar tatăl tău nu are podul, așa că plătește taxe substanțiale, care au afectat economia Maridrinei. Deci, chiar și când negustorii voștri acostează în *piața liberă* din Southwatch, nu pot să liciteze și să fie competitivi. Așa că pornesc la drum cu ceea ce nimeni altcineva nu vrea să cumpere.

Carne stricată. Grâne putrede. Lara a închis ochii. Dacă Aren spunea adevărul, asta însemna că tot ceea ce-i alimentase dorința de a cucerii podul fusese fals. Și tot ceea ce ar fi rămas pentru a justifica căderea Ithicanei era chiar lucrul căruia i se opusese toată viața: lăcomia.

— Nu eu sunt cel care te-a mințit. Nu că m-aș aștepta să mă crezi.

Jor și ceilalți au ales exact acel moment ca să se întoarcă, însă expresia de pe fața lui Aren a fost îndeajuns pentru a șterge amuzamentul de pe cea a bătrânului. Când barca s-a apropiat, regele Ithicanei s-a agățat de margine și a sărit înăuntru. După ce Lara a făcut același lucru, Aren a ordonat:

— Ridicați cealaltă velă! Jor a tresărit.

— Atât de nerăbdător să ajungi acasă?

— Nu mergem acasă.

— Oh? Unde atunci?

Aren a aruncat o privire spre cerul care se întuneca la est, apoi s-a întors. Dar nu spre Jor i s-au îndreptat ochii.

Sub privirea fixă a regelui, un fior neliniștitor a cutremurat trupul Larei. O provoca.

— Vom face o vizită Maridrinei.

26. LARA

SIMPLUL FAPT CĂ era dispus să riște să pășească pe teritoriul inamic, că era dispus să o aducă pe ea - care cunoștea atât de multe despre Ithicana - în acel ținut, ar fi trebuit să o convingă pe Lara că Aren rostise adevărul. Că tatăl ei, Serin, și toți maștrii din tabără erau niște mincinoși. Dar n-a fost așa.

Poveștile despre ticăloșia Ithicanei fuseseră gravate în sufletul Larei. Șoptite în urechile ei întreaga viață. Cântate ca o mantră de-a lungul orelor, zilelor, *anilor* de antrenamente istovitoare, care aproape că o frânseseră. Care le-a distrus pe multe dintre surorile ei vitrege, trimițându-le, într-un fel sau altul, la moarte.

Cucerește podul și vei fi eroina Maridrinei!

Să-l credă pe Aren ar însemna să schimbe mantra în ceva foarte diferit. *Cucerește podul și vei fi distrugătoarea unei națiuni. Cucerește podul și te vei dovedi pionul tatălui tău.* Din acest motiv, ca o lașă în toată regula, a susținut imediat că nu vrea să meargă.

— Suntem în plin sezon de furtuni! a protestat Lara, arătând spre întunericul din est. Ce fel de nebun ia drumul mărilor pentru a-și dovedi punctul de vedere?

— Acest nebun.

Aren a tras strâns de frânghia pe care i-a pasat-o Lia.

— În plus, cerul e senin în direcția în care mergem. Și dacă ne prinde furtuna, se zvonește că suntem marinari foarte pricepuți.

— Suntem într-o canoe! a insistat Lara, disprețuindu-și tonul strident. Nu reușesc să înțeleg cum va conta *îndemânarea ta* în mijlocul unui taifun!

Aren a râs, așezându-se pe una dintre banchete.

— Nu vom naviga în capitala Maridrinei cu o navă ithicană.

— Atunci cum ajungem acolo? a întrebat ea. Prin pod? Jor a pufnit și i-a aruncat lui Aren o privire serioasă.

— Mai bine să ocolim Insula Southwatch, nu-i așa, Majestatea Voastră?

Însă Aren l-a ignorat, ridicându-și călcâiele și lăsându-se pe spate pe un bagaj.

— Vei afla destul de curând.

Destul de curând, se agăța de marginea navei, în timp ce ambarcațiunea sărea peste valuri, înclinându-se atât de mult, încât era sigură că o rafală puternică de vânt avea să îi răstoarne, înecându-i în largul mării.

Lara și-a reamintit să fie atentă încotro se îndreptau. *Așa se infiltrează în țara ta, așa spionează.* Totuși, pe măsură ce podul și ceața din jurul lui se estompau, și tot mai multe insule se iveau în față, o preocupa un singur lucru, și anume să afle profunzimea înșelăciunii lui Serin și a tatălui ei.

Când ithicanii au coborât una dintre vele și barca a revenit din unghiul înspăimântător, stabilizându-se pe mare, Lara a început să observe unde o adusesse Aren. Coloane de stâncă, acoperite cu alge verzi, se ridicau din marea albastră, atât de limpede, încât fundul părea la doar o distanță de braț. Păsările umpleau văzduhul în stoluri uriașe, unele plonjând în apă doar pentru a ieși la suprafață cu câte un pește prins în cioc, pe care îl înghițeau înainte ca vreunul dintre semenii lor să îl fure. Câteva dintre insulele mai mari aveau plaje albe, care te invitau la o plimbare, însă nicăieri, nicăieri, nu a zărit niciun semn al mecanismelor defensive care înroșeau apele din jurul Ithicanei cu sângele inamicului.

Lara s-a proptit în genunchi, ridicându-și privirea în timp ce treceau printre două turnuri de calcar.

— Aici locuiesc oameni?

Ca și cum i-ar fi răspuns la întrebare, când au ocolit o altă insulă, au apărut mai multe bărci de pescuit. Bărbații și femeile s-au oprit

din treburile lor pentru a-și flutura mâinile în semn de salut, mulți dintre ei strigându-l pe Aren pe nume.

— Unii locuiesc aici, a răspuns el încet, ca și cum mărturisirea îl costa ceva. Dar e periculos. Dacă sunt atacați, nu putem să le venim în ajutor decât când este prea târziu pentru a mai conta.

— Sunt atacați des?

— Nu de când a fost semnat tratatul, motiv pentru care mai mulți oameni și-au stabilit familiile aici.

— Pleacă în timpul Mareelor de Război? Maxilarul i s-a încheștat.

— Nu.

Lara s-a întors pentru a-l privi, cu o senzație de greață în stomac. Care erau șansele ca Serin și tatăl ei să nu știe că acești oameni se află aici? Și care erau șansele ca Aren să nu facă tot ce-i stă în putință pentru a-i ajuta, dacă ar fi fost atacați?

Chiar dacă asta ar însemna să slăbească apărarea podului.

Au străbătut insulele în tăcere, ajungând să navigheze pe sub un arc din piatră naturală, într-un golf ascuns, mai mare decât cel din Midwatch, unde, spre surprinderea Larei, erau ancorate mai multe nave impresionante.

— Sunt în mare parte nave militare pe care le-am capturat. Le-am modificat pe câteva dintre ele pentru a trece drept vase comerciale. Aceasta este a mea, a adăugat Aren, arătând cu degetul spre o corabie de dimensiuni medii, vopsită în albastru și auriu.

— Nu sunt toate ale tale? a replicat Lara acru, acceptând brațul lui Jor pentru echilibru, înainte de a se apuca de scara de frânghie atârnată din partea laterală a navei.

— Toate îi aparțin regelui Aren din Ithicana. Dar aceasta se află sub comanda căpitanului John, un negustor din Harendell. Acum, vino! Dacă mai întârziem mult, furtuna asta ne va urmări până în Vencia.

Cala, după cum s-a dovedit, era plină chiar de produsul pe care

Ithicana încercase să-l țină departe de Maridrina: oțel.

— În asemenea situații, nu poți ține o cală plină de vite care să stea pe loc, a spus Aren. În plus, oțelul este singura marfă care merită riscul unei traversări în sezonul furtunilor. Sau, cel puțin, așa era înainte.

În timp ce se retrăgeau înapoi pe punte și în cabina căpitanului, Lara a rupt o bucățică mică din rădăcina pe care i-o dăduse Nana, apoi a mestecat viguros, sperând că avea să-i potolească greața provocată de mai mult decât răul de mare.

Deschizând un cufăr, Aren i-a răscolit conținutul și a extras un set de haine și o bască, pe care i le-a aruncat.

— Deghizări. Dacă pretinzi că ești băiat, vei avea mai multă libertate când vom ajunge în oraș.

Încruntându-se la el, Lara a luat hainele și a așteptat să se întoarcă cu spatele înainte să se dezbrace de veșmintele ithi-cane. După ce a stat puțin pe gânduri, și-a înfășurat strâns o eșarfă în jurul pieptului, ascunzându-și cât de bine a putut sânii, apoi a îmbrăcat cămașa largă și pantalonii voluminoși, aparent preferați de marinarii din Harendell. Și-a răsucit împletitura lungă într-un coc în creștet, pe care l-a fixat cu grijă, trăgându-și bascul peste cap.

Când s-a întors, Aren era deja îmbrăcat în ținuta lui harendelliană, purtând un basc asemănător cu al ei ei. S-a încruntat.

— Încă arăți ca o femeie.

— Șocant! a replicat ea, cu brațele încrucișate peste piept.

— Hmm! a murmurat Aren.

S-a învârtit, apoi s-a dus într-un colț și și-a frecat o mână de podea.

— Corabia asta nu a mai pornit nicăieri de mai bine de un an și nu cred că a venit nimeni să o curețe.

S-a întors și a întins mâna spre ea, însă Lara s-a dat înapoi, alarmată.

— Ce faci?

— Îți completez deghizarea.

Ținând-o de după ceafă, a frecat-o pe față cu palma care mirosea a murdărie și rahat de șoarece, ignorându-i protestele. Aren a făcut un pas înapoi și a privit-o din cap până-n picioare.

— Coccoșează-te un pic! Și păstrează-ți încruntătura! Se potrivește cu cea a unui puști de treisprezece ani forțat să lucreze în slujba vărului său mai mare, un ticălos fermecător.

Lara a ridicat mâna într-un gest care era universal jignitor. Aren a râs, apoi a strigat, ieșind pe ușă:

— Toată lumea pe punte! Pornim spre Maridrina!

Cu o eficiență venită dintr-o practică îndelungată, soldații transformați în marinari harendellieni pregăteau corabia, iar Jor discuta cu niște ithicani pe care Lara nu-i cunoștea și care trebuie să fi fost de pe insulă.

— Care-i povestea, căpitane? a strigat Jor când Aren și Lara au venit pe punte.

— Am prins o pauză între furtuni și am riscat traversarea pentru un profit rapid. Ultima șansă de a face un ban cât prețurile la oțel sunt piperate.

Toată lumea a dat aprobator din cap, iar Lara și-a dat seama că mai făcuseră asta înainte. Că însuși cel mai căutat om din Ithicana trecuse pe sub nasul tatălui ei, fără să știe nimeni, nici măcar Serin, înțeleptul înțelepților. Aren a apucat cârma, urlând comenzi. Ancora a fost ridicată, velele au fost desfăcute, apoi corabia a plutit în largul golfului.

— Mergi des în Maridrina? Aren a clătinat din cap.

— Nu mai merg. Înainte de încoronare, am petrecut foarte mult timp în alte regate pentru a-mi continua educația în domeniul comerțului.

— Asta făceai? a comentat Jor, trecând pe lângă el. Și eu credeam că toate acele aventuri în afara Ithicanei au fost pentru a avea ocazia

să pariezi, să alergi după fuste și să risipești banii pe jocuri de noroc și băutură ieftină.

— Și asta.

Aren a avut decența să pară stânjenit.

— Oricum ar fi, toate astea s-au terminat când am fost încoronat, dar pentru *Lara*, voi face o excepție.

Ea și-a sprijinit coatele pe balustradă.

— Cât timp ne va lua să ajungem acolo?

— Fie înainte de furtună - a rânjit el -, fie niciodată.

— E o călătorie fără rost!

Lara era mai îngrijorată de ceea ce avea să găsească la destinație, decât dacă el urma să o aducă vie de acolo.

— Eu decid asta. Ce-ar fi să te duci să găsești ceva util de făcut?

Pentru că știa că Aren nu se aștepta ca ea să-l asculte, Lara i-a ascultat întocmai sfatul. Înarmată cu o găleată, un mop și o perie murdară, a frecat puntea, apoi s-a mutat în cabina căpitanului, de unde a furat niște aur găsit în sertarul unui birou, oprindu-se în timpul curățeniei doar pentru a arunca apa înnegrită și a aduce alta proaspătă. Cu colțul ochiului, l-a văzut pe Aren deschizând gura de fiecare dată când trecea pe lângă el, înainte să o închidă și să se uite lung la marea dinaintea lor.

O reacție mai mult decât satisfăcătoare, dar mai mult decât atât, curățenia i-a oferit timp neîntrerupt de gândire. După cum vedea Lara lucrurile, avea trei opțiuni după ce ajungeau în port. Prima era să fugă. Era sigură că putea scăpa de Aren și de garda lui, iar cu bijuteriile pe care le avea în buzunar și cu aurul pe care îl furase deja din cabina căpitanului, ar fi putut să-și aranjeze o viață oriunde ar fi crezut de cuviință. Ar fi fost liberă și, presupunând că Aren i-ar fi scris în cele din urmă tatălui ei pe hârtia însemnată, ea și-ar fi făcut datoria față de poporul ei.

A doua ar fi fost să se îndrepte spre palatul tatălui ei și să se folosească de codurile pe care i le dăduse Serin pentru a intra. Le-ar

fi spus în detaliu tot ce descoperise, în schimbul libertății, așa cum i se promisese. Deși exista riscul ca tatăl ei să-i taie gâtul într-o clipă, după ce ar fi primit informațiile de care avea nevoie. Și a treia...

A treia variantă era ca tot ce îi spusese Aren să fie adevărat. Tatălui ei să i se fi oferit ocazia de a îmbunătăți viețile mari-drinienilor, dar să fi ales să nu o facă. Tatăl său, nu Ithicana, să fie opresorul patriei ei. Mintea Larei s-a blocat, deloc dornică să accepte o asemenea explicație. Cu siguranță nu fără dovezi.

Ținând într-o mână o găleată de apă murdară și cu cealaltă balustrada, s-a întors să-l urmărească pe Aren cum naviga corabia. În pofida bascului ridicol pe care-l purta, inima i s-a strâns în piept.

Dacă viața îi fusese dedicată unei minciuni?

Gândurile sumbre i-au fost întrerupte de un val salvator, care a trecut brusc peste punte, de parcă ar fi hotărât că eforturile ei fuseseră inutile. Marea devenise agitată. Ridicându-și chipul spre cer, Lara a zărit fulgerele orbitoare parțial ascunse de nori, vântul trăgând de basca ei caraghioasă. Aren naviga la granița furtunii, care aproape că îi ajungea din urmă. Mijind ochii, Lara a cercetat umbra continentului din fața lor. Care erau șansele să reușească?

Lăsând mopul și găleata, s-a clătinat pe punte și a urcat treptele până în locul în care Aren stătea la cârmă.

— Trebuie să te întorci spre vest și să ajungi înaintea taifunului, nebunule! a strigat ea peste vânt, arătând spre norii negri.

— E doar o mică furtună, i-a răspuns el. O s-o întrec. Dar tu ar trebui să te ții bine.

Agățându-se cu o mână de balustradă și cu cealaltă de basc, Lara a privit cum apare la orizont Vencia, abia vizibilă prin ploaia care începuse să cadă. Spre deosebire de ziua în care plecase, cerul de deasupra orașului natal era negru și amenințător, iar clădirile vopsite cu var înălțate dinspre port erau de un gri stins. Stăpân peste toate acestea era Palatul Imperial, cu zidurile sale scăldate într-un

albastru strălucitor și cupolele din bronz. Era locul în care tatăl ei își ținea haremul de soții, iar una dintre ele era mama ei, dacă mai era în viață.

L-a auzit pe Aren ordonând echipajului să coboare câteva vele, însă nava abia dacă a încetinit când s-a îndreptat spre digul de protecție al portului. Fulgerele au brăzdat cerul și, o clipă mai târziu, tunetul a zguduit corabia. Valuri după valuri au inundat puntea, ithicanii ținându-se bine de frânghii ca să nu fie aruncați peste bord.

Doar Aren părea imperturbabil.

Luptându-se cu greața tot mai mare, Lara și-a înfipt degetele în balustradă. Valurile se izbeau de digul înalt ca o lovitură neîncetată de berbec, spuma mării și stropi reci zburând la aproape cinci metri în aer. De fiecare dată se auzea ca o explozie. Cu spatele năclăit de sudoare, și-a imaginat ce s-ar fi întâmplat cu nava dacă s-ar fi izbit de dig.

Gemând de efort, Aren a întors cărma, cu privirea fixată pe deschizătura aparent minusculă prin care urmau să treacă.

Un val s-a ridicat până aproape de înălțimea digului de protecție.

— Asta-i nebunie curată! a repetat Lara, abia ținându-și echilibrul.

Vasul s-a balansat, apoi s-a îndreptat, alunecând prin deschizătură cu o precizie desăvârșită. Într-un final, Lara a expirat zgomotos, cu fruntea lipită de lemnul balustradei și ploaia răpăind în jur.

— Ți-am spus că o să reușim, a spus Aren, dar ea nu i-a răspuns, doar a privit portul aglomerat și apele liniștite, spre deosebire de cele din larg, lăsate în urmă.

Știa că, în timpul sezonului de furtuni, majoritatea navelor comerciale rămâneau aproape de coastă, unde se puteau adăposti la nevoie, așa că intrarea unei corăbii harendelliene în port a atras toate privirile. Mai mult ca sigur, conținutul calei lor îl interesa pe căpitanul portului îndeajuns încât să le facă semn să intre în docuri fără să aștepte la rând, spre dezgustul evident al altor căpitani și

echipaje.

— A trecut ceva timp, ticălos curajos ce ești! a strigat bărbatul când nava s-a izbit de docuri, iar Jor și o parte din gărzi au sărit peste balustradă pentru a asigura corabia.

Aren a așteptat până când au coborât pasarela înainte să-i facă semn Larei să îl urmeze jos; ploaia devenea din ce în ce mai puternică.

— Tu spui curajos, dar bunica mea folosește un cu totul alt cuvânt pentru a mă descrie.

Căpitanul portului a râs.

— Lacom?

Aren și-a dus o mână la piept și s-a clătinat într-o parte.

— Mă rănești!

Au râs ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Aren a scos un pumn de monede și i le-a dat căpitanului de port, apoi încă una de aur, pe care bărbatul a strecurat-o în buzunar cât secundul lui înregistra detaliile pe o bucată de hârtie.

— Bine că ați ajuns acum, a spus căpitanul portului. Prețurile la oțel nu vor rezista prea mult, cu Ithicana care expediază blestematul ăsta de metal fără taxe. Se adună în Southwatch. Nu că valcottanii îi dau regelui Silas prea multe șanse să-și recupereze marfa, a continuat bărbatul, scuipând în apă.

Aren a scos un sunet aspru, în semn de compătimire.

— Așa am auzit și eu.

— Noua regină din Ithicana nu ne-a făcut nicio favoare. Silas a cheltuit toate taxele luate de la noi pe oțel, iar noi n-am văzut nimic în schimb.

— Femeile frumoase au un mod de a-i costa pe bărbați bani, a răspuns Aren.

Lara s-a încruntat, iar ochii căpitanului de port l-au părăsit pe Aren pentru a ateriza asupra ei.

— Nu prea îmi place cum te uiți la mine, băiete!

Aren a bătut-o pe Lara suficient de tare pe umăr încât să o facă să se clatine.

— Nu-l băga în seamă pe vărul meu! E doar amărât pentru că și-a petrecut întreaga traversare spălând puntea în loc să lenevească, așa cum ar fi vrut.

— Familia e cel mai prost echipaj.

— Nu-i așa? De vreo câteva ori, am fost pe jumătate tentat să-l arunc peste bord, însă asta ar însemna că nu m-aș mai putea întoarce acasă.

— Cred că multe doamne din Vencia ar fi fericite să te găzduiască.

— Nu mă ispit!

Un al patrulea plan, care presupunea înfigerea unui pumnal în măruntaiele lui Aren, a început să prindă contur, în vreme ce Lara îi urma pe cei doi bărbați în afara docurilor.

Vocea căpitanului de port i-a atras atenția înapoi la conversație.

— Am auzit că amaridienii și-au petrecut sezonul de liniște arătându-le celor din Regatul Podului exact ce părere au despre faptul că le-au furat afacerea de aprovizionare a Maridrinei cu arme harendelliene.

— Ithicana nu furnizează arme.

Lara a detectat încordarea din vocea lui Aren, dar căpitanul portului nu a părut să observe.

— E același lucru. Le trimite gratuit. Ni le pune în brațe. Sau așa ar fi, dacă Valcotta nu și-ar risca flota pentru a ne împiedica să ajungem în port.

Amărăciunea din vocea lui era palpabilă.

— Regele Silas ar fi trebuit să negocieze pentru vite.

— Vacile nu câștigă războaie, a răspuns Aren.

— Și nici soldații pe jumătate înfometați. Sau cei morți de ciumă.

Căpitanul portului a scuipat.

— Singurul lucru bun pe care căsătoria prințesei noastre l-a făcut

pentru Maridrina a fost să umple buzunarele cerșetorilor, pe care regele i-a plătit să stea pe stradă și să o aclame când trecea.

Aren și bărbatul s-au întors la pregătirile pentru descărcarea navei. Forfota nu mai era decât un zumzet în urechile Larei, deoarece tot ce auzise îi frângea sufletul. Ceea ce Serin îi spusese în scrisoarea lui despre foamete și ciumă era adevărat, și totuși... Totuși, dacă acuzațiile acestui bărbat conțineau vreun sâmbure de adevăr, fusese crunt înșelată în legătură cu cine era de vină. Picături de sudoare i se prelingeau pe spate, furnicându-i pielea.

Nu putea fi adevărat! Aren îl angajase pe acest om ca să spună astfel de lucruri. Toate erau minciuni menite să o păcălească. Își simțea pieptul prins ca într-o menghină și fiecare răsuflare era un chin, în timp ce încerca să împace toate învățăturile dobândite de-a lungul vieții cu ceea ce vedea. Cu ceea ce auzea.

Cu ceea ce făcuse.

— Pune-ți echipajul să o descarce mâine-dimineață la prima oră! Acum e aproape imposibil, pe o asemenea furtună.

Lara a clipit, concentrându-se asupra lui Aren, care i-a strâns mâna căpitanului de port, așteptând până când bărbatul s-a îndepărtat înainte să spună:

— E o dovadă suficient de grăitoare pentru tine?

Lara nu a răspuns, ci și-a apăsât degetele pe tâmpla care-i pulsa dureros, urând felul în care îi tremurau mâinile.

— Ne întoarcem acum pe corabie?

Limba îi era înțepenită în gură, propria voce, distantă.

— Nu.

Era ceva în tonul lui care a scos-o din șoc. Apa se prelingea pe unghiurile dure ale feței lui Aren, perle mărunte adunându-se pe genele întunecate. Pentru o bătaie de inimă, ochii lui de culoarea migdalei i-au cercetat pe ai ei, apoi au examinat cu atenție pontonul.

— Va trebui să așteptăm în Vencia până trece furtuna. E bine s-o

facem cu puțin confort.

Inima îi bătea ca o tobă, un ritm parcă întemnițat în propriul craniu, pe măsură ce mergea prin piață pe urmele lui Aren. Ithicanii se plimbau cu dezinvoltură în jurul lor. *Fugi!* Cuvântul i se repeta în minte, degetele i se încordau în cizme, disperate să o ducă departe de această situație. Nu voia să audă mai mult. Nu voia să se confrunte cu faptul că s-ar putea să nu fie o eliberatoare. S-ar putea să nu fie o eroină. Nici măcar o martiră.

Voia să fugă de aceste frânturi de adevăr, care îi spuneau că este cu totul altceva.

Aren a înaintat pe străzile înguste și șerpuitoare, cu clădiri de două etaje înghesuite pe ambele părți, cu ferestrele închise împotriva furtunii. S-a oprit în fața unei uși, cu o firmă deasupra pe care scria *Pasărea Cântătoare*. Muzica, clinchetul paharelor și murmurul vocilor răsunau până în stradă. A ezitat, cu o mână pe clanță, apoi a tras ușa cu un oftat.

A învăluit-o imediat mirosul de lemn afumat, de mâncare gătită și de bere vărsată, observând salonul plin de mese joase, majoritatea dintre ele fiind ocupate de clienți din rândul negustorilor. Jor și Aren s-au așezat la una din colț, iar celelalte gărzi au ocupat locurile de la bar. Luptând să controleze emoțiile tumultuoase care îi torturau inima, Lara a ocupat scaunul din dreapta lui Aren, stând aplecată și sperând că ploaia nu îi spălase murdăria care îi completa deghizarea. O voce feminină i-a atras atenția.

— Ei bine, ia uite cine a venit!

De masă se apropiase o femeie tânără, de douăzeci și ceva de ani. Avea părul lung, de un blond mai deschis și mai auriu decât al Larei, iar o bună parte din decolteul ei generos era scos în evidență de corsetul decoltat al rochiei.

Aren a luat unul dintre paharele mici cu băutură de chihlimbar pe care o chelneriță le adusese la masă.

— Ce mai faci, Marisol?

— Ce mai fac?

Femeia - Marisol - și-a așezat mâinile pe șolduri.

— A trecut mai bine de un an de când ți-ai arătat fața jalnică în Vencia, John, și mă întrebi ce mai fac?

— Atât de mult timp a trecut?

— Știi al naibii de bine cât a trecut.

Aren și-a ridicat mâinile în semn de iertare, oferindu-i femeii un zâmbet fermecător, pe care Lara nu-l mai văzuse vreodată pe chipul lui. Familiar, cu o tentă de flirt. Natura relației lor era evidentă, iar pielea Larei a devenit incandescentă.

— Circumstanțe independente de voința mea. Dar mă bucur să te văd.

Femeia s-a bosumflat și i-a aruncat o privire lungă. Apoi s-a așezat pe genunchiul lui și l-a cuprins cu un braț pe după gât. Degetele Larei s-au îndreptat spre pumnalele ascunse în cizme, furia clocotindu-i prin vene. Ce era în capul lui, eta-lându-și amanta în fața ei? Era un fel de pedeapsă? Voia să demonstreze ceva?

Femeia l-a salutat apoi pe Jor și i-a făcut semn uneia dintre chelnerițe să mai aducă un rând.

Bărbatul în vârstă și-a golit paharul, luându-l pe următorul de la chelneriță înainte ca ea să apuce să-l pună pe masă.

— Mă bucur să te văd, Marisol! Privirea femeii a poposit asupra Larei.

— Cine este ursuzul?

— Vărul meu. Învăță să facă negoț.

Marisol și-a înclinat capul drăguț, privind-o pe Lara ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de unde o cunoaște

— Cu ochii ăștia, mama ta trebuie să se fi iubit cu însuși regele Silas.

Aren s-a înecat cu băutura.

— N-ar fi asta o chestie?

— S-ar putea să te distrezi mai bine dacă ai zâmbi un pic mai mult, băiete. Ai putea învăța mai multe de la vărul tău decât cum să navighezi pe o corabie.

Lara i-a oferit un zâmbet care era numai dinți, dar femeia doar a râs, atenția ei revenind către Aren.

— Cât timp rămâi aici?

— Doar până mâine, presupunând că se va opri furtuna. Marisol a strâns din dinți, evident dezamăgită.

— Atât de puțin!

— Prezența mea este solicitată acasă.

— Asta spui mereu, a zis Marisol, expirând încet, apoi și-a scuturat capul. Vei avea nevoie de camere pentru echipajul tău pentru noaptea asta, nu? Și pentru vărul tău?

Larei i s-a strâns stomacul. *Dar nu pentru el.* Cu siguranță că nu intenționa...

— Pentru ei. Și una pentru mine.

Când Marisol a ridicat o sprânceană, Lara s-a străduit din răspuțeri să nu cedeze impulsului de a-i da un pumn în nasul ei mic și drăguț.

Jor și-a dres glasul.

— S-a însurat, Marisol.

Femeia a sărit atât de brusc, încât s-a lovit de masă, făcând lichidul să sară din pahare.

Lăsându-și jos băutura, Aren i-a aruncat lui Jor o privire amenințătoare, dar bărbatul mai în vârstă doar a ridicat din umeri.

— N-are rost să mai lungim discuția. Acum că a fost anunțată, putem să ne vedem de treabă.

Marisol a clipit rapid, cu ochi sclipitori.

— Felicitări! Sunt convinsă că e fermecătoare.

— Are un temperament sălbatic și o limbă cât se poate de ascuțită.

Deodată, ochii lui Marisol s-au îndreptat spre Lara, părând să înțeleagă mult prea multe. În loc să o înfrunte din priviri, așa cum ar

fi vrut, Lara și-a fixat atenția pe o fisură din masă.

— Sunt sigură că e foarte frumoasă, a spus cealaltă femeie. Aren a rămas tăcut pentru o clipă.

— La fel de frumoasă precum bolta senină de deasupra Mărilor Furtunoase. Și la fel de înșelătoare.

Lara a simțit o gheară în jurul inimii la auzul cuvintelor, un compliment învăluit într-un adevăr întunecat, imposibil de negat.

— Ei bine, atunci asta explică de ce ești îndrăgostit de ea, a spus Marisol cu blândețe. Întotdeauna ai fost atras de provocări.

Lara a înșfăcat unul dintre paharele mici și a dat pe gât conținutul, cu urechile țiuind, în timp ce se uita oriunde, mai puțin la Aren.

Jor a tușit puternic, apoi și-a fluturat mâinile în aer.

— Avem nevoie de un alt rând de băuturi aici!

— Poate de mai multe.

Marisol s-a așezat la masă, făcându-le un semn discret muzicanților, care au pus deoparte instrumentele cu coarde și au luat tobele și tamburinele, umplând încăperea de un ritm melodic. Tinere îmbrăcate în rochii viu colorate dansau printre mese, cu brățărilor din clopoței de la încheieturi și glezne zornăind, în timp ce vocile lor acompaniau muzica. Câteva clipe mai târziu, clienții au început să aplaude, zarva împiedicând-o pe Lara să se concentreze. Marisol a bătut din palme.

— Nu există nicio dovadă că regele își pregătește flota pentru a lupta împotriva blocadei valcottane! Nici măcar nu există semne că *ar intenționa* să o facă. Am informatori de-a lungul coastei și niciun șantier naval nu se laudă cu o comandă de la coroană.

Lara a clipit. *Femeia asta era spioană?*

— Prețurile importurilor au crescut vertiginos. Mâncarea este limitată la ceea ce Maridrina poate produce singură, ceea ce este puțin, având în vedere că toți fermierii noștri au fost transformați în soldați, iar foametea e în creștere în orașe. Și situația se va înrăutăți.

— Și Amaridul nu profită? a întrebat Aren, care bătea la rândul lui

din palme în ritmul muzicii. Aș fi crezut că abia așteaptă o astfel de ocazie.

Marisol a clătinat din cap.

— Marinarii amaridieni se plâng în fiecare zi în porturi că alianța dintre Ithicana și Maridrina le-a distrus câștigurile, a răspuns femeia, ațintindu-și ochii asupra lui Aren. Și acum, că alianța nu funcționează așa cum și-au dorit, par fericiți că Maridrina plătește prețul.

— Cât de răutăcios din partea lor!

Marisol a luat o gură din băutura ei, apoi a dat din cap.

— Sprijinul poporului maridrinian în conflictul cu Valcotta era în scădere de ani buni, deoarece nimeni nu mai credea că există ceva de câștigat din asta. Dar, de la nuntă și de când s-au produs ulterior represaliile valcottane, susținerea unui război total cu Valcotta a crescut de zece ori. Bărbați și băieți se aruncă în fața recrutorilor militari, închipuindu-se salvatorii poporului și...

Femeia s-a oprit brusc, aruncând o privire rapidă către Lara.

— Și? a solicitat Aren.

— Și există tot mai multe voci care sugerează că alianța din Tratatul de Cincisprezece Ani ar trebui să fie ruptă. Că, în timp ce Maridrina moare de foame, Ithicana continuă să profite de pe urma comerțului cu Valcotta. Dacă Regatul Podului ar fi un aliat adevărat, ar refuza accesul dușmanilor noștri în portul din Southwatch.

Ridicând din umăr, Marisol a continuat:

— Concesiile făcute de Ithicana Maridrinei nu au adus nici cel mai mic beneficiu poporului nostru. Dar în loc să dea vina pe regele Silas, oamenii dau vina pe Ithicana pentru greutățile întâmpinate. Abia așteaptă o luptă.

Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat, i-au răsunat în minte Larei cuvintele lui Aren. Câtă dreptate avusese!

Cântecul s-a încheiat, dansatorii s-au retras, iar muzicanții au ales o

melodie mai liniștită. Marisol s-a ridicat.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Voi aranja să primiți de mâncare și să vi se pregătească mai multe camere, pentru tine și echipajul tău.

Tatăl ei, Serin... toți maștrii ei. Toți le mințiseră pe Lara și pe surorile ei. Acest lucru în sine nu era o mare revelație, deoarece își dăduse seama că ticăloșia Ithicanei fusese exagerată și prezentată astfel pentru a le transforma pe fete în fanatice, cu un scop clar: distrugerea asupritorului Maridrinei. Dar până în acest moment, crezuse că, deși metodele tatălui ei fuseseră josnice, motivația fusese pură. Să salveze poporul Maridrinei. Să-i hrănească și să-i protejeze pe oameni.

Doar că nu Ithicana era opresorul. Ci tatăl ei.

Lara și surorile ei nu fuseseră izolate în complexul din deșert pentru siguranța lor. Nici măcar pentru a ascunde intențiile tatălui lor față de Ithicana. Fuseseră izolate pentru a le ține departe de adevăr. Fiindcă dacă ar fi știut că misiunea lor era condusă nu de nevoia de a îndrepta o greșală, ci de lăcomia nesfârșită a propriului tată, cât de dispusă ar fi fost vreuna dintre ele să-și trădeze soțul? Să distrugă o națiune? Să vadă un popor măcelărit? Promisiuni și amenințări și avuții erau motivații neînsemnate, în comparație cu fanatismul care le fusese insuflat ei și surorilor sale.

Dar pentru Lara, acel fanatism nu mai ardea.

27. AREN

JOR I-A FĂCUT semn uneia dintre fete să aducă un alt rând de băuturi.

— De ce suntem aici? a întrebat el. Din ce motiv ne riscăm viețile pe mările sălbatice și în teritoriul inamic?

Împingându-și mâncarea de colo-colo în farfuria din fața lui, Aren nu a răspuns. Lara urcase în camera lor cu o oră în urmă, tăcută, trasă la față. Îi spusese să rămână acolo până se întoarce el, pentru propria ei siguranță. Nu se așteptase să-l asculte.

Aren știuse. Stând în apă cu ea, lângă Insula Șerpilor, știuse. Toate micile particularități despre soția lui maridrini-ană, toate lucrurile mărunte care i se păruseră bizare, se adunaseră până când nu mai putea nega adevărul.

Lara era spioană.

Femeia de care se îndrăgostise până peste cap era o spioană.

În primele zile ale căsniciei lor, crezuse că aparentul dispreț al Larei față de el era provocat de disconfortul ei de a fi forțată să intre într-o căsătorie pe care nu și-o dorea. Să ducă o viață pe care nu și-o alesese. Dar șocul de pe chipul ei când i-a spus că tatălui ei i se oferise șansa de a-și hrăni poporul înfometat, alegând în schimb să cumpere arme, a destăinuit un adevăr de netăgăduit: *fusesse mințită*.

Aren a angajat și el destui spioni pentru a ști că majoritatea dintre ei credeau că munca înfăptuită avea un scop nobil. Regele Șobolanilor ar fi avut dificultăți în a găsi un spion care să creadă că Ithicana reprezintă cauza suferinței Maridrinei, așa că a creat unul: o fiică crescută în izolare totală, pentru a-i implanta un fals sentiment de dreptate.

Doar că acum știa adevărul.

— Aren?

Deși Jor părea relaxat, Aren nu-l auzise niciodată pe căpitanul gărzii sale să-i scape numele real al cuiva, mai ales pe cel al regelui, într-o astfel de situație. Bărbatul mai în vârstă era îngrijorat. Și pe bună dreptate. Ithicana era prinsă la mijloc.

Înainte să poată răspunde, unul dintre membrii echipajului său a pășit în tavernă și a dat o dată din cap. Aren a simțit că a fost înjunghiat în inimă.

— Ești pe cale să afli. Afară, garda lui i-a raportat:

— Merge pe bulevardul principal. Gorrick o urmărește. I-a înmănat regelui său arcul și tolba.

Fără să comenteze, Aren a luat armele și a pornit în sus pe stradă, cu Jor pe urmele lui. Vencia era aglomerată, ca întotdeauna, și i-a luat puțin timp să-l găsească pe ithicanul înalt care-i urmărea soția.

— Întoarce-te! i-a murmurat Aren lui Gorrick după ce a avut-o pe Lara în vizor. Vom prelua noi de aici.

Bărbatul a deschis gura pentru a obiecta, apoi a văzut expresia de pe chipul lui Aren și a dispărut în mulțime.

Lara înainta pe centrul străzii, încă deghizată, prin urmare bețivii și huliganii au lăsat-o în pace. Totuși, în timp ce o urmăreau, s-a întrebat cum de costumația păcălea pe cineva. De fiecare dată când își întorcea capul pentru a se uita la ceva care îi atrăsese interesul, lumina torțelor îi sublinia liniile fine ale feței și buzele pline, gâtul lung și delicat, rotunjimile fundului. Mersul ușor legănat. Nu cunoscuse niciodată un marinar harendellian care să se deplaseze așa.

Era atât de dureros de frumoasă! Însă, deși știa că își folosisese atuul împotriva lui, înșelătoria nu diminua atracția puternică pe care o simțea față de ea.

A implorat în tăcere: *Te rog, lasă-mă să mă înșel în legătură cu ceea ce ai de gând să faci!*

Dar traseul urmat de Lara vorbea de la sine: în sus, pe străzile

întortocheate, spre palatul tatălui ei, scăldat în nuanțe albastre și arămii, un simbol al orgoliului și al lăcomiei sale.

Când și-a dat și el seama încotro se îndrepta Lara, Jor a înjurat.

— Trebuie s-o oprim!

Aren a ocolit un cuplu de bețivi și a trecut sub adăpostul umbrelor, deplasându-se mai aproape de clădiri.

— Nu încă.

Cu cât urcau mai mult, cu atât mai puțini oameni umpleau strada, dar Lara nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. Ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap că el ar fi putut pune să fie urmărită.

— Ce ai de gând să faci, Aren? a șuierat Jor.

— Vreau să văd dacă mă va trăda.

Dar ceea ce spera el era că adevărul o schimbase. Că acum, conștientă de înșelăciunea tatălui ei, avea să se împotrivească oricărui scop pentru care fusese pregătită. Dacă era genul de femeie pe care o credea, nu, *se ruga* să fie.

A continuat să meargă spre poartă, în timp ce gărzile care flancau intrarea o priveau plictisiți, un tânăr singuratic care nu-i preocupa. Aren s-a oprit în umbră, unde soldații nu-l vedeau, și a tras o săgeată din tolbă. Era arcul lui, dar lemnul părea ciudat și nefamiliar sub degetele sale transpirate.

Jor s-a întins să-și scoată arma.

— Lasă-mă să fac eu asta pentru tine!

Aren s-a dat un pas în lateral și a fixat săgeata, clătinând din cap.

— Nu. Eu am adus-o în Ithicana. E responsabilitatea mea. Fără să încetinească, Lara s-a apropiat de poartă, luând prin surprindere gărzile. Unul dintre soldați a strigat-o:

— Ce cauți, băiete? Lara nu a răspuns.

— Ești pe jumătate îndrăgostit de fată! a insistat Jor. Nu ai nevoie de asta pe conștiință.

— Ba da, am nevoie.

— Spune ce vrei sau pleacă! a strigat soldatul, când Lara s-a oprit la câțiva pași de porțile grele de fier.

Aren a tras încet arcul, țintind săgeata spre centrul spatelui ei zvelt. De la această distanță, avea să-i străpungă direct inima. Ar fi murit înainte să provoace și mai mult rău, atât lui, cât și Ithicanei.

Inima îi bătea sălbatic și frenetic în piept, sudoarea fierbinte se amesteca cu ploaia care îi curgea pe spate. Când a clipit, a văzut-o căzând. A văzut cum sângele i se revarsă într-o baltă în jur. A văzut ochii aceia blestemat de frumoși cum își pierd scânteia. Apoi a clipit din nou și Lara stătea nemișcată în întuneric. După o clipă, tânăra a făcut un pas șovăitor înainte. Brațul lui Aren tremura.

Încă un pas.

Coarda arcului i-a lăsat urme adânci pe degete când a început să și le îndrepte lent, știind că, în ciuda faptului că nu avea de ales, nu avea să se ierte niciodată pentru că a ucis-o.

Trupul ei se legăna, inima lui a tresărit. Apoi un fulger strălucitor a brăzdat cerul, iar Lara s-a întors, îndepărtându-se în grabă de porți. Jor l-a tras pe Aren mai adânc în umbră, când a trecut pe lângă ei, luând-o înapoi spre oraș. Regele Ithicanei a dat să o urmeze, apoi a simțit că tot ce mâncase la cină i se ridică în gât. Sprijinindu-se cu o mână de peretele clădirii, Aren și-a vărsat tot conținutul stomacului pe stradă.

— Urmărește-o! a reușit el să îngâne. Asigură-te că se întoarce în siguranță.

Abia după ce Jor a dispărut pe stradă, și-a rezemat capul de piatra umedă și vâscoasă. O jumătate de secundă. Atât făcuse diferența între ea fugind în noapte și ea zăcând moartă pe stradă. O jumătate de secundă.

Mirosul de vomă i-a umplut nasul, dar nu asta i-a făcut ochii să ardă. Îi freca furios, urându-l pe regele Maridrinei până în adâncul sufletului. Alianța dintre Maridrina și Ithicana își bătea joc de acest cuvânt, fiindcă Aren simțea că nu are un dușman mai mare decât

Silas Veliant.

— Tu! a strigat cineva. Nu mai pierde vremea. Valea! Aruncând o singură privire în urmă spre palatul în care dormea tatăl Larei, Aren a dispărut în noapte.

28. LARA

ODATĂ ÎNTOARSĂ LA *PASĂREA CÂNTĂTOARE*, Lara s-a lăsat ușor pe un taburet, cu apa curgându-i din haine și pre-lingându-se pe dușumeaua de sub ea. Cârciumarul a privit-o amuzat.

— Whiskey, a bolborosit ea.

— Poți să plătești, băiete?

— Nu! s-a răstit ea. Intenționez să beau și apoi să fug prin spate.

Amuzamentul din ochii lui a dispărut și s-a aplecat peste bar.

— Ascultă, nenoro...

— Dragă, poți să mai aduci niște vin din beci? a intervenit Marisol, care apăruse de nicăieri. Mă ocup eu de asta.

Ridicând din umeri, cârciumarul s-a îndreptat spre o ușă deschisă din spatele barului. După ce a dispărut, Marisol a scos o sticlă de sub tejghea și a turnat o măsură generoasă într-un pahar, pe care l-a împins în fața Larei.

— Nu știu cum se fac lucrurile în Harendell, dar eu n-am obiceiul de a îmbăta copiii în cârciuma mea.

Lara i-a aruncat o privire rece, a golit paharul și l-a împins înapoi în fața femeii. Apoi a vârât mâna în buzunar, a scos o monedă harendelliană de aur și a trântit-o pe tejghea.

— Fă o excepție!

Marisol a ridicat o sprânceană.

— Sunteți fermecătoare, nu-i așa, Majestate?

— Oferi titluri tuturor clienților tăi?

— Doar femeilor cu ochii de un albastru de Veliant, care călătoresc în compania spionilor ithicani.

Nu părea să aibă rost să încerce să o contrazică.

— Fie torni și vorbești în același timp, fie taci din gură! N-am chef

de altceva.

N-avea chef de nimic, voia doar să reducă la tăcere întrebările care i se învârtteau nebunește în minte, încercând totodată să accepte o lume care părea să se fi întors cu susul în jos. Și, cu siguranță, n-avea niciun chef să stea la taclale cu fosta iubită a lui Aren.

Marisol a turnat băutura, apoi a așezat sticla lângă pahar.

— Te-am văzut când ai trecut prin Vencia în drum spre Ithicana, a spus ea, cu coatele sprijinite pe lemnul lustruit. Perdeaua trăsurii era trasă, dar am reușit să te văd doar o clipă. Părai că pleci la război, nu să te căsătorești.

Lara chiar *plecase* la război. Sau cel puțin așa crezuse la vremea respectivă.

— Regele a ordonat ca străzile să fie evacuate. Nimeni nu avea voie să iasă din casă până la îmbarcarea ta pe corabie. Pentru protecția ta, așa au spus.

Nu avusese nimic de-a face cu protecția ei. A fost un ultim pas prin care să se asigure că Lara urma să se îmbarce pe navă, convinsă că Maridrina se afla în cea mai disperată situație. Și că Ithicana era de vină. O ultimă piesă din înșelăciune.

— Apoi te-au suit pe corabie și ai dispărut. Plecată spre Ithicana și, deși nu știam la acea vreme, să-mi furi amantul preferat.

Lara i-a oferit un zâmbet mios.

— Având în vedere că nu l-ai mai văzut de mai bine de un an, nu cred că mai aveai prea multe drepturi asupra lui. Dacă ai avut vreodată.

— Ești o scorpie mică, nu-i așa?

Lara i-a smuls din mâini paharul pe care îl lustruia, l-a umplut, a așteptat ca Marisol să îl ridice, apoi au ciocnit.

— Să bem pentru asta!

Golind paharul dintr-o înghițitură, Marisol l-a pus deoparte.

— Ne așteptam ca lucrurile să se schimbe. Ca tatăl tău să-și mai

scadă nenorocitele alea de taxe sau măcar să folosească banii pentru ceva mai bun decât pentru războiul neîncetat cu Valcotta.

— Dar nu s-a schimbat nimic. Marisol a clătinat din cap.

— Ba lucrurile chiar s-au înrăutățit.

— Te face să te întrebi de ce m-am obosit să mă duc. Doar că Lara știa exact de ce s-a dus în Ithicana. Pentru a-și salva surorile. Pentru a-și salva regatul. Pentru a se salva pe ea însăși. În acest moment, aproape că se întreba dacă nu cumva i-a condamnat pe toți la o soartă mult mai cumplită.

— Presupun că nu a fost alegerea ta.

Ochii lui Marisol au alunecat peste umărul Larei, observând cine sosea și cine pleca din salon.

— Dar ce știi este că te-ai căsătorit cu cel mai bun bărbat pe care am avut vreodată privilegiul să-l întâlnesc, așa că, poate în loc să-ți îneci amarul, ai putea să te gândești la o cale mai bună de a-ți petrece timpul.

Și-a înclinat capul.

— Oricum ar fi, sper să te bucuri de seara ta, Majestate!

— Noapte bună, a murmurat Lara, umplându-și din nou paharul.

Știa că Aren era un bărbat bun. Instinctele ei, în care ar fi trebuit să aibă încredere, îi strigau acest lucru de mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască, dar le ignorase în favoarea a ceea ce *i se spusese*. Fusesse păcălită. Manipulată. Folosită.

Se dusesse la palat pentru a-și ucide tatăl.

Planul ei era să folosească codurile pe care le primise pentru a intra, apoi să aștepte ca soldații să o ducă la tatăl ei și să-l omoare. Cu mâinile goale, dacă ar fi fost nevoie. Nu era ca și cum nu ar fi fost antrenată să o facă. El ar fi ucis-o apoi, dar moartea lui ar fi meritat sacrificiul. Ar fi meritat acel moment când tatăl ei și-ar fi dat seama că ea, arma sa prețioasă, s-a întors împotriva lui.

Dar în timp ce Lara stătuse acolo, în ploaia torențială, cu soldații tatălui ei care o priveau plictisiți, vocea maestrului Erik îi răsunase în urechi: *Nu-ți pierde firea, gândăcelule. Pentru că, atunci când o faci, riști ca dușmanii tăi să te învingă.*

Ar fi fost ceva complet diferit dacă pierderea firii ar fi costat-o doar pe ea. Însă în secunde petrecute în fața porților, cu pielea furnicăată de un al șaselea simț, care o avertiza că e în pericol, Lara s-a gândit că Ithicana și Aren aveau să fie cei care vor plăti prețul. Foile de hârtie din camerele lui Aren din Midwatch încă mai conțineau toate secretele podului. Dacă una singură dintre ele ajungea în mâinile lui Serin... ar fi fost o nenorocire ireversibilă. Trebuia să se asigure că vor fi distruse. După ce reușea asta, putea să se concentreze la răzbu-nare cu sufletul împăcat.

Se întorsese cu intenția de a-i lăsa lui Aren un bilet în care să-i explice totul și să-i dea instrucțiuni pentru a distruge hârtiile, dar imaginea chipului său când îl va citi îi tot răscolea gândurile. El, care era loial până în măduva oaselor, ar lua personal actul ei de lipsă de loialitate. Ar *urâ-o*. Lara a golit conținutul paharului în înghițituri mari, dorindu-și ca alcoolul să-și facă mai repede efectul. Dorindu-și să-i amorțească inima trădătoare.

Îngândurată, și-a umplut din nou și din nou paharul, până când sticla s-a golit, fără ca alcoolul să-i domolească *măcar puțin* durerea surdă din piept. Ar mai fi comandat încă una și ar fi continuat să bea, dar nu mai era nimeni care să o servească, toate sticlele și paharele fiind puse deoparte pentru noapte, iar încăperea, tăcută și liniștită.

Ridicându-se în picioare, Lara s-a întors să descopere salonul golit de clienți și de personal, scaunele puse pe mese, podeaua măturată și ușa închisă. Lipsit de viață. Cu excepția lui Aren, care stătea la masa din spatele ei.

Lara l-a privit pierdută, simțindu-și inima de parcă ar fi fost ruptă în mii de bucăți, aruncate apoi în flăcări.

— Aștepți să mă duc la culcare ca să te duci după Marisol?

Cuvintele îi erau neclare. Dușmănoase. Dar aproape că își dorea ca el să o facă, doar pentru că un asemenea gest i-ar fi dat un motiv întemeiat să-l urască. Un motiv întemeiat să plece și să nu se mai uite înapoi.

— Cine crezi că a venit să mă caute, ca să mă ocup de vărul meu mic, cu gură spurcată?

Lara s-a strâmbat.

— Știe că nu sunt vărul tău. Știe exact cine sunt și, în mod evident, cine ești tu.

— E isteță Marisol.

— Nu ești îngrijorat?

Aren a clătinat din cap, apoi s-a ridicat în picioare. Hainele îi erau ude, dar orice cantitate de apă de ploaie adunase, aceasta se uscaseră de mult. *De cât timp stătea acolo?*

— Spionează pentru Ithicana de aproape un deceniu, de când tatăl tău l-a spânzurat pe al ei și apoi i-a înfipt capul în porțile Vencie. E loială.

Cuvinte de gelozie îi dansau pe limbă Larei, dar le-a înghițit.

— E frumoasă. Și blândă, a spus ea.

— Da.

Privirea lui era intensă.

— Dar nu e ca tine.

Corpul ei se legăna, camera se învârtea. Aren a străbătut distanța dintre ei în doi pași, prinzându-i talia cu mâinile. Echilibrându-o. Lara a închis ochii, pentru a încerca să pună capăt amețelii, dar camera care se învârtea a fost înlocuită de amintirea trupului lui dur și musculos, a pielii bronzate sub degetele ei. Căldura i-a înflorit adânc în pântec.

Nu poți! și-a spus. *Ești o mincinoasă și o trădătoare. Nu ești femeia care crede el că ești și nu vei putea fi niciodată. Nu vei putea niciodată să fii tu însăși.* Nu fără ca el să descopere adevărul. Dacă nu putea găsi

curajul să i-l spună, atunci trebuia să se întoarcă în Ithicana pentru a distruge toate dovezile trădării ei și apoi să dispară. Să-și însceneze moartea. Să se întoarcă în Maridrina pentru a se răzbuna.

Și să nu-l mai vadă niciodată pe Aren.

Ochii îi ardeau, respirația amenința să elibereze un hohot de plâns și să o trădeze.

— Ești bine?

A strâns din dinți.

— Nu mă simt bine.

— Nu-i de mirare, având în vedere cât ai băut. Apropo, ai gusturi regale. Aia nu-i o sticlă ieftină.

— Eu am plătit-o.

A rostit cuvintele încet, în încercarea de a le face să sune mai clar.

— Vrei să spui cu monedele pe care le-ai furat de pe corabia *mea*.

— Dacă ești atât de prost încât să le lași la vedere, meriți să le pierzi.

— Îmi pare rău! N-am înțeles nimic din toate bâlbâielile.

— Nemernicule! El a râs.

— Poți să mergi?

— Da.

Eliberându-se din strânsoarea lui, Lara s-a clătinat spre scări, când, deodată, treapta de jos a zburat spre ea. Dar înainte ca fața Larei să se izbească de lemn, Aren a prins-o, ridicând-o în brațe.

— Să nu tentăm soarta.

— Am nevoie doar de apă.

— Ai nevoie de o pernă. Poate că vei avea noroc și furtuna va dura îndeajuns cât să poți dormi și să-ți treacă mahmureala. Dar mă îndoiesc.

Lipită de pieptul său, Lara a scos un sunet de furie, îndrep-tându-l mai degrabă asupra ei decât asupra lui. O enerva ușurința cu care se ghemuia în el. Faptul că găsea atât de atrăgătoare ideea de a mai

petrece niște nopți alături de Aren, în ciuda faptului că știa că astfel nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Te-a ajutat whiskeyul?

— Nu.

— Nici pe mine nu prea mă ajută de obicei.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul ei, dar și-a întors chipul spre pieptul lui, dornică să o ascundă.

— Îmi pare rău că am fost atât de îngrozitoare! Meriți pe cineva mai bun decât mine.

Aren a expirat, dar a rămas tăcut. Ritmul lui metodic de a urca scările i-a îngreunat pleoapele, ademenite de somn. Nu s-a împotrivit, pentru că, în pofida a tot, avea încredere deplină în el. Totuși, era suficient de trează pentru a-l auzi, cu vocea lui răgușită, spunând:

— Din clipa în care te-am văzut în Southwatch, nu a mai existat nimeni în afară de tine. Chiar dacă sunt al naibii de prost pentru că simt astfel, nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Ești un prost, s-a gândit ea, învăluită treptat de întuneric. Dar nu era singurul.

29. AREN

NICIODATĂ NU REUȘISE să doarmă mai târziu de ivirea zorilor într-o zi senină.

Cum de știa trupul lui adormit că vânturile s-au domolit și că ploaia a încetat era un mister. Un al șaselea simț, după o viață trăită în Ithicana, care îl avertiza că Mările Furtunoase își coborau garda și că era timpul să o ridice pe a lui. Așa că, atunci când ochii i s-au deschis brusc, odată cu cea mai plăpândă rază strălucitoare de lumină ivită la orizont, Aren s-a sculat din locul unde dormise pe podea și s-a îmbrăcat în liniște, ca să nu o trezească pe Lara, care încă sforăia ușor, cu capul pe pernă, apoi s-a aventurat la parter pentru ceva de mâncare.

Era ca și cum o povară i se ridicase de pe umeri. Venirea în Vencia fusese întotdeauna un risc, dar era unul de o mie de ori mai mare cu Lara alături. Cu toate acestea, meritase. Meritase ca ea să descopere adevărul despre situația Maridrinei cu propriii ochi și să afle ce s-a întâmplat. Să înțeleagă că *tatăl ei*, nu Ithicana, s-a dovedit a fi asupritorul patriei sale. Să o facă pe Lara să vadă în cele din urmă adevărul, fără ca ochii să-i fie întunecați de toate prostiile cu care îi fusese umplută mintea de-a lungul timpului.

Lucrurile acelea au meritat riscul ca ea să se întoarcă împotriva lui și să spună toate secretele blestamate pe care le aflase. Au meritat acele momente chinuitoare, când Aren crezuse că urma să fie nevoit să o oprească.

A meritat momentul în care Aren a fost sigur că loialitatea ei, dacă nu se îndreptase în totalitate spre Ithicana, cel puțin nu-i aparținea dușmanului său, pe care-l abandonase.

Faptul că ea făcuse această alegere fusese clar din momentul în

care a văzut-o stând la bar, bând cu disperare whiskey. Aren își cunoștea suficient de bine soția ca să știe când era furioasă. Recunoștea acea flacără mocnită, care îndemna ca orice persoană sănătoasă la cap să se îndepărteze de ea, fie că își dădea seama sau nu. Noaptea trecută, fusese furioasă. Dar, pentru prima dată, nu pe el. Nu, când s-a întors și l-a văzut, furia i-a fost învinsă de o cu totul altă emoție. Una pe care voia de mult să o vadă.

În salon, Jor stătea cu Gorrick, dar Aren le-a făcut doar un semn din cap și s-a așezat singur într-un colț, mulțumin-du-se să privească fluxul de oameni din cârciumă, în timp ce savura cafeaua pe care i-o adusese Marisol, prietena și fosta lui iubită fiind prea grăbită pentru a face mai mult decât să-i strângă umărul în trecere.

Sala era pe jumătate plină de negustori ambulanți. Unii aveau privirea limpede a celor dornici să facă profit odată cu deschiderea piețelor. Alții aveau ochii încețoșați și fețele verzi ale celor care se bucuraseră de o noapte de petrecere în Vencia și se treziseră doar pentru că se temeau de mânia stăpânilor.

Aren avea mai multe în comun cu ultimul grup. Se aventurase în afara Ithicanei de la cincisprezece ani. Oficial, ca să spioneze. Ca să învețe căile așa-zișilor aliați ai regatului său și să scape de dușmani, dar nu se putea nega faptul că folosisese călătoriile și pentru a se îndepărta de poverile fără sfârșit venite împreună cu titlul. Vencia a fost dintotdeauna favorita lui și așteptase trecerea a mai bine de o duzină de taifunuri, ocupându-și timpul cu băutura, jocurile de noroc și distracția într-un salon sau altul, de cele mai multe ori cu o fată din zonă care să-i încălzească patul, fără ca nimeni să creadă că era altcineva decât fiul unui negustor de succes.

În timp ce Maridrina simboliza un ghimpe în spatele Ithicanei, maridrinienii erau de mult timp prieteni cu Aren, o situație care a creat un anumit conflict. Nu trebuia să îi placă, dar o făcea. Îi plăcea cum se tocmeau și se certau pentru orice lucru; cât de curajoși și

bravi erau, chiar și cei mai lași dintre ei luându-se la bătaie pentru a apăra onoarea unui prieten; cum cântau, râdeau și trăiau, fiecare dintre ei cu ambiții mărețe pentru *mai mult*.

Vencia însăși era un loc frumos, un deal plin de case albe, cu acoperișuri albastre, care păreau să strălucească întotdeauna când se apropia dinspre mare, cu străzi care fremătau de oameni veniți din toate ținuturile, din nord și din sud. O metropolă care prospera în ciuda regelui său, ce conducea cu o mână de fier și care se folosea de taxe pentru a-și jefui propriul popor.

Nu, dacă Maridrina și-ar fi găsit un nou conducător, iar Aren nu ar fi fost rege al propriului regat, ar fi fost fericit să își facă o viață în Vencia. Uneori se întreba dacă nu cumva asta era unul dintre motivele pentru care consiliul lui se temea de deschiderea granițelor Ithicanei și de plecarea cetățenilor săi: ithicanii puteau să vadă cât de al naibii de *ușoară* era viața în alte regate, deloc dornici să se întoarcă. Iar astfel Ithicana nu ar mai fi cucerită, ci mai degrabă ar dispărea treptat, ștearsă de pe suprafața pământului.

Doar că el nu credea că așa s-ar defășura lucrurile. Era ceva în legătură cu plăcerea sălbatică de a trăi în Ithicana, care le vorbea sufletelor născute pentru asta, și nici poporul, nici regatul nu aveau să se abandoneze vreodată, de bunăvoie, unul pe celălalt.

Gândurile lui Aren au fost întrerupte de o umbră care i-a căzut peste masă.

— Bună dimineața, Înălțimea Voastră! a spus o voce nazală. Sper că mă veți ierta că vă întrerup micul-dejun.

Furculița lui Aren a ezitat la jumătatea drumului spre gură și a fost nevoie de un mare efort din partea lui pentru a înghiți bucățile de ou. Și-a ridicat capul.

— Am fost numit în multe feluri în această cameră, dar niciodată așa.

Magpie a schițat un zâmbet subțire și a luat loc în fața lui Aren.

— Și mie îmi plac jocurile, Alteță, dar poate că am putea renunța la falsa pretenție că sunteți altcineva în afară de regele Ithicanei.

Zâmbetul i s-a lătit.

— Ca să nu pierdem timpul.

Aren a pus furculița pe farfurie și s-a lăsat pe spate pe scaun. Cu colțul ochiului, i-a văzut pe Jor și Gorrick ridicând capetele, deoarece fața lui Serin le era foarte familiară. Însă ei îl văzuseră pe Maestrul de Spionaj al Maridrinei doar de la distanță, pentru că niciodată, dar *niciodată*, nu le fusese compromisă acoperirea.

Odată intrat pe teritoriul inamic, fiecare spion ithican știa că, dacă era prins, trebuia să cadă de propria sabie înainte să predea secretele regatului, iar Aren nu se îndoia că toți cei care erau cu el vor proceda întocmai așa. Cu excepția, poate, a femeii de la etaj.

— Cicatricea de pe mână v-a dat de gol.

Serin și-a smucit bărbia spre mâna stângă a lui Aren, așezată pe masă, cu o cicatrice albă și curbată de la o veche luptă de pumnale, clar vizibilă.

— Pe lângă mască, purtați întotdeauna mănuși când vă întâlniți cu străinii. Dar nu și la nunta domniei voastre, la care, bineînțeles, am participat. O ceremonie atât de dramatică!

Gorrick s-a ridicat în picioare, căscând, apoi s-a îndreptat spre bar, ca și cum ar fi vrut să flirteze cu Marisol. Prietena lui a zâmbit și a râs, lustruind paharul pe care îl ținea în mână, dar o clipă mai târziu, a dispărut din încăpere. Pentru a o găsi pe Taryn, care urma să o păzească pe Lara. Dacă asta ar fi fost măcar posibil.

Doamne, a fost un prost că a lăsat garda jos! Că a crezut că totul s-a terminat noaptea trecută, când Lara nu a intrat în palat. Poate că fusese doar un șiretlic și, chiar acum, soția lui maridriniană spunea tot ce aflase lacheilor tatălui ei.

— Nu vă stă în fire vouă, ithicanilor, să faceți greșeli. Serin și-a ridicat mâna pentru a atrage atenția unei chelnerițe.

— Bineînțeles, am bănuir că ne-ați vizitat din când în când țărurile, dar până acum nu v-ați anunțat atât de evident sosirea.

Aren a ridicat o sprânceană.

— Din cauza oțelului. Vedeți, a fost descărcat în Northwatch pentru a fi transportat prin pod cu mai bine de un an în urmă, și totuși încărcătura a ajuns cumva în Vencia abia ieri și a fost descărcată abia azi-dimineață. Și prin intermediul unei nave care pretinde că a venit din Harendell, nu cu feribotul din Southwatch.

La naiba! Ahnna avea să-l omoare dacă reușea să supraviețuiască situației actuale.

— Aș zice că a fost o greșeală de amator, dar asta nu e prima vizită în Vencia, nu-i așa, Înălțimea Voastră?

Serin a acceptat o cafea de la una dintre fetele lui Marisol.

— Păreți mult prea în largul domniei voastre pentru ca aceasta să fie prima dată.

Aren și-a ridicat ceașca, privindu-l pe Maestrul Spionajului.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Vencia. Sunt o mulțime de femei atrăgătoare aici.

Serin a pufnit amuzat.

— M-aș fi gândit că acele zile au rămas în urmă, acum că sunteți un bărbat însurat.

— Poate că ar fi fost, dacă nu mi-ați fi trimis o asemenea harpie.

Cafeaua din ceașca lui Serin a tremurat, iar micuțul om a pus-o repede jos, pentru a-și ascunde reacția. Se pare că Lara nu se ținuse de planul maestrului în metodele ei de seducție. Un lucru bun, probabil, pentru că Aren bănuia că el și Serin aveau niște gusturi foarte diferite când venea vorba de femei.

— Am putea să vă trimitem alta... poate una mai amabilă și mai blândă.

Ochii lui Serin au fugit spre Marisol.

— Văd că aveți o pasiune pentru blonde. Mă pot gândi la prințesa

potrivită pentru domnia voastră. Ea a fost prima mea alegere, dar soarta a conspirat împotriva mea. Împotriva amândurora, s-ar părea.

Curiozitatea lui Aren cu privire la motivul pentru care a fost aleasă Lara s-a aprins din nou, înainte de a fi dată la o parte de grija pentru prietena lui. Dacă Marisol fusese asociată cu el, se afla în pericol.

— Tentant. Din păcate, astfel de practici sunt dezaprobat de poporul meu. Va trebui să mă mulțumesc cu ceea ce mi-ați trimis.

— Că tot veni vorba de Lara, cum se simte? A trecut ceva timp de când nu am mai primit vești de la ea, iar tatăl ei a devenit... îngrijorat.

Mintea lui Aren a început să lucreze iute. Dacă oțelul a fost descărcat și procesat abia azi-dimineață, era posibil ca ei să fi fost sub supravegherea lui Magpie doar de câteva ore, timp pe care Lara îl petrecuse inconștientă într-un pat la etaj. Pe de altă parte, ar putea fi un șiretlic pentru a-i distra atenția lui Aren cât maridrinienii își luau prințesa.

— E îndeajuns de bine.

— Tatăl ei ar dori să aibă dovezi în acest sens.

— Când mă întorc acasă, îi voi sugera să pună mâna pe condei. Dar trebuie să te avertizez, Lara nu este cea mai... *ascultătoare* dintre soții. Mai degrabă îmi va spune să-mi bag în fund atât condeiul, cât și hârtia.

Serin s-a încruntat.

— Poate că ar trebui să-i amintiți de grija permanentă a tatălui ei pentru bunăstarea sa.

Aren și-a sprijinit coatele pe masă.

— Termină cu tâmpeniile, Magpie! Amândoi știm că stăpânului tău nu-i pasă deloc de fiica lui. A obținut ceea ce a vrut, comerț liber cu oțel și arme. Deci, ce altceva mai urmărești?

Fluturând din mână, ca și cum ar fi vrut să risipească atmosfera tensionată, Serin i-a oferit un zâmbet timid, prin care își cerea iertare.

— Trebuie păstrate aparențele. Sincer să fiu, puteți să-i tăiați gâtul micii nenorocite și stăpânului meu nu i-ar păsa. Însă *îl interesează* angajamentul domniei voastre față de alianța dintre regatele noastre.

— Își primește oțelul, conform înțelegerii noastre. Ce altceva mai crede că merită?

Magpie a dat grav din cap.

— E adevărat că ați respectat cu sfințenie înțelegerea, la fel și noi. Mă refer mai degrabă la... *spiritul* acordului. Tratatul a fost pentru o alianță de pace între Ithicana și Maridrina, și totuși continuați să o faceți pe gazdele și să încheiați acorduri de comerț cu cel mai mare dușman al nostru, în piața voastră din Southwatch, *permițându-i* să cumpere bunuri de care Maridrina are cu disperare nevoie. Stăpânul meu vă cere să vă reconsiderați această rânduială.

— Vrei să tai legăturile cu Valcotta?

Să rupă legăturile cu regatul care asigură aproape o treime din câștigurile podului în fiecare an? Valcotta nu era un aliat, dar nici nu era dușmanul declarat al Ithicanei, așa cum fusese Maridrina în trecut. Totuși, dacă Aren îndeplinea cererea lui Serin...

— Nu mă interesează să pornesc un război împotriva Valcottei.

— Iar stăpânul meu nici nu vă cere să o faceți.

Serin a strecurat un cilindru de argint ștanțat pe masă, cu sigiliul lăcuit de un albastru de Maridrina.

— Vă cere doar să încetați să îi mai aprovizionați în războiul împotriva noastră.

— Vor riposta, iar războiul va fi la porțile mele.

— Poate că da.

Serin a luat o gură din cafeaua sa.

— Dar dacă Valcotta vă atacă, fiți siguri că Maridrina va riposta împotriva ei de zece ori mai abitir. Noi nu-i tratăm cu bunăvoință pe cei care ne lezează prietenii și aliații.

Cuvinte de susținere, dar Aren a auzit amenințarea subtilă. *Faceți ce spune stăpânul meu sau suportați consecințele!*

— Gândiți-vă la asta, Înălțimea Voastră! a adăugat Serin și s-a ridicat în picioare. Stăpânul meu așteaptă cu nerăbdare răspunsul domniei voastre în scris, care să detalieze angajamentul față de prietenia noastră.

Pe chipul lui Magpie a revenit zâmbetul abia schițat.

— Călătorie plăcută înapoi spre casă și, *vă rog*, transmi-teți-i Larei salutările mele!

Fără un alt cuvânt, Maestrul de Spionaj al Maridrinei a părăsit salonul și ușa s-a închis în urma sa. Ridicând cilindrul cu mesaj, Aren a cercetat rapid conținutul înainte să-l îndese în traista de la picioare, apoi a întâlnit ochii lui Jor, aflat în cealaltă parte a camerei.

E timpul să plecăm!

30. LARA

LARA S-A TREZIT puțin înainte de răsărit, acoperită cu o pătură din cap până-n picioare, cu un pahar cu apă pe noptieră și cea mai mare durere de cap din viața ei.

Gemând, s-a rostogolit pentru a-și îngropa fața în pernă. Evenimentele din noaptea precedentă nu erau atât de încețoșate încât să nu-i ia foc obrazii când și-a adus aminte cum a prins-o Aren înainte să cadă cu fața pe pământ. Cum s-a cuibărit în brațele lui în timp ce o purta pe scări. De lucrurile pe care ea le spusese. De lucrurile pe care el le spusese.

Lara s-a ridicat în șezut și a studiat hainele de băiat în care dormise, bocancii de lângă pat fiind singurul articol vestimentar pe care Aren i-l scosese după ce leșinase.

Pumnalele ei!

Privind frenetic în jur, a aruncat pernele pe podea, iar inima i s-a liniștit și un zâmbet ușor i-a apărut pe buze când a văzut armele acolo. Se pare că Aren observase mai multe dintre obiceiurile ei decât își dăduse seama.

A luat apa de pe noptieră, a deschis ferestrele cu obloane și s-a uitat afară: cer senin și doar o briză ușoară, care agita rufele atârinate pe frânghia de peste drum. *Astăzi puteau să plece acasă.*

Acasă. Clătinând brusc din cap în fața scăpării, Lara a golit paharul din câteva înghițituri lungi și și-a tras cizmele. Camera era în mod clar lipsită de murdărie, așa că a folosit un pic de funingine din lampă pentru a-și completa deghizarea, apoi și-a vârât cele câteva lucruri în geantă și a ieșit pe hol.

Doar pentru a se trezi față în față cu jumătate din garda lui Aren.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o pe Taryn, care arăta ciudat în rochia

simplă purtată drept deghizare.

— O să se strice vremea. E timpul să plecăm.

Mințea. Existau foarte puține lucruri care să bage frica în ochii ithicanilor, iar o posibilă furtună cu siguranță nu se număra printre ele.

Parterul fremăta deja de activitate, plin de negustorii care se treziseră devreme și luau micul-dejun, însă ochii ei l-au găsit imediat pe Aren la bar. În spatele lui se afla Marisol, care, pentru prima dată, nu lustruia un pahar, ci se concentra în întregime asupra bărbatului din fața ei. Lara a strâns din dinți, dar gelozia i-a dispărut când și-a amintit cuvintele lui Aren.

Nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Doar că, ținând cont de toate minciunile pe care le rostise, de toate modurile în care îl manipulasese, cum ar fi putut să rămână cu el?

În timp ce Lara stătea încremenită la intrarea în salon, Aren s-a întors și a văzut-o. Pe chipul lui s-a răspândit o emoție ce ducea a ușurare. Cu un ultim cuvânt adresat lui Marisol, a aruncat un pumn de monede pe bar. *Ceva nu era deloc în regulă.*

Aren a traversat încăperea.

— În sfârșit te-ai hotărât să te arăți, vere? Abia dacă o să avem timp să ajungem în Southwatch, chiar și fără să te așteptăm să te dichisești.

Lara s-a uitat urât la Aren, pentru că erau priviți de ceilalți, dar după ce s-a apropiat de el, soțul ei a murmurat:

— Am fost compromiși. Trebuie să plecăm.

Jor și restul ithicanilor erau afară, rezemându-se de perete cu o falsă nonșalanță. În ciuda îmbrăcăminții lor, nimeni nu i-ar fi luat drept marinari. Erau prea vigilenți și niciunul dintre ei nu părea mahmur. Spre deosebire de ea.

— Nu vrem să pierdem fluxul! a anunțat Aren și imediat s-au pus în mișcare.

Odată ajunși în port, s-au strecurat repede prin mulțime, apoi în josul debarcaderului și până la docul unde le era ancorată nava. Ithicanii care rămăseseră pe corabie se grăbeau deja pe punte, pregătindu-se să plece. Pregătindu-se să fugă. Lara s-a concentrat și a scrutat docurile și mulțimile în căutarea vreunui semn că au fost urmăriți. Aren spusese că acoperirea lor fusese compromisă, dar existau și alte aspecte în acea precizare. Dacă maridrinienii descoperiseră că veneau din Ithicana, aveau de-a face cu o problemă minoră. Dacă ar fi descoperit identitatea lui Aren - sau, mai rău, a Larei -, atunci aveau probleme serioase.

— Ești nebun, John!

Burta căpitanului de port se zguduia în timp ce venea spre ei.

— Se anunță o furtună!

Aren s-a oprit la baza pasarelei, folosindu-se de o mână pentru a o împinge pe Lara în sus.

— Nimic altceva decât o vijelie. Îi va ține pe valcottani departe de mine.

— Nebunie! a mormăit bărbatul. O să-ți țin un loc liber.

— Ne întoarcem înainte de prânz. Poți să-mi faci atunci cinste cu o băutură sau două.

— Mai degrabă voi închina în cinstea memoriei tale.

Râsul lui Aren s-a curmat brusc. Cu nervii întinși la maximum, Lara și-a întors privirea dinspre norii negri care se învârteau în est pentru a-l găsi pe Serin în picioare, la vreo zece pași în spatele căpitanului de port, cu brațele încrucișate la spate. Cu ochii pe ei.

Când un val a legănat barca, Lara s-a clătinat, lovindu-și umerii de pieptul lui Aren, care și-a trecut din reflex brațul în jurul ei, lipind-o de el.

Serin a făcut ochii mari.

— Pornește! a șoptit ea, văzând expresia de pe chipul Maestrului

Spionajului.

Și-a dat seama că prezența ei în Maridrina însemna că știa adevărul. Că planul pus la cale timp de cincisprezece ani se terminase prea devreme. Că dacă Lara reușea să iasă din port, orice șansă a tatălui ei de a lua vreodată podul ar fi dispărut odată cu ea.

— Pornește! a strigat ea.

— Ridicați pânzele! a răcnit Aren.

Ithicanii au intrat în acțiune și, într-o clipă, corabia a început să se îndepărteze de docuri, pasarela aterizând în apă cu un pleosc. Aren a târât-o după el, grăbindu-se spre cârmă și strigând ordine chiar în timp ce o mulțime de soldați se năpusteau asupra lor.

— Grăbește-te!

Distanța dintre navă și docuri se mărea, dar nu suficient de repede.

— Aren, nu-i pot lăsa să mă ia în viață!

Lara și-a tras din cizmă unul dintre pumnale.

— Mă vor forța să le spun tot ce știu!

Aren i-a văzut pumnalul, dându-și seama de intențiile ei.

— Pune-l deoparte, Lara! Nu-i voi lăsa să te ia!

— Dar...

I-a smuls lama cu bijuterii din mână și a aruncat-o, iar arma s-a învârtit și a aterizat pe docul plin de soldați care alergau spre ei, cei din față pregătiți să sară.

— Haide, vântule! a strigat Aren. Să nu care cumva să fie fix asta singura zi nenorocită în care refuzi să bați!

Ca și cum ar fi răspuns la chemarea stăpânului său, vântul s-a năpustit dinspre est și velele s-au întins. Corabia s-a clătinat când trei dintre soldați au sărit, dând din brațe în toate direcțiile înainte să cadă în apă în loc să aterizeze pe punte.

Nava s-a ciocnit de o alta cu o bufnitură puternică, celălalt echipaj strigând și înjurând tot mai tare, pe măsură ce apărea o zgârietură de-a lungul ambarcațiunii, apoi s-au izbit de o altă corabie, și de o

alta, Aren folosindu-se de forța vântului pentru a-și croi drum cu forța spre larg.

Soldații alergau în toate direcțiile, sărind pe vase în încercarea de a-și atinge ținta, dar se mișcau prea lent. Numai că, în depărtare, mai multe nave militare, pline de marinari, se pregăteau să pornească în urmărire.

— Poți să-i întreci? a întrebat Lara.

Aren a dat din cap, urmărind progresul pe care-l făceau prin portul aglomerat.

Clopotele răsunau în oraș.

— La naiba! a strigat Aren. Trebuie să trecem de digul de protecție înainte să ridice lanțul.

Privirea Larei a sărit dincolo de apă, spre turnurile gemene care flancau breșa din dig, spre lanțul greu de oțel care se ridica, zăngănind ascuțit.

— Toate pânzele sus!

Pe punte domnea un haos organizat, ithicanii trăgând de parâme până când vela albă a fluturat spre cer. Corabia a sărit peste valuri spre breșă, dar lanțul se înălța la fel de repede. Chiar dacă ar fi reușit să treacă, le-ar fi smuls cârma și ar fi devenit o pradă ușoară pentru flota maridriniană.

— Nu putem ajunge în strâmtoarea aia cu toate pânzele la maximum! a strigat Jor. Vom fi aruncați pe stânci!

— Ridicați-le! a ordonat Aren. Pe toate!

Lara se agăța de balustrade, cu părul fluturându-i pe spate de la viteza cu care înaintau. Dar expresiile de pe chipurile membrilor echipajului îi dădeau de înțeles că nu e suficient. Că se îndreptau spre un dezastru care avea să se încheie cu toți înecați sau capturați, o soartă la fel de cumplită în ambele cazuri.

Și nu putea face nimic pentru a-i salva. Chiar dacă ar fi sărit peste bord, nava ar fi fost prinsă în capcană. Serin și tatăl ei nu i-ar fi lăsat niciodată să plece.

Lovindu-și pumnii de balustradă, Lara a mârâit cu o furie fără cuvinte, disperarea creând un gol lăuntric devastator. *În ciuda* tuturor eforturilor, tatăl ei avea să câștige.

Mâna lui Aren a strâns-o pe a ei.

— Vântul înconjoară dealul și trece prin strâmtoarea din dig. Dacă ne sincronizăm cum trebuie, ar putea funcționa.

— Ce ar putea funcționa? Lanțul era periculos de aproape.

— Vei vedea!

I-a aruncat un zâmbet larg, de-a dreptul sinistru.

— Ține-te de balustradă și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i da drumul!

Apoi i-a eliberat mâna și a întors cârma la maximum.

Chiar atunci, o rafală violentă i-a lovit în plin. Velatura gemenă, frânghiile, lemnul și pânza se împotriveau vântului, pe punctul de a se rupe. Apoi corabia s-a înclinat. Din ce în ce mai mult, iar Lara a țipat, agățându-se de orice putea, convinsă că nava avea să se răstoarne.

Corabia s-a zguduit și un sunet puternic, ca de răzuire, i-a umplut urechile Larei, în timp ce lanțul se târa pe partea dinspre babord. Zgomotul era îngrozitor, lemnul se destrăma în așchii și se crăpa, viteza lor scăzând chiar când vântul s-a mai domolit. Într-un final, vasul s-a îndreptat încet.

— Haide! a strigat Aren.

Lara se uita fix la soldații din turnurile de supraveghere, care priveau cu ochii mari de uimire. Apoi au trecut.

Regăsindu-și echilibrul, Lara s-a împiedicat până la marginea navei pentru a privi înapoi. O ploaie de săgeți venea în urma lor, trase mai mult în disperare, fără cea mai mică șansă de a-și atinge ținta. *Nu vor risca nici să utilizeze catapultele montate pe dealuri*, s-a gândit ea. Tatăl ei voia să-i captureze, nu să-i omoare. Navele maridrinene se

înghesuiau în spatele lanțului complet ridicat, căpitani strigând la cei care se aflau în turnuri.

— O să le ia ceva timp să scoată lanțul. S-ar putea să ne urmărească până în Southwatch.

Ochii lui Aren s-au îndreptat spre norii negri care pluteau deasupra oceanului întunecat, promițând mări sălbatice.

— Cursa a început.

31. LARA

VASELE MILITARE au renunțat la urmărire la jumătatea drumului spre Southwatch, fie de teama furtunii iminente din est, fie de teama zecilor de distrugătoare de nave de pe insula fortificată.

Acostarea corabiei la debarcaderul din Southwatch nu a fost deloc ușoară. Lara urmărea neliniștită manevrele săvârșite de Aren la cârmă, aducându-i periculos de aproape de stânci, în timp ce echipajele ithicane de pe uscat foloseau tachelajul atașat de dig ca să ancoreze nava avariată. Au debarcat iute toți, întâmpinați de un bărbat ithican mai în vârstă, aflat la postul de pază din locul în care pontonul se întâlnea cu insula.

— Nu ne-am dat seama că vă aflați în Vencia, Alteță. Bărbatul s-a înclinat mai formal decât oricine altcineva din Midwatch. Privirea i-a sărit pe lângă regele său pentru a ateriza pe Lara, iar ochii i s-au mărit când a înclinat capul spre ea.

— O călătorie neplanificată. Unde e comandanta?

Vocea lui Aren era seacă și fermă, dar mâna stângă i se încleșta și descleșta într-o mișcare repetitivă care îi trăda încordarea. *Nu* era nerăbdător să se justifice în fața surorii sale, asta era sigur.

— Nu e pe insulă, Alteță. A plecat azi-dimineață pentru a gestiona un conflict de pe Insula Carin și mă aștept să staționeze acolo până trece furtuna.

Mâna lui Aren s-a relaxat.

— Spune-i că îmi pare rău că n-am așteptat-o, dar nu putem zăbovi. Ai grijă ca nava să fie curățată și apoi scufundată.

— Cum doriți, Înălțimea Voastră!

Înclinându-se încă o dată, bărbatul a coborât spre navă, strigând ordine pe măsură ce înainta. Lara a aruncat o privire înapoi la

corabia avariata.

— De ce să o scufunzi? Nu poți pur și simplu... să o reperi?

— Nu avem timp să o ducem într-un port sigur înainte să lovească furtuna. Dacă o lăsăm aici, marea o va face bucăți și o va scufunda oricum, ceea ce ar putea provoca probleme altor nave care încearcă să ajungă în port. Ahnna îmi va tăia boșele dacă va trebui să se ocupe de curățarea unei astfel de mizerii.

— Am impresia că oricum va pune mâna pe pumnal când va descoperi unde ai fost.

Aren a râs și mâna i-a coborât pe spatele ei pentru a o ghida în sus pe cărare.

— Atunci am avut noroc că am ratat-o.

— O s-o lase baltă?

— Nicio șansă, dar să sperăm că nu se va simți tentată să ne urmeze tot drumul până în Midwatch, pentru a-și exprima părerea în această privință.

— Curajul tău e o sursă de inspirație.

— Cu toții avem temerile noastre. Acum hai să intrăm înainte să înceapă ploaia!

Nu au zăbovit în piața din Southwatch, o situație care ar fi dezamăgit-o pe Lara, dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă urgent în Midwatch. Piața era formată dintr-o serie de depozite mari, plus o clădire mai mică, despre care Taryn i-a spus că era locul unde se desfășurau toate schimburile comerciale. Tânjea să vadă ce se afla în interiorul acelor clădiri, ce fel de mărfuri veniseră din Harendell, Amarid și de mai departe, și ce a sosit din propria patrie. La fel cum tânjea, și-a dat seama, să vorbească cu ithicanii care trăiau și lucrau aici, în Southwatch. Să-i *cunoască*, într-un mod pe care înainte nu își permisesese să o facă.

Pentru că acum îi simțea ca fiind poporul ei la fel de mult cum erau și maridrinienii pe care-i lăsase în urmă. După un asemenea gând, a

cuprins-o imediat un sentiment profund de rușine că ea, care era regina lor și pe care ei o credeau protectoarea lor, aproape că îi pusese pe rugul funerar. Bărbați, femei și copii. Familii și prieteni. Cei mai mulți dintre ei oameni nevinovați, care voiau doar să-și trăiască viața. Și pe acei oameni, nu numai pe Aren, i-ar fi trădat, dacă vorbele ei ar fi ajuns la Serin și la tatăl ei.

Îngrozită de o astfel de posibilitate, s-a bucurat când Aren și gărzile lui au condus-o în gura neagră și uriașă a podului.

Podul. Cât de mult ura structura asta blestemată, sursa tuturor deznădejdlor din viața ei! Cu fiecare pas pe care îl făcea pe lungimea lui nenorocită, își dorea ca acesta să nu fi existat. Își dorea să fi fost trimisă în Ithicana fără niciun alt scop decât acela de a fi o soție. Își dorea să nu fi fost sinele ei malefic, mincinos și trădător. Dar dorințele erau pentru nesăbuiți. O conștientizare cât se poate de adecvată, din moment ce însăși firea ei nesăbuită pierdea orice urmă de rațiune de fiecare dată când mâneca i se atinge de cea a lui Aren, de fiecare dată când privirea lui se oprea asupra ei, de fiecare dată când își amintea senzația mâinilor lui pe trup și cât de mult își dorea să le simtă din nou acolo.

Nu exista zi sau noapte în pod. Doar un întuneric nesfârșit și prăfuit, în care domina mirosul de mucegai. Furtuna descătușa un sunet asemănător cu un geamăt în interiorul tunelului, uneori puțin mai mult decât o șoaptă, alteori un urlet asurzitor, care forța grupul să își bage vată în urechi. Era ca o bestie vie, iar la sfârșitul primei lor zi de mers, Lara era pe jumătate convinsă că fusese devorată.

Nu putea să rămână în Ithicana, chiar dacă ar fi vrut. Și chiar voia. Mai mult decât orice. Dar întreaga ei relație cu Aren fusese construită pe o minciună, iar dacă îi mărturisea adevărul, ce șanse avea ca el să o ierte? Își iubea prea mult poporul pentru a permite ca o persoană ca ea să rămână regina sa. Și nici păstrarea secretului nu era o opțiune. Tatăl ei urma să o facă să plătească pentru trădarea ei. Nu avea să existe niciun fericiți până la adânci bătrâneți. Nu pentru

ea.

Treptat, un plan s-a format în mintea Larei. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să distrugă hârtiile cu planul de invazie. Apoi urma să aștepte o noapte senină și să o ia la goană, direct la canoea ascunsă și provizii. Și tot ce ar mai rămâne de îndeplinit ar fi să navigheze spre răzbunare. Deoarece era pe deplin hotărâtă să-l tragă la răspundere pe tatăl ei pentru ceea ce îi făcuse Maridrinei. Pentru ceea ce intenționa să-i facă Ithicanei. Și pentru ceea ce îi făcuse ei. Gândurile i-au distras atenția. Au îndepărtat gheara care îi strângea pieptul ori de câte ori își dădea seama că nu avea să-l mai vadă vreodată pe Aren.

Din când în când se întâlneau cu grupuri care transportau mărfuri. Măgari obosiți trăgeau căruțe pline cu oțel, țesături și cereale spre sud. Bărbați cu cărucioare transportau lăzi de sticlărie din Valcotta spre nord. Și odată, după ce au urmărit un râu de bere vărsată timp de mai mulți kilometri, au trecut pe lângă o căruță plină de butoaie care se îndrepta spre nord. Jor își băgase în glumă capul sub butoiul găurit, până când Aren i-a măturat picioarele de sub el, apoi l-a informat pe cel care conducea să nu mai facă mizerie în podul lui. Uneori, în caravane se aflau negustori, dar întotdeauna erau flancați de gărzii ithicane care purtau măști. Înainte de a se întâlni cu vreunul dintre ei, toți cei din grupul Larei își puneau măști identice, iar ea se întreba ce ar fi crezut negustorii dacă ar fi știut că pe lângă ei, în întuneric, au trecut conducătorii din Ithicana.

Și-au făcut tabăra în pod două nopți la rând, mâncând rații reci luate din Southwatch și având doar apă de băut. Gărzile făceau ture de pază prin rotație, fiecare dintre ei dormind doar cu propria traistă drept pernă și cu mantia drept pătură. Intimitatea era inexistentă, iar în a treia zi de mers, Lara își dorea aproape cu disperare să scape din acest loc.

— Casă dulce casă, a spus Jor.

Ceilalți s-au oprit, privind în tăcere cum căpitanul își proptește

ambele mâini de punctele de presiune din peretele podului.

S-a auzit un clic scurt, apoi o ușă de mărimea unui bloc de piatră de dimensiuni mari s-a rotit spre interior, cu ajutorul balamalelor silențioase, bine unse, dezvăluind o cameră mică, prevăzută cu o deschidere în podea.

Jor a pășit înăuntru și a privit în jos.

— Mareea este încă prea mare. Va trebui să mai așteptăm puțin.

— O duc pe Lara în partea superioară, a declarat brusc Aren. Restul așteptați aici jos.

Nimeni nu a spus nimic, Taryn și Jor deschizând în tăcere trapa din tavan. Aren a săltat-o pe Lara, apoi și-a tras trupul în sus, afară, fără ajutor. Lăsând trapa deschisă, a mers câteva zeci de pași de-a lungul podului. Lara l-a urmat, însă s-a oprit lângă unul dintre cele mai groase inele de oțel înfipite în stâncă, pe care ithicanii le foloseau pentru cablurile pe care coborau.

Furtuna fusese scurtă, se încheiase în a doua lor zi în pod, dar o alta se pregătea la orizont. Deocamdată, cerul din apropiere de Midwatch era senin și însorit, iar apa de dedesubt, de un albastru pal. Aerul proaspăt și spațiul deschis au ușurat instantaneu senzația de apăsare proiectată de pod.

— Trebuie să vorbim, Lara.

Inima i-a tresărit, neliniștea i-a inundat venele.

— Știu că ești o spioană a tatălui tău. Tânăra a simțit un gol în stomac.

— *Am fost* o spioană a tatălui meu. Nu mai sunt.

— Voi avea nevoie și de alte dovezi în afară de cuvântul tău.

— Dovada este că sunt aici. Cu tine. Tăcere.

Când nervii Larei au cedat în cele din urmă, a întrebat:

— N-ai de gând să spui ceva?

Aren s-a întors spre Midwatch, cu fiecare mușchi din corp încordat.

— Presupun că o întrebare este evidentă: I-ai trimis vreo informație despre care ar trebui să știi?

— Nu i-am oferit nimic.

Pentru că nu o făcuse. Nu îi trimisese nici măcar o fărâmbă de informație. Toate acele nenorocite de hârtii se aflau încă în biroul lui, așteptând-o să le distrugă.

A expirat prelung.

— Presupun că asta înseamnă ceva. *Ceva*.

Nevoia ca el să cunoască motivul din spatele acțiunilor ei ardea în pieptul Larei.

— Serin și ceilalți maeștri m-au mințit. Toată viața mea, m-au mințit în legătură cu natura relației dintre regatul vostru și al meu. Te-au descris ca pe un asupritor nemilos, care își folosea puterea asupra comerțului pentru a-mi supune poporul. Pentru a-l controla. Pentru a-l distruge. Pentru a-l înfometa. Totul de dragul profitului. Mi-au spus că ai ucis negustori și marinari fără niciun alt motiv decât acela că au venit prea aproape de țărmurile voastre. De fapt, nu doar că i-ai ucis, ci că i-ai și mutilat și torturat ca să te distrezi. Mi-au spus că ești un demon.

Aren nu a spus nimic, așa că Lara a continuat.

— M-au convins să cred că, dacă fac asta, îmi voi salva poporul. Că era drept. Acum înțeleg de ce m-au ținut închisă în complex... ca să nu aflu niciodată adevărul. Și au crezut că și tu vei proceda la fel, că mă vei întemnița, astfel încât să nu am nicio șansă să le descopăr minciunile înainte să fie prea târziu.

— Și care este adevărul?

Care era adevărul? Lara nu-și făcea iluzii că ar fi fost o persoană bună, așa cum era cineva ca Marisol. Ucisese războinici valcottani aduși în complex, fără vreun alt motiv decât că trebuia să aleagă între viețile lor sau a ei. Învățase nenumărate moduri de a tortura, mutila și omorî. A stat deoparte în timp ce servitorii care au avut grijă de ea și de surorile ei, care le-au îngrijit de când erau copii, au fost uciși cu sânge rece. A privit cum bărbatul care îi fusese ca un tată și-a tăiat singur gâtul din cauza unei vinovății neîntemeiate. A

mințit, a înșelat și a manipulat... și aproape că a condamnat o întreagă națiune la o soartă îngrozitoare. *Bună* sigur nu era.

Dar nici nu credea că e diabolică. Se condamnase singură la o asemenea soartă pentru a salva viețile surorilor ei, pe care le iubea mai presus de orice. Și odată ajunsă aici, și-a urmat misiunea crezând că-și salvează poporul. Motivații nobile, poate, doar că nu era în întregime sigură că acestea o achitau de vină. Știind ce urma să se întâmple cu Ithicana, tot a scris instrucțiuni despre cum să o distrugă. Făcuse această alegere. Tot ce mai putea face acum era să încerce să se ispășească.

— Adevărul este... adevărul este că *eu* sunt personajul malefic.

Dar nu avea să mai joace acest rol.

O altă clipă de tăcere.

— Ce ai de gând să faci cu mine? a întrebat ea.

— Nu știu, Lara.

Cuvintele lui au întezit tensiunea dintre ei.

— Am... bănuir de ceva vreme, dar auzindu-te pe tine recunoscând... Nu știu.

O teamă frenetică îi flutura în piept, ca o pasăre prinsă într-o colivie. O teamă că l-a pierdut. Că o urăște. Că nu avea să o ierte niciodată.

— Nu i-am oferit nimic, Aren.

Își dorea cu atâta disperare să salveze ce mai rămăsese între ei.

— N-am făcut nimic.

— N-ai făcut nimic? a repetat Aren, întorcându-se cu fața spre ea. Cum poți pretinde asta? Cum poți să spui că nu ai făcut *nimic*, când, din momentul în care ne-am căsătorit, ai complotat să mă înjunghii pe la spate? Tot ce ai spus, tot ce ai făcut, tot ce s-a întâmplat între noi a fost o nenorocită de minciună! Un mod de a mă manipula să am încredere în tine, ca să poți afla secretele Ithicanei, apoi să le folosești împotriva noastră. În timp ce eu, ca un prost, încercam să te

cuceresc!

Avea dreptate, însă era doar o parte din adevăr. Pentru că în acel răstimp, Lara începuse să țină la Aren și la regatul său, să înțeleagă situația lor. Și tot a ales să-i distrugă. A scris în acele pagini fiecare detaliu pe care îl aflate, o strategie pentru a invada regatul lui Aren și a pune stăpânire pe podul de care poporul lui avea neapărat nevoie. Doar printr-un noroc chior nu ajunsese niciuna dintre acele pagini în mâinile tatălui ei.

— Ți-a păsat vreodată? a întrebat el.

— Da. Mai mult decât crezi. Mai mult decât îți pot explica.

Lara a dat la o parte părul care îi zburase peste față, încercând să găsească rapid cuvintele potrivite pentru a-l face să înțeleagă.

— Dar n-am crezut că există o altă cale. Am crezut că singura șansă pe care o avea poporul meu era ca eu să îi câștig podul. Întreaga mea viață a fost dedicată acestui țel: să le ofer maridrinienilor un viitor mai bun, indiferent de prețul pe care l-aș fi plătit. Cu siguranță că tu, dintre toți oamenii, poți să înțelegi asta?

— Nu-i același lucru, a spus el cu o voce glacială. Viitorul mai bun pe care ți l-ai imaginat era clădit cu cadavrele ithicanilor.

Lara a închis ochii.

— Atunci de ce nu m-ai omorât după ce ai aflat? De ce m-ai dus în Vencia, dacă bănuiai? De ce ai riscat atât de mult?

Aren și-a frecat bocancul de pod, uitându-se către Midwatch.

— Mi-am dat seama că ai fost păcălită. Și dacă adevărul ne oferea o șansă, atunci a fost un risc pe care am fost dispus să mi-l asum.

A eliberat o răsuflare sacadată.

— Te-am urmărit în acea noapte, când te-ai dus până la porțile palatului. Am îndreptat o săgeată spre spatele tău și... aproape că te-am ucis. Dacă ai fi făcut încă un pas, te-aș fi ucis.

Mâinile îi tremurau și Lara nu-și putea lua privirea de la ele.

— Dar apoi te-ai întors și ai venit înapoi. Înapoi la mine.

— N-am putut s-o fac.

Lara și-a pus mâinile peste ale lui și i le-a strâns cu putere, având nevoie să le oprească din tremurat.

— Și nu o voi face. Niciodată! Nici măcar dacă mă găsește și mă va ucide pentru că l-am trădat.

Aren a rămas nemișcat.

— Te-a amenințat?

Lara a înghițit nodul din gât.

— Mi-a spus pe nava spre Ithicana că dacă eșuez sau dacă îl trădez, mă va vâna.

— Dacă el crede...

I-a întrerupt un zgomot, care i-a făcut pe amândoi să tresară. Câteva secunde mai târziu, înjurând în șoaptă, Ahnna s-a ridicat prin trapă, evident furioasă.

Aren a pășit în fața Larei, îndreptându-se spre Ahnna chiar în timp ce sora lui acoperea distanța cu pași mari, repezi.

— Ce naiba a fost în capul tău? a răbufnit ea. Să te duci în Maridrina? Ți-ai pierdut naibii mințile?

— Am mai fost de zeci de ori. Și ce-i cu asta?

— Nu, ca rege nu ai fost. Ai o responsabilitate față de poporul nostru. În plus, era cât pe ce să fii prins. Ce dracu' s-ar fi întâmplat în cazul ăsta?

— Atunci ai fi avut șansa ta la coroană.

— Crezi că asta e ceea ce vreau?

Ochii ei au trecut pe lângă fratele ei și s-au fixat pe Lara.

— Și acolo stă partea cea mai rea a lucrurilor. E destul de grav că *tu* ai plecat, dar ai luat-o și pe fiica dușmanului nostru, femeia căreia, dacă toate zvonurile sunt adevărate, i-ai oferit toate secretele Ithicanei, și ai dus-o înapoi în țara ei?

— Mi-am dus *soția* în regatul ei, din motive care nu au nicio afurisită de legătură cu tine!

Fața Ahnnei a căpătat o paloare înfiorătoare, dar și-a strâns mâinile în pumni și, pentru o clipă, Lara a crezut că urma să-și lovească fratele. Că urma să-și lovească regele. Dar tot ce a spus a fost:

— Nu există un motiv suficient de bun. Știe destule cât să permită maridrinienilor să ne aducă în genunchi, iar tu practic i-ai livrat-o regelui lor. Ar fi putut să fugă direct în brațele lui Magpie!

— Nu a făcut-o.

— Dar dacă ar fi făcut-o? Nu asta era planul. Trebuia să...

— Trebuia să ce?

Aren s-a năpustit în față, înălțându-se amenințător deasupra surorii lui.

— Să o țin închisă aici pentru totdeauna? Ce naiba, e soția, nu prizoniera mea!

— Soție? Doar cu numele, din câte am auzit. Și să nu crezi că nu știe *toată lumea* că îți riști întregul regat doar pentru a ajunge între picioarele ei.

Nimeni nu a vorbit. Nici Aren, nici Ahnna. Nici soldații care au venit sus și care acum se uitau oriunde, mai puțin la conducătorii lor. Și nici Lara, care simțea că inima e pe cale să-i explodeze în piept. Pentru că temerile Ahnnei erau întemeiate. Însă Aren tot o apăra. În ciuda faptului că știa că a venit în Ithicana cu intenții rele, îi apăra dreptul la o viață normală. Dreptul la un cămin. La libertate. Și ea nu merita asta. Nu-l merita pe el.

Înainte ca Lara să se gândească la consecințele a ceea ce intenționa să spună, a făcut un pas înainte, cizmele alune-cându-i pe suprafața alunecoasă a podului.

— Ahnna...

— Nu te băga în asta!

Fără să se uite, cealaltă femeie a întins un braț pentru a-i bloca Larei calea. Lovitura a nimerit-o cu putere în piept și s-a clătinat înapoi, cu picioarele împleticindu-se.

Cădea.

— Lara!

Aren s-a întins spre ea, dar era prea târziu.

A țipat, fluturându-și îngrozită brațele în timp ce aerul îi vâjâia în urechi, însă nu exista nimic de care să se agațe. Nimic care să oprească inevitabilul.

Când s-a izbit de apă, impactul i-a scos tot aerul din plămâni sub forma unei revărsări de bule; se scufunda din ce în ce mai repede.

Panica i-a străbătut trupul, sălbatică și necontrolată, urmată îndeaproape de nevoia disperată de *a respira*. A dat din picioare, din brațe, luptându-se să ajungă la suprafață, însă distanța părea imposibil de parcurs.

Nu vei muri!

Nu vei muri!

Nu vei... Gândul a dispărut și lumina de la suprafață a început să se întunece pe măsură ce se scufunda în adâncuri. Până când ceva a apucat-o de talie.

Lara s-a zbatut, căutând orbește pumnalul, apoi a tăiat suprafața apei.

— Respiră, Lara! a strigat Aren.

A inspirat cu lăcomie aer. Din nou și din nou. Un val i-a trecut peste cap, frica preluând iar controlul.

Dând încontinuu din mâini și căutând ceva de care să se agațe, a încercat să urce. A încercat să se ridice deasupra apei.

Apoi în fața ei a apărut chipul lui Aren.

— Nu te mai lupta cu mine! Te-am prins, dar trebuie să stai liniștită.

Era o cerere imposibilă. Se îneca. Murea.

— Trebuie să ai încredere în mine!

Vocea îi trăda disperarea și, cumva, a pătruns prin frica ei. A adus-o înapoi la realitate. A renunțat să se mai lupte cu el.

— Bun. Acum ține-te de mine și nu te mișca! Apucându-l de umeri, Lara și-a forțat picioarele tremurând să stea nemișcate. Nu se aflau încă sub pod, poate la vreo zece metri de cel mai apropiat ponton: cel îngust, fără acces la structura de piatră. Și țărmul...

— O să reușim? a întrebat ea, scuipând o gură de apă după ce un alt val a stropit-o direct în față.

— Nu.

— Ce facem?

Lara s-a răsucit, privind spre pod. Auzea strigătele soldaților, îl vedea pe Jor atârnat de o parte a podului cu ajutorul unei frânghii, cu degetul îndreptat spre apă.

— Nu te mai mișca, Lara!

A încremenit. Pentru că în acel moment, a văzut către ce arăta Jor. Ce îi atrăsese atenția lui Aren, ce îi declanșase frica. Înotătoare cenușii tăiau apa. Îi înconjurau. Se apropiau.

— Trebuie să rezistăm până când vor ajunge la noi cu o barcă!

Ochii ei au sărit spre pontonul îndepărtat, a cărui deschidere era încă ascunsă de flux. Apoi spre golful din care fuseseră trimise două bărci în apă. Nu aveau cum să ajungă la timp!

Ca și cum i-ar fi susținut gândul, unul dintre rechini s-a năpustit spre ei, dar s-a retras în ultima secundă.

— La naiba! a răcnit Aren.

Creaturile înotau mai aproape, iar Lara a tresărit când ceva s-a lovit de piciorul ei.

Pe măsură ce soldații de pe pod trăgeau cu săgeți, apa din jurul lor se înroșea ori de câte ori nimereau țintele. Apoi, din-tr-odată, aripioarele au dispărut.

— Aren!

Țipătul Ahnei a răsunat de sus, iar o secundă mai târziu, o înotătoare enormă a străpuns valurile spre ei.

— Dă-mi drumul!

Lara a luat hotărârea pentru că știa că el nu urma să o facă.

— Fără tine, mă voi îneca! Dar dacă îl lași să mă aibă, vei avea o șansă.

— Nu!

— Nu fi prost! Nu trebuie să murim amândoi!

— Taci!

Ochii lui Aren erau fixați pe rechinul care se învârtea în cerc.

— Te cunosc, fetițo, i-a mormăit el înainte să-și ridice privirea. O să vrei să guști și abia apoi o să vii din adânc pentru a ucide.

— Dă-mi drumul!

— Nu!

Lara s-a împins de lângă el, a încercat să înoate, dar Aren a târât-o înapoi, dând cu putere din picioare. Trăgând-o cu el.

Rechinul a sărit spre ei. Atât de repede. Prea repede ca să se ferească. Prea repede ca să scape înotând. Frica, primitivă și elementară, a pus stăpânire pe ea, iar Lara a țipat.

— Acum!

Un șurub de oțel, atașat de un cablu, a coborât fulgerător, parcă despicând aerul, și a explodat în partea laterală a rechinului. Însă creatura a continuat să se apropie, ca și cum instinctul de a vâna conta mai mult decât rana încasată.

Lara a țipat din nou, înecându-se cu apă. A privit cum rechinul năvălește spre ei, cu gura deschisă, dezvăluind șiruri peste șiruri de colți ascuțiți ca briciul.

Cablul atașat șurubului s-a întins la maximum.

Într-o singură mișcare violentă, rechinul a fost smuls din apă, corpul său uriaș zvârcolindu-se în aer înainte să se izbească de apă, trăgând de cablul care îl lega de pod.

Apa s-a revărsat peste Lara, însă coada rechinului a lovit-o cu forța unui berbec, smulgând-o din strânsoarea lui Aren.

S-a zbatut, fără să știe încotro se îndreaptă. Fără să știe unde e

rechinul. Unde e Aren. Prin fața ei țâșneau bule, întu-necându-i vederea, în timp ce dădea din picioare și se lupta. Apoi niște mâini au apucat-o de încheietură, trăgând-o la suprafață.

— Înoată!

Nu era vocea lui Aren, ci erau cele ale soldaților aflați deasupra, strigătele Ahnnei auzindu-se cel mai puternic.

— Tot sângele îi atrage acolo! Înoată, naiba să te ia!

Aren o târa prin apă, însă valurile deveneau tot mai violente, cerul se întuneca. În depărtare se vedeau fulgere. Aren s-a oprit din înotat.

A călcat apa, cu respirația îngreunată de efortul de a-i susține pe amândoi.

Lara a văzut la ce se uita.

Cel mai apropiat ponton, brăzdat de țepușe de metal, de care oceanul se izbea cu ferocitatea furtunii iminente.

— Trebuie să... apuci... una dintre țepușe! a găfâit el. Nu-ți da drumul!

Și, fără să aștepte ca ea să răspundă, a împins-o spre ponton.

Valurile i-au luat pe sus, lansându-i pe amândoi spre piatră și oțel.

Aveau o singură șansă. Una singură.

Lara a tras aer în piept, ochind vârful spre care urma să se întindă. Oțelul care avea să fie salvarea sau condamnarea ei la moarte.

Aren s-a răsucit în ultima clipă pentru a încasa în plin impactul. Lara a băjbâit orbește, conștientă că avea doar o secundă la dispoziție.

Degetele i s-au încleștat în jurul țepușei chiar când a simțit că Aren i-a dat drumul.

A trebuit să-și folosească și ultimul dram de putere ca să reziste: marea o trăgea de picioare, brațele îi tremurau din pricina efortului. Pentru o clipă, trupul i-a atârnat deasupra apei, apoi valurile au izbit-o din nou. S-a agățat de metal, reușind să-și treacă picioarele peste și în jurul acestuia, respirând în timp ce apa se retrăgea încă o

dată.

— Aren!

L-a căutat împrejur, îngrozită.

— Aici!

Aren atârna de țepușa înfiptă în stâncă. Dar nu avea să mai reziste.

Apa îi lovea din nou, apoi, peste zgomot, Lara și-a auzit numele. Privind în sus, a văzut-o pe Ahnna atârnată de o frânghie, cu o alta în mână. A legănat-o în direcția Larei.

— Prinde-te!

Când frânghia grea a trecut fulgerător prin dreptul ei, Lara a întins mâna, cât pe ce să cadă. Din nou și din nou, frânghia a fluturat pe lângă ea, dar nu a putut s-o prindă.

Iar Aren rămânea fără timp.

Așa că atunci când frânghia a mai trecut o dată pe lângă ea, Lara s-a aruncat, știind că dacă nu reușește, urma să cadă în apă, fără ca Aren să o mai poată ajuta. Dar că ar încerca oricum.

Și-a pierdut echilibrul, și-a întins degetele, apucând și prinzând frânghia.

Picioarele Larei au alunecat, dar tânăra se legăna de-o parte a podului. Mulțumindu-i în gând lui Erik pentru fiecare tracțiune pe care o forțase să o facă în timpul antrenamentelor, s-a tras cu greu în sus, trecând bucla sub subsuori.

Balansându-se cu putere, s-a prins de țepușă și s-a târât puțin câte puțin spre Aren, abia menținându-și prinsoarea, conștientă de apa care se năpustea în direcția ei, înecând-o cu fiecare mișcare.

— Prinde-te de mine! a strigat Lara chiar când un val a smuls-o din locul în care se cocoțase.

S-a legănat și s-a izbit de Aren. Instinctul a îndemnat-o să-și înfășoare picioarele în jurul taliei lui, brațele ei protestând când greutatea lui o trăgea și pe ea. Apoi el s-a întins și a apucat frânghia.

Marea a năvălit încă o dată asupra lor, împingându-i pe amândoi

în stâncă. Lara s-a sufocat și a lăsat să-i scape un hohot de plâns, știind că nu mai putea rezista. Știind că strân-soarea nu avea să-i reziste la următorul val.

Și venea iute, cu vârful albit de spuma mării. Chiar înainte să-i atingă, frânghia s-a smucit și au început să se ridice. Din ce în ce mai repede. Se roteau și se legănau, în timp ce Aren se trăgea în sus, astfel încât picioarele ei, încă înfășurate în jurul lui, i-au ușurat presiunea de pe brațe.

— Nu-ți da drumul! a spus Aren și sângele i se scurgea din-tr-o tăietură de pe tâmplă. Nu-ți vei da drumul!

S-au lovit de marginea podului, iar Lara a gemut când a fost târâtă de-a lungul stâncii, dar durerea a făcut loc ușurării de îndată ce cineva a apucat-o de haine, a săltat-o și a așezat-o pe suprafața solidă a structurii. Gâfâind, s-a rostogolit pe o parte, vomitând cantități nesfârșite de apă de mare, până când abia dacă a mai avut puterea să-și lase fruntea pe piatra umedă.

— Lara.

Niște brațe au tras-o în sus, iar ea s-a întors doar ca să se prăbușească pe pieptul lui Aren, agățându-se de gâtul lui. El tremura, însă senzația de a fi ținută de soțul ei era mai reconfortantă decât pământul solid de sub picioare.

Nimeni nu a vorbit. Știa că erau bărbați și femei în jurul lor, dar era ca și cum ar fi fost singură cu el, sub ploaia năprasnică a furtunii care urma să vină.

— Aren?

Vocea Ahnnei a pus capăt tăcerii, urmată de bubuitul îndepărtat al unui tunet.

— Nu am vrut... A fost...

În acel moment, Lara l-a simțit cum se încordează, a simțit furia care i-a însoțit cuvintele, rostite cu voce rece:

— Întoarce-te în Southwatch, *comandante!* Și dacă îți voi vedea chipul înaintea Mareelor de Război, fii sigură că nu voi ezita să

împinesc promisiunea Ithicanei față de Harendell.

Lara s-a întors în brațele lui, la timp ca să o vadă pe Ahnna tresărind, ca și cum fusese pălmuită.

— Da, Majestate!

Fără un alt cuvânt, s-a îndepărtat, urmată de soldații ei. Ridicându-se pe picioare tremurânde, Aren a tras-o pe Lara după el.

— Trebuie să ne întoarcem în Midwatch. Vine furtuna! Dar în vreme ce inima îi bătea cu putere în piept, Lara știa că se înșela.

Furtuna era deja aici.

32. AREN

SCOȚÂNDU-ȘI BOCANCII pe care îi împrumutase de la cazarmă, Aren s-a dezbrăcat lent de hainele ude și rupte, lăsându-le într-o grămadă pe podea înainte să traverseze ușor camera întunecată până la șifonier, pentru a lua o pereche de pantaloni uscați. Obloanele se zdruncinau de ferestre, lovite de vânt, ploaia bătea cu furie în acoperiș, iar peste toate acestea se auzeau tunetele care zguduiau conacul din temelii. Aerul deborda de mirosul tăios și proaspăt de ozon, care se îmbina cu cel veșnic prezent de pământ umed și verdeață, pe care îl asocia cu acasă.

Bum! Pământul de sub picioarele lui s-a cutremurat, presiunea schimbându-se pe măsură ce taifunul cobora cu toată puterea. Furtuna asta era o adevărată bestie, genul care a dat numele Mărilor Furtunoase. Cu vânturi atât de sălbatice și de furioase încât păreau aproape conștiente, vijelia avea să lase o serie de distrugeri în urma ei, și oricine sau orice ar fi fost prins în apă ar fi șters de pe fața pământului. Ithicana era construită pentru a îndura tot ce ofereau mai cumplit marea și cerul și, într-adevăr, doar în timpul unor asemenea furtuni putea Aren respira realmente liniștit, sigur că regatul său era în siguranță față de dușmani.

Dar nu în seara asta.

Expirând, și-a sprijinit o mână de stâlpul patului, căutând un oarecare sentiment de echilibru, dar era o cauză pierdută. La fel ca atâtea alte lucruri.

Lara nu a scos niciun cuvânt de când fuseseră scoși din mare. Nu o putea învinovăți. Aproape că se înecase. Aproape că fusese mâncată. Strivită de stâncă. Nu cedase complet, o reușită care ar fi trebuit să-l bucure, doar că el ar fi preferat asta în locul tăcerii lipsite de emoții.

Cu fața albă și buzele cenușii, Lara îl urmăse amorțită până în locul în care fusese examinată pentru leziuni, cu brațele inerte în strânsoarea lui. Nici urmă de umorul ei sec sau de limba veninoasă pe care o iubea și o detesta deopotrivă. Pur și simplu... nimic.

Aren a închis ochii și și-a sprijinit fruntea de tăblia patului, pentru că cealaltă opțiune era să o smulgă și să o zdrobească de perete. Furia, nestăpânită și arzătoare, îi curgea prin vene. Îndreptată asupra Ahnnei. Asupra podului. Asupra lui însuși.

Un sunet mai mult animalic decât uman i-a urcat în gât și, într-o mișcare rapidă, s-a răsucit și și-a izbit pumnul de perete. Durerea i-a înflorit în articulații și a căzut în genunchi, dorindu-și să explodeze, dorindu-și să fugă. Știind că nimic din toate astea nu ar fi fost de folos.

Bum! Casa s-a cutremurat, iar gândurile i-au fugit spre scrisoarea Regelui Șobolanilor, îndesată în geanta lui, oriunde ar fi fost aceea. Ultimatumul era clar: aliați-vă cu Maridrina împotriva Valcottei sau înfrunțați un război și blocaje precum cele pe care Maridrina le impusese cu cincisprezece ani în urmă, încheiate doar odată cu semnarea tratatului.

Fuseseră cele mai întunecate vremuri. Timp de doi ani, Maridrina a împiedicat *pe oricine* să debarce în Southwatch, închizând complet comerțul. Nimic nu mai era transportat prin pod, iar veniturile Ithicanei secaseră complet. Fără ele, nu existase nicio modalitate să-i hrănească pe ithicani. Să-i țină aprovizionați. Să-i țină în viață. Nu când aveau de-a face cu furtuni violente, care îi alungau pe toți pescarii de pe mare în majoritatea zilelor. Foametea răvășise Ithicana. Molima, de asemenea. Și gândul de a se întoarce înapoi la asta...

Alternativa era să se alăture unui om care complota împotriva lui în cele mai groaznice moduri. Să se alăture unui război pe care nu-l dorea. Era extrem de tentat să se alieze în mod oficial cu Valcotta, doar pentru a-i face în ciudă. Trezoreria Ithicanei era destul de

bogată pentru a cumpăra tot ce avea nevoie regatul pentru un an sau mai mult, fără venituri suplimentare din partea podului. Prins între distrugătoarele de nave din Southwatch și puterea flotei din Valcotta, armatele lui Silas nu ar avea nicio șansă.

Chiar și așa, o astfel de acțiune ar pune toată suferința pe seama oamenilor Maridrinei. Oamenii *Larei*.

Condamnându-i la înfometare l-ar transforma în ticălosul pe care îl descrisese Magpie. Aren ar fi devenit bărbatul pe care Lara fusese crescută să-l urască. Dar să cedeze la cererea tatălui ei ar însemna să pună în pericol Ithicana, când Valcotta ar veni să se răzbune. Nu exista nicio soluție.

În minte îi răsună vocea tatălui său, auzea vorbele strigate de mama lui. *Ithicana nu face alianțe. Noi suntem neutri, trebuie să fim, altfel vom avea război.* Dar, la fel ca mama lui înaintea sa, Aren credea că timpul neutralității a ajuns la sfârșit. Cu excepția faptului că exista o diferență între a dori o alianță și a permite ca termenii acesteia să fie dictați de un alt om.

Aren a ezitat, apoi, din doi pași, a ajuns la biroul său. Întorcându-se la compartimentul ascuns, Aren a extras scrisoarea pe care începuse să i-o scrie lui Silas în urmă cu câteva luni. Privind salutul politic și adresările adecvate, a dat pagina la o parte, căutând o foaie curată.

Silas,

Ithicana nu va înceta comerțul cu Valcotta. Dacă vreți să vedeți sfârșitul agresiunii lor navale, vă sugerez să renunțați la atacurile asupra graniței de nord a Valcottei. Maridrina are șansa să-și recapete sănătatea și prosperitatea doar cupace între cele două națiuni. În ceea ce privește insinuarea voastră că Ithicana nu a respectat spiritul acordului dintre națiunile noastre, considerăm că este necesar să subliniem ipocrizia în a face o astfel de afirmație. Pentru interesul comun al ambelor noastre popoare, vă vom ierta tertipurile și vom permite Maridrinei să continue să facă negoț în piața din Southwatch în termenii conveniți. Totuși, trebuie spus că, dacă veți încerca să vă răzbunați pe spioana voastră Ithicana o va lua ca pe un act de agresiune împotriva reginei sale, iar alianța dintre regatele noastre va fi irevocabil ruptă.

Alege cu înțelepciune. Aren

S-a uitat lung la scrisoare, știind că nu-i putea spune niciodată Larei ce scrisese. Viața ei fusese dedicată ameliorării suferinței poporului ei și nu l-ar fi iertat că îi amenința tocmai pe aceiași oameni, ca să o protejeze pe ea. Și totuși, nu putea exista o altă cale prin care să se asigure că Silas nu urma să o rănească. Dumnezeu să-l ajute dacă va fi forțat să meargă până la capăt!

Aren s-a ridicat de la birou și a ieșit pe hol, în căutarea lui Eli.

— Du asta la cazarmă când se va liniști furtuna! Spune-i lui Jor că trebuie să fie trimisă imediat regelui Maridrinei!

După ce s-a retras în camerele sale, Aren a deschis ușa spre curte. Și a ieșit în mijlocul furtunii.

33. LARA

LARA A ATERIZAT cu o bufnitură pe genunchi, cu pumnalul în mână. Era înconjurată de întuneric. Tunetul a răsunat prin încăpere, urmat de două fulgere care au luminat slab conturul unei ferestre. Podeaua de lemn de sub ea era netedă și lustruită, iar aerul, îmbibat de umezeală și de mirosul specific pământului din junglă.

Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji, dar le-a șters îndată. Din momentul în care se întorsese în Midwatch, a intenționat să ajungă în camera lui Aren ca să distrugă blestemata aia de dovadă a trădării ei, înainte ca aceasta să meargă mai departe. Să o facă fără ca el să știe, pentru că nu l-ar fi lăsat niciodată să citească acele cuvinte.

Una era să știe că îl mințise. Că îl manipulasă. Că îl înșelase. Cu totul altceva era să citească dovada. Să vadă că fiecare clipă în care crezuse că există o legătură între ei fusese o strategie pentru a obține informațiile de care avea nevoie. Că, după toate prin câte trecuseră, ea încă mai alesese să îl distrugă în acea noapte fatidică, în care a sărutat-o în noroi.

Nu numai că era de neiertat, dar durerea inimaginabilă pe care i-ar fi provocat să o citească... Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva! Mai ales că distrugerea paginilor ar fi eliminat orice dovadă. Planul ei fusese să-l drogheze puțin pe Aren la cină, apoi să se furișeze în camera lui și să aprindă un mic foc pe birou, care ar fi putut fi ușor pus pe seama unei lumânări uitate prea aproape de o bucată de hârtie. După care ar fi putut pretinde că a simțit miros de fum, țipetele și bătăile ei în ușă fiind suficiente cât să-l trezească și să alerteze personalul. Cu flăcările și cu apa necesare pentru a le stinge, toate hârtiile cu mesajul ei invizibil ar fi fost distruse. Era un plan periculos și nimicitor, dar mai degrabă ar fi riscat să ardă conacul

din Midwatch până la temelii decât să riște ca Aren să se întrebe de ce îi dispăruse toată papetăria în mod misterios.

Însă, în timp ce așteptase ora cinei, epuizarea preluase controlul și Lara adormise pe așternuturile moi și curate ale patului. Acum, aromele îmbietoare ale cinei se strecurau pe sub ușă, iar ea nu era câtuși de puțin pregătită.

— Poți să reperi asta, a murmurat ea, ridicându-se în picioare.

Punându-și una dintre rochiile ei de mătase maridriniană, și-a pieptănat cu o perie părul și a îndesat o fiolă de narcotic în brățară. A ieșit pe hol și s-a grăbit spre salonul cu obloanele închise, fiind sigură că acolo avea să-l găsească pe Aren. Nu era genul de bărbat care să își neglijeze stomacul.

Dar nu a dat decât peste Eli, care a tresărit când a văzut-o.

— Ne-am gândit că vreți să luați cina în cameră, domniță, a spus el. Preferați să mâncați aici?

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. El unde e? Nu era decât un singur *el* în această casă.

— În camera lui, domniță. Nu a vrut să ia cina.

Logica și antrenamentul i-au șoptit că ar trebui să aștepte o altă noapte. O altă ocazie. Mai bine să procedeze așa decât să riște să fie prinsă. Cu toate acestea, Lara s-a trezit în schimb grăbindu-se spre capătul coridorului opus, unde se afla camera lui Aren.

A bătut la ușă, apoi a așteptat. Niciun răspuns.

A încercat mânerul și, pentru prima dată, a găsit ușa descuiată.

— Aren?

Dar el nu era prin preajmă. *Asta era șansa ei. Putea să pretindă că a găsit focul aprins.*

Încuind ușa, Lara a fugit spre biroul din lemn tare și a văzut imediat cutia de papetărie deschisă. Și începutul unei scrisori compuse pentru tatăl ei.

Cu inima în gât, Lara s-a uitat fix la cele câteva rânduri de cerneală

uscată adresate tatălui ei. Nu înțelegea cum putea Aren să suporte să fie atât de politicoasă cu dușmanul lui! Deși faptul că scrisoarea nu era terminată dovedea, poate, exact contrariul.

Distrasă de un sunet ca de tors, și-a coborât privirea și a observat că motanul lui Aren a început să-și strecoare trupul uriaș între picioarele ei, aproape doborând-o. I-a venit o altă idee, una mai bună și mult mai puțin distrugătoare decât un incendiu.

— Îmi pare rău pentru asta, Vitex! Dar am nevoie de ajutorul tău.

A aranjat scena, așezând cutia pe podea, pe o parte, apoi a stropit scrisoarea cu cerneală și a lăsat călimara răsturnată pe pagini, astfel încât acestea să fie îmbibate până la capăt și inutilizabile. Dar nu înainte de a număra foile din teanc. Douăzeci și cinci de pagini albe, plus scrisoarea neterminată înseamnă douăzeci și șase.

Ademenindu-l pe Vitex, l-a scărpinat după urechi și i-a luat ușor una dintre labe, folosindu-se de ea pentru a crea urme distincte prin cerneală. Dându-și seama ce făcea, motanul a șuiert și s-a îndepărtat, lăsând o dâră prin cameră în drum spre ieșire.

Fiecare mușchi din corp îi zvâcnea și, cu un oftat greu, Lara s-a prăbușit în genunchi, uitându-se la ceea ce fusese punctul culminant al tuturor eforturilor depuse în ultimele luni. Al întregului ei antrenament. Al vieții ei. Amintindu-și cum se simțise ultima dată când a ținut acele pagini în mână, conștientă că acele cuvinte nimicitoare i-ar salva poporul. Cât de mult se înșelase!

Dar, odată cu distrugerea lor, a dispărut și povara pe care o purtase de când aflate adevărul despre înșelăciunea tatălui ei. Ceea ce făcuse înainte... fusese îngrozitor. Cea mai cumplită formă de trădare. Însă a fost motivată de minciuni pe care le auzise aproape toată viața. În timp ce acum, să se întoarcă împotriva propriului tată era un act motivat de adevăr. Ceea ce făcea acum era alegerea ei și numai a ei.

Și, deși Lara știa că își desenase o țintă pe spate, că asasinii tatălui ei nu ar înceta niciodată să o vâneze, pentru prima dată în viață, se simțea liberă.

Condusă de un al șaselea simț straniu, s-a strecurat iute în anticameră și a deschis ușa spre curte, unde vântul a lovit-o cu forța unui uriaș. Afară se dezlănțuise iadul, stârnit de vijelie și de ploaie.

Aerul părea să șuiere în timp ce dădea ocol curții, purtând frunze, crengi și picături de ploaie care îi atacau fără milă brațele goale și îi biciuiau obraji. Furtuna era asurzitoare în furia ei, fulgere cu multiple vârfuri străpungeau cerul, tunetul îi spărgea timpanele.

Iar în mijlocul ei l-a văzut pe Aren.

Fără cămașă și desculț, cu capul dat pe spate și ochii ațintiți pe boltă, parcă fără să țină cont de furtuna care se învârtea în jurul lui. Sau de pericolul în care se afla.

O creangă smulsă dintr-unul dintre copaci a zburat prin curte, izbindu-se de partea laterală a conacului.

— Aren!

Însă furtuna i-a înăbușit vocea.

S-a străduit din răsuputeri să înainteze pe cărare, deși îi era imposibil să se țină pe picioare, lovită din nou și din nou de rafalele de vânt care amenințau să o ridice în aer. Părul o biciuia într-o frenezie sălbatică, orbind-o, dar nici măcar pentru o clipă nu s-a gândit să se întoarcă. Recăpătându-și echilibrul pe pietrele alunecoase, și-a luat avânt.

Vântul s-a potolit exact când l-a prins pe Aren de brațe, ca și cum lumea însăși a oftat și s-a relaxat, cu ploaia preschimbată într-un murmur blând și mângâietor pe piele.

— Lara?

Cu o expirație sacadată, Lara și-a ridicat fața și a văzut că Aren se uita nedumerit la ea, de parcă nu putea înțelege cum ajunsese să stea dinaintea lui.

— S-a terminat? a întrebat ea.

Și-a dat seama că îi era greu să respire. Și chiar și mai greu să gândească.

— Furtuna?

— Nu. Suntem în inima ei acum.

În inima furtunii. A simțit un junghi în piept.

— Ce cauți aici?

Mușchii duri ai antebrațelor lui s-au încordat sub strân-soarea ei.

— Aveam nevoie de ea.

Instinctiv, a înțeles ce voia să spună. Majoritatea oamenilor căutau alinare după un pericol, dar pentru el, pericolul era o alinare. Valul de adrenalină care îi limpezea mintea și ștergea incertitudinea sumbră, ivită după fiecare decizie luată în calitate de rege. Teama de a greși. Consecințele greșelilor. În furtună, își cunoștea calea.

Înțelegea, pentru că și ea simțea la fel.

— Ai fi putut muri astăzi. Făcând ceea ce ai făcut, a spus Lara.

— Tu ai fi murit dacă nu aș fi intervenit.

Mâinile lui s-au strâns în jurul brațelor ei și, deși Aren avea palmele extrem de fierbinți, Lara a tremurat.

— Poate că ți-ar fi fost mai bine dacă muream.

Aren și-a întetit strânsoarea.

— Chiar crezi că m-aș fi putut ierta vreodată dacă aș fi stat acolo și aș fi privit cum te îneci?

— Dar tot ce am făcut...

— E în trecut. E în urmă acum.

Lara a prins sensul subtil al cuvintelor lui, cu pulsul ca un răget estompat în urechi. Aren o iertase. Nu putea înțelege cum găsisese în inima lui puterea să facă așa ceva, dar asta se întâmplase. Era ce își dorise mai mult decât orice, dar nu îndrăznise să spere.

— Vrei să părăsești Ithicana? Pentru că, dacă de asta e nevoie ca să fii fericită, te voi duce pe orice țărm dorești, cu tot ce ai nevoie pentru a-ți croi o viață pentru tine.

Lara plănuise să plece. Asasinii tatălui ei aveau să fie în curând pe urmele ei și nu crezuse că mai era ceva de câștigat rămânând aici. O relație între ei doi nu ar avea niciodată vreo șansă - inevitabil, Aren

ar fi descoperit adevărul despre ea și nu ar fi iertat-o niciodată pentru o asemenea trădare.

Dar el știa adevărul. Și, în pofida sorții potrivnice, o iertase. Acum... acum gândul de a întoarce spatele acestui loc, de a-i întoarce spatele *lui Aren*, întruchipa cel mai rău viitor pe care și-l putea imagina.

— Nu mă poți lăsa să plec din Ithicana!

De parcă ar fi fost strânsă de gât, a rostit fără suflu cuvintele, dându-le o rezonanță stranie.

— Știi prea multe. Ai risca prea mult.

Ochii lui o ardeau, înlănțuiți cu ai ei, însă nicicând, în toată viața ei, nu simțise că altcineva o vedea atât de perfect.

— Pot să te las să pleci, pentru că am încredere în tine. Lara nu mai putea respira.

— Nu vreau să plec.

Un adevăr smuls din adâncurile inimii ei. Nu voia să plece din Ithicana. Nu voia să-l părăsească pe *Aren*. Voia să rămână, să lupte, să transpire și să sângereze pentru el și pentru regatul lui aspru, sălbatic și frumos.

Furtuna se învârtea în jurul lor, o martoră hotărâtă să nu intervină, să-i ocolească pentru un singur moment.

Mâinile lui *Aren* și-au slăbit strânsoarea pe brațele ei și, pentru o clipă terifiantă, a crezut că avea să o lase să plece. Că își dorea ca ea să plece.

În schimb, degetele lui i-au alunecat pe dosul brațelor, o atingere delicată care i-a stârnit în valuri nenumărate senzații. O mângâia tandru, în sus și în jos, ca și cum ar fi liniștit un animal sălbatic care ar fi putut să muște.

Sau ca și cum ar fi testat apele.

Când mâinile lui i-au dezmierdat părțile laterale ale sânilor, Lara a răsuflat lung, amețită. Degetele lui mari i-au prins bretelele rochiei și i le-au coborât treptat, apoi *Aren* s-a aplecat, cu buzele atingându-i

ireal de ușor un umăr gol. Apoi pe celălalt.

Un scâncet i-a scăpat de pe buze de îndată ce i-a îndepărtat părul umed, expunându-i și sărutându-i gâtul, clavicula, linia bărbiei. Doar mâinile lui, încleștate pe rochia ei, o împiedicau să cadă și s-o lase goală în fața lui.

Lara voia să-l atingă.

Voia să-i simtă pielea fină, întinsă peste mușchii tari, dar îi era frică, deoarece știa că dacă s-ar fi lăsat condusă de impuls, ar fi fost pierdută. Din acel punct nu ar mai fi existat cale de întoarcere.

Buzele lui Aren s-au oprit, iar ea și-a ținut respirația, așteptând ca ele să le găsească pe ale ei, chiar în timp ce se întreba dacă, permițându-și să se scufunde în această mare fierbinte de dorință, ar mai ieși vreodată la suprafață. Dacă ar mai fi vrut să o facă.

Însă el doar și-a lipit fruntea de a ei.

— Am nevoie să-mi spui că vrei asta, Lara. Că alegi de bunăvoie acest lucru, nu pentru că ți-a fost impus.

Pieptul îi ardea, străbătut de o emoție atât de intensă, încât durea. S-a îndepărtat de el și ochii li s-au întâlnit.

— Vreau asta.

Și pentru că nu era suficient, a adăugat:

— Te vreau pe tine.

Furtuna a revenit în forță când buzele li s-au încleștat ca două lame într-un duel, dar Lara abia a simțit vântul când Aren a ridicat-o în brațe și i-a apucat umerii cu mâinile. Și-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui, cu brațele încercuindu-i gâtul. Gura lui era fierbinte, limba îi aluneca peste a ei și ploaia le uda pielea, în timp ce Aren o purta prin furtună spre adăpostul oferit de conac.

Înăuntru, picioarele lui au alunecat pe gresia umedă și s-au izbit de perete, răsturnând pe podea orice mai rămăsese pe rafturi. Aren și-a sprijinit mâinile de o parte și de alta a corpului ei, cu respirația înflăcărată pe gâtul Larei, care s-a împins în el. Apoi și-a înfipt

călcâiele în spatele lui și l-a tras mai aproape, nerăbdătoare ca între ei să nu mai existe niciun veșmânt, fiecare moment în care îi simțea centura apăsându-i trupul, în sus și-n jos, smulgându-i un geamăt de pe buze.

Spatele i s-a arcuit până când doar capul i-a mai atins peretele din spate, iar rochia, cu faldurile deja strânse în jurul taliei, i-a fost trasă în jos pentru a-i expune partea de sus a sânilor. A simțit cum Aren își ține răsuflarea.

— Dumnezeule, ești frumoasă! a mârâit el. Insuportabilă și veninoasă și cea mai incredibilă femeie pe care am văzut-o vreodată!

Cuvintele lui au umezit-o între coapse.

— Ușa! a găfâit ea. Închide blestemata aia de ușă!

— Da, Majestatea Voastră!

Aren și-a strecurat limba în gura ei, gustând-o, înainte de a o lăsa să alunece cu picioarele pe podea, cu erecția lui împungând-o în burtă, apoi s-a întors să trântască ușa și să țină furtuna afară.

Odată zăvorul tras, Aren s-a îndreptat spre ea, cu o privire de prădător în ochii de nuanța migdalei, mereu un vânător. Lara a făcut un pas înapoi în dormitor, provocându-l să o urmărească. Îl ademenea înăuntru, pentru că ea nu era și nu avea să fie niciodată prada cuiva. Picioarele i s-au lovit de lemnul masiv al patului și l-a fixat cu privirea, oprindu-l din drum.

Cu vuietul vântului deodată înăbușit, Lara a putut să-l audă cum inspiră și expiră. Fiecare răsuflare îi întetea dorința. Ochii i se plimbau pe corpul lui, remarcând modul în care mușchii maxilarului i se încordau, în timp ce Aren o privea la fel de intens.

Întinzând orbește mâna spre felinar, Lara a aprins flacăra la maximum, apoi l-a pus într-o parte, fără să-și desprindă privirea de a lui Aren. Apucând corsetul ud al rochiei, al cărei decolteu i se agăța de sfârcurile întărite, și-a îndepărtat încet mătasea de pe corp, aruncând veșmântul pe podea. Apoi s-a întins pe spate în pat,

sprijinindu-și greutatea în coate. Cu o lentoare deliberată, Lara și-a desfăcut genunchii.

L-a văzut cum își pierde controlul, cum se stăpânea doar datorită forței privirii ei pătrunzătoare, dorința lui fiind vizibilă prin pantalonii îmbibați de ploaie, de altfel tot ce purta.

— Dă-i jos! a poruncit ea, iar râsul lui grav i-a înfiorat pielea, dornică să-i simtă din nou mâinile pe corp.

Aren și-a desfăcut centura, apoi și-a strecurat degetele sub ea și a împins, greutatea pumnalului atașat de ea tră-gându-i pantalonii în jos, pe podea, unde i-a dat la o parte. De data aceasta a fost rândul Larei să-și piardă răsuflarea: ochii i-au coborât admirativ spre erecția lui, pentru că, deși îl mai văzuse dezbrăcat, nu se mai întâmplase niciodată *așa*. Coapsele îi tremurau, asaltate de *dorința* de a-l avea, și a dat o dată din cap.

Din trei pași, Aren a traversat camera, dar în loc să o țină-iască de pat, așa cum crezuse Lara că intenționa, s-a lăsat în genunchi în fața ei. Ithicana și regele ei nu se înclinau în fața nimănui. Dar el s-a înclinat în fața ei.

Aren i-a sărutat pielea din spatele genunchiului stâng. Apoi din spatele genunchiului drept, zăbovind pe o cicatrice veche care i se întindea până la jumătatea coapsei interioare. Mâinile lui aspre, cu bătături câștigate apărându-și regatul, au apucat-o de picioare. Și cu Lara tremurând în strânsoarea lui, și-a coborât capul, strecurându-și limba în interiorul ei.

Șoldurile ei au tresărit, dar el o ținea pironită de pat, lingând și sugând până când un geamăt a fugit de pe buzele Larei, care s-a lăsat pe spate pe cearșaf. Și, deși mâinile i s-au întins spre el, au tras de el, Aren doar a ridicat capul cât să îi arunce un zâmbet larg, cu desăvârșire sălbatic, înainte ca degetele lui să-i alunece în locul pe care limba lui tocmai îl eliberase.

Lara și-a arcuit spatele și s-a agățat de marginea patului. Lumea se

învârtea în jurul ei cât el o dezmierda, gura lui torturând-o din nou pe măsură ce presiunea îi creștea în adâncul trupului. O lumină i-a străfulgerat în fața ochilor când dinții lui au zgâriat-o ușor. În acel moment, totul s-a dezintegrat și vederea i s-a încetșosat, valuri de plăcere străbătând-o până când a rămas aproape nemișcată în pat, gâfâind și tremurând.

Aren nu s-a mișcat pentru o clipă îndelungată, apoi, cu o tandrețe care i-a frânt inima, i-a depus un sărut pe burtă, apoi și-a lipit obrazul pe aceasta, cu degetele ei încurcate în părul lui.

Dar ea nu terminase cu el. Și nici Aren cu ea.

S-a urcat peste Lara cu grația unei pantere pornite la vânătoare. Apucând-o de mâini, i-a prins brațele deasupra capului, cu încheieturile degetelor înfipite în saltea. Pentru o clipă, tânăra a ripostat și l-a împins, împotrivindu-se forței lui net superioare. Și apoi corpul i-a capitulat. Nu în fața lui, ci în fața ei înseși. În fața a ceea ce își dorea. Și-a petrecut viața ca un pion neștiutor în intrigile tatălui ei, dar nu mai era cazul. Fiecare victorie sau greșeală, fiecare atingere tandră sau violentă... Acum toate urmau să fie ale ei. Avea să le controleze. Avea să stăpânească un asemenea moment.

Ridicându-și capul, l-a sărutat și l-a simțit tremurând când și-a strâns picioarele în jurul taliei lui, trăgându-l în jos, astfel încât să le lipească trupurile. Sărutul a devenit mai pasional, numai limbi și dinți, respirații întretăiate mai mult simțite decât auzite peste zgomotul tunetului.

Când Aren s-a poziționat între coapsele ei, Lara a gemut în gura lui, trupul ei știind ce dorea, așteptând cu disperare ca el să o umple. Și-a mișcat șoldurile spre el, gâfâind ori de câte ori penisul lui o atingea în treacăt, tachinând-o, înainte să se retragă.

— Nu totul va fi cum vrei tu, iubire! i-a mârâit el în ureche. Nu mă poți grăbi.

— Până la urmă, chiar ești un demon, a șoptit Lara, dar capacitatea de a vorbi i-a dispărut de îndată ce el i-a eliberat încheieturile.

Coborându-și gura spre sânul ei, i-a prins sfârcul între buze, sugând și mușcându-l ușor cu dinții, după care și-a strecurat degetele înapoi între picioarele ei. Mâinile Larei au alunecat spre umerii lui, conturându-i mușchii duri, liniile cicatricilor vechi și noi, apoi tot mai jos, pe spatele său, savurând felul în care tremura sub atingerea ei.

Dar nu era suficient. L-a mușcat de gât, dorindu-l mai aproape, râvnind ca trupurile și sufletele lor să se unească și să nu se mai despartă niciodată.

— Aren. *Te rog!*

El s-a dat înapoi, luând-o cu el. În genunchi, a ridicat-o în brațe și, cu ochii pironiți într-ai ei a coborât-o încet pe lungimea lui. Aruncându-și capul pe spate, Lara a țipat în furtună, zgâriindu-i umerii când el s-a cufundat în ea, apoi s-a oprit.

— Uită-te la mine!

Iar Lara s-a uitat, lăsându-și obrazul în mâna lui în timp ce Aren i-a cuprins ceafa.

— Te iubesc, a spus el, trecându-și buzele peste ale ei. Și *te voi iubi*, indiferent de ce ne rezervă viitorul. Indiferent de cât de mult trebuie să lupt. Te voi iubi întotdeauna!

Cuvintele au destrămat-o, au sfărâmat-o complet, apoi au făurit-o în ceva nou. Ceva mai puternic. Ceva mai bun. L-a sărutat îndelung, puternic și pătimăș, cu trupurile mișcându-se împreună.

Întinzând-o din nou pe cearșafuri, Aren a ieșit din ea, apoi a intrat din nou, cu o lentoare agonizantă. Apoi din nou. Și din nou. Cu fiecare pătrundere puternică, trupurile li se acopereau de sudoare. Lara l-a apucat de mână, cealaltă încâlcindu-i-se-n păr, coborându-i pe spate, având nevoie să posede fiecare centimetru din el, în timp ce propriul corp se încorda, arzând, spre descătușare.

Lara avea să lupte pentru el.

Să sângereze pentru el.

Să moară pentru el.

Pentru că era regele ei și, chiar dacă asta ar fi însemnat ca asasinii să o vâneze până la sfârșitul vieții, să fie a naibii dacă nu avea să fie regina Ithicanei.

Orgasmul i-a străbătut în valuri trupul, fiecare la fel de violent ca furtuna ce-i ataca regatul, și a simțit cum plăcerea trăită de trupul ei îl împinge și pe Aren peste limită. S-a îngropat în ea până la capăt, urlându-i numele în timp ce camera se cutremura sub asaltul vijeliei, apoi s-a prăbușit, cu respirația întretăiată gâdilându-i urechea.

Li s-a părut că nu s-au mișcat timp de ore întregi. Lara s-a ghemuit în căldura brațelor lui, pierdută în gânduri când Aren i-a mângâiat spatele gol, când a acoperit-o cu un cearșaf după ce transpirația de pe trupurile lor a început să se răcească. Abia când respirația lui a căpătat ritmul regulat al somnului, și-a ridicat capul.

I-a dat părul de pe frunte și l-a sărutat ușor. Și pentru că simțea nevoia să rostească acele cuvinte, dar nu era pregătită ca el să le audă, a șoptit:

— Te iubesc!

Cu capul sprijinit de pieptul lui și cu bătăile inimii sale răsunându-i în ureche, Lara i-a permis în cele din urmă somnului să o prindă în mreje.

34. LARA

TAIFUNUL A FĂCUT RAVAGII preț de patru zile, timp pe care Lara și Aren l-au petrecut aproape în întregime în pat. Dormind foarte puțin.

În momentele petrecute în afara dormitorului, au jucat cărți și alte jocuri de societate ithicane, stranii, la care Aren era un trișor groaznic. Ore întregi i-a citit cu voce tare, cu capul lui odihnindu-i-se în poală, cu privirea pierdută cât o asculta, cu degetele împletite cu ale ei. El i-a povestit întâmplări din copilăria lui în Ithicana, care de cele mai multe ori păreau să implice evitarea profesorilor în favoarea unei alergări nebunești prin junglă, până să fie prins de Jor. I-a povestit despre prima dată când el, Taryn și Lia au fugit pentru a-și salva viețile pe Insula Șerpilor, făcând cu rândul în vreme ce prietenii lor îi priveau din bărcile de pe apă.

— Cum rămâne cu Ahnna? Aren a strâmbat din nas.

— Nu e atât de proastă încât să se dedice la astfel de cascadorii.

Vocea lui avea o notă destul de tăioasă, care a îndemnat-o pe Lara să își pună paharul de suc pe masă cu un clinchet puternic.

— Trebuie să-ți ceri iertare față de sora ta pentru ce ai spus. A fost deplasat.

Aren s-a întors, îndesând o carte înapoi pe raft și golin-du-și propriul pahar.

— Aproape că te-a ucis!

— A fost un accident. Și în caz că nu ai observat, ea a fost și cea care ne-a salvat fundurile amândurora!

— Am reținut.

— Aren!

Și-a reumplut paharul.

— I-am spus lucruri mai rele, la fel și ea mie. Va trece peste asta.

Lara și-a mușcat interiorul obrazilor, înțelegând că nu reticența de a-și cere iertare era problema, ci mai degrabă faptul că știa că urma să i se impună să-și justifice acțiunile în ceea ce o privește pe ea.

— E o diferență semnificativă între cuvintele crude aruncate între frați și surori și amenințările rostite de un rege către comandanta armatelor sale.

Drept răspuns, Aren a oftat abătut.

— Bine, bine! O să-mi cer iertare data viitoare când o văd.

— Care va fi când?

— Doamne, insistentă mai ești!

Lara i-a oferit cel mai dulce zâmbet din arsenal.

— La întâlnirea consiliului de dinaintea începerii Mareelor de Război, când vom discuta strategia noastră. Ahnna reprezintă Insula Southwatch, așa că trebuie să fie acolo.

Lara a deschis gura pentru a întreba *unde* anume va avea loc întâlnirea, dar apoi a închis-o la loc. În ultimele zile, avusese grijă să nu ceară detalii care ar fi putut să intereseze o spioană, precaută în a nu-i da lui Aren vreun motiv să se îndoiască de loialitatea ei. O parte din ea se întreba dacă acest lucru s-ar schimba vreodată sau dacă trecutul ei urma să arunce pentru totdeauna o umbră asupra relației lor.

— De ce nu vorbești niciodată despre surorile tale?

Surorile ei. Lara a închis ochii, luptându-se cu arsura neașteptată a lacrimilor. A fost un efort conștient din partea ei să se gândească la ele cât mai puțin posibil. Pe de-o parte, pentru a evita atât durerea din piept, care venea odată cu amintirea, cât și sentimentul de pierdere care o tortura de fiecare dată când își dădea seama că, mai mult ca sigur, nu avea să le mai vadă vreodată. Pe de altă parte, era teama că, dacă le menținea vii în gânduri, s-ar putea să-i scape din

greșeală că sunt încă în viață și că informația respectivă ar putea ajunge la tatăl ei. Și, pentru binele lor, nici măcar în Aren nu putea să aibă încredere cu privire la adevăr, pentru că dacă ar fi avut vreodată un motiv să se întoarcă împotriva ei, ar fi putut să o facă prin ele.

— Sunt moarte.

Paharul i-a alunecat din mână, spărgându-se la contactul cu podeaua.

— Nu vorbești serios!

Lara a căzut în genunchi pentru a strânge cioburile.

— Toți cei care știau despre complotul tatălui meu au fost uciși, cu excepția lui Serin.

— Toți? Ești sigură?

— I-am lăsat cu capetele pe masă, înconjurați de flăcări. Își amintea părul blond auriu al Marylynei sub degete, în timp ce scotea capul surorii ei din bolul de supă. Felul în care ea, tatăl ei și toți cei din grupul lor plecaseră din complex, iar surorile sale au rămas în voia norocului și a propriei inteligențe. Un ciob i-a înțepat degetul și a șuierat, sugând sângele de pe rană înainte să reia strânsul bucăților de sticlă.

Mâinile lui Aren le-au luat pe ale ei, strângându-le cu putere.

— Lasă-le, iubire! Va strânge altcineva.

— Nu vreau să o facă Eli.

A luat alt fragment de sticlă.

— Încearcă să facă totul prea repede și sigur se va tăia.

— Atunci mă voi ocupa eu.

Cioburile i-au căzut din mâini și a privit cum picăturile de lichid chihlimburiu de pe sticlă străluceau în lumină. Erau încă atât de multe lucruri pe care nu i le spusese!

— Copilăria mea a fost groaznică. Au încercat să ne transforme în monștri. E posibil să fi reușit.

Doar ploaia de afară spulbera tăcerea.

— În ziua atacului de pe Insula Serrith... Erau o duzină sau mai mulți amaridieni morți pe cărarea care urcă dinspre golf.

— Eu i-am ucis, dacă asta mă întrebi.

— Pe toți?

— Da. Erai în inferioritate numerică, iar moartea ta nu era... Nu făcea parte din planul meu.

Aren a inspirat adânc, apoi a repetat:

— Nu făcea parte din planul tău.

Deși Aren cunoștea adevărul și o iertase, o parte din Lara încă se temea că s-ar răzgândi. Că ultimele câteva zile nu fuseseră nimic altceva decât un vicleșug: un mod de a-i arăta ce ar fi putut să fie dacă ar fi oferit o șansă căsătoriei fără să vină cu trădare în suflet.

A tras-o pe Lara în picioare.

— Nimeni nu trebuie să afle. Despre nimic din toate astea. Prea mulți dintre ithicani s-au împotrivit de la început acestei uniuni. Dacă ar afla că ai fost spioană - și o asasină antrenată - trimisă să se infiltreze în apărarea noastră, nu te-ar ierta niciodată. Ar cere execuția ta și dacă n-aș fi de acord cu cererea lor...

Lara a simțit cum i se scurge sângele din obraji. Nu din cauza amenințării la adresa vieții ei, ci din cauza amenințării la adresa vieții lui.

— E mai bine pentru tine dacă plec? Mă poți ajuta să-mi înscenez moartea și toate problemele provocate de prezența mea aici vor fi rezolvate.

Aren nu a răspuns, iar când în sfârșit și-a găsit curajul să se uite în sus, l-a găsit cu privirea pierdută în depărtare, cu ochii în gol. Apoi soțul ei a scuturat brusc din cap.

— Ți-am făcut un jurământ și intenționez să-l respect. Cuvintele lui au neliniștit-o.

— Tatăl meu va trimite asasini după mine. Toți cei apropiați mie

vor fi în pericol.

— Nu și dacă nu știu unde te afli.

— Știu că sunt în Midwatch, Aren. Și insula nu este atât de impenetrabilă pe cât pari să crezi. Tatăl meu nu-mi va trece trădarea atât de ușor cu vederea.

— Sunt conștient de limitările din Midwatch, motiv pentru care nu vom rămâne aici.

A tras-o în brațele lui.

— Și tatăl tău chiar va renunța dacă va crede că prețul răzbunării îl depășește pe cel pe care este dispus să-l plătească.

Răzbunarea valora orice preț pentru tatăl ei.

— Lasă-mă să mă întorc în Maridrina! Lasă-mă să-l omor și să pun capăt acestei povești!

— Nu te voi folosi pentru a-mi ucide dușmanii!

— Ești dușmanul meu. Și dușmanul poporului maridrinian.

— Nu te contrazic.

Mâna lui Aren i se mișca în sus și în jos pe spate.

— Dar asasinarea tatălui tău va realiza exact opusul a ceea ce urmărim. Chiar dacă Serin nu poate dovedi implicarea Ithicanei, va arunca vina asupra noastră și nu va trece mult până când maridrinienii vor uita de Silas tiranul și vor începe să ceară răzbunare pentru Silas martirul. Fratele tău mai mare e făcut din aceeași stofă ca tatăl tău și nu intenționez să-i ofer o armată însetată după sânge ithican. Dacă ar ataca, a continuat el, probabil că am putea să convingem Valcotta să se alieze cu noi și să-i zdrobim, dar poporul tău ar fi cel care va avea de suferit. Iar la final, ne-am întoarce în același loc în care ne găseam acum cincisprezece ani, cu popoarele noastre urându-se reciproc.

— Deci nu facem nimic, atunci?

Tot ce spunea era adevărat, însă Lara nu a putut să își rețină amărăciunea din voce.

— Observăm. Ne pregătim. Dar... Aren a ridicat din

umeri.

— Orice acțiune pe care am putea să o întreprindem în acest moment ar provoca mai mult rău decât bine.

— Cât timp Valcotta va ataca negustorii maridrinieni care încearcă să debarce în Southwatch, poporul meu va continua să flămânzească.

— Totul s-ar rezolva dacă tatăl tău ar renunța la războiul cu Valcotta. Dacă i-ar lăsa pe fermieri să se întoarcă la câmpurile lor și pe negustori la negoțul lor.

Dar nu avea să o facă. Lara știa asta cu siguranță, fiindcă tatăl ei nu s-ar fi recunoscut niciodată învins.

— Deocamdată, sezonul furtunilor va ajuta, pentru că îi va alunga pe valcottani înapoi spre porturile lor. Portul Vencie este cel mai apropiat de Southwatch, iar oamenii tăi vor profita de scurtele pauze din timpul vijeliilor. Oricât de greu ar fi de crezut, sezonul furtunilor este mai bun pentru oamenii tăi decât perioada de calm. Mâncarea chiar va ajunge pe țărmurile Maridrinei.

Aren nu ar fi mințit-o, Lara era sigură de asta. Avea încredere în el. Chiar dacă o înnebunea să nu facă nimic. A tăcut mult timp, apoi a spus:

— Dar există două laturi ale acestei situații, Lara. Foarte puțini ithicani au părăsit vreodată țărmurile noastre. Foarte puțini dintre ei au întâlnit vreodată un maridrinian. Rezultatul este că ei cred că tatăl tău reprezintă esența poporului tău. Am nevoie de tine să mă ajuți să schimb asta. Vreau să-i faci să vadă că maridrinienii nu ne sunt dușmani. Să-i faci să dorească mai mult decât o alianță așternută pe hârtie și cuvinte schimbate între regi, să dorească o alianță între popoarele noastre. Pentru că doar așa vom cunoaște vreodată pacea.

— Cât timp el trăiește, nu-mi dau seama cum se poate întâmpla asta.

— Nu va trăi la nesfârșit. Lara a expirat prelung.

— Dar fratele meu, după cum bine ai spus, este asemenea lui. Va profita de utopia pe care o visezi.

— Eu nu-mi imaginez o utopie, Lara. Doar ceva mai bun. I-a sărutat umărul, cu buzele calde.

— A venit timpul să nu le mai permitem dușmanilor să ne dicteze viețile și să începem să le trăim pentru cei pe care îi iubim. Și pentru noi înșine.

— Un vis.

— Atunci hai să-l facem real!

Vârând mâna în buzunarul pantalonilor, Aren a dezvăluit o pungă mică de mătase.

— Am ceva pentru tine.

Lara a întors capul și ochii i s-au mărit când el a scos lanțul delicat, cu șiraguri de aur, smaralde și diamante negre strălucind în lumină.

— Ai menționat că preferi verdele.

Cu grijă, i-a dat părul într-o parte și i-a fixat colierul în jurul gâtului.

— A fost al mamei mele. Tatăl meu l-a comandat pentru ea cu ani în urmă, și aproape că nu-l dădea niciodată jos. Servitorii l-au găsit în odăile lor după ce...

S-a oprit brusc, clătinând din cap pentru a-și alunga emoțiile.

— Întotdeauna a spus că este merit să fie purtat.

Lara și-a trecut un deget peste aur și pietrele prețioase, apoi și l-a retras, strângându-și mâna în pumn.

— Nu pot să-l accept. Ahnna ar trebui să-l aibă.

— Ahnna urăște bijuteriile. În plus, ești regina Ithicanei. Tu ești cea care ar trebui să-l poarte.

Luându-i mâinile în ale lui, Aren a întors-o spre oglinda mare de pe perete și i-a apăsât degetele pe diamantul negru care i se odihnea în mijlocul claviculei, pulsul ei vibrând dedesubt.

— Northwatch.

Apoi și-a plimbat degetele întrepătrunse cu ale ei de-a lungul colierului, numind insulele mai mari pe măsură ce înainta.

— Serrith.

S-a oprit acolo, sărutându-i umărul, cu dinții urmărindu-i linia gâtului. Lara a simțit cum corpul i se încordează, apoi îl apasă pe al lui, capul alunecându-i înapoi pe umărul său.

— Midwatch.

Degetele lor s-au plimbat pe rotunjimea sânelui ei drept, zăbovind pe un smarald mare. Aren a murmurat gânditor, apoi a trasat în continuare harta bijuteriilor, tot mai jos, până în Southwatch, smaraldul cuibărit în decolteu.

— Este al tău, i-a murmurat el la ureche. Regatul Ithicana. Tot ce am este al tău. Pentru a proteja. Pentru a îmbunătăți.

— O voi face, a șoptit ea. Îți promit!

Lara s-a întors și și-a odihnit fruntea de pieptul său, concentrându-se pe senzația mâinilor lui. Pe sunetul inimii lui. Apoi Aren a rămas nemișcat.

— Ascultă!

— Nu aud nimic.

— Exact. Furtuna a trecut. Ceea ce înseamnă că se va fi încheiat la sud de aici, așa că marinarii din Vencia vor fi deja pe apă și se vor îndrepta spre Southwatch.

Larei i se părea atât de ciudat că trebuia să-și pună încrederea în Mările Furtunoase, de care se temea mai mult decât de orice altceva, pentru a-și proteja ambele popoare. Treptat, tensiunea i-a părăsit trupul.

— Din moment ce e sigur să mergem afară, îmi doresc să fac o baie adecvată.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, Majestate, i-a șoptit Aren la ureche, aruncând-o pe umăr și îndreptându-se spre ușă.

Pe hol s-au întâlnit cu Eli, care purta o traistă plină pe umăr.

— Dau o fugă până la cazarmă, Altețele Voastre. Aveți vreun mesaj pe care doriți să-l transmiteți?

Aren a ezitat.

— Da. Spune-i lui Jor că vreau să-l văd. *După* prânz, a zis el, bătând-o pe Lara cu subînțeleș pe fund și răsând când ea l-a lovit cu genunchiul în piept. Dar deocamdată am nevoie de o baie.

Câteva ore mai târziu, terminau o porție de pește la grătar cu sos de citrice, când ușa conacului s-a deschis brusc.

Fără să țină cont că are bocancii plini de noroi, Jor a intrat în grabă în salon și a luat loc în fața lor.

— Majestățile Voastre.

Ochii îi licăreau jucăuș, plimbându-se de la Lara la Aren, în timp ce a furat o prăjitură de pe tavă.

— Ce frumos să văd că în sfârșit vă jucați frumos! Obrajii Larei s-au încălzit și a luat o gură de suc de fructe, sperând că paharul i-ar ascunde rușinea.

— Și pentru a-ți câștiga afecțiunea n-a fost nevoie decât ca bietul băiat să sară în apele înțesate de rechini ca să-ți salveze fundul.

A suspinat dramatic.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru astfel de acte de eroism. Presupun că va trebui să las deoparte visul de a te lua cu mine când Aren se va sinucide într-una dintre cascadoriile lui stupide.

— Du-te dracului, Jor! Lara a zâmbit.

— Din fericire pentru tine, am o slăbiciune pentru bărbații în vârstă.

— În vârstă?

Bucăți de prăjitură au zburat din gura gărzii.

— Trebuie să știi, domnișoară, că sunt...

— Ajunge, ajunge!

Aren a umplut paharul din fața lui Jor.

— Nu de asta ești aici.

— Da, spune-mi de ce a trebuit să-mi târăsc fundul *bătrân* pe deal ca să vă vizitez pe voi doi, porumbeilor.

Lara s-a întors în scaun pentru a-l privi pe Aren, curioasă.

— Cum arată cerul? a întrebat el.

— Scoate capul pe ușă și vezi cu ochii tăi!

— Jor!

— Senin.

Soldatul a savurat lent o altă prăjitură, cu fruntea brăzdată de cute, evident bănuitor.

— De ce?

Mâna lui Aren s-a așezat peste cea a Larei, cu degetul mare trasându-i un cerc în palmă.

— Spune-le tuturor să își împacheteze lucrurile și să pregătească bărcile. Cred că e timpul să mergem acasă.

35. LARA

ACASĂ.

Pentru Lara, Insula Midwatch însemna acasă, cu liniștea și serenitatea sa. Iar după fețele gărzilor, nu încăpea nicio îndoială că soldații erau în culmea fericirii, în timp ce puneau traistele și o mulțime de provizii în trei bărci, aproape împie-dicându-se unii de alții în graba lor. Acest loc spre care plecau însemna acasă și pentru ei, însă agitația nu făcea decât să-i sporească Larei curiozitatea. Nu existau așezări mari în Ithicana, nimic mai mare decât un sat de pescari, dar maridri-niana din ea nu putea să creadă că regele din Regatul Podului ar considera-o acasă pe una dintre ele.

— Unde mergem? l-a întrebat ea pe Aren pentru a o suta oară.

El nu i-a oferit decât un zâmbet amuzat și i-a aruncat traista cu lucruri în canoe.

— Vei vedea.

Abia dacă i se permisesese să ia ceva, doar un set de haine ithicane, câteva articole de lenjerie intimă și, la cererea lui Aren, una dintre rochiile ei de mătase maridriniană, deși nu știa la ce i-ar fi fost de folos într-un sat de pescari.

Ciugulind o bucată proaspătă de rădăcină pentru a-și menține stomacul liniștit, Lara s-a așezat în barcă și au ieșit din golf. Cu toate că bolta cerească era destul de senină, marea era plină de crengi și rămășițe după furtună, iar prin ceața care acoperea Midwatchul, Lara a observat că jungla fusese grav avariata, cu copaci doborâți și plante lipsite de flori și frunze.

Când bărcile au trecut pe sub pod și insula a dispărut din vedere, Lara și-a întors privirea în față, în vreme ce velele au fost ridicate și vântul puternic a început să-i poarte peste valuri. Au virat spre vest,

departe de podul șerpuitor, trecând pe lângă nenumărate bucăți mici de pământ, la prima vedere nelocuite, deși știa bine că în Ithicana aparențele pot fi înșelătoare.

Au navigat preț de o oră, până când, înconjurând o insulă mai mică, ochii Larei s-au oprit pe un adevărat munte care se ridica din ocean. *Nu un munte*, s-a corectat în tăcere. *Un vulcan*. Insula era de câteva ori mai mare decât Midwatchul, iar versanții vulcanului, care ajungeau până la cer, erau acoperiți de junglă verde. Ape azurii se izbeau de pereții stâncoși înalți, de peste cincisprezece metri, fără niciun indiciu că ar exista o plajă sau un golf. Era un loc impenetrabil și, ținând cont de fumul ivit în vârf, unul periculos în care să trăiești.

Cu toate acestea, pe măsură ce ocoleau monolitul, Jor a coborât o pânză, reducând viteza, chiar în timp ce Lia s-a ridicat în picioare, cu mâna pe umărul lui Taryn pentru echilibru, și a scrutat împrejurimile.

— Nicio pânză la orizont! a anunțat, iar Aren a dat din cap.

— Atunci, ridică steagul!

Steagul de un verde strălucitor, tăiat în două de o linie neagră curbată, a fost desfășurat și urcat în vârful catargului, vântul prinzându-l cu o nerăbdare reflectată pe fețele tuturor ithicanilor. Se apropiau de insulă și, cu mâna streășină împotriva strălucirii apei, Lara a distins o deschizătură întunecată în pereții solizi ai stâncii.

Cu cât se apropiau mai mult bărcile, cu atât se mărea intrarea în peștera marină, suficient cât să intre și catargele, și au alunecat înăuntru, unde întunericul a acaparat totul.

Larei îi bubuia inima în piept, realizând că era martoră la ceva ce nu mai văzuse niciun alt străin. Un loc care era în întregime domeniul Ithicanei. Un secret poate mai important chiar decât cele ale prețiosului pod.

Un zgomot asurzitor a făcut-o să tresară. Mâna lui Aren s-a odihnit pe spatele ei pentru a o liniști, în timp ce ochii tuturor se adaptau la

întuneric. Clipind de câteva ori, a privit cu uimire cum o poartă de oțel, acoperită de alge marine și scoici, se ridică într-o deschizătură îngustă din stânca tavanului. Cele trei bărci au fost purtate lin într-un tunel care cotea spre dreapta. Agățându-se de marginile ambarcațiunii, Lara și-a ținut respirația în vreme ce Taryn și Lia vâsleau spre interior, tunelul deschizându-se într-o peșteră enormă. Lumina soarelui se infiltra prin golurile mici din tavan pentru a dansa pe apa liniștită, iar podeaua peșterii părea la o distanță de un braț, deși Lara bănuia că era mult mai adâncă.

Ancorate de ziduri se aflau zeci de bărci, printre care și cele mari pe care le văzuse evacuând satul de pe Insula Serrith. Copii pe jumătate dezbrăcați înotau printre ele, țipetele lor de bucurie acoperind zgomotul tot mai îndepărtat al grilajului coborât în urma lor. Lara a distins strigăte de recunoaștere când copiii i-au zărit pe Aren și pe soldații lui, iar cei mai mulți dintre ei s-au adunat asemenea unui banc de pești în jurul bărcii. Jor a râs, prefăcându-se că îi atinge cu o vâslă în timp ce se îndreptau spre capătul îndepărtat al peșterii, unde treptele cioplite în stânca întunecată duceau în sus.

Cu vocile copiilor în urechi, Lara i-a permis lui Aren să o ajute să coboare din barcă; picioarele îi tremurau. *Ce era acest loc?*

Cu mâna transpirată pe brațul lui Aren și inima bătându-i puternic în piept, Lara a urcat scările spre deschiderea luminată de soare. Împreună, au pășit afară, iar o rafală de vânt sărat a ciufulit părul Larei, desfăcându-l din împletitură. Strălucirea îi înțepa ochii și a clipit, pe jumătate pentru a șterge lacrimile, pe jumătate pentru că nu putea să creadă ce vedea. Un oraș.

Acoperea pantele abrupte ale craterului vulcanului, cu străzile, casele și grădinile integrate perfect în peisajul natural, toate reflectate în lacul verde-smarald din jur. Eliberând brațul lui Aren, Lara s-a rotit, străduindu-se să asimileze amploarea acestui loc, care nu ar fi trebuit, care nu era posibil să existe.

Bărbați și femei îmbrăcați în tunici și pantaloni își vedeau de

treburile lor, însă nenumărați copii alergau nestingheriți, bucurându-se probabil de răgazul de la vremea rea. A numărat sute de oameni, iar în interiorul structurilor construite în pantă, din același material solid precum podul, se găseau fără îndoială și mai mulți.

Copaci și liane se înfășurau în jurul caselor, cu rădăcinile înfipite adânc în pământ, nuanțele de gri și verde fiind întrerupte de nenumărate flori în culorile curcubeului. De ramurile copacilor atârnav clopoței de metal și, la fiecare adiere, muzica lor delicată umplea aerul.

Ca un adevărat rege care își admira regatul, Aren a spus:

— Bine ai venit în Eranahl!

36. AREN

A FOST CEL MAI RĂU sezon al furtunilor văzut vreodată de Aren.

Taifun după taifun au lovit Ithicana, marea, vântul și ploaia au atacat fortăreața care era Eranahlul, menținând-o izolată mai mult decât în mod obișnuit. Orașul a fost forțat să apeleze la mare parte din provizii și urma să fie o goană nebună pentru a reumple depozitele înainte de Mareele de Război, când populația orașului se tripla, după ce se alăturau cei care trăiesc pe insulele din apropierea podului, care veneau să se adăpostească de inevitabilii jefuitori. Aveau să aducă provizii, dar ținând cont că urmau luni întregi cu doar câteva zile senine în care puteau pescui și aduna resurse, tot nu ar fi reușit să strângă prea multe.

Prin urmare, podul ar trebui să le asigure tot ce aveau nevoie.

Totuși, în lunile care trecuseră de când o adusese pe Lara acasă, în Eranahl, îi fusese dureros de ușor să nu se gândească la amenințarea iminentă. Să stea la masă cu prietenii lui, să bea și să se relaxeze, să mănânce, să râdă și să împărtășească povești în întunericul nopții. Să se piardă într-o carte, fără teama de a auzi sunetele de corn vestind sosirea atacatorilor. Ușor să doarmă până dimineața târziu, cu brațele înfășurate în jurul trupului zvelt al soției lui. Să se trezească și să venereze rotunjimile corpului Larei, să venereze gustul gurii ei, să se bucure de senzația mâinilor sale pe spatele și în părul lui, în jurul penisului său.

Erau zile în care se simțea de parcă Lara i-ar fi fost alături întreaga viață, pentru că pătrunsese cu totul în fiecare parte a ființei sale. În fiecare element din Eranahl. Se temuse că ea avea să întâmpine probleme și să nu se integreze printre oamenii lui, dar și că lor urma să le fie greu. În schimb, în mai puțin de o lună, Lara învățase

numele fiecărui locuitor și cum se înrudeau toți între ei, iar Aren o găsea adesea lucrând cu ithicanii, ajutându-i când erau bolnavi sau răniți. Lara își petrecea cea mai mare parte din timp cu tinerii, parțial pentru că ei aveau mai puține prejudecăți față de maridrinieni decât părinții și bunicii lor, parțial, credea el, pentru că îi dădea un scop. A înființat o școală, deoarece, deși nemernicul ei de tată s-ar putea să o fi tratat groaznic, nu se zgârcise în privința educației Larei, iar eforturile ei de a-și împărtăși cunoștințele i-au câștigat mai multe inimi chiar decât eroismul de pe Insula Aela.

Lara i-a transformat pe prietenii lui în prietenii ei, concurând de la egal la egal cu Jor pentru cine putea spune cele mai proaste glume, bând, mâncând și râzând în timp ce devenea o parte importantă din viețile lor, cu mâna în cea a lui Aren când așteptau să treacă furtună după furtună. Niciodată nu a dezvăluit mai mult decât detalii superficiale despre viața ei, dar dacă cineva a observat, nu a comentat. Iar Aren însuși se oprise din scotocit, încetase să se mai întrebe cine i-a provocat cicatricile, pe dinăuntru și pe dinafară, fiind sigur că dacă ea ar fi dorit, i-ar fi spus.

Cu multe lingușeli și imbolduri, copiii ithicani au convins-o pe Lara să meargă în portul peșterii, unde au învățat-o să plutească și să înoate, însă ieșea într-o fracțiune de secundă dacă un pește sărea spre ea și a refuzat cu vehemență să-și bage capul sub apă. Cele câteva dăți în care cineva a fost suficient de curajos - sau de idiot - să o arunce în apă au fost *singurele* momente în care Aren o văzuse pierzându-și cumpătul în fața copiilor, țipând cât o ținea gura. Apoi se năpustea pe jumătate dezbrăcată, cu apa prelingându-i-se de pe trup, înapoi la palat, unde refuza să mai vorbească cu oricine, inclusiv cu el, pentru tot restul zilei, doar pentru a se întoarce în mare cu ei în următoarea pauză dintre furtuni.

Venirea în Eranahl îi schimbase soția. Nu o domolise, pentru că avea în continuare cel mai vulcanic temperament dintre toți cei pe care îi cunoscuse vreodată, dar lui Aren i se părea că prezența aici o

scosese din cochilie. Din fortăreața pe care și-o construise pentru a se proteja. Era mai fericită. Mai vioaie. Mulțumită.

Numai că fiecare sezon de furtuni ajungea la final, iar acesta nu urma să fie diferit.

Oftând, Aren a privit cerul, cu trupul dezmiardat ușor de picăturile de ploaie. Era doar o briză slabă, din moment ce furtuna abia dacă se întetea, și bănuia că avea să fie doar o chestiune de zile până când Nana va decide că sezonul s-a sfârșit. Tocmai de aceea fusese convocat consiliul de război.

În ultima oră, pe calea mării, sosiseră pe rând Comandanții de Rond: bărbați și femei căliți în luptă, care cunoscuseră tot ce era mai cumplit din partea dușmanilor și, în schimb, îi pedepsiseră de două ori mai cumplit. Fiecare dintre cei nouă, inclusiv el, în Midwatch, era responsabil pentru apărarea anumitor porțiuni ale podului și ale insulelor care îl înconjurau, și sosiseră cu toții pregătiți să discute despre ceea ce le va aduce acest sezon. Cu excepția unuia.

Ahnna întârzia.

Pășind în adăpostul portului din peștera orașului Eranahl, Aren s-a așezat pe trepte pentru a aștepta, enervat de anxietatea tot mai intensă din stomac. Urma să fie prima dată când o vedea pe sora lui geamănă de la căderea Larei de pe pod.

Prima dată când vorbeau de când o amenințase că avea să o trimită în Harendell. Ahnna se opusese categoric ca Lara să ajungă ceva mai mult decât o prizonieră ținută în Midwatch, iar el nu se putea abține să nu se întrebe cum urma să reacționeze la faptul că Lara se afla în inima Ithicanei.

Porțile și-au început zăngănitul lent în sus, smulgându-l pe Aren din gânduri. Când una dintre bărcile din Southwatch a alunecat în jurul cotiturii, și-a mijit ochii în lumina slabă, încercând să-și distingă sora geamănă. Ahnna stătea la pupă, cu mâna pe cârmă, cu o expresie indescifrabilă.

Barca s-a izbit de treptele de piatră, iar unul dintre soldați a sărit și a ancorat-o în timp ce restul descărcau proviziile. Ahnna și-a aruncat traista pe umăr, îndemnându-și membrii echipajului să se bucure de cele câteva ore de libertate, apoi a urcat treptele, câte două odată.

— Majestate, l-a întâmpinat ea, iar tristețea a umplut inima lui Aren. Îmi cer iertare pentru întârziere. Ținând cont de starea relațiilor dintre regatele din sud, Insula Southwatch îmi solicită toată atenția.

— E în regulă.

Aren a încercat să se obișnuiască cu prăpastia dintre ei, care era posibil să nu fie niciodată înlăturată.

— Avem timp.

Ochii Ahnei s-au îndreptat spre cer, apoi a clătinat din cap.

— Mă cam îndoiesc de asta.

Tăcerea înstăpânea palatul când au intrat el și Ahnna; toți cei de care nu era nevoie părăsiseră clădirea, iar cei de care era nevoie își găsiseră de lucru îndeplinindu-și sarcinile. Astfel, orice sunet căpătase o calitate stranie, ca și cum absența oamenilor a schimbat structura palatului, făcând ca pașii să răsunе și vocile să fie purtate de-a lungul coridoarelor.

Nu că vreunul dintre ei s-ar fi simțit tentat să vorbească.

Cotind pe hol, Aren a zărit-o pe Lara stând pe o bancă tapițată în afara sălii de consiliu, cu umerii drepți și ochii fixați pe ușile solide. Purta o rochie de mătase în felurite nuanțe de albastru și verde și avea părul împletit într-o coroniță care-i dezvăluia gâtul lung, cu picioarele în sandale cu toc înalt, din piele incrustată cu lapislazuli. Chiar și de la distanță, putea să-i vadă obrajii și fruntea strălucind cu praf de aur.

— Văd că nu a renunțat la gusturile scumpe, a murmurat Ahnna.

Într-adevăr, însă Aren îi făcea pe plac, și nu din motivele la care se gândea sora ei. Lara ar fi renunțat la opulență, s-ar fi integrat printre

ithicani până când ar fi uitat că nu se născuse aici, dar amândoi înțelegeau cât de important era ca poporul lui să-și aducă aminte că era maridriniană. Și să ajungă să o iubească ca pe o maridriniană, ceea ce se și întâmplase.

După ce s-au apropiat de ea, Lara s-a ridicat și, când s-a întors cu fața spre ei, Aren a auzit suspinul stins al Ahnnei. Sora lui se holba la bijuteriile din jurul gâtului Larei, la colierul de smaralde și diamante negre care fusese al mamei lor.

— Cum ai putut?

Cuvintele i-au ieșit ca un șuierat printre dinți.

— Dintre toate lucrurile pe care i le-ai fi putut dărui, de ce ăsta?

— Pentru că Lara este regină. Și pentru că o iubesc.

O mie de replici au fulgerat prin ochii surorii sale, dar nu a rostit niciuna. Doar s-a înclinat în fața Larei.

— Mă bucur să văd că sunteți bine, Alteța Voastră!

Apoi a extras cheia care atesta că este Comandant al Gărzii, a descuiat sala de consiliu și a intrat în cameră.

— Ți-am spus că ar fi o greșeală să nu vorbești mai devreme cu ea.

Lara și-a pus mâinile pe șolduri, clătinând lent din capul ei perfect.

— Îi arunci în față tot ce refuză să accepte și apoi te aștepți să strângă din dinți și să îndure.

Micșorând distanța dintre ei, Aren a tras-o pe Lara în brațele lui, iar ea l-a cuprins cu mâinile în jurul gâtului.

— De ce ai întotdeauna dreptate? a întrebat el, închizând ochii și sărutându-i gâtul.

— Nu am întotdeauna dreptate. Doar că tu greșești foarte des.

Aren a râs, simțind cum o parte din tensiune i se risipește, doar pentru a reveni când ea a spus:

— E prea curând, Aren. Lasă-mă să-l aduc pe Jor!

— Nu. Tu ești regina Ithicanei, prin urmare ești secundul meu. Așa a fost dintotdeauna, iar dacă-l iau pe Jor acolo, cu mine, mesajul

transmis Comandanților de Rond și oamenilor este că nu te consider capabilă. Că nu am încredere în tine. Ar anula tot ceea ce am reușit de când ai venit în Eranahl.

— Din câte știu ei, *sunt* incapabilă.

— Eu știu altceva.

Dar el era singurul care știa: despre trecutul Larei și antrenamentul ei, cât de letală era - un secret pe care Aren îl păstra față de toată lumea. Și pe care ar fi continuat să-l păstreze atât pentru a-și proteja soția, cât și pentru a menține pacea fragilă pe care o simboliza căsnicia lor.

— În plus, să conduci un regat presupune mai mult decât să știi să lupți.

— Aceasta este o ședință a Consiliului Mareelor de Război, a spus ea printre dinți, apoi și-a îndreptat privirea spre capătul coridorului, ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. *Singurul* lucru care contează este măiestria militară. Lasă-mă să-l chem pe Jor!

Aren a clătinat din cap.

— Tu ești singura care cunoaște toate mizele. Și-a sprijinit fruntea de a ei.

— Am nevoie de tine lângă mine.

Și înainte ca ea să-l mai poată contrazice, a descuiat ușa și a tras-o pe Lara în sala de război a Ithicanei.

37. LARA

DE ÎNDATĂ CE au intrat, Aren i-a dat drumul la braț, iar intimitatea care umpluse, cu doar câteva momente în urmă, aerul dintre ei a dispărut, înlocuită de cu totul altceva.

Aici, ei nu erau soț și soție. Nu erau regele și regina Ithicanei. În această cameră, Aren era comandantul din Midwatch, iar ea, secundul lui, însă Lara i-a imitat instinctiv umerii drepți și expresia gravă, mergând în urma sa până la replica în relief a Insulei Midwatch, parte a unei hărți enorme a Ithicanei. Singura hartă completă a Ithicanei care exista.

Nimeni nu avea voie să intre în această încăpere în afara Comandanților de Rond și a secunzilor lor. Nici măcar servitorii nu erau primiți să facă apoi curat, grupul ocupându-se de sarcină cu o eficiență tipic ithicană. Faptul că ea, o mari-driniană, se afla în această sală era ceva fără precedent, lucru evident când fiecare chip s-a întors spre ea, cu ochii măriți de șoc.

— Unde este Jor?

Vocea Ahnnei a destrămat tăcerea din locul unde stătea lângă replica Southwatchului, cu mâna sprijinită posesiv pe insula mare.

— La parter.

A lui Aren era tăioasă, deși Lara bănuia că tonul avea mai mult de-a face cu neliniștea decât cu iritarea. Știa deja că prezența ei urma să fie pusă la îndoială.

— Comandante, poate că am putea discuta dacă prezența Majestății Sale este necesară, a spus Mara.

O reacție deloc surprinzătoare. Femeia nu-și ascunsese deloc dezgustul față de Lara, abia dacă vorbea cu ea de câte ori se afla în Eranahl.

Aren și-a întors privirea rece spre comandanta din Northwatch.

— Ne alegem singuri secunzii. Și alegerile nu ne sunt puse la îndoială.

Și-a smucit bărbia spre Aster, pe care Mara îl luase ca secund după ce fusese demis de la comanda Kestarkului.

— Dacă nu cumva vrei să schimbi acest protocol? Mara și-a ridicat defensiv mâinile.

— M-am gândit doar că ai dori să ai pe cineva cu experiență ca secund, comandante. Emra, a continuat ea, făcând un gest către tânăra care preluase funcția de comandant al Kestarkului, a desemnat pe cineva în vârstă pentru a compensa tinerețea ei.

Emra o alesese pe mama ei ca secundă, o războinică dârză în luptă, pe care Lara o plăcea nespus de mult; femeia în cauză și-a dat ochii peste cap în timp ce fiica ei a răspuns:

— Am ales pe cineva în care am încredere.

Un mic semn de solidaritate, dar puțina ușurare simțită de Lara la auzul cuvintelor tinerei a fost spulberată de intervenția Ahnnei:

— De când nu ai încredere în Jor?

Aren s-a mutat lângă Lara, atingându-i în treacăt faldurile fustei cu picioarele. Știa că îl durea faptul că nu avea sprijinul surorii sale. Din ceea ce înțelesese ea de la Taryn, Jor și restul gărzilor, gemenii fuseseră apropiați, luptând spate în spate până când Ahnna se mutase în Southwatch. Ea reprezentase principalul vot de susținere în sala de consiliu în privința căsătoriei Larei cu Aren, însă, după expresia prințesei, își regreta profund decizia.

— Lara e soția mea. E regină. Am încredere în ea, așa că este secundul meu.

Lara și-a ținut respirația în timp ce privirea lui Aren se plimba prin cameră.

— Oricine are o problemă cu asta poate să iasă naibii chiar acum din sală!

Mara a pufnit, dar toți ceilalți și-au ținut gura.

— Propun să începem. Vreau să fiu pe apă înainte de căderea nopții.

A fost un proces lung, în care Mara a detaliat evoluțiile din timpul sezonului de furtuni. Ce au aflat spionii din Northwatch despre intențiile regatelor Harendell și Amarid. Unde se aflau armatele lor și unde le erau localizate flotele. Numărul de nave care fuseseră construite sau distruse. Lara asculta cu atenție, conștientă că fiecare conducător din lume ar ucide pentru a avea o spioană în pielea ei.

— Amaridul înlocuiește navele pe care le-a pierdut în atacurile de anul trecut, a spus Mara. Dar am urmărit progresul lor și niciuna nu va fi gata până la începutul Mareelor de Război, așa că s-ar putea să avem parte de un răgaz.

— Toate? a întrebat Aren. Cu ce fonduri? Amaridul este aproape în pragul falimentului.

Un faliment despre care Lara știa că fusese pecetluit de Ithicana, după ce i-a luat veniturile pe care le primea de obicei pentru transportul oțelului peste Mările Furtunoase. Dintre toate regatele, din nord și din sud, căsătoria ei cu Aren costase cel mai mult Amaridul.

— Cu fonduri din vistieria lor, din ce știm, a răspuns Aster. Nu este un împrumut. Nimeni nu le mai oferă unul.

Bărbatul mai în vârstă a ridicat coala din mână.

— Există un zvon că navele au fost finanțate cu pietre prețioase, dar asta pare puțin probabil.

Pietre prețioase. Cele două cuvinte au declanșat un semnal de alarmă în mintea Larei, importante cumva, deși nu-și dădea seama de ce.

— Ce fel de pietre prețioase?

Toate perechile de ochi din sală s-au îndreptat spre ea înainte de a se muta spre Aren. Regele și-a încleștat maxilarul cu o iritare

evidentă.

— Răspunde la întrebare!

— Rubine, a spus Aster. Dar Amaridul nu are mine, așa că probabil e doar un zvon.

Degetele Larei s-au dus la pumnalul pe care îl purta la brâu, trecând peste pietrele purpurii incrustate în mâner.

— Nu mă interesează zvonurile, a spus Aren. Mă interesează lucrurile concrete. Află cum plătește Amaridul pentru nave. Dacă sunt într-o alianță cu cineva, vreau să știu cu cine. Și care le sunt intențiile.

Aren i-a făcut semn cu mâna Marei să continue, dar Lara a rămas cu gândul la nave. La ideea că ar mai putea fi cineva în afară de Amarid interesat să finanțeze noi atacuri împotriva Ithicanei.

— ... o creștere marcantă a importului din Amarid a anumitor mărfuri maridriniene...

Cuvintele Marei i-au furat din nou atenția Larei.

— Ce fel de mărfuri?

Expresia femeii era lipsită de amuzament.

— Vin ieftin, în principal.

— De ce ar importa Amaridul vin maridrinian, având în vedere că produce cele mai bune vinuri și este cunoscut în întreaga lume pentru distileriile sale?

— În mod clar, câțiva amaridieni au o slăbiciune pentru poșirca diluată! s-a răstit Mara. Să trecem mai departe.

— Comandante, ai grijă cum vorbești! a atenționat-o Aren pe un ton rece.

Femeia mai în vârstă nu a făcut decât să ridice mâinile, exasperată.

— Presupun că maridrinienii vând ce pot pentru a cumpăra orice au nevoie - i-am menționat doar pentru că era ceva neobișnuit și s-ar putea să fie o piață pe care o putem exploata în viitor.

— Nu a fost un transport mare, a întrerupt-o Ahnna. Taxele noastre

de trecere ar fi mâncat jumătate din profit, fiind vorba de o marfă atât de ieftină. Am șterpelit o ladă din ea și am inclus-o printre proviziile pentru Midwatch.

Acum pulsul îi bubuia Larei în urechi; și-a adus aminte de sticla de vin maridrinian descoperit printre proviziile de la adăpost, împreună cu rubinul de contrabandă pe care îl găsiseră în ea. Un rubin care se afla în cutia ei de bijuterii, în Midwatch. Cum ar fi putut să strecoare mai bine pietre prețioase, dacă nu în vinul ieftin de care era puțin probabil ca ithi-canii să se atingă? Pe care nici măcar nu l-ar fi observat, dacă Ahnna nu le-ar fi jucat o farsă? Nu-și dădea seama dacă Aren făcuse și el legătura, deoarece își ascundea prea bine reacțiile.

— Pot să continui? a întrebat Mara și, la un semn din cap al lui Aren, a oferit o scurtă trecere în revistă a apărării insulei Northwatch, apoi l-a lăsat să vorbească pe următorul comandant.

Insulele de la nord și de la sud de Midwatch au fost cel mai des atacate în timpul ultimelor Maree de Război, iar o bună parte din conversație s-a transformat în speculații cu privire la întrebarea dacă anul acesta urma să fie la fel. Lara asculta cu o ureche, dar mintea ei nu renunța la ideea că exista cineva în Maridrina care finanța flota amaridiană.

Discuția s-a mutat progresiv spre sud, întâlnirea oprin-du-se doar când cineva avea nevoie să se ușureze și reluân-du-se imediat după întoarcerea persoanei respective. Nu mai era timp. Lara putea să simtă asta: freamătul galopant al adrenalinei, care de obicei prevestea o furtună, dar de data aceasta șoptea război. Aren a luat cuvântul pentru Midwatch, dar abia dacă se raporta la notițele pe care i le transmisese Lara.

— Insula Midwatch în sine a fost atacată o singură dată. S-a întâmplat în sezonul cămășii, un asalt coordonat evident de către un căpitan neexperimentat, pentru că a navigat direct în calea distrugătoarelor noastre de nave. Era ca și cum năvălitorii ar fi cerut

să fie scufundați. Chiar și așa, am avut puțin răgaz, pentru că restul insulelor aflate sub supravegherea noastră au fost atacate în mod repetat.

Au trecut la amănunte, dar Lara abia dacă a auzit conversația, cu pielea rece ca gheața. Cheia în planul tatălui ei fusese ca ea să fie martoră la tacticile militare ale Ithicanei din interior, instruirea ei permițându-i să le înțeleagă și să știe cum ar putea fi exploatare. În tot timpul Mareelor de Război, crezuse că fiecare ocazie pe care o avusese de a-i vedea pe ithicani în acțiune fusese noroc chior, dar dacă se înșela? Dacă fusese plănuț totu? Dacă fusese ordonat de individul care finanța reconstrucția acelu nave?

Dacă acel individ era tatăl ei?

— Atacu amaridian asupra Insulei Serrith a fost singurul moment în care am avut pierderi semnificative...

Serrith. Deodată, atacul i s-a desfășurat în minte. Și-a adus aminte cum marinarii amaridieni o recunoscuseră, dar în loc să o atace, au dat înapoi, până când a devenit clar că era vorba de viața ei sau de a lor. Ceea ce nu avea niciun sens, ținând cont că Lara și tratatu pe care îl reprezenta erau cauza tuturor nenorocirilor din Amarid.

— E rândul tău, Emra, a spus Aren. Cum o duce Kestarku? Deși hârtia îi tremura între mâini, tânăra a vorbit cu o voce clară și fermă, rezumând starea în care se află postu, care suferise pierderi serioase în timpul Mareelor de Război. Ajungând la sfârșitul notițelor, a făcut o pauză înainte să adauge:

— Un negustor amaridian a trecut acum două zile prin Kestark.

— Limitează-te la detaliile importante, fato! a spus Aster, iar Lara și-a înfrânat impulsul de a arunca paharul pe care-l ținea în mână spre capul bărbatului. Nu avem timp să discutăm despre fiecare navă comercială care ajunge în apele noastre în perioada sezonului de furtuni!

Ochii Emrei au sclipit de iritare, dar a strâns din buze, în obișnuita

supunere față de bărbatul mai în vârstă.

Orice avea legătură cu Amaridul era important acum; Lara a deschis gura, cu intenția să o roage pe Emra să detalieze, dar Aren i-a luat-o înainte.

— De ce ai menționat asta?

— Eram pe Insula Aela pentru o inspecție a avanpostului, comandante. Am observat nava ancorată în partea de est, în afara vântului, iar echipajul se prefăcea că efectuează niște reparații.

— Și?

— Și am remarcat că se afla în plin flux. Ceea ce, având în vedere că venise dinspre nord, părea ciudat. Așa că am urcat la bordul ei pentru a vedea despre ce e vorba.

— *Ai urcat* la bordul unei nave amaridiene?

— Am urcat pașnic la bord. Cală era goală, iar când am întrebat cu ce se ocupă, căpitanul mi-a spus că transportă o nobilă bogată.

— Ce poveste captivantă! a spus Aster sec, dar Aren i-a făcut semn cu mâna să tacă, o sincronizare de altfel perfectă, deoarece Lara se gândea la modalități prin care să-i otrăvească băutura bărbatului ca să-l amuțească.

— Ai văzut-o pe femeie?

— Da, comandante. O femeie foarte frumoasă, cu părul auriu. Era însoțită de o servitoare și avea un grup de militari drept escortă.

— Ai vorbit cu ei? Emra a clătinat din cap.

— Nu. Dar am observat că rochia femeii avea același model cu cele pe care le poartă uneori Majestatea Sa.

— Era maridriniană?

— Nu am suficientă experiență pentru a spune, a răspuns Emra, care a ridicat din umeri și s-a înroșit. Majestatea Sa este singura maridriniană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Poate că ar fi trebuit să te consulți cu mama ta, *comandante*, a intervenit Mara. Ea, la urma urmei, a luptat în războiul împotriva

Maridrinei și, prin urmare, știe foarte bine cum arată și cum vorbesc ei. În orice caz, asta contează prea puțin. Maridrinienii care nu-și pot permite trecerea podului riscă adesea călătoria pe navele amaridiene. Sunt ieftine.

— Nu aș fi acordat prea multă atenție situației, comandante, a răspuns Emra, doar că am trecut prin teritoriile din Midwatch în timpul călătoriei noastre în drum spre Eranahl și am observat aceeași navă. Și o corabie comercială ca aceea nu ar fi ajuns în Maridrina și înapoi în Midwatch în mai puțin de două zile.

În ciuda faptului că nu existau ferestre în cameră, pe Lara a furnicat-o toată pielea, de parcă ar fi fost urmărită. Tatăl ei nu folosea femeii în luptă sau ca spioane, singurele excepții fiind Lara și surorile ei. Iar ea plătitese cu sânge pentru libertatea lor.

— A mai observat cineva același lucru? a întrebat Aren. Toți au clătinat din cap, dar comandantul garnizoanei de la nord de Midwatch a spus:

— Iscoadele noastre au văzut un negustor amaridian care se îndrepta spre sud-est, trecând pe lângă Insulele Serrith și Gamire, dar părea să navigheze în fața unei furtuni care se forma în vest.

— E ceva ce ar trebui să știm? a întrebat Mara.

Acel *ceva* era că tatăl Larei o vâna. Lara știa asta și, judecând după tensiunea pe care o simțea radiind dinspre Aren, el îi împărtășea bănuiala. Dar niciunul dintre ei nu putea să o spună fără să ridice întrebarea de ce Silas era atât de interesat de urmărirea fiicei sale rătăcitoare.

Aren a clătinat din cap.

— Continuă!

Era rândul Ahnnei să dea raportul din Southwatch. Prințesa și-a masat bărbia, apoi a întins mâna să atingă replica insulei pe care o păzea cu atâta ardoare.

— Toate apărările din Southwatch sunt în stare bună. Pagubele

provocate în timpul sezonului de furtuni au fost reparate în pauzele dintre ele.

Uitându-se la foaia din mână, Ahnna a detaliat numărul de soldați staționați, depozitul de arme, proviziile de hrană și apă.

— Știți cu toții, a spus ea, punând hârtiile deoparte, că Valcotta a fost capabilă să mențină o blocadă parțială a accesului Maridrinei în Southwatch, în ciuda pierderilor suferite de flota lor. Ne așteptasem să primim o lovitură în ceea ce privește veniturile, dar împărăteasa din Valcotta e prea înțeleaptă pentru a ne da un motiv să ne plângem. Navele comerciale valcottane au fost aliniate la zece rânduri în timpul fiecărei întreruperi a furtunilor, și cumpărau totul, de multe ori la un preț mai piperat. Când navele maridrinienae au avut șansa să ajungă în port, nu prea aveau ce să mai cumpere. Deși, spre meritul său, regele Silas le-a pus să acorde prioritate alimentelor, nu prețioaselor sale arme și oțeluri.

— Totul este încă în Southwatch? a întrebat Aren.

— Avem un depozit întreg plin de arme, a răspuns Ahnna. În ritmul în care merg lucrurile, totul se va transforma în rugină până când le va vedea vreodată. Și totuși, continuă să sosească.

— Cumpărătorii lui iau tot oțelul și armamentul pe care harendellienii îl oferă în Northwatch, a spus Mara. Iar clienții valcottani știu asta.

Ahnna a dat din cap.

— Dar el nu îndrăznește să-și folosească resursele pentru a le recupera. Nu cât timp maridrinienii se revoltă pe străzi. Sunt flămânzi. Și sunt disperați. Și dau vina pe Ithicana pentru toate astea.

Inima Larei a părut să-i încremenească între coaste, surprinsă de o revelație bruscă. Fusese o proastă, imaginându-și că ar putea să se sfârșească. Crezuse, cu o speranță iluzorie, că pierzând-o pe ea în calitate de spioană, tatăl ei nu va avea cum să se infiltreze în apărarea Ithicanei.

Regele Maridrinei așteptase *cincisprezece ani*, investise o avere și viețile a douăzeci dintre fiicele lui în încercarea de a obține podul. Mințise, manipulasă și ucisese pentru a păstra totul secret. Nu exista nicio șansă ca el să renunțe vreodată.

Indiferent de prețul plătit de Maridrina.

Trebuia să vorbească singură cu Aren. Trebuia să-l avertizeze că Ithicana se afla într-un pericol la fel de mare ca întotdeauna. Trebuia s-o facă înaintea ca întâlnirea să se termine, astfel încât comandantii care protejau țărmurile Ithicanei să se întoarcă la posturile lor de veghe pregătiți să lupte.

Dar nu putea să ceară să-i vorbească în particular fără ca toată lumea să se întrebe ce ascundeau ea și Aren față de consiliu.

Ridicând teancul de notițe al soțului ei, Lara l-a vânturat energic și îndeajuns încât să atragă toate privirile. Apoi a întins mâna spre paharul ei cu apă, răsturnându-l intenționat pe podea, unde s-a spart.

Aren s-a întrerupt din discuția cu Mara, răsucindu-se spre Lara.

— Îmi pare rău! a murmurat ea.

Ochii lui s-au îngustat când a văzut că abia se ține pe picioare.

— E foarte cald aici.

— Te simți bine?

— Cred că trebuie să mă așez, a spus ea, apoi a căzut într-o parte în brațele lui.

38. AREN

AREN A PURTAT-O în brațe spre capătul coridorului.

— Ar fi bine să merite, a spus el printre dinți. Pentru că sunt al naibii de sigur că nu ai leșinat.

— Du-ne undeva unde să putem vorbi! a șoptit Lara drept răspuns, confirmându-i presupunerea.

După ce a deschis ușa de la camera lor, Aren le-a făcut semn servitorilor îngrijorați, care se strecuraseră în spatele lui, să plece.

— A stat prea mult în picioare.

Apoi a închis ușa cu cotul, iar Lara a alunecat grațios din brațele lui de îndată ce zăvorul a scos un clic.

— Avem doar câteva minute, a spus ea, așa că ascultă-mă cu atenție! Tatăl meu a format o alianță cu Amaridul.

Tăcere.

— Ithicana are spioni în ambele regate, Lara, și niciunul dintre ei nu a raportat nici măcar un indiciu despre o alianță între Maridrina și Amarid. De fapt, e chiar invers.

— Da, fără îndoială că asta își dorește tatăl meu să crezi. Aren a ascultat în tăcere cât Lara i-a explicat legăturile dintre atacurile concentrate asupra zonei din jurul Insulei Midwatch, vinul maridrinian, rubinul de contrabandă și navele amaridiene finanțate cu pietrele prețioase. Un șir de mici detalii și coincidențe pe care le-ar fi putut trece cu vederea ca fiind nimicuri, cu excepția faptului că el *știa* de ce Lara fusese trimisă în Ithicana. Știa că Silas e dușmanul lui.

— Și mai sunt și navele care pândesc în apropiere de Midwatch. Și nobila...

S-a oprit brusc, ezitând.

— Nobila doamnă este doar o scuză pentru ca soldații să fie la bord. Știi că pe mine mă caută!

— Bineînțeles că te caută, Lara, a întrerupt-o Aren, pentru că fără tine, comploturile lui, alianța lui cu Amaridul - totul se reduce la nimic.

— Dar...

Aren a prins-o de umeri.

— Fără tine, nu are nimic!

Lara nu-l trădase, Aren credea asta. Putea să-i încredințeze inima lui, podul, poporul. Totuși, în strălucirea frenetică a ochilor lui s-a format o sămânță de îndoială.

— Ești sigură că nu i-ai dat niciun indiciu în scrisorile tale? Lara i-a întâlnit privirea fără să clipească.

— Sunt sigură. La fel cum sunt sigură că el creează o situație în care nu mai are nevoie de mine pentru a lua podul. O va face cu forța.

Expirând prelung, Aren a spus:

— Lara, a mai încercat și înainte. A încercat, a eșuat și a avut pierderi catastrofale. Maridrinienii își amintesc cum a fost să se confrunte cu distrugătoarele noastre de nave. Să-și vadă camarazii înecați în valuri, loviți de stânci și sfâșiați de rechini. Silas poate finanța toate navele amaridiene pe care le dorește. Nu este o luptă pe care oamenii tăi o vor susține.

— De ce crezi că îi înfometează? Sângele lui s-a răcit brusc.

— Pentru a încerca să ne facă să rupem comerțul cu Valcotta.

Lara a clătinat încet din cap.

— Acesta este ultimul lucru pe care îl dorește. Tatăl meu nu vrea ca Ithicana să îi fie aliat, ci dușman, a spus ea cu lacrimi în ochi. Și i-a ieșit. Te-a transformat în ticălosul Maridrinei și, foarte curând, vor veni să-ți verse sângele.

În timp ce cuvintele se revărsau din gura Larei, Aren știa că avea

dreptate. Că, în ciuda a tot ce făcuse, a tot ce visase pentru viitorul Ithicanei, războiul urma să-i bată la uşă. Întorcându-i spatele Larei, a apucat stâlpul patului pe care îl împărţea cu ea, lemnul trosnind sub strânsoarea lui.

— Poţi apăra Ithicana împotriva ambelor naţiuni? a întrebat Lara cu voce blândă.

Aren a dat încet din cap.

— Anul ăsta, da. Dar mă aştept ca pierderile noastre să fie catastrofale. Ambele regate au mult mai mulţi soldaţi pe care să-i arunce împotriva noastră decât are Ithicana de pierdut.

Şi care erau opţiunile sale? Cea mai sigură cale de a-l opri pe Silas ar fi fost să-şi unească forţele cu Valcotta, dar asta ar fi dezastruos pentru Maridrina. Oamenii Larei ar muri cu miile, tăiaţi de lame sau înfometăţi până la moarte. Vieţi nevinovate pierdute, toate din cauza lăcomiei unui singur om. Dar a face altfel ar însemna probabil sfârşitul Ithicanei, dacă nu ar interveni Harendellul. Însă trecutul arăta că este puţin probabil.

— Nu există nicio soluţie, a spus el. O altă clipă de tăcere.

— Încetează comerţul cu Valcotta!

Lara a rostit atât de încet cuvintele, încât abia dacă le-a auzit.

— Încearcă să subminezi sprijinul pentru acest război cu Maridrina. Fă ca Ithicana să fie eroul!

— Dacă rup relaţiile comerciale cu Valcotta şi îmi folosesc resursele pentru a sparge blocada lor asupra Maridrinei, o asemenea decizie ne va decima profiturile. Ithicana are nevoie de veniturile pe care valcottanii le aduc în Southwatch ca să supravieţuiască. Să nu mai vorbim de faptul că probabil vor riposta. Vrei să risc asta pe baza unor speculaţii? A unor coincidenţe?

— Da.

Din nou tăcere.

— Aren, m-ai adus aici pentru că ai crezut că oamenii tăi trebuie să cunoască Maridrina pentru a exista pace între noi, între popoarele

noastre. Pentru ca ei să vadă Maridrina ca pe un aliat, nu ca pe un dușman din trecut, a spus ea cu voce sugrumată. Asta e valabil în ambele cazuri. Și Maridrina trebuie să vadă Ithicana ca pe un aliat. Ca pe un prieten.

Umerii lui Aren au coborât.

— Chiar dacă sunt de acord cu tine, Lara, nu voi reuși niciodată să conving consiliul să fie alături de mine. Comandanții cred că am câștigat pacea cu Maridrina, că i-am dat tatălui tău ceea ce voia, așa că nu mai are niciun motiv să ne atace. Nu vor pune în pericol încasările valcottane pe baza presupunerii că tatăl tău ar putea dori mai mult.

— Atunci poate că e timpul să le spui adevărul despre mine. Poate că va fi suficient pentru a le dovedi gravitatea situației. Aren a simțit cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Nu pot!

— Aren...

— Nu pot, Lara! Reputația de cruzime a Ithicanei nu este în întregime nemeritată. Dacă descoperă că ai fost spioană...

I s-a uscat gura, de parcă ar fi fost plină de nisip.

— Nu ar fi o execuție îndurătoare.

— Atunci așa să fie!

— Nu!

A străbătut în trei pași distanța dintre ei și a cuprins-o în brațe, afundându-și buzele în părul ei.

— Nu! Refuz să te predau pentru a fi sacrificată! Să fiu al naibii dacă nu-i voi lăsa să hrănească marea cu mine înainte de a fi de acord cu asta! Te iubesc prea mult!

Și pentru că Aren știa că e suficient de curajoasă ca să se sacrifice, indiferent dacă el voia sau nu, a adăugat:

— Dacă ar afla adevărul despre tine, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-ți ajute poporul. Mă vor forța să mă aliez în mod oficial cu

Valcotta, iar ceea ce s-ar întâmpla... Nu sunt sigur că Maridrina ar supraviețui.

Umerii ei au început să tremure, apoi Lara a început să plângă în hohote.

— Este imposibil! Imposibil să salvăm ambele regate. Întotdeauna a fost așa.

— Poate că nu.

Aren a împins-o spre pat.

— Vreau să rămâi aici și să-ți menții interpretarea. Lara și-a șters lacrimile de pe obraz.

— Ce ai de gând să faci?

Oprindu-se cu mâna pe ușa, Aren s-a întors pentru a-și privi soția.

— Tatăl tău te-a trimis în Ithicana cu un scop. A dat greș. Dar și eu te-am adus aici pentru un motiv, Lara. Și cred că e timpul să vedem dacă riscul meu a dat roade.

Lara nu l-a oprit. Aren a pornit cu pași mari pe coridoarele palatului, căutând cuvintele potrivite. Șlefuiind un discurs pe care îl spusese de nenumărate ori, dar pe care acum îl folosea cu un scop diferit. Ajuns în fața sălii de consiliu, Aren și-a scos cheia, a descuiat ușa și a intrat.

Conversația a amuțit, apoi Ahnna a spus:

— Nana a trimis de veste. Sezonul furtunilor s-a terminat. Au început Mareele de Război.

Camera a fremătat deodată de viață, fiecare comandant dornic să se întoarcă la postul lui. Să se pregătească să-și respingă dușmanii, oricare ar fi ei. Să termine cu această întâlnire.

Dar Aren nu terminase cu ei.

— Mai este o chestiune pe care trebuie să o discutăm, a zis el, pe un ton care a îndemnat toate capetele să se întoarcă. Sau, mai degrabă, să o terminăm de discutat. Și anume suferința poporului maridrinian.

— Ce mai e de spus? a bombănit Aster, schimbând un hohot scurt de râs cu Mara. Și-au făcut-o cu mâna lor.

— La fel și noi.

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Aster.

— În urmă cu șaisprezece ani, Ithicana a semnat un tratat de pace cu Maridrina și Harendell. Un tratat pe care ambele regate l-au respectat, din moment ce niciunul dintre ele nu ne-a atacat granițele în această perioadă. Clauzele noastre cu Maridrina au fost respectate în totalitate. Mi-au oferit-o pe frumoasa mea soție și noi am redus costurile de întrebuințare a podului.

— Presupun că ajungeți la o concluzie, Înălțimea Voastră, a spus Mara.

— Clauzele au fost respectate a întrerupt-o Aren, dar rămâne întrebarea legată de natura acordului dintre cele două națiuni, pentru care nu avem un răspuns. E, așa cum a descris atât de elocvent comandantul Mara, un *contract de afaceri*, în cadrul căruia Ithicana a plătit Maridrina pentru pace? Sau este o alianță, în care cele două regate folosesc clauzele tratatului pentru a promova o relație dincolo de schimbul de servicii, produse și câștiguri?

Nimeni nu a vorbit.

— Maridrinienii mor de foame. Prea puțin din pământul lor este potrivit pentru a produce, iar mai bine de jumătate din zonele agricole se usucă din lipsa forței de lucru. Cei bogați sunt încă în stare să importe, dar restul? Sunt înfometați. Disperați. Și asta în timp ce noi, așa-ziii lor aliați, încheiem afaceri cu inamicul lor, aprovizionând porturile din Valcotta cu bunuri de care Maridrina are cu disperare nevoie, pentru că valcottanii plătesc cel mai mult. Stăm și ne uităm cum navele valcottane îi refuză Maridrinei oțelul pentru care a plătit pe drept. Nu e de mirare că ei numesc acest tratat o făcătură.

— Ceea ce se întâmplă în Maridrina e mâna lui Silas, a spus Ahnna. Nu a noastră.

— Într-adevăr, e mâna lui Silas. Dar suntem noi mai buni pentru că stăm deoparte și ne uităm în timp ce copii nevinovați se duc în morminte, când noi avem puterea de a-i salva? Silas nu e simbolul regatului său mai mult decât eu sunt simbolul regatului nostru, și niciunul dintre noi nu este nemuritor. Ar trebui să vedem imaginea de ansamblu.

— Ce sugerezi, Aren? a întrebat Ahnna, cu voce plată.

— Sugerez ca Ithicana să ceară Valcottei să renunțe la blocadă. Și, dacă refuză, să i se respingă intrarea în portul din Southwatch. Ca noi să ne dovedim aliați ai Maridrinei.

Vocile tuturor au explodat în sală, cea a lui Aster fiind cea mai puternică dintre toate.

— Acestea par a fi cuvintele soției voastre, Alteță!

— Chiar așa? l-a provocat Aren, ținându-l pe bărbat cu o privire fixă. De cât timp insist să formăm uniuni cu alte regate pentru ca poporul nostru să aibă oportunități dincolo de război? Pentru ca noi să transformăm Ithicana în ceva mai mult decât o armată care își păzește cu îndârjire podul? Cât timp a insistat mama mea pentru asta înaintea mea? Acestea nu sunt cuvintele Larei.

Deși, într-un fel, erau, pentru că înainte nu-i păsase decât de protejarea propriului regat și de cum Ithicana ar putea beneficia de pe urma unei alianțe. Însă acum Aren se puna în ambele ipostaze și credea că asta îl face un om mai bun.

— Dar pentru a avea o alianță care să permită poporului nostru asemenea oportunități, nu putem doar *să luăm*. Trebuie să și dăm ceva în schimb. Situația dificilă a Maridrinei este o ocazie de a arăta valoarea Ithicanei. Valoarea noastră.

— Să înțeleg că asta va fi o proclamație? a răbufnit Aster. Să ne riscăm propriii copii și să nu avem niciun cuvânt de spus în această chestiune?

Dacă Aren ar fi putut transforma asta într-un ordin, ar fi făcut-o,

fără niciun alt motiv decât acela că el ar fi fost cel care ar fi purtat vina dacă lucrurile ar merge prost. Dar nu așa se desfășurau lucrurile în Ithicana.

— Votăm.

Aprobări lente din cap, apoi mama Emrei a spus:

— În regulă, atunci. Mâinile sus cei care sunt în favoarea propunerii!

A ei s-a ridicat imediat, la fel ca a Emrei și a altor patru dintre ceilalți comandanți mai tineri. Incluzând și votul lui Aren, erau șapte, iar el avea nevoie de nouă. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu o rugase pe Lara să se întoarcă. Numerele impare asigurau că votul avea să fie definitiv. Iar absența ei însemna că nimeni nu o putea trage la răspundere.

Mai mulți din vechea gardă, printre care și Aster, au făcut un pas înapoi, clătinându-și capetele. Dar Aren aproape că a căzut de uimire când Mara a ridicat mâna. La vederea expresiei lui șocate, comandantul din Northwatch a spus:

— Doar pentru că te iau la întrebări nu înseamnă că nu cred în tine, băiete.

Singura care a mai rămas să voteze a fost sora lui. Ahnna și-a trecut degetul peste Southwatch, cu fruntea încruntată.

— Dacă facem asta, va însemna distrugerea relației noastre cu Valcotta. Înseamnă război pentru Ithicana.

Aren și-a plimbat privirea peste macheta regatului său.

— Ithicana a fost mereu în război și cu ce ne-am ales din asta?

— Suntem în viață. Avem podul.

— Nu crezi că e timpul să luptăm pentru ceva mai mult?

Ahnna nu a răspuns, iar lui Aren i se prelingea sudoarea pe spate în timp ce aștepta ca sora lui geamănă să voteze. În timp ce aștepta să vadă dacă putea să treacă peste neîncrederea ei față de Lara și Maridrina. Dacă avea să le acorde o șansă și să-și asume riscul. Dacă

avea să lupte alături de el, așa cum a făcut-o dintotdeauna.

Ahnna și-a mângâiat cu afecțiune pentru ultima oară insula, apoi a dat o dată din cap.

— Am jurat cu mult timp în urmă să lupt alături de tine, orice ar fi. Nu s-a schimbat nimic. Contează pe Southwatch.

39. LARA

OPT SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, Lara și-a ciocnit cana de cea a lui Jor peste vatra focului, râzând în hohote când un buștean a explodat, împrăștiind scânteii pe mâinile lor.

Pentru prima dată în istorie, lunile de răgaz de la furtuni nu însemnaseră război pentru Ithicana, deși se simțea ca și cum întreaga națiune și-ar fi ținut respirația până când sezonul a fost declarat încheiat.

După un avertisment ferm din partea lui Aren de a renunța la blocadă, riscând altfel pierderea dreptului de a face comerț în piața Southwatch -, pe care împărăteasa valcottonă l-a ignorat - Itaicana a respins flota valcottonă care pândea în jurul insulei Southwatch, permițând acces deplin navelor maridrinien. Aren trecuse apoi la încărcarea corăbiilor ithi-cane cu alimente și provizii, care au fost livrate în Vencia și distribuite săracilor. Din nou și din nou, Aren se folosisese de cuferele și resursele regatului său ca să aprovizioneze orașul suferind, până când poporul maridrinian îi aclama numele pe străzi.

Fie că era din cauză că își pierduse sprijinul poporului pentru război, fie pentru că Lara nu-i dăduse informațiile necesare, tatăl ei nu ridicase o mână împotriva Ithicanei. Și nici Amaridul nu o făcuse, care încă părea să își lingă rănilor. Iar acum, că furtunile începuseră să sosească, ambele regate pierduseră șansa pentru încă un an. Sau poate pentru totdeauna, dacă solidaritatea dintre poporul ithican și cel mari-drinian era un indiciu.

Nu că nu ar fi existat consecințe. Împărăteasa a răspuns cu o scrisoare în care îi transmitea lui Aren că își merită soarta, oricare ar fi aceasta, din moment ce-și luase în pat o viperă, transformându-și

complet armata într-o flotă de transporturi comerciale, în încercarea de a diminua și mai mult veniturile podului, deja înjumătățite după pierderea comerțului cu națiunea sudică. Cuferele erau aproape goale. Dar în mintea Larei, atât maridrinienii, cât și ithicanii erau în viață. Erau în siguranță. Nimic altceva nu mai conta.

Își făcuse datoria în calitate de prințesă și regină.

— Fratele tău ar trebui să treacă chiar acum prin Midwatch, a spus Jor, dându-i o altă cană plină de bere. Mareea este joasă. Am putea merge la o plimbare prin pod și să-i facem o vizită. Să avem o mică reuniune de familie.

Lara și-a dat ochii peste cap.

— Mă tem că te voi refuza.

Fratele ei, Keris, îl convinsese în cele din urmă pe tatăl lor să îi permită să meargă la universitate în Harendell ca să studieze filosofia, și călătorea prin pod cu întreaga suită de curteni și însoțitori pentru a-și începe primul semestru. Unul dintre alergătorii de corespondență venise înaintea lor și a spus că grupul aducea cu un stol de păsări, toți fiind împodobiți cu mătăsurii și bijuterii.

— Să mergem! i-a murmurat Aren la ureche. Abia aștept să petrec o noapte cu tine într-un pat adevărat.

— O să adormi de îndată ce capul îți va atinge perna.

Ea savura căldura crescândă a dorinței dintre picioarele ei, în timp ce degetele lui îi trasau conturul venelor de pe brațe. Rămăsese cu el la cazarmă pe tot parcursul Mareelor de Război, dar pătuțul îngust de campanie al soldatului nu favorizase romantismul. Deși se descurcaseră.

— Accept pariul. Să mergem!

A condus-o în ploaia ușoară; cea mai mare parte a furtunii deja se terminase. Unul dintre soldații lui Aren era afară și a privit-o surprins.

— Credeam că ați urcat deja la conac.

— Nu încă. Jor mi-a tot umplut cana. Mă aștept ca ei să nu mai aibă bere până când ți se termină tura.

— Mi s-a părut că v-am văzut, atâta tot.

Garda masivă s-a încruntat, apoi a ridicat din umeri.

— Ne-au dat semnalul pentru o preluare de provizii de la debarcader, așa că s-ar putea să mai sosească băutură.

— O să trimit niște vin de acasă, l-a asigurat Aren pe bărbat, trăgând de brațul Larei.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră!

Dar Aren deja o târa în sus pe cărare, lanțul din golf zornăind în spatele lor pe măsură ce era ridicat. Nămolul li se prelingea sub bocanci în timp ce urcau pe potecă, spre casa pe care abia o vizitaseră în ultimele opt săptămâni, niciunul dintre ei capabil să se relaxeze îndeajuns încât să iasă din cazarmă.

— O baie, mai întâi, a spus Lara, gândindu-se visător la aburul izvoarelor termale. Miroși a soldat.

— Nici tu nu miroși a flori proaspete, Majestate.

Aren a legănat-o în brațele lui, lumina felinarului dansând sălbatic împrejur.

Lara s-a răsucit în strânsoarea lui, înfășurându-și picioarele în jurul taliei sale. Un ușor geamăt i-a scăpat de pe buze când și-a apăsât trupul de al lui, iar el a apucat-o de fund. L-a sărutat pasional, strecurându-și limba în gura lui, apoi a râs când Aren a alunecat. Lara a scăpat felinarul din mâini, lăsându-i în întuneric.

— Să nu îndrăznești să mă lași să cad!

— Atunci nu-mi mai distrage atenția! a mârâit el. Sau voi fi nevoit să te fac a mea chiar aici, în noroi.

Ea a alunecat pe pământ și l-a luat de mână, conducându-l într-un ritm alert și periculos în sus pe pantă, până când l-a zărit pe Vitex, motanul lui Aren, așezat pe treapta din față, dând furios din coadă.

— Ce cauți aici?

Aren s-a întins după motan, însă Vitex a şuierat și a sărit, schiopătând ușor în timp ce se îndrepta spre copaci. Lara l-a privit cum pleacă.

— E rănit!

— Probabil că femela pe care o urmărește a luat o bucată din el. Mai mult ca sigur a meritat-o!

Prinzând-o de talie, Aren a luat-o în brațe, a urcat scările și a deschis larg ușa casei cu umărul. Era întuneric.

— Nu-i stă în fire lui Eli să nu aprindă o lampă.

Fiori reci au străbătut trupul Larei, care se uita fix la întunericul de nepătruns. Aren trimisese un mesaj la conac prin care anunța că Mareele de Război se încheiaseră, dându-i instrucțiuni lui Eli să aleagă o sticlă scumpă de vin din pivniță pentru mama și mătușa lui. Însă băiatul ithican nu își neglija niciodată îndatoririle.

— Poate că a băut el vinul în schimb, a murmurat Aren, care i-a depus o ploaie de sărutări pe gât, mâinile lui găsin-du-i sânii. Îi va face bine.

— Are paisprezece ani.

Casa era tăcută. Ceea ce nu era tocmai neobișnuit, dar exista ceva în legătură cu natura tăcerii care o deranja pe Lara. Ca și cum nimeni nu ar fi respirat.

— Exact. Știi ce fel de lucruri făceam eu la paisprezece ani? Lara s-a îndepărtat, ascultând.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face.

Un suspin nemulțumit a ieșit din gâtul lui Aren.

— Lara, relaxează-te! Furtunile au sosit și își vor face datoria.

A tras-o în brațele lui și a sărutat-o. Lent. Pătimaș. Scoțându-i orice gând din cap în timp ce o împingea ușor pe coridorul întunecat până în camera lor, unde, din fericire, era aprinsă o lampă. Flacăra galbenă alunga bezna și mai domolea neliniștea Larei, care și-a lăsat capul pe spate, simțind dinții soțului ei mușcând-o ușor de gât și briza

slabă strecurată prin fereastra deschisă.

— Facem baie mai târziu! a mârâit el.

— Nu. Miroși îngrozitor. Du-te afară și voi veni și eu imediat!

Mormăind, și-a dat jos tunica și apărătoarele de la mâini, aruncându-le pe podea, pornind apoi spre anticameră și ușa care dădea în curte.

După ce și-a scos pelerina cu glugă, Lara a agățat haina umedă pe un cârlig pentru a se usca. Își desfăcea șireturile de sus ale tunicii când și-a simțit inima tresărind, cu ochii atrași de o scrisoare cu un sigiliu familiar. Lângă ea, un pumnal identic cu cel de la talia ei stătea așezat peste o mică grămadă de nisip roșu, cu rubine sclipind în lumină. Cel pe care Aren îl aruncase pe docurile din Vencia. Îngrozită, s-a apropiat de masă și a luat hârtia grea cu degetele amorțite, rupând ceara.

Dragă Lara,

Zvonurile despre afecțiunea dintre regele Ithicaniei și noua lui regină au ajuns chiar și în Vencia. Ne umple inima de bucurie să știm că ai găsit, oricât de improbabil ar fi fost, dragoste în noua ta casă. Te rugăm să accepți cele mai sincere urări de bine pentru viitorul vostru, oricât de scurt ar fi acesta.

Tata

— Aren! a spus ea, cu un tremur în voce. De ce nu a fost trimisă această scrisoare la cazarmă? Cine a adus-o?

Niciun răspuns.

Un freamăt de mișcare.

O înjurătură înăbușită.

Învârtindu-se, a întins mâna după pumnalul de la brâu. Apoi a înghețat. Aren stătea în genunchi în partea cealaltă a camerei. O siluetă cu chipul ascuns de o glugă, îmbrăcată în haine identice cu cele ale Larei, îi ținea o lamă strălucitoare la gât. Iar sub patul de lângă ei ieșea mâna unui tânăr, cu degetele acoperite de sânge uscat.

Eli...

— Bună, surioară! a spus o voce familiară, iar femeia și-a ridicat mâna, trăgându-și gluga de pe cap.

40. LARA

MARYLYN.

Numele a ieșit sugrumat din gâtul Larei, revederea surorii ei stârnindu-i un val de emoții conflictuale în piept, deși știa ce înseamnă prezența ei acolo. Frumoasă, cu părul blond auriu.

Marylyn fusese nobila de pe nava pe care se urcase Emra.

— Lara.

Aren a început să se zbată, smulgând-o pe Lara din transă.

— Nu te mișca! l-a avertizat ea. Lama ei este otrăvită.

— Chiar îmi cunoști trucurile.

— Dă-i drumul!

— Amândouă știm că asta nu se va întâmpla, gândăcelule. Vechea poreclă îi răsună arzător în urechi, ochii ei căutând o modalitate să o dezarmeze pe Marylyn fără ca Aren să fie ucis. Dar nu exista niciuna.

— Cine este această femeie? a întrebat Aren pe un ton dur.

— Lara e sora mea mai mică. Mincinoasa, hoța, târfa mea de soră. Cuvintele au fost ca o palmă peste față.

— Marylyn, am venit aici ca să te cruț.

— Mincinoaso!

Vocea surorii ei picura venin.

— Ai furat ce era de drept al meu, apoi m-ai lăsat să putrezesc în deșert. Ai vreo idee cât timp mi-a luat să ajung în Vencia și să-i explic tatei ce ai făcut?

— Am făcut-o ca să te protejez!

— Lara, martira, a comentat Marylyn, ridicându-și colțurile gurii într-un rânjel sinistru. Numai că eu ți-am văzut adevăratele intenții, târfă mincinoasă!

Lara se uita cu ochii larg deschiși la ea, uimită. Scrisoarea pe care o lăsase în buzunarul Sarhinei explica totul. Intenția tatălui ei de a le ucide pe celelalte fiice. Că Lara le înscenase moartea și apoi luase locul Marylynei ca regină a Ithicanei pentru că a fost singura cale de a le salva tuturor viețile, cu excepția, poate, a ei. Le oferise libertatea.

— Avea de gând să ne ucidă surorile. Era singura cale. De ce nu înțelegeți?

— Înțeleg perfect.

Marylyn a mișcat lama apăsată de gâtul lui Aren, înclinând vârful în sus.

— Crezi că n-am știut că tata intenționa să vă ucidă pe restul dintre voi?

A râs.

— Crezi că mi-a păsat?

Femeia aceasta nu era sora ei. Nu putea fi! Marylyn a fost întotdeauna cea mai drăguță. Cea mai bună. Cea care trebuia protejată.

Cea mai bună actriță.

— Ai spus că surorile tale au murit.

Vocea lui Aren a readus-o brusc înapoi în prezent.

— Vai, să nu-mi zici că a păstrat secrete față de tine!

Marylyn i-a mângâiat obrazul cu mâna liberă, râzând când el s-a dat înapoi.

— Permite-mi să vă aduc în rândul familiei, Majestate. Nimeni nu a forțat-o pe Lara să vină în Ithicana să spioneze. A fost *alegerea* ei. Doar că „alegere” nici măcar nu-i un cuvânt suficient de puternic. Lara a conspirat împotriva noastră, a tuturor, pentru a se asigura că *ea* avea să ajungă regina

Ithicanei, astfel încât *ea* să se bucure de gloria de a-ți arunca ithicanii spre săbiile maridriniene.

— Nu e adevărat! a șoptit Lara.

— Aceasta este femeia cu care te-ai căsătorit, Majestate. O mincinoasă ca nicio alta pe care am cunoscut-o vreodată. Mai rău decât atât, e o criminală. Am văzut-o ucigând. Mutilând. Torturând. Totul cu sânge rece. Totul cu scopul de a se antrena pentru ceea ce intenționa să îi facă poporului tău.

Partea asta era adevărată. Dureros și îngrozitor de adevărată.

— Toate am făcut aceste lucruri, Marylyn. Niciuna dintre noi nu a avut de ales.

Sora ei mai mare și-a dat ochii peste cap.

— Întotdeauna a existat o alegere, a spus ea, iar ochii i s-au îndreptat spre Aren. Ce crezi că ar fi făcut el dacă s-ar fi aflat în aceeași situație? Crezi că ar fi măcelărit un om nevinovat doar ca să se salveze pe el însuși?

Nu.

— Ești un gândăcel egoist, care se pune întotdeauna pe primul loc. Deși pot să înțeleg *de ce* ai decis să rămâi aici după ce i-ai înfipt pumnalul în spate.

Și-a coborât un deget pe pieptul gol al lui Aren.

— Ce mai premiu! Nu ne-au spus *asta* în timpul lecțiilor din complex. Poate că l-aș fi pus la treabă de câteva ori înainte să-i tai gâtul.

O furie înflăcărată a străbătut pieptul Larei, care și-a scos pumnalul cu mânerul incrustat cu bijuterii, deși gândul de a-și răni sora îi făcea rău.

— Nu-l atinge!

Marylyn și-a strâns buzele.

— De ce? Pentru că este al tău? În primul rând, e al meu de drept. În al doilea, chiar dacă aș fi intenționat să-l las în viață, ceea ce nu intenționez, chiar crezi că va dori să mai aibă ceva de-a face cu tine, acum că a înțeles ce fel de femeie ești? Când va afla ce *ai făcut*?

— N-am făcut nimic!

Băgând mâna în buzunar, Marylyn a scos o bucată de pergament

gros, cu margini aurite. *Nu!*

— Recunoști asta, Majestate? Marylyn a ținut-o în fața lui Aren.

— Ai scris-o toamna trecută, ca răspuns la cererea tatălui meu de a rămâne fidel *spiritului* Tratatului de Cincisprezece Ani. Nu-i cel mai binevoitor dintre răspunsuri, deși presupun că, în cele din urmă, te-ai ținut de cuvânt.

Hohotele de râs i-au cutremurat întregul trup. *Imposibil!*

Distrusese toate paginile!

— Există un tip de cerneală care-i invizibilă, până când e stropită cu o altă substanță. În acel moment, devine destul de vizibilă. Dacă te uiți în camera Larei, sunt convinsă că vei găsi un borcan cu așa ceva, aproape gol.

Marylyn a întors scrisoarea, însă Lara nu a putut face nimic cât Aren a citit rândurile așternute cu scrisul ei de mână îngrijit, în care expunea toate secrete Ithicanei, o strategie de infiltrare în pod care o învinovăța prin fiecare detaliu.

Ea adusese Ithicana în genunchi.

— Lara?

Ochii lui îi săgetau cu înflăcărare pe ai ei, atât de plini de suferință, încât părea că i-ar fi fost scoasă inima din piept.

— Eu nu am... Ba da. *O făcuse.*

— Am scris-o înainte. Înainte să știu adevărul.

Înainte ca el să-și riște viața ca să o salveze pe a ei. Înainte să o ducă în patul lui. Înainte să aibă pe deplin încredere în ea și să-i împărtășească totul.

— Credeam că am distrus toate copiile. Asta e... asta e o greșeală. Te iubesc!

Nu mai rostise niciodată cuvintele. Nu-i spusese niciodată că-l iubește. De ce?

— Mă iubești, a spus el, cu o voce lipsită de emoții. Sau doar te

prefăceai că mă iubești?

— Cât de tragic este acest moment!

Ceasul a dăgănit, subliniind cuvintele Marylynei.

— Deși bănuiesc că lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească, ținând cont că *grupul de curteni* al lui Keris a dat peste un transport de arme de la Harendell.

Un corn a sunat. Un apel de ajutor. Apoi încă unul, și încă unul, până când notele s-au contopit într-un amestec confuz de sunete.

— Acei curteni au ieșit pe debarcaderele de pe insulele Aela și Gamire, apoi ți-au atacat posturile de pază din spate, scoțând din uz distrugătoarele de nave, astfel încât vasele ama-ridiene, încărcate cu sute de soldați maridrinieni, să poată debarca fără probleme. Chiar în acest moment, mulți dintre ei se îndreaptă spre Northwatch și Southwatch pentru a-i lua prin surprindere cu un atac al ariergărzii. Iar noi avem oameni care folosesc semnalele de avertizare ithicane pentru a se asigura că nimeni nu le va veni în ajutor. Firește, acesta e doar începutul. Instrucțiunile Larei au fost *foarte* detaliate. Mai ales în ceea ce privește modul în care am putea cuceri Insula Midwatch.

În ochii lui Aren a străfulgerat panica, iar Lara știa la ce se gândea: Toți soldații lui - toți prietenii lui - se aflau în cazarmă, cu garda jos.

Marylyn a continuat să trăncănească, dar mintea Larei lucra frenetic. Dacă ar putea ajunge la cazarmă, poate că ar putea să coboare la timp lanțul. Să trimită un semnal de avertizare către Southwatch. Însă asta era imposibil, dacă nu o dezarma pe Marylyn.

— Nu face asta! Nu mai fi pionul tatălui nostru! Chipul surorii ei s-a întunecat.

— Nu sunt pionul nimănui.

— Oare? Îi îndeplinești ordinele și pentru ce? Tot ce ni s-a spus în copilărie a fost o minciună menită să alimenteze o ură irațională față de Ithicana. Să ne transforme în fanatice care nu s-ar da în lături de la nimic pentru a distruge dușmanul. Dar tata e dușmanul. El este

asupritorul de care Maridrina trebuie să scape. Am fost înșelate, Marylyn! De ce nu vezi asta?

— Nu, Lara. Tu ai fost înșelată.

Marylyn a clătinat compătimitor din cap, partea din spate a piciorului ei lovindu-se de pat.

— Întotdeauna am văzut clar. Mă întrebi ce am de câștigat? Dacă vă duc capetele înapoi în Vencia, tata a promis că mă va recompensa cu nenumărate bogății. Dacă le vânez și pe celelalte surori rătăcitoare, mă va desemna moștenitoarea lui. Voi fi regina Maridrinei și stăpâna podului, a adăugat zâmbind. Iar Ithicana nu va mai fi.

Furia a mistuit-o pe Lara ca o fiară conștientă, care-i dădea târcoale prin mușchi și tendoane, îndemnându-i degetele să se strângă în jurul lamei din mână. Maestrul Erik o avertizase mereu că furia avea să o facă neglijentă. Că avea să o împingă să comită greșeli. Dar el era un mincinos. Furia îi dădea putere de concentrare. Și tocmai concentrarea respectivă a fost cea care a surprins felul subtil în care se mișcau cearșafurile pe patul din spatele Marylynei. Care i-a permis să audă șuieratul slab peste bătaile rapide ale inimii ei. Aren, născut și crescut în acest regat sălbatic, l-a auzit la rândul lui.

— Te amăgești singură, a spus Lara, privind forma schimbătoare. Tata știe că ești un câine turbat. Și după ce o să-i faci treburile murdare, va ordona să fii ucisă. Sau aş putea să o fac eu pentru el.

A aruncat pumnalul.

Lama a zburat prin aer, dar a ratat-o pe Marylyn și s-a înfipt adânc în pat, transformând cearșafurile într-o masă fremătătoare.

— Ți-ai pierdut îndemânarea, a comentat sora ei, râzând disprețuitor.

Aren s-a lăsat pe spate, folosindu-și greutatea ca să o împingă pe Marylyn. S-au răsturnat pe pat, iar șarpele rănit a atacat. Sora Larei a țipat când dinții reptilei i-au dispărut în umăr. S-a răsucit și l-a

eliberat pe Aren, apoi și-a înfipt lama în șarpe, țintuindu-i corpul de saltea.

Lara se afla deja în cealaltă parte a camerei. S-a izbit de Marylyn, trimițându-le pe amândouă rostogolindu-se pe podea. S-au luptat cu pumnii și picioarele, cu intenția de a răni. De a mutila. De a ucide. Lovitură după lovitură, ambele la fel de bine antrenate. Totuși, când se ajungea la lucrul respectiv, la violență, Lara fusese întotdeauna mai iscusită.

Prinzând capul lui Marylyn într-o încleștare, ea a șoptit:

— Ești regina neantului!

Apoi și-a smucit brațele și i-a rupt gâtul surorii sale.

Lumina s-a stins din ochii celeilalte femei, iar timpul a părut să stea în loc.

Cum se ajunsese în acest punct? Parcă trecuse o viață de când luase decizia să se sacrifice pentru a-și salva surorile. Pentru a fi campioana Maridrinei. Pentru a distruge Regatul Podului. Totul se schimbase de atunci. Convingerile, loialitatea, visele ei. Iar acum una dintre propriile surori murise de mâna sa, iar Ithicana era pe cale să cadă sub robia Maridrinei.

În ciuda tuturor lucrurilor, tatăl ei tot câștigase.

— Ce ai făcut?

Groaza din vocea lui Aren a făcut-o să strângă din dinți.

— N-am vrut să se întâmple așa ceva.

Aren avea o macetă în mână, dar brațul i-a tremurat când a îndreptat arma spre ea.

— Cine ești? Ce ești?

— Știi cine sunt.

Soțul ei respira întretăiat. Fără să-și desprindă nici măcar pentru o clipă ochii din ai ei, Aren s-a întins pentru a recupera bucata de hârtie care condamna Ithicana la o soartă cumplită, recitind rândurile, cu gândurile parcă imprimare cu fier încins pe chip. *Nu*

puteau lupta împotriva acestei situații.

Afară era agitație. Bărbați strigau.

— Nu te las în urmă ca să-mi nenorocești și mai mult viața! a șuierat Aren.

Lara nu s-a împotrivit cât i-a legat încheieturile mâinilor cu panglica de la una dintre perdele. Sau când i-a tras peste cap o față de pernă și a târât-o afară din cameră, exact în momentul în care soldații s-au năpustit în casă. Voci ithi-cane, la început. Apoi maridriniene. Apoi haos.

Țipete cutremurătoare, lame care se ciocneau. Lara era smucită dintr-o parte în alta. Sunetele de corn continuau să răzbată până la ei, strigăte de ajutor care nu aveau să primească nicicând răspuns. Mireasma nopții i-a umplut nările, iar ea a căzut, cu genunchii lovindu-se dureros de trepte. Brațe au tras-o în sus, apoi au început să alerge.

Crengile îi biciuiau fața, rădăcinile păreau să-i pună piedică, pământul era alunecos de la noroi.

A distins voci șuierătoare.

— Pe aici, pe aici!

Apoi strigătele urmăritorilor.

— Jos, jos! I-ai pus căluș?

Stătea cu obrazul lipit de pământ, nămolul umed pătrunzând prin fața de pernă. O piatră o împungea în coaste. O alta îi zgâria genunchii. Toate senzațiile păreau estompate, ca și cum i s-ar fi întâmplat într-un vis. Sau altcuiva.

Și-au continuat drumul prin noapte, ploaia torențială aju-tându-i să evite un număr aparent neobișnuit de mare de soldați maridrinieni, care îi vâneau prin Midwatch, deși, apelând la rațiune, știa că nu puteau fi atât de mulți. Până acum, elita tatălui ei ar fi descoperit trupul Marylynei - și că ea și Aren dispăruseră. Nu exista nicio urmă de îndoială că găsirea lor ar fi avut aproape aceeași prioritate precum cucerirea podului în sine.

Abia la revărsatul zorilor, cu lumina dimineții căpătând o tentă cenușie de la trecerea prin nori și țesătura care îi acoperea fața, s-au oprit să se adăpostească. A recunoscut câteva voci. Pe a lui Jor, pe a Liei. Pe ale unor membri ai gărzii de onoare. Lara și-a ciulit urechile, ca să o audă pe cea a lui Aren, dar nici măcar o dată nu a reușit să o distingă printre șoapte.

Totuși, era sigură că el se afla acolo. I-a simțit prezența. I-a simțit vinovăția, furia și înfrângerea, toate radiind în valuri din el, pe măsură ce accepta căderea regatului său. A știut, instinctiv, când i-a alungat pe toți ca să rămână singur cu ea.

Lara a așteptat mult timp ca el să vorbească, s-a pregătit pentru învinuirile și acuzațiile lui. Însă Aren a rămas tăcut.

Când nu a mai putut suporta, Lara s-a împins în picioare, ridicându-și încheieturile legate pentru a-și smulge fața de pernă de pe cap, clipind în lumina slabă.

Aren stătea pe o stâncă la câțiva pași distanță, cu coatele sprijinite pe genunchi și capul plecat. Era încă fără cămașă, iar ploaia îi curgea în șiroaie furtunoase pe spatele musculos, spălând petele de sânge și noroiul. Arcul și tolba se aflau la adăpost, sub o porțiune ieșită din stâncă. O macetă îi era legată la brâu. În mână ținea pumnalul ei - cel pe care îl aruncase în șarpe -, pe care îl răsucea la nesfârșit, ca și cum ar fi fost vreun artefact pe care nu l-ar mai fi văzut până atunci.

— A scăpat cineva?

Vocea ei suna ca un șmirghel pe lemnul aspru.

— Pentru a avertiza Southwatchul?

— Nu.

Mâinile lui s-au oprit, marginea ascuțită a lamei strălucind în ploaie.

— Taryn a încercat. Maridrinienii ne-au folosit propriile distrugătoare de nave cu o competență șocantă. A murit.

Lara a simțit o durere ascuțită în piept și un gust acru în gură.

Taryn murise. Femeia care nici măcar nu-și dorise să fie soldat murise. Din vina ei.

— Îmi pare atât de rău!

Când Aren a ridicat capul, Lara s-a dat brusc înapoi la vederea furiei din ochii lui.

— De ce? Ai obținut tot ce ți-ai dorit.

— Nu asta mi-am dorit!

Poate că nu acum, dar la un moment dat o făcuse. Își dorise să distrugă Ithicana. Iar această dorință îi adusese în acest punct, indiferent cât de mult ar regreta.

— Încetează cu minciunile!

A sărit în picioare dintr-o singură mișcare fluidă și s-a îndreptat spre ea, cu pumnalul în mână.

— Poate că nu am încă un raport complet, dar știu că podul a ajuns în mâinile tatălui tău folosind un plan de infiltrare în apărarea noastră, care a fost mai bun decât aș fi putut eu însumi să concep. Planul tău.

Când și-a ridicat vocea, ea nu s-a putut abține să nu tresară, știind că erau încă vânați.

— Am crezut că am distrus toate dovezile. Nu știu cum mi-a scăpat...

— Taci! a strigat Aren, înălțând lama. Oamenii mei sunt morți și mor din cauza ta.

Pumnalul i-a alunecat dintre degete.

— Din cauza *mea*.

Scoțând cu furie blestemata aia de bucată de hârtie din buzunar, a ținut-o în fața ei. Însă nu i-a arătat partea pe care scrisese ea, ci cea pe care o scrisese *el*, un text fluid, cu o caligrafie îngrijită. Cuvinte menite să-l convingă pe tatăl ei să reconsidere războiul cu Valcotta și să-și pună poporul înaintea mândriei sale. Un gol i s-a căscat în piept când a citit ultimele rânduri.

Totuși, trebuie spus că, dacă veți încerca să vă răzbunați pe spioana

voastră, Ithicana o va lua ca pe un act de agresiune împotriva reginei sale, iar alianța dintre regatele noastre va fi irevocabil ruptă.

Aren a căzut în genunchi în fața ei și i-a luat chipul în mâini, strecurându-și degetele în părul ei. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Te-am *iubit*. Am avut încredere în tine. Ți-am împărtășit totul despre mine. Despre Ithicana.

Iubit. La timpul trecut. Pentru că Lara nu-i meritase niciodată dragostea, iar acum o pierduse pentru totdeauna.

— Și tu doar te foloseai de mine. Doar te prefăceai. Totul a fost o prefăcătorie. Un vicleșug.

— Nu! a protestat Lara, smulgându-și cuvântul de pe buze. La început, da. Dar după... Aren, te iubesc! Te rog să crezi asta, dacă nu altceva.

— Obişnuiam să mă întreb de ce nu ai spus-o niciodată. Acum știu.

A strâns-o cu mai multă putere de obraji, apoi și-a îndepărtat mâinile.

— O spui acum doar pentru că încerci să-ți salvezi pielea.

— Nu e adevărat!

Explicațiile se întreceau între ele, fiecare dornică să fie prima auzită. Modalități de a-l face să înțeleagă. Modalități de a-l face să o creadă. Însă toate i-au murit pe buze când Aren a luat pumnalul din noroi.

— Ar trebui să te omor.

Inima îi zvâcnea în piept ca o pasăre prinsă în colivie.

— Dar, în ciuda a tot, *a absolut tot* ce ai făcut, nu am tăria să înfig această lamă în inima ta neagră maridriniană.

Pumnalul a trecut printre încheieturile ei, tăindu-i panglica dintr-o lovitură precisă. I-a apăsât mânerul în palmă.

— Pleacă! Fugi! Nu mă îndoiesc că vei reuși să părăsești insula, a spus el, strângând din dinți. E în firea ta să supraviețuiești.

Lara se holba la el, incapabilă să respire. Aren nu o lăsa să plece,

o... alunga.

— Te rog, nu face asta! Pot să lupt! Pot să te ajut! Pot... Aren i-a împins umerii cu destulă forță încât să o facă să se clatine înapoi.

— Pleacă!

Apoi s-a aplecat, și-a recuperat arcul și a fixat una dintre săgețile cu pene negre. Fără să se miște din loc, Lara și-a întredeschis buzele, disperată să nu-și piardă șansa de a repara răul provocat. Șansa de a se împotrivi tatălui ei. De a elibera Ithicana.

De a-l recâștiga pe Aren.

— Pleacă! a strigat el cuvântul pentru a treia oară, îndreptând săgeata spre fruntea ei, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu vreau să-ți mai văd niciodată chipul. Nu vreau să-ți mai aud niciodată numele. Dacă ar exista o cale să te șterg din viața mea, nu aș ezita să o folosesc! Dar până când voi găsi puterea să te bag într-un nenorocit de mormânt, asta e tot ce am. Acum, fugi!

Degetele îi tremurau pe coarda arcului. *Ar face-o. Și fapta l-ar ucide.*

Lara s-a răsucit în noroi și a urcat în grabă panta, cu brațele încordate. Cizmele îi alunecau și derapau în timp ce sărea peste copaci căzuți și dădea la o parte ferigi.

După câteva clipe, s-a oprit. Cu o mână sprijinită de un copac, s-a întors. La timp ca să vadă săgeata lui trecând razant pe lângă fața ei și înfigându-se în arborele alăturat.

Și-a apăsă o mână tremurândă pe linia usturătoare de pe obraz, câteva picături de sânge prelingându-i-se printre degete. Cu ochii fixați pe Aren, l-a văzut scoțând o altă săgeată din tolă, potrivind-o în arc și țintind cu vârful ghimpat. Buzele lui s-au mișcat. *Fugi!*

Și Lara a fugit, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

41. LARA

BARMANUL A RIDICAT o sprânceană deasupra cării pe care o lustruia cu o cârpă murdară.

— Încă unul!

Fără să comenteze, i-a umplut din nou paharul cu băutura pe care acest local o recomanda ca fiind vin. Nu că ar fi contat, nu era ca și cum ar fi intenționat să o savureze.

A dat peste gât conținutul din trei înghițituri. Lara a împins paharul înapoi spre capătul teighelei.

— Uple-l!

— O fată drăguță ca tine ar putea să intre în bucluc dacă bea așa cum o faci tu, domniță.

— O fată drăguță ca mine va tăia gâtul oricui îi va face probleme, i-a răspuns Lara, cu un zâmbet numai dinți. Deci, ce-ai zice dacă nu ispitești soarta și-mi dai pur și simplu sticla aia?

A trimis câteva monede ștanțate cu chipul regelui din Harendell în direcția bărbatului.

— Poftim! Ne scutesc să mai vorbim în seara asta.

M ai înțelept decât părea, barmanul doar a ridicat din umeri și a luat monedele, apoi i-a înmănat o sticlă plină cu poșircă. Dar, chiar și beată, a luat aminte de cuvintele lui. Chipul îi devenise cunoscut aici. Era timpul să găsească o nouă sursă de băutură în care să se înece în fiecare seară.

Ceea ce era păcat. Mirosea a bere vărsată și a vomă, dar se atașase de acest loc.

Bând direct din sticlă, abia dacă a cercetat salonul, cu mesele pline de marinari din Harendell, îmbrăcați în pantaloni largi și purtând acele șepci ridicole, care îi aminteau încontinuu de Aren. Un trio de

muzicanți cânta într-un colț. Chelnerițe care nu stăteau la discuții duceau tăvi cu friptură de vită aburindă și supe consistente la clienți, mirosul lăsându-i gura apă. A făcut un semn din cap către una dintre ele și, câteva momente mai târziu, avea un bol cu supă în față.

— Poftim, Lara!

La naiba! Era timpul să meargă mai departe. De cât timp se afla în acest oraș? De două luni? De trei luni? Cu mintea încetoșată de alcool, pierduse noțiunea zilelor, având impresia că trecuse atât o viață întreagă, cât și o singură zi de când își târâse barca deteriorată pe o plajă din Harendell, pe jumătate înfometată și cu hainele încă roșii de la sângele soldaților maridrinieni pe care îi măcelărise ca să scape din Midwatch.

Mirosul de supă i-a gădilat nările, însă stomacul i-a protestat și a dat bolul la o parte, bând în schimb din sticlă.

Cel mai inteligent lucru ar fi fost să se deplaseze spre interiorul țării, spre nord și departe de toți cei care o cunoșteau și țineau la Lara, Regina Trădătoare din Ithicana. Asasinii tatălui ei aveau să o caute - cine știe, poate că urma să se revadă cu încă una dintre surorile sale -, iar în situația curentă, adică beată și vai de ea, Lara ar fi fost o țintă ușoară.

Dar tot găsea scuze ca să nu plece. Vremea. Ușurința de a fura monede. Confortul acestei spelunci pe care o numea casă. Numai că știa că motivul pentru care rămăsese aici era faptul că veștile din Ithicana se aflau pe buzele tuturor. Noapte de noapte, stătea la bar și asculta marinarii vorbind despre o bătălie sau o alta, sperând și rugându-se ca norocul să se schimbe. Ca în loc de plângerile și bombănelile despre creșterea stăpânirii Maridrinei să audă că Aren a revenit la putere. Că Ithicana deținea din nou podul.

Speranțe irosite.

Cu fiecare zi care trecea, veștile se înrăutățeau. Nimeni din Harendell nu era deosebit de încântat de faptul că Maridrina

controla acum podul. Deja bătrânii se plâneau de vremurile bune de altădată, de neutralitatea și eficiența ithicană, și se vorbea mult despre probabilitatea ca regele harendellian să ia măsuri. Numai că, și dacă o făcea, Lara știa că asta nu s-ar întâmpla decât după sezonul furtunilor, peste șase luni. Și până atunci... până atunci, avea să fie prea târziu.

— ... bătălie cu ithicanii... regele... luat prizonier.

Lara și-a ciulit urechile, neliniștea înlăturând starea de amețală generată de vin. Întorcându-se spre masa din spatele ei, la care se aflau mai mulți bărbați masivi, cu mustăți la fel de impresionante, a întrebat:

— Ce ai spus adineauri despre regele ithican? Unul dintre bărbați i-a zâmbit lasciv.

— De ce nu vii aici ca să-ți spun tot ce trebuie să știi despre amărâtul ăsta de rege?

S-a bătut ușor pe un genunchi, acoperit cu pete de grăsime.

Ridicându-și sticla, Lara s-a clătinat până la masă și a așezat-o printre cămile lor.

— Aici sunt. Acum, ce voiai să spui?

Bărbatul s-a bătut din nou pe genunchi. Ea a clătinat din cap.

— Mă simt bine în picioare, domnule.

— M-aș simți mai bine cu fundul ăla drăguț al tău în poală. Mâna lui a desenat un semicerc în aer, lovind-o cu putere peste fund, unde a și rămas, cu degetele lui cărnoase înfipte în fesele Larei.

Tânăra și-a dus mâna la spate și l-a apucat ferm de încheietură. Idiotul a avut nerușinarea să zâmbească. Trăgând cu putere, Lara s-a răsucit, izbindu-i palma de masă și, o clipă mai târziu, și-a înfipt pumnul în ea.

Bărbatul a țipat și a încercat să se îndepărteze, dar lama înțepenise în lemnul mesei. Unul dintre tovarășii lui a întins mâna după

pumnal, dar a căzut înapoi, cu nasul spart. Un altul și-a îndreptat pumnul spre fața ei, însă Lara s-a ferit cu ușurință, lovindu-l cu vârful cizmei în vîntre.

— Așa.

Și-a sprijinit o mână pe pumnal și l-a răsucit ușor.

— Ce spuneai despre regele Ithicanei?

— Că a fost capturat într-o încăierare cu maridrinienii. Bărbatul plîngea, zvârcolindu-se de durere pe scaun.

— E ținut prizonier în Vencia.

— Ești sigur?

— Întreabă pe oricine! Vestea tocmai a sosit din Northwatch. Acum, te rog!

Lara îl privea gânditoare, fără să trădeze sentimentul de teroare tot mai intens din stomac. Smulgând pumnalul din lemn, s-a aplecat spre el.

— Dacă mai pălmuiești vreun fund, te voi urmări personal și-ți voi tăia mâna!

Răsucindu-se pe călcâie, i-a făcut semn din cap barmanului și a ieșit din bar, abia simțind ploaia care îi lovea fața. *Aren fusese capturat.*

Aren era prizonier. Aren era ostaticul tatălui ei.

Vântul o trăgea de păr. Cu ultimul gând repetându-i-se la nesfârșit în minte, s-a îndreptat spre han, oamenii sărind din calea ei ca să-i facă loc. Exista *un singur* motiv pentru care tatăl ei l-ar fi ținut pe Aren în viață: să-l folosească drept momeală.

Urcând câte două trepte deodată, a descuiat ușa de la cameră și a trântit-o în urma ei. Bând cu lăcomie apă direct din urcior, și-a scos rochia albastră simplă și și-a îmbrăcat hainele ithicane, împachetându-și rapid puținele lucruri într-un sac. Apoi, cu un ciot de cărbune în mână, s-a așezat la masă.

Colierul era cald pentru că îi stătea lipit de piele, smaraldele și diamantele strălucind în lumina lumânărilor. Nu avea dreptul să-l poarte, dar gândul că ar putea fi furat, că ar putea fi purtat de oricine

altcineva, era de nesuportat, așa că nu l-a dat niciodată jos.

Dar a făcut-o acum.

Așezând colierul pe hârtie, Lara a trasat bijuteriile cu cărbunele, mahmureala dispărând treptat în timp ce lucra. Când desenul a fost gata, a pus colierul înapoi la gât și a ridicat harta completă a Ithicanei, cu privirea fixată pe cercul mare de la vest de restul.

Asta-i nebunie curată! a strigat partea rațională a minții ei. *Abia poți să înoți, ești un marinar de rahat și suntem în plin sezon de furtuni.* Dar inima ei, care fusese o grămadă de tăciuni aproape stinși de când fugise de Aren în Midwatch, ardea acum cu o ferocitate de necontestat.

Băgând harta în buzunar, și-a pus centura de arme și a pășit în furtună.

I-a luat trei săptămâni să ajungă acolo și era să moară de cel puțin zece ori pe parcursul călătoriei. Furtuni violente au împins-o pe insule minuscule, iar vântul i-a purtat mai departe strigătele când și-a navigat bărcuța prin vijelia tot mai descătușată. A alungat șerpui care s-au gândit să se ascundă sub adăpostul oferit de ambarcațiunea ei; s-a luptat cu rafalele nemiloase de vânt care i-au smuls singura velă și cu valurile care s-au năpustit asupra ei, furându-i toate proviziile.

Dar nu degeaba i se spunea gândăcel, așa că iat-o aici!

Ținând cont de cerul senin, bănuia că se apropia cel mai cumplit fel de furtună, deși soarele aproape că a orbit-o cu strălucirea reflectată pe apa învolburată. Barca ei, cu vela coborâtă, se legăna chiar dincolo de umbra uriașului vulcan, singurul sunet fiind cel al valurilor izbindu-se de stânci.

Lara stătea în picioare, genunchii tremurându-i în timp ce se ținea de catarg pentru echilibru. A întrezărit o sclipire de lumină solară lovind sticla din adâncul pantelor din junglă, dar chiar și fără ea, Lara știa că o urmăreau.

— Deschideți! a strigat ea.

Drept răspuns, s-a auzit un bubuit puternic. Lara a înjurat, privind cum bolovanul zbura prin aer spre ea. A lovit apa la câțiva metri depărtare, udând-o până la piele, iar valurile aproape că i-au răsturnat barca.

Ridicându-se din nou în picioare, din locul în care se ghe-muise pe fundul bărcii, s-a prins cu degetele de catarg, luptând să-și stăpânească frica de apa din jur.

— Ascultă-mă, Ahnna!

Ceilalți ithicani ar fi nimerit-o din prima. Doar prințesa s-ar obosi să o terorizeze mai întâi.

— Dacă nu-ți place ce am de spus, poți să mă arunci înapoi în mare!

Nimic nu s-a mișcat. Nu se auzea decât vuietul oceanului.

Apoi a distins un zăngănit asurzitor, sunetul distinctiv al porților de la Eranahl care se deschideau. După ce și-a luat vâsla, Lara și-a croit drum înăuntru.

Fete familiare, întunecate de o furie rece, au întâmpinat-o când barca s-a lovit de trepte. Nu s-a împotrivit când Jor a tras-o de păr sau când treptele de piatră i-au lovit tibia.

— Ți-aș smulge inima aici și acum, a mârâit el, târând-o în sus pe scări, însă Ahnna merită onoarea.

I-a tras un sac pe cap, întunecându-i vederea. Au dus-o la palat, cu sunetele și mirosurile dureros de familiare, și, în vreme ce număra pașii și cotiturile, Lara și-a dat seama că era dusă în sala de consiliu. Cineva, probabil Jor, a lovit-o cu piciorul în spatele genunchilor de îndată ce au intrat, iar ea a căzut, izbindu-și palmele de podea.

— Trebuie să recunosc, ai mult tupeu să te întorci.

Sacul i-a fost smuls de pe cap. Împingându-se în picioare, Lara a întâlnit privirea Ahnnei, îngrozită la vederea cicatri-cii înfiorătoare care i se întindea acum de la mijlocul frunții până la pomete. Faptul că nu-și pierduse ochiul era un miracol. Era înconjurată de șase

soldați și, după înfățișarea lor, era evident că abia scăpaseră cu viață din Southwatch. Și în spatele lor, atârnată pe perete, se afla o hartă uriașă a Maridrinei.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care nu ar trebui să-ți tai gâtul, căteia trădătoare!

Lara s-a forțat să zâmbească.

— Nu e foarte creativ.

Un bocanc a izbit-o în coaste, răsturnând-o. Cu o mână apăsată în lateral, Lara i-a aruncat o privire dușmănoasă Nanei, vinovată pentru atac, înainte să-și întoarcă atenția spre femeia aflată la putere.

— Nu-mi vei tăia gâtul pentru că Aren este prizonierul tatălui meu. Ahnna a strâns din dinți.

— O certitudine care nu-ți ajută cauza.

— Noi trebuie să îl aducem înapoi!

— Noi? a repetat prințesa, fără să-și mascheze neîncrederea. Tatăl tău îl ține pe Aren în palatul lui din Vencia, despre care sunt sigură că știi că este o fortăreață în toată regula, păzită de elita armatei maridrinene. Cei mai buni dintre oamenii mei n-au reușit nici măcar să pătrundă în palat. Toți au murit încercând. Dar fie, fă-mi pe plac și spune-mi cum mai exact ne poți fi tu de ajutor! Îți vei croi drum înăuntru prin *arta seducției*, târfo?

Lara a privit-o fix, în tăcerea sufocantă din sală.

Timp de cincisprezece ani, fusese antrenată să se infiltreze într-un regat impenetrabil.

Cum să descopere punctele slabe și să le exploateze. Cum să-și distrugă dușmanii. Cum să fie nemiloasă. Se născuse pentru asta.

Și totuși, Lara nu a spus nimic, pentru că vorbele nu aveau să-i convingă pe acești oameni care credeau - pe bună dreptate - că era o mincinoasă.

Inspiră. Expiră.

S-a mișcat.

Aceștia erau războinici căliți în lupte, dar Lara deținea asul din mânecă. Și era ceea ce era. Fără nicio reținere, s-a răsucit fulgerător, un vârtej încețoșat de pumni și de lovituri de picior, dezarmându-i pe soldații din jurul ei. Doborându-i. Forțându-i să se retragă.

Ahnna s-a năpustit asupra ei urlând, dar Lara și-a furișat un picior în jurul celui al prințesei înalte și s-a rostogolit împreună cu ea, ajungând cu brațele înfășurate în jurul gâtului ei și cu pumnalul adversarei în mâna liberă.

Tăcerea s-a lăsat în sală, războinicii recăpătându-și echilibrul și privind-o cu un respect nou și de bun augur, chiar dacă se gândeau cum ar putea să o dezarmeze.

Lara și-a plimbat ochii prin cameră, întâlnind fiecare privire în parte înainte să elibereze gâtul Ahnnei. Prințesa s-a rostogolit, gâfâind, cu ochii larg deschiși, în mod clar șocată. Lara s-a ridicat în picioare.

— Ai nevoie de mine pentru că îl cunosc pe dușmanul nostru. Am fost crescută de el pentru a fi cea mai puternică armă a lui, iar tu tocmai ai văzut cu ochii tăi ce pot face. Însă el nu a luat niciodată în considerare posibilitatea ca fix cea mai puternică armă a lui să se întoarcă împotriva sa.

Iar Lara nu era singura armă creată. În lume mai existau alte zece femei tinere cărora le salvase viețile. Și intenționa să colecteze datoriile.

— Ai nevoie de mine pentru că eu sunt regina Ithicanei. S-a răsucit, a aruncat pumnalul din mână și a văzut cum se înfige în hartă, însemnând Vencia - și locația lui Aren - cu o precizie perfectă.

— Și e timpul ca tatăl meu să fie adus în genunchi.

Despre autoare

DANIELLE L. JENSEN

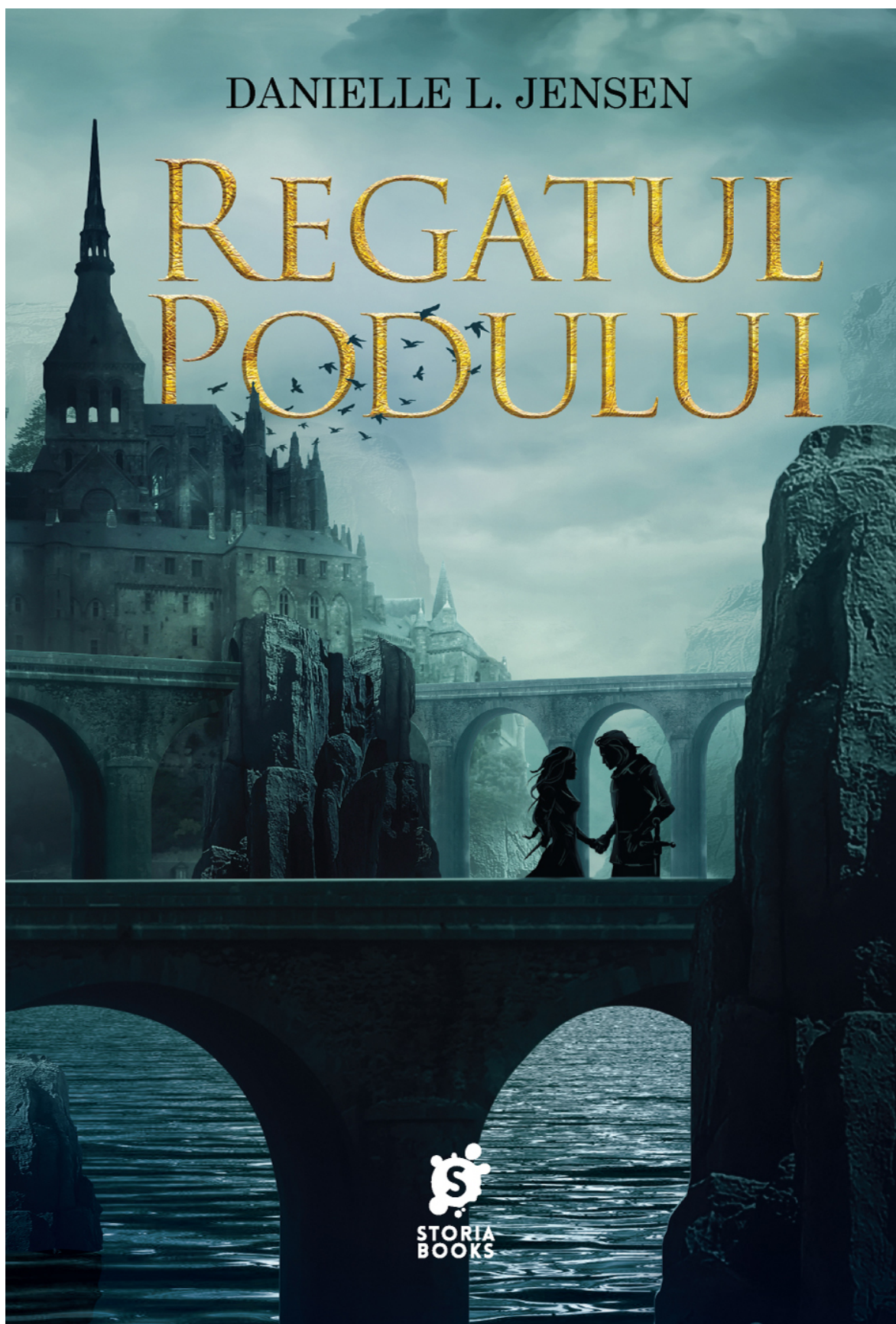
Danielle L. Jensen este o autoare canadiană cunoscută pentru că a scris romane fantastice pentru tineri. Ea este cel mai bine cunoscută pentru Trilogia ei Malediction, care include cărțile Stolen Songbird, Hidden Huntress și Warrior Witch. Scrierea lui Jensen este cunoscută pentru construirea complexă a lumii, personajele complexe și povestirea captivantă.

DANIELLE L. JENSEN PE SOCIAL MEDIA

[FACEBOOK](#)
[INSTAGRAM](#)

DANIELLE L. JENSEN

REGATUL PODULUI

STORIA
BOOKS